

Độc Mộc Châu

1
ĐINH
TRĂNG
NƠI
ĐÃ
LÀNG
QUÊN

Trần Thị Ngọc

TRUYENFUL.VN

TRUYENFUL.VN

Liên hệ: 090 123 4567

Mục lục

[Chương 1: Lời Tựa](#)

[Chương 2: Lời Nói Đầu](#)

[Chương 3: Trăng Non](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6: Trăng Thượng Huyền](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9: Trăng Khuyết](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12: Trăng Hạ Huyền](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15: Trăng Tàn](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18: Nguyệt Thực](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21: Vọng](#)

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lời Tựa

Nếu bạn là tín đồ của tình yêu, xin đừng đọc cuốn sách này.

Mặt trăng là vệ tinh tự nhiên duy nhất của trái đất. Hàng trăm triệu năm nay, nó không ngừng quay quanh trái đất.

Nếu có sự lựa chọn chưa chắc nó đã đồng ý chuyển động một cách cô đơn quanh trái đất hết năm này sang năm khác. Nhưng đó là số mệnh của mặt trăng.

Tình yêu cũng vậy, nó cũng có số mệnh, bất chấp bạn có cam tâm hay không, có muốn hay không.

Giống như tôi gặp Cố Từ Viễn, Quân Lương gặp Đỗ Tâm, Thẩm Ngôn gặp Lê Lăng.

Hay nói cách khác giống như Lâm Mộ Sắc gặp Cố Từ Viễn, Trần Chí Tình gặp Đỗ Tâm, Viên Tố Vực gặp tôi.

Những cuộc gặp gỡ này đều không do chúng tôi quyết định.

Quân Lương, những thứ mà chúng ta đã từng tin tưởng, đã từng tưởng rằng đáng dùng cả sinh mệnh để theo đuổi và bảo vệ. Thì ra đều chỉ là ảo ảnh.

Chúng ta trái ngược nhau, kiên định với niềm tin khác nhau nhưng cuối cùng lại nhận được cùng một kết quả.

Rất nhiều năm sau tôi vẫn không thể hiểu được rốt cuộc đó là do vận mệnh quá tàn nhẫn hay là sự nhân từ mà vận mệnh đã ban phát.

Chỉ trong một năm, sự trưởng thành trong lời văn của Độc Mộc Châu khiến tôi ngạc nhiên. Cô ấy đã lạng lẽ và tàn nhẫn lật đổ tất cả những điều tốt đẹp mà chúng ta đã tin tưởng trong hiện thực.

Trích:

[...]

Ngày rời khỏi thành phố Z đến trường đại học đăng ký nhập học, tôi và mẹ lại cãi nhau.

Chủ đề của cuộc cãi vã lần này là “rốt cuộc phải cất mấy nghìn tệ tiền học phí ở đâu mới an toàn”. Mẹ tôi nói, với cái kiểu huyênh hoang khoáng lác thường ngày của tôi, lúc nào cũng gây chú ý như thế, chắc chắn học phí sẽ bị lấy trộm.

Còn tôi dĩ nhiên có chết cũng không làm theo cái đề nghị “cất tiền trong hộp xà phòng này, sau đó giấu hộp xà phòng trong xô, sau đó lấy chậu rửa mặt đập lại, cuối cùng lấy chăn trùm lên” của mẹ.

Lúc mà hai chúng tôi không ai chịu nhường ai thì phía dưới có người gọi tên tôi. Tôi tức giận thò đầu ra, nhìn thấy Quân Lương đeo chiếc kính màu tím, ẩn cửa xe xuống, đắc trí cười và nói với tôi:

- Sơ Vi, bố mình sai người đưa bạn mình đi.

Nhân lúc tôi không cảnh giác, mẹ tôi đã thành công “thực thi” kế hoạch của mình. Nhìn mẹ thoản thoắt chuyển hành lý của tôi ra thùng sau xe của Quân Lương, tôi có cảm giác muốn chết.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, mẹ không thèm nhìn tôi mà dặn dò Quân Lương hết cái này đến cái kia, cứ như thể Quân Lương mới là con gái bà, còn tôi chỉ là người dưng.

Cuối cùng, mẹ nói với tôi một câu:

- Đừng có mà tiêu tiền bừa bãi, những thứ có thể mua mà cũng có thể không thì đừng có mua nữa.

Tôi lườm một cái, khó chịu đóng cửa xe lại, không buồn để ý đến mẹ.

Xe đi được một đoạn, hình bóng của mẹ qua gương chiếu hậu càng lúc càng nhỏ. Không biết vì sao tôi bỗng thấy sống mũi cay cay. Cảm giác này thật tệ, tôi bất giác bặm chặt môi, cố gắng hết sức xua đi nỗi thương cảm ấy.

Đợi đến lúc đèn đỏ, Quân Lương quay sang nhìn tôi, sau đó nghiêng đầu, vỗ vai tôi: - Sao thế, mắt đỏ hoe thế kia, không nhớ xa mẹ hả?

Tôi nghe câu nói ấy mà thấy buồn nôn. Ai không nhớ chứ? Từ nhỏ tới lớn, ước mơ lớn nhất của tôi ngoài thế giới hòa bình là nhanh chóng trưởng thành, kiếm được tiền, thoát khỏi sự quản thúc của mẹ!

Quân Lương bỏ kính râm trên đỉnh đầu xuống, đặt lên mũi. Tôi không biết cô ấy đang nhìn đi đâu, chỉ nghe thấy cô ấy nói: - Sơ Vi, cậu đúng là Na Tra.

Lúc chúng tôi đến trường đại học truyền thông thì cũng đã trưa. Các thầy cô giáo đều đi nghỉ trưa. Ở cổng trường có đủ các hàng quán, từ hàng thẻ điện thoại đến hàng kem, nước ngọt giải khát. Quân Lương đưa cho tôi một tờ giấy ướt hương hoa hồng, khẽ nói: - Chúng mình đi ăn đã.

Tôi không hiểu lúc mang thai Quân Lương mẹ cô ấy đã ăn gì mà sinh ra được một người con có thể chất khác thường như thế. Vì sao mọi người

đều đầm đìa mồ hôi còn cô ấy thì vẫn mát mẻ.

Thời tiết quá nóng bức, chúng tôi không ăn được gì, chỉ ăn vài ba miếng. Lúc chúng tôi đứng dậy thanh toán, một anh chàng cao gầy, đeo kính ở bàn bên cạnh nghiêm túc nói với chúng tôi: - Vì muốn giảm béo mà ăn vài ba miếng đã OVER rồi, thật là quá lãng phí.

Tôi và Quân Lương nhìn nhau, sau khi chắc chắn anh ta đang nói chuyện với chúng tôi, chúng tôi lại nhìn nhau. Sau khi chắc chắn cả hai chúng tôi đều không quen người dùng tiếng Anh bữa bãi này, tôi nói: - Thời tiết oi bức, không muốn ăn, nếu anh không chê thì hãy giúp đỡ, chúng tôi không mắc bệnh truyền nhiễm đâu.

Thực ra tôi cũng chỉ nói đùa thôi, nào ngờ anh ta không chút khách sáo bưng đĩa trứng rán trên bàn của chúng tôi đi, cuối cùng còn nói với chúng tôi: - Vậy thì tôi giúp hai người giải quyết nhé.

Quân Lương dở khóc dở cười, cô ấy hỏi người đang trợn mắt há mồm là tôi: - Anh ta giải quyết cái gì thế? Đói hay là buồn?

Hết thời gian nghỉ trưa, ngôi trường lại nhộn nhịp hẳn lên, khắp nơi đều là tiếng cười nói. Chốc chốc loa lại thông báo “Bạn XXX, có người nhặt được hồ sơ của bạn, mời bạn đến nhận lại” hoặc “Bạn XX, hành lý của bạn đã được bạn XXX nhặt được ở chỗ XX”.

Tôi nghi ngờ nếu mình chăm chú nghe tiếp sẽ nghe thấy thông báo đã từng khiến mình suy sụp: Bạn Lý Tử Minh ở lớp F năm thứ ba, mẹ của bạn cầm hai hộp sữa Vương Tử chờ bạn ở cổng trường...

Quân Lương đẩy tôi: - Đừng có ngây ra đấy nữa, chuyên ngành của mình đăng ký ở đằng kia, mình ra đấy trước, lát nữa gọi điện nhé!

Sau khi Quân Lương đi, bỗng nhiên toàn thân tôi như bị điện giật!

Bởi vì lúc ấy tôi mới nhớ ra khoản học phí “không lồ” của mình được giấu ở chỗ “bí mật”. Nếu không có người giúp tôi, tôi sẽ không thể lấy được!

Đúng lúc tôi sắp suy sụp thì liếc thấy anh chàng đã coi thường tôi và Quân Lương vì đã lãng phí thức ăn trong nhà ăn. Dưới cái nắng như thiêu như đốt, anh ta tươi cười ngắm nghía một người đang đội chiếc chăn bông dày trên đầu, hai tay ra sức khua khoảng chiếc xô bên dưới chậu rửa mặt nhưng không tìm thấy thứ gì như tôi.

Một lúc rất lâu sau, cuối cùng anh ta không kìm được hỏi tôi: - Cậu không nóng sao?

Nhảm nhí, dĩ nhiên là tôi nóng rồi, cái chăn bông nặng năm cân đè lên đầu ai mà không nóng cơ chứ? Nhưng tôi thật sự không muốn lấy cái hộp xà phòng đó ra trước mặt mọi người, rồi giống như biểu diễn ảo thuật lấy ra mấy nghìn tệ trong đó.

Sau khi hiểu rõ tình hình, anh ta nhìn tôi với đôi mắt đầy khinh miệt:

- Cậu đúng là OVER, thế thì có sao chứ, đừng sĩ diện như thế, OK?

Dưới sự yếm hạp của anh ta, cuối cùng tôi đã khó nhọc lấy được tiền trong hộp xà phòng, sau đó nhìn sổ đăng ký của lớp E khoa ngôn ngữ và văn học, tôi mới biết anh chàng lúc nào cũng “OVER” với “OK” này là lớp trưởng của lớp tôi, Lương Tranh.

Tôi hỏi cậu ta:

- Sao cậu có thể làm lớp trưởng được?

Anh ta rất thành thực:

- Mình là người đăng ký đầu tiên.

Thực ra tôi vẫn còn một câu hỏi rất muốn hỏi nhưng lại ngại không dám hỏi – Cái từ OVER mà cậu hay nói có cùng nghĩa với từ OVER mà mình biết không?

Lúc đăng ký, tôi lại quen một cô gái mà tôi nghĩ là Thượng Đế rất “thiên vị” cô ta. Cô ta đứng trước mặt tôi, hai chân nhỏ như hai que diêm. Lúc cô ta quay mặt lại tôi giật nảy mình. Tôi rất muốn hỏi cô ta, trời nóng như thế này đánh phấn dày như vậy, da có chịu nổi không?

Cô ta không thèm nhìn một người muốn nói rồi lại thôi như tôi mà nũng nịu nói với Lương Tranh đang duy trì trật tự cạnh tôi: - Lớp trưởng, mình nóng quá, cậu đi mua giúp mình chai nước cam được không? Chai lạnh ấy!

Thấy Lương Tranh hốt hải chạy đi, tôi đau lòng nghĩ, lớp trưởng, cậu mới thật sự OVER.

[...]

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lời Nói Đầu

Ánh nắng mặt trời rực rỡ lọt qua tán lá ngô đồng, để lại những vệt loang lổ trên mặt đất. Vẫn là tiếng ve ấy, nhạc nền của mùa hè nóng rực không bao giờ thay đổi.

Tôi búi tóc thành hình búp sen, mặc chiếc áo phong dài màu trắng, đeo chiếc túi màu đỏ, lặng lẽ đi giữa dòng người ồn ã.

Trong không khí có mùi hương quen thuộc, là ngọc lan hay hoa nhài đây? Tôi không thể phân biệt được. Nhưng mùi hương này rất quen thuộc, giống như hồi còn nhỏ đi qua hàng cháo của bà lão bán ở đầu đường. Không phải ngày nào cũng mua nhưng hằng ngày khi đi qua đó, trong lòng lại dấy lên một nỗi xúc động mơ hồ.

Bởi đó là mùi khói trần gian.

Màn hình ngoại cỡ đặt giữa quảng trường đang phát thông tin khai mạc World Cup Nam Phi. Tôi ngẩng đầu, ngậy người nhìn. Cho dù là người ở trên màn hình hay người ngoài màn hình đều mang những khuôn mặt rạng ngời.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, một cụm từ đơn giản nhưng lại khiến người ta thương cảm.

Thời gian bốn năm giống như những hạt cát lọt qua kẽ tay, cho dù cố gắng để nắm chặt nó như thế nào cũng vô ích.

Tôi nghe thấy giọng nói của chàng trai bên cạnh mình, cảm nhận được vẻ phẫn khích không thể kìm nén:

- Nếu lời tiên đoán năm 2012 thế giới sẽ bị hủy diệt, vậy thì đây là kỳ World Cup cuối cùng rồi. Cho dù không ăn không ngủ anh cũng không thể bỏ một trận nào được.

Tôi ngoảnh đầu nhìn. Một anh chàng mặt mũi khô ngô, tuấn tú đang nắm tay một cô gái trẻ. Cô gái kẻ lông mày đậm, đánh mắt lờ lợc, tóc nhuộm vàng, đi tất da chân màu đen và giày gót rất cao.

Rõ ràng là cách trang điểm phản cảm nhưng nụ cười của cô gái ấy lại chứa vẻ chân thành, vì thế không đáng ghét chút nào.

Cô ấy nói rất to:

- Được, em sẽ xem cùng anh!

World Cup tổ chức ở Đức bốn năm trước, Cố Từ Viễn đã từng nói tôi trước mặt rất nhiều người, những người nông cạn như các cậu chỉ biết coi đá bóng là trình diễn thời trang, coi cầu thủ là người mẫu. Tôi không nhớ lúc ấy mình đã phản ứng như thế nào nhưng tôi nhớ rất rõ sau khi nói xong câu ấy, cậu ta cười rất gian xảo.

World Cup 2006, chức vô địch thuộc về đội Ý mà Cố Từ Viễn yêu thích điên cuồng. Mặc dù rất nhiều người cho rằng đội Pháp có cầu thủ Zidane mới là đội vô địch năm ấy.

Tối hôm đó, Cố Từ Viễn điên cuồng đổ bia đầy người, mùi vị chan chát bao trùm đêm tối mùa hè năm 2006 ấy. Cũng bắt đầu từ hôm ấy, tôi đã thích uống bia Heineken, thích chai bia màu xanh đẹp đẽ của nó.

Về sau một cô gái tên là Lâm Mộ Sắc cười khinh miệt và hỏi tôi:

- Cậu chỉ biết Heineken và Budweiser? Hoặc là Thanh Đảo và Harbin? Cậu có biết Trappist của Belgium? Captain của Czech? Mackeson của Anh? Christmas của Đan Mạch không? Những loại này e rằng ngay cả tên cậu cũng chưa nghe nói đến?

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Ký ức mong manh của tôi bị thời gian nghiệt ngã xé toạc, để lại vết thương giằng xé. Người mà tôi đã từng yêu sâu sắc, tưởng rằng có thể đi đến cuối con đường. Những người tôi đã từng đối xử chân thành, tưởng rằng có thể mãi mãi ở bên nhau. Khuôn mặt của họ nhạt nhòa trước quá khứ đổ nát.

Giống như giấc mơ đáng sợ mà tôi đã từng mơ thấy vô số lần, Từ Viễn rơi từ trên cao xuống rồi nằm bất động. Cảnh tượng ấy và những khuôn mặt kia vô cùng chân thực.

Chuyện ám ảnh tôi trong suốt bao lâu nay là trong buổi hoàng hôn ấy, Lâm Mộ Sắc đứng cạnh ban công, rót cuộc cô ta đưa tay ra kéo hay là đẩy?

Quay trở về với chuyện quá khứ, vào cái năm Châu Kiệt Luân hát Tiễn em đi xa rất xa, tất cả mọi bi kịch vẫn chưa bắt đầu, hàng tối hút mọi niềm vui và nụ cười của chúng tôi vẫn chưa xuất hiện.

Tôi khẽ nhắm mắt. Nhưng đã không còn nước mắt để hoài niệm.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trăng Non

1 – Sơ Vi, cậu là người bạn duy nhất của mình.

Ngày rời khỏi thành phố Z đến trường đại học nhập học, tôi và mẹ lại cãi nhau.

Chủ đề của cuộc cãi vã lần này là “rốt cuộc phải cất mấy nghìn tệ tiền học phí ở đâu mới an toàn”. Mẹ tôi nói, với cái kiểu huyênh hoang khoáng lác thường ngày của tôi, lúc nào cũng gây chú ý như thế, chắc chắn học phí sẽ bị lấy trộm.

Còn tôi dĩ nhiên có chết cũng không làm theo cái đề nghị “cất tiền trong hộp xà phòng này, sau đó giấu hộp xà phòng trong xô, rồi lấy chậu rửa mặt đập lại, cuối cùng lấy chặn trùm lên” của mẹ.

Lúc mà hai mẹ con không ai chịu nhường ai thì phía dưới có người gọi tôi. Tôi tức giận thò đầu ra, nhìn thấy Quân Lương đeo kính màu tím, ấn cửa xe xuống đắc chí cười và nói:

- Sơ Vi, bố mình sai người đưa bạn mình đi.

Nhân lúc tôi không cảnh giác, mẹ tôi đã thành công “thực thi” kế hoạch của mình. Nhìn mẹ thoăn thoắt chuyển hành lý của tôi ra thùng xe của Quân Lương, tôi có cảm giác muốn chết.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, mẹ không thèm nhìn tôi mà dặn dò Quân Lương hết cái này đến cái kia, cứ như thể Quân Lương mới là con gái bà, còn tôi chỉ là người dưng.

Cuối cùng, mẹ nói với tôi:

- Đừng có mà tiêu tiền bừa bãi, những thứ có thể mua mà cũng có thể không thì đừng có mua.

Tôi lờm một cái, khó chịu đóng cửa xe lại, không buồn để ý đến mẹ.

Xe đi được một đoạn, hình bóng của mẹ qua gương chiếu hậu càng lúc càng nhỏ. Không biết vì sao tôi bỗng thấy sống mũi cay cay. Cảm giác này thật tệ, tôi bất giác bặm chặt môi, cố gắng hết sức xua đi nỗi thương cảm ấy.

Đợi đến lúc đèn đỏ, Quân Lương quay sang nhìn tôi, sau đó nghiêng đầu, vỗ vai tôi:

- Sao thế, mắt đỏ hoe thế kia, không nỡ xa mẹ hả?

Tôi nghe câu nói ấy mà thấy buồn nôn. Ai không nỡ chứ? Từ nhỏ tới lớn, ước mơ lớn nhất của tôi ngoài thế giới hòa bình là nhanh chóng trưởng thành, kiếm được tiền, thoát khỏi sự quản thúc của mẹ!

Quân Lương bỏ kính râm trên đỉnh đầu xuống, đặt lên mũi. Tôi không biết cô ấy đang nhìn đi đâu, chỉ nghe thấy cô ấy nói:

- Sơ Vi, cậu đúng là Na Tra.

Lúc chúng tôi đến trường Đại học Truyền Thông thì cũng đã nghỉ trưa. Các thầy cô giáo đều đi nghỉ trưa. Ở cổng trường có đủ các hàng quán, từ hàng bán thẻ điện thoại đến hàng kem, nước ngọt giải khát. Quân Lương đưa cho tôi một tờ giấy ướt hương hoa hồng, khẽ nói:

- Chúng mình đi ăn đã.

Tôi không hiểu lúc mang thai Quân Lương, mẹ cô ấy đã ăn gì mà sinh ra được người con có thể chất khác thường như thế. Vì sao mọi người đều

Quân Lương đẩy tôi:

- Đừng có ngây ra đấy nữa, chuyên ngành của mình đăng ký ở đằng kia, mình ra đó trước, lát nữa gọi điện nhé!

Sau khi Quân Lương đi, bỗng nhiên toàn thân tôi như bị điện giật!

Bởi vì lúc ấy tôi mới nhớ ra khoản học phí “khổng lồ” của mình được giấu ở chỗ “bí mật”. Nếu không có người giúp tôi, tôi sẽ không thể lấy được!

Đúng lúc tôi sắp suy sụp thì liếc thấy anh chàng đã coi thường tôi và Quân Lương vì đã lãng phí thức ăn trong nhà ăn. Dưới cái nắng như thiêu như đốt, anh ta tươi cười ngắm nghía một người đang đội chiếc chăn bông dày trên đầu, hai tay ra sức khua khoắng chiếc xô bên dưới chậu rửa mặt nhưng không tìm thấy thứ gì như tôi.

Sau một lúc rất lâu, anh ta không kìm được hỏi tôi:

- Cậu không nóng sao?

Nhảm nhí, dĩ nhiên là tôi nóng rồi, cái chăn bông nặng năm cân đè lên đầu ai mà không nóng cơ chứ? Nhưng tôi thật sự không muốn lấy cái hộp xà phòng đó ra trước mặt mọi người, rồi giống như biểu diễn ảo thuật lấy ra mấy nghìn tệ trong đó.

Sau khi hiểu rõ tình hình, anh ta nhìn tôi đầy khinh miệt:

- Cậu đúng là OVER, thế thì có sao chứ, đừng sĩ diện như thế, OK?

Dưới sự yểm hộ của anh ta, cuối cùng tôi đã khó nhọc lấy được tiền trong hộp xà phòng. Sau đó nhìn sổ đăng ký của lớp E khoa Ngữ văn, tôi mới biết anh chàng lúc nào cũng “OVER” với “OK” này là lớp trưởng lớp tôi, Lương Tranh.

Tôi hỏi:

- Sao cậu có thể làm lớp trưởng được?

Anh ta rất thành thực:

- Mình là người đăng ký đầu tiên.

Thực ra tôi vẫn còn một câu rất muốn hỏi nhưng lại ngại không dám:

- Cái từ OVER mà cậu hay nói có cùng nghĩa với cái từ OVER mà mình biết không?

Lúc đăng ký, tôi lại quen một cô gái mà tôi nghĩ là Thượng đế rất “thiên vị” cô ta. Cô ta đứng trước mắt tôi, hai chân nhỏ như hai que diêm. Lúc cô ta quay mặt lại tôi giật nảy mình. Tôi rất muốn hỏi, trời nóng như thế này đánh phấn dày như vậy, da có chịu nổi không?

Cô ta không thèm nhìn một người muốn nói rồi lại thôi như tôi mà nũng nịu nói với Lương Tranh vẫn im lặng đứng cạnh tôi:

- Lớp trưởng, mình nóng quá, cậu đi mua giúp mình chai nước cam được không? Chai lạnh ấy!

Thấy Lương Tranh hốt hải chạy đi, tôi đau lòng nghĩ, lớp trưởng, cậu mới thực sự OVER.

Quân Lương nói với tôi cô ấy đã nghĩ ra cách để nhà trường sắp xếp cho chúng tôi ở cùng ký túc. Tôi trợn tròn mắt hỏi:

- Không phải chứ, không cùng chuyên ngành, không cùng lớp cũng có thể sắp xếp ở cùng nhau?

Cô ấy đung đưa chùm chìa khóa trước mặt tôi, vẻ mặt đầy kiêu hãnh:

- Bí thư của trường này và bố mình rất thân thiết, giúp chút chuyện nhỏ nhặt này thì có là gì! Không sao, cứ đi theo bà chị này, đảm bảo cậu không thiệt thòi đâu.

Điều này không cần Quân Lương nói tôi cũng biết. Những vấn đề mà tiền và quyền lực có thể giải quyết được thì đó không phải là vấn đề.

Chúng tôi luống cuống sắp xếp hành lý, đang định lấy một chậu nước chuẩn bị dọn vệ sinh thì cái cô gái đòi nước cam lạnh kia xuất hiện trước mặt. Cô ta tìm một chiếc giường trống rồi ngồi xuống, vừa uống nước cam vừa giới thiệu với chúng tôi:

- Mình tên là Đường Nguyên Nguyên...

Sau đó là một tràng giải thích cho cái tên của mình.

Quân Lương đeo tai nghe nên không nghe thấy những lời lan man lộn xộn của cô ta. Nhưng một người học khoa Ngữ văn như tôi thì thấy xấu hổ đến nỗi phát ói.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi cảm thấy cô gái này và tay lớp trưởng “OVER” kia thật đúng là một cặp trời sinh, đồng tâm hợp bích, thiên hạ vô địch.

Tối hôm ấy tôi may mắn được tận mắt nhìn thấy Đường Nguyên Nguyên sau khi tẩy trang. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao cô ta lại đánh phấn dày như vậy. Nói thế nào nhỉ, những đường nét trên khuôn mặt cô ta không xấu lắm, chỉ có điều da quá xấu, khuôn mặt đầy tàn nhang khiến người ta nhìn mà cảm giác như đã trải qua nhiều cuộc bể dâu.

Kỹ thuật che tì vết tinh xảo của cô ấy khiến Quân Lương phải thốt lên:

- Cậu nên đi đóng Họa bì mới đúng.

Đường Nguyên Nguyên không để bụng mà nói với chúng tôi:

- Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, ngực nhỏ cũng có thể nâng ngực, đàn ông có thể thay đổi giới tính thành phụ nữ, chút tàn nhang này của mình thì có là gì. Đợi đến khi có tiền mình sẽ đi tẩy tàn nhang, nhân tiện phẫu thuật nâng chân mày, đến lúc ấy không biết có bao nhiêu chàng trai đuổi theo mình.

Quân Lương gật đầu với cô ta:

- Được đấy, mình rất thích sự tự tin mù quáng này của cậu.

Cô ta cười, trên thế giới này ngoài những người có tấm lòng rộng mở, bao la như biển cả, còn có loại người cũng có thể “không bận tâm thiệt hơn, không tính toán vinh nhục”, đó là những người hoàn toàn sống trong thế giới của mình. Trong suy nghĩ của họ, mình là người hoàn mỹ nhất. Tất cả những lời nói không thân thiện của những người xung quanh đều xuất phát từ lòng đố kỵ.

Hôm sau có buổi lễ chào đón tân sinh viên hết sức quan trọng, không thể đến muộn. Lúc trời tờ mờ sáng, Đường Nguyên Nguyên đã thức dậy, chuẩn bị trang điểm. Lúc ấy tôi và Quân Lương vẫn chưa tỉnh. Đợi đến khi chúng tôi đánh răng rửa mặt xong thì Đường Nguyên Nguyên mặt đầy tàn nhang tối qua đã biến thành người khác.

Đường Nguyên Nguyên đeo túi LV màu xanh, mỉm cười với chúng tôi:

- Mình đi trước đây, các cậu cũng nhanh lên.

Sau khi cô ta đi, Quân Lương hỏi tôi:

- Cái túi kia là xịn hay nhái đấy?

Tôi nhún vai:

- Mình không biết, có điều tối qua lúc đăng ký nghe thấy cô ta nói với người khác cái túi ấy số lượng có hạn, trên thế giới chỉ có hai trăm cái, Trung Quốc có mười cái, trong đó một cái của Triệu Vi, mình đoán chín cái còn lại là của cô ta.

Quân Lương lườm tôi. Tôi cũng không chịu thua, trợn mắt lườm lại:

- Cậu tưởng cậu tốt đẹp lắm sao!

Chúng tôi chen chúc cả mặt mới mua được đồ ăn sáng ở nhà ăn. Thái độ của cô bán bánh bao không được thân thiện lắm. Lúc lấy bánh, tôi không tìm được buột miệng nói:

- Bánh bé xíu thế này làm sao mà ăn no được?

Cô ta lườm tôi, vừa thoăn thoắt gói bánh bao cho người khác, vừa trả lời:

- Cô mua bánh một tộ chắc chắn là ăn không no được rồi, cô mua bánh mười tộ ăn xem có no không.

Tôi bị cô ta làm cho ghen không nói được lời nào, mười tộ bánh bao nhân thịt không phải là no mà là vỡ bụng!

Tiếng nhạc hoành tráng vang lên, hội trường vốn ồn ào nhộn nhịp dần dần yên tĩnh trở lại.

Tôi ngồi dưới vừa hằm hằm gặm bánh bao, chơi cờ vây, vừa không quên đả kích Quân Lương:

- Buổi lễ khai giảng đầu tiên cậu đã chạy sang lớp mình, cậu cứ như thế này sớm hay muộn cũng bị bọn con gái lớp cậu tẩy chay thôi!

Cô ấy kiêu ngạo nói:

- Từ trước tới nay người càng giỏi giang thì càng bị xã hội xa lánh, mình đã sớm quen với điều đó rồi. - Nói rồi cô ấy còn không quên gườm gườm nhìn chiếc bánh bao ngậy mỡ trên tay tôi.

Mặc dù dáng vẻ của Quân Lương khi nói câu ấy có chút “ngửa mắt” nhưng đó là sự thật.

Trước khi chúng tôi chưa trở thành bạn thân, Tô Quân Lương là người ai ai cũng biết đến. Cô ấy lúc nào cũng nhìn người khác bằng nửa con mắt, hoàn toàn không bận tâm đến những lời đánh giá của mọi người như ngạo mạn, lạnh lùng, quái đản, khó gần, cho dù những cô gái ấy đổ kị hay ngưỡng mộ, cho dù những chàng trai kia thích thú hay coi thường.

Chỉ là buổi tối nhân dịp sinh nhật lần thứ mười sáu của cô ấy, tôi cùng cô ấy đi trên con đường phủ đầy tuyết rất lâu, rất lâu. Thế giới ngập tràn trong màu trắng của tuyết, trên con đường tuyết phủ chỉ có dấu chân của hai chúng tôi.

Cô ấy khê nói:

- Sơ Vi, cậu là người bạn duy nhất của mình.

Trong ký ức của tôi, đó là lần duy nhất Quân Lương bày tỏ sự cô đơn của mình một cách thương cảm như thế. Rất lâu sau đó tôi mới thật sự hiểu ý của Quân Lương, mới thật sự hiểu Quân Lương đằng sau nụ cười cao ngạo. Con đường trưởng thành thênh thang rộng lớn không ngờ ẩn chứa biết bao nỗi đau không thể nói thành lời.

Chúng tôi đang chơi cờ thì có một anh chàng đi đến chiếc ghế trống bên cạnh Quân Lương. Anh ta đang định ngồi xuống thì Quân Lương vội hét lên:

- Ấy, có người rồi, xin lỗi!

Chàng trai ấy nhíu mày tỏ vẻ tiếc nuối rồi đi chỗ khác.

Nhân lúc Quân Lương không chú ý, tôi đi thêm một nước cờ, không ngờ cô ấy vừa nhìn là phát hiện ra ngay:

- Tổng Sơ Vi, cậu thật là vô liêm sỉ!

Tôi vội vàng chuyển chủ đề:

- Cái đó... cậu giữ chỗ cho ai đấy?

Cô ấy lờm tôi, có lẽ thấy tôi quá vô lại nên đã đeo tai nghe, bắt đầu nghe nhạc, không thèm để ý đến tôi nữa.

Hừ, có Nano thì oai lắm sao? Tôi lờm cô ấy một cái rồi quay sang nhìn các bạn xung quanh. A, có một bạn mang tú lơ khơ đến lén chơi bài, có bạn đọc tạp chí, còn có bạn dùng điện thoại lên mạng xem tin tức chứng khoán, hình như còn có người đang đối thơ? Xin lỗi, đó chẳng phải là Đường Nguyên Nguyên tài hoa hơn người và lớp trưởng một bụng văn thơ sao...

Xem ra đại học quả là nơi đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái, cái gì cũng có.

Không biết đã có mấy vị lãnh đạo phát biểu trên sân khấu vì những lời họ nói đều na ná như nhau. Không đúng, đâu chỉ có mấy người họ nói na ná như nhau, tôi thấy từ nhỏ đến lớn, tất cả các lãnh đạo trong trường đều nói giống nhau.

Sau đó là các anh chị khóa trên đọc diễn văn chào mừng. Nhìn dáng vẻ phấn khích của họ, tôi nghĩ có lẽ họ không được tiêm loại thuốc kích

thích thông thường mà là loại hàm lượng kích thích tố vượt quá mức quy định.

Cuối cùng màn chào đón khoa trương cũng kết thúc, đến lượt sinh viên mới lên sân khấu phát biểu.

Tôi nằm bò xuống bàn khóc than:

- Sao vẫn còn cơ chứ! Có đọc cáo phó thì cũng nên đọc hết rồi chứ!

Nhưng khi người đó bước lên sân khấu, khi tôi nghe thấy các bạn nữ xung quanh bắt đầu thì thầm to nhỏ, khi tôi nhìn thấy Quân Lương bỏ tai nghe xuống, vẻ mặt vừa gian tà vừa vui mừng thì tôi nhận ra có điều gì đó không bình thường.

Tôi không biết cậu ta chép bài phát biểu văn vẻ, kỳ dị này ở trang web nào, tôi nghe mà thấy xấu hổ thay. Nhưng điều mà tôi không thể tin được là: sao cậu ta lại ở đây?

Tôi ngậy người nhìn người mặc áo sơ mi trắng trên sân khấu, sạch sẽ như vừa bước từ trong tranh ra, bàng hoàng tới mức không bận tâm đến kẻ phản bội Quân Lương ngồi bên cạnh đang hứng thú quan sát phản ứng của tôi.

Sau khi phát biểu xong, cậu ta đi một vòng quanh hội trường, sau đó đi về phía chúng tôi qua cửa bên, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Quân Lương, nói với người vẫn chưa lấy lại bình tĩnh là tôi:

- Sao thế, không nhận ra nữa à?

Tôi mơ màng nhìn cậu ta rồi lại nhìn Quân Lương. Không biết vì sao bỗng nhiên mắt tôi mờ đi, nhìn cái gì cũng thấy nhạt nhòa, mơ hồ, không phải là thật.

Tôi không nói gì, chỉ quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai bên hội trường là những hàng cây cao chọc trời. Lá cây tắm mình dưới ánh nắng, lấp lánh một màu sáng bóng.

Tôi thấy đầu óc rối bời, không thể nghĩ được điều gì.

Lúc ăn trưa, Quân Lương cảm thấy dường như mình biến thành người vô hình bởi vì cho dù cô ấy nhiệt tình hỏi tôi: “Cậu muốn ăn gì, mình mời cậu” hay là vờ ra vẻ tức giận nói: “Có đến nỗi thế như thế không, mình đâu có cướp bạn trai của cậu” đều không thể khiến tôi mở miệng.

Cuối cùng cô ấy đã thỏa hiệp. Sau khi cô ấy gắp miếng đùi gà trong hộp cơm cho tôi, tôi gắp trả lại, cô ấy lại gắp, tôi lại trả lại... Cô ấy nói:

- Sơ Vi, xin lỗi mà, không phải mình cố tình chơi cậu, là Cố Từ Viễn muốn mình phải giấu cậu.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, khuôn mặt không chút biểu cảm. Tôi biết lúc này trông mình rất xấu nhưng tôi không thể cười được.

Quân Lương thở dài, đang định nói gì đó nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì Đường Nguyên Nguyên đã chạy lại nói xem vào:

- Hai người biết không, anh chàng đại diện cho các tân sinh viên lên phát biểu học khoa Nhiếp ảnh, nhà giàu lắm!

Tôi và Quân Lương nhìn nhau rồi cúi đầu gắp cơm, chỉ nghe thấy Đường Nguyên Nguyên nói tiếp:

- Chắc là nhà anh ta cơ cấu lắm, mình vừa nhìn thấy anh ta đi ăn cơm với viện trưởng, bí thư. Họ cười tí mắt với anh ta, cứ như là người thân vậy...

Tôi ném đũa xuống rồi nói:

- Quân Lương, mình không muốn ăn nữa, đi thôi.

Lúc nghỉ trưa, tôi nằm trên giường mà không sao ngủ được. Những cảnh tượng hồi cấp ba giống như một bộ phim lướt qua trong đầu. Hồi ấy, nếu Cố Từ Viễn nhìn thấy tôi đứng ở cổng chính, nhất định cậu ta sẽ vòng qua cổng sau vào trường. Tôi hẳn tin cho cậu ta, cậu ta không bao giờ nhẫn lại. Tôi gọi điện, cậu ta cũng rất ít khi nghe máy. Người khác nhắc đến tôi trước mặt cậu ta, lúc nào cậu ta cũng làm như giẫm vào đồng phân vậy...

Nhớ lại những năm tháng thanh xuân đau khổ ấy của tôi, thật đúng là khiến người ta rùng mình.

Tôi đang thương cảm thì điện thoại đổ chuông, là số lạ. Trước khi nghe máy, tôi còn bối rối tự hỏi lẽ nào mình có fan hâm mộ nhanh như vậy sao. Điện thoại vừa kết nối, giọng nói vô cùng quen thuộc cùng với âm thanh chói tai xuyên thẳng vào màng nhĩ:

- Tống Sơ Vi, mình đang đứng dưới cổng ký túc xá nữ chờ cậu, mau ra đây.

Tôi không thể không thừa nhận, vận mệnh thích đùa giỡn với con người. Nhìn thấy Cố Từ Viễn cầm hộp kem trà xanh đứng ở trước ký túc, tôi thật sự cảm thấy những gì đang diễn ra trước mắt đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Lúc chúng tôi đứng ở trạm xe bus cạnh cổng trường chờ xe, chốc chốc lại có nữ sinh đi ngang qua nhìn cậu ta, còn người đeo kính màu xanh như cậu ta lại tỏ ra rất bình thường.

Tôi hỏi cậu ta gọi tôi ra làm gì, cậu ta trả lời:

- Cùng mình đi mua máy ảnh.

Tôi cười lớn:

- Ha ha, chúng ta thân nhau lắm sao, dựa vào cái gì mà tôi phải đi cùng cậu?

Giảng co một lúc, cuối cùng cậu ta nói:

- Các bạn học trung học đều nói mình là con rể của mẹ cậu, cậu nói chúng mình có thân nhau không?

Tôi mới ăn một miếng kem to, chưa kịp thưởng thức mùi vị của nó thì câu nói của cậu ta đã làm cho kem trôi thẳng xuống cổ họng. Trong nháy mắt, chỉ thấy lạnh đến thấu xương, lạnh đến tan nát cõi lòng.

Tôi không biết đáp lại như thế nào, chỉ có thể lén liếc nhìn khuôn mặt của cậu ta. Cậu muốn hỏi nhất cuối cùng vẫn không thể bật thành lời.

- Hôm đăng ký nguyện vọng, cậu nói mình đi đâu cậu sẽ đi đến đó, không phải là nói đùa sao?

Sao có thể mở miệng hỏi như thế được? Chỉ sợ hỏi xong rồi cậu ta sẽ coi mình là con ngốc tự cho mình là kẻ đa tình.

Lúc lên xe bus, một tay tôi cầm hộp kem, một tay không biết bám vào đâu. Cậu ta rất tự nhiên nắm lấy tay tôi. Tôi nhìn thấy ngón áp út của cậu ta đeo nhẫn, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Tôi hỏi cậu ta:

- Cậu kết hôn rồi à?

Cậu ta lại trở lại với dáng vẻ hung thần gian ác hồi học cấp ba, gào lên với tôi:

- Đồ ngốc, mẹ mình mua cho!

Tôi lớn bằng ngần này, lần đầu tiên nhìn thấy một người đeo nhẫn mẹ tặng vào ngón áp út. Thế mà cậu ta còn không biết xấu hổ nói tôi là đồ ngốc!

Xe bus lắc lư suốt chặng đường. Cậu ta không bỏ kính râm xuống, vì thế tôi cũng không biết cậu ta đang thản nhiên nhìn trộm một con bé bối rối như mình qua lớp kính màu trà.

Mười mấy phút trôi qua, cuối cùng đã có ghé trống. Cố Từ Viễn rất quân tử bảo tôi ngồi xuống còn mình thì đứng. Tôi cũng không khách sáo với cậu ta.

Xe bus tròng trành nghiêng ngả, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ vụt qua. Đối với tôi, đây là một thành phố hoàn toàn mới mẻ, một môi trường mới, tránh xa sự quản thúc của bà mẹ hà khắc. Từ nay về sau cho dù có đâm thủng trời thì cũng không ai quản được tôi.

Tôi vẫn đang đắm chìm trong bức tranh về tương lai tươi đẹp, đột nhiên Cố Từ Viễn lao nhanh như chớp, đánh nhau với người đàn ông đứng cạnh tôi!

Nói đúng hơn Cố Từ Viễn đánh người đàn ông đứng cạnh tôi!

Lúc bình tĩnh thì xe bus đã dừng lại, mọi người đều xúm lại xem. Cố Từ Viễn ấn người đàn ông thấp hơn cậu ta một cái đầu xuống đất, dẫm một quả trứng mũi anh ta. Chẳng mấy chốc tôi nhìn thấy máu chảy ra từ cái mũi ngoại cỡ của anh ta.

Tôi sợ hãi kéo Cố Từ Viễn ra xa, nói năng lộn xộn:

- Cậu làm gì thế, xã hội có luật pháp, mọi người sống hòa thuận, sao lại đánh nhau?

Cố Từ Viễn gạt tay tôi ra, không nói một lời nào mà nhặt chiếc điện thoại kiểu cũ rơi dưới đất của người kia, tháo pin, sau đó bẻ làm đôi trước mặt mọi người trên xe.

Trước khi kéo tôi xuống xe, Cố Từ Viễn lấy mấy trăm tệ trong ví ném vào mặt người đó, nói:

- Đê tiện.

Thời tiết mùa hè nóng nực, tôi thở hổn hển chạy theo sau cậu ta, cho dù tôi gọi thế nào cậu ta cũng không trả lời. Cuối cùng tôi cũng tức giận, hét lên:

- Tên Cố Từ Viễn kia, chạy cái gì mà chạy, tôi không thèm đi với cậu nữa!

Sau khi hét xong câu ấy, tôi có cảm giác cây cối bên đường cũng rung lên.

Cuối cùng Cố Từ Viễn dừng bước, sau đó hằm hằm lao đến trước mặt tôi, bỏ kính râm, áp sát vào mặt tôi và nói:

- Cậu cứ phải ăn mặc hở hang như thế sao? Vòng ngực to cũng không cần phải khoe ra cho người khác thấy đâu!

Tôi bị câu nói cay nghiệt chua chát ấy làm cho sững sờ, một lúc rất lâu mà không thể bình tĩnh được. Tôi bất giác ngấm lại cách ăn mặc của mình, không có vấn đề gì cả. Tôi thật sự không thấy cách ăn mặc của mình có chỗ nào bại hoại thuần phong mỹ tục!

Thấy tôi không nói gì, cậu ta còn được thể lấn tới:

- Cậu nhìn xem, cổ áo rộng ngoác thế kia, đầu cậu là đất sét à...

Cuối cùng tôi cũng thật sự nổi giận! Tôi chỉ vào mặt cậu ta:

- Tôi mặc gì liên quan gì đến cậu! Tôi đâu có bảo cậu mua Chanel cho tôi, cho dù tôi có khóa thân chạy ra ngoài thì cũng không đến lượt cậu dạy bảo tôi...

Tiếp đó, kẻ hèn hạ này không muốn nghe tôi nói những lời nhảm nhí, cậu ta làm một việc khiến tôi chỉ muốn liều chết với cậu ta.

Cậu ta hôn tôi.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

2 – Chuyện không dám nhớ lại là năm ấy tôi đã theo đuổi Cố Từ Viễn.

Quân Lương vừa đắp mặt nạ vừa thản nhiên nói:

- Vì thế hai người hôn nhau, đúng không?

Tôi không thể phân biệt rõ mình đang nhai Xylitol vị dâu tây, vị cam hay vị dưa hấu hay vị bạc hà nữa. Suốt buổi tối tôi không làm gì, chỉ nhai hộp kẹo ấy.

Trước câu hỏi thản nhiên của Quân Lương, phản ứng của tôi giống như núi lửa phun trào:

- Không phải! Là cưỡng hôn! Mình bị tên cầm thú đội lốt người ấy cưỡng hôn!

Tôi vốn tưởng rằng là bạn thân nhất của tôi, Quân Lương sẽ cùng tôi chửi rửa Cố Từ Viễn, nhưng khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của cô ấy thản nhiên không một chút biểu cảm:

- Đâu phải là lần đầu tiên bị cậu ấy hôn, lẽ nào đây không phải là điều tha thiết mong chờ sao?

Tha thiết mong chờ?

Tôi không còn gì để nói, Quân Lương thừa thắng xông lên:

- Mình không nghĩ cậu ấy sai, ngược lại, mình thấy cậu ta rất là MEN!
Lẽ nào cậu hy vọng cậu ấy rứt đầu rứt cổ đứng một chỗ, để mặc cho tên khốn kia chụp ảnh cậu mà không nói một lời sao?

Lần này thì tôi bị ghen đến nỗi không nói được lời nào.

Đêm khuya, tất cả mọi người trong ký túc đều ngủ say, trong căn phòng chỉ có tiếng thở khe khẽ nhưng tôi lại giống chiếc bánh rán lật đi lật lại trên giường, không sao ngủ được.

Chỉ cần nhắm mắt lại là tôi không thể kìm nén được nhớ lại cảnh tượng khó xử lúc chiều.

Trên người cậu ấy có một mùi hương thoang thoảng, không gắt cũng không nồng, giống như chiếc lông vũ nhẹ nhàng bay tới. Trong nháy mắt, tôi bị chìm trong một không gian kỳ diệu.

Lúc buông tôi ra, cậu ấy không dám nhìn tôi. Tôi cũng cúi đầu. Mặc dù trong lòng có tiếng gào thét: “Tát cậu ta, Tống Sơ Vi, tát chết cậu ta”, nhưng tôi không thể nào vung tay được.

Một lúc sau, tôi nghe thấy mình hỏi một câu ngu ngốc không thể tưởng tượng được:

- Cậu dùng loại nước hoa gì vậy?

Hỏi xong, tôi rất muốn cho mình một cái bạt tai, tôi bị làm sao thế này?

Cố Từ Viễn sững người, vội nói:

- Burberry weekend for men.

Tôi không nhìn cậu ta, cúi đầu ậm ừ một tiếng, sau đó không biết phải làm thế nào nữa.

Sau khi tình hình bớt căng thẳng, Cố Từ Viễn đã giải thích với tôi vì sao lúc nãy cậu ta lại ra tay đánh người trên xe bus:

- Mình nhìn thấy tên khốn kia lấy điện thoại chụp ngực cậu, mặc dù chẳng có gì nhưng mình vẫn thấy hấn đáng chết...

Tôi khó chịu lườm cậu ta. Tên gốc Cố Từ Viễn kia, cậu có biết cậu đang nói gì không?

Đáng tiếc là ánh mắt của tôi không có chút khả năng uy hiếp nào, cậu ta không cảm nhận được sự phẫn nộ của tôi, lại còn nói với giọng điệu căm phẫn trào dâng:

- Tổng Sơ Vi, mình nói cho cậu biết, cho dù hôm nay không phải là cậu mà là một cô gái xấu hơn cậu bị chụp lén, mình cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn. Cái loại đê tiện ấy không thể để yên được!

Cuối cùng ngọn lửa hừng hực đã thiêu đốt lý trí của tôi, tôi lao đến chân đá tay đấm:

- Cậu là đồ khốn! Ai cần cậu quan tâm! Mình thích bị người ta chụp trộm đấy!

Cậu ta bật cười:

- Thật nực cười!

Mùa hè, chiều muộn mà ánh mặt trời vẫn rất chói mắt, Cố Từ Viễn đứng bên nắng chiếu vào che nắng cho tôi. Toàn thân cậu ấy cũng được bao phủ một vòng sáng vàng rực. Vòng sáng ấy rất dịu dàng, khiến người ta rất muốn chạm vào.

Tôi không biết biểu cảm trên khuôn mặt của mình như thế nào nhưng khoảnh khắc ấy khuôn mặt của Cố Từ Viễn trở nên rất dịu dàng, giống như

một con người khác. Trong ký ức của tôi, cậu ta chưa bao giờ nói với tôi một câu tử tế, chưa bao giờ nhìn tôi say đắm.

Thời gian trôi đi rất chậm, cậu ấy nói:

- Tổng Sơ Vi, mình hôn cậu hai lần rồi, nếu không chịu trách nhiệm với cậu thì mình sẽ thấy dằn vặt lương tâm. Nhưng chịu trách nhiệm với cậu thì thú thực là mình ăn không ngon ngủ không yên. So sánh lợi hại thiệt hơn nên chọn cái nào nhẹ hơn, mình không thể có lỗi với lương tâm của mình được.

Cái đầu của tôi vẫn đang “tiêu hóa” hàm ý ẩn chứa trong câu nói của cậu ta, vẫn chưa rút ra kết luận, cậu ta đã khoác vai tôi:

- Cứ thế nhé, mình nói là được.

Suốt cả buổi tối tôi cứ nghĩ ngợi vẩn vơ, không biết đã mơ hồ ngủ thiếp đi từ lúc nào, cảm giác mình vừa mới nhắm mắt đã nghe thấy Quân Lương lẩm nhẩm toàn những thứ cổ quái.

Trời ơi, tôi lớn bằng ngần này rồi vẫn chưa nghe thấy ai nói như thế.

Haizzz, tôi biết đây là bài luyện thanh của sinh viên khoa Phát thanh, nếu ai không biết còn tưởng trẻ bị thiếu năng đang chơi trò chơi.

Tôi nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế này thì sớm hay muộn tôi cũng phát điên, sau đó được đưa về bệnh viện tâm thần nổi tiếng ở thành phố Z, cách viện dưỡng lão bà nội tôi sống vài trăm mét. Mẹ tôi đến thăm tôi xong lại đi thăm bà, rất tiện đường.

Nhớ đến bà nội, tôi thấy sống mũi cay cay.

Sở dĩ tôi chọn khoa Ngữ văn là vì thành tích môn văn xuất sắc của tôi. Trước tình hình môn toán và Anh văn rất không ổn định, tôi vẫn có thể duy

trì được thành tích ngữ văn xuất sắc là nhờ sự nghiêm khắc của bà nội hồi tôi còn nhỏ.

Tôi còn nhớ bài thơ đầu tiên mà tôi thuộc không phải “Nga, nga, nga”, cũng không phải “Nhất vọng nhị tam lý, yên thôn tứ ngũ gia” mà là “Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong, họa lâu tây bạn quế đường đông, thân vô thái phượng phong phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông”¹.

(1). Dịch nghĩa: “Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi; Bên tây lâu họa, phía đông nhà quế; Thân ta không có đôi cánh phượng lông lẩy bay cao; Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông”. (Các chú thích trong cuốn sách này là của người dịch.)

Hồi còn nhỏ người tôi hận nhất không phải là bố mẹ mà là nhà thơ của triều Đường, Lý Thương Ẩn!

Đúng, chính là nhà thơ Lý Thương Ẩn viết mấy chục bài Vô đề. Ông ta chính là nỗi ám ảnh lớn nhất của tuổi thơ tôi.

Mỗi lần bà nội bắt tôi học thuộc thơ, tôi lại muốn khóc. Mặc dù học thuộc rồi sẽ được thưởng một túi kẹo to nhưng nếu không thuộc sẽ bị bà dùng thước may vạt vào tay. Hồi ấy đối với tôi mà nói, đó là hình phạt tàn khốc nhất trên thế giới.

Về sau, tôi xa bà, sống cùng với bố mẹ. Họ mua cho tôi rất nhiều, rất nhiều kẹo. Một buổi chiều, một mình tôi ăn hết một túi kẹo to nhưng vẫn cảm thấy rất vô vị.

Từ đó tôi không thích ăn kẹo nữa.

Quân Lương “đọc diễn cảm” xong, Đường Nguyên Nguyên “họa bì” xong, tôi hồi tưởng lại những năm tháng tuổi thơ xong, một bạn gái khác cùng ký túc đã đến giảng đường chiếm chỗ.

Tôi hẹn Quân Lương sau khi tan học gặp nhau dưới đại sảnh cùng đi ăn, không ngờ cô ấy nói với tôi:

- Ngày nào cũng ăn cơm với con gái thật vô vị, hôm nay mình hẹn con trai.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên! Không phải chứ! Hồi học cấp ba, trong một buổi tự học, có anh chàng trèo tường mua sữa chua cho cô ấy, sau đó bị cô giáo bắt được mắng cho một trận té tát, vậy mà vẫn không thể khiến cô ấy cảm động cùng đi xem một bộ phim. Bây giờ mới vào học được mấy ngày, không biết nhân vật nào đã khiến Tô Quân Lương nhìn người bằng nửa con mắt này phải thay đổi cách nhìn?

Rõ ràng biết là tôi đang nghi ngờ nhưng Quân Lương vẫn không cho tôi câu trả lời.

Cô ấy chớp mắt nhìn tôi:

- Đừng có lưu luyến mình, đi tìm Cố Từ Viễn của cậu đi.

Nhờ có sự nhắc nhở của cô ấy, tôi lập tức nhớ đến buổi tối hôm trước. Lúc đưa tôi về Cố Từ Viễn nói:

- Ngày mai cùng đi ăn, buổi trưa gặp nhau ở đại sảnh, không gặp không về.

Tôi đang nghĩ cách làm thế nào để hóa giải tình thế khó xử thì Quân Lương đáng chết lại ghé sát vào tai tôi thì thầm:

- Lần đầu tiên cậu ta hôn vào má cậu, lần thứ hai là hôn vào môi, lần này nấu cháo lười đi.

Không phải tôi vờ ra vẻ hiền thực nhưng khoảnh khắc ấy máu toàn thân dồn hết lên đỉnh đầu. Tôi thề là tôi đã nghĩ đến chuyện giết cô ấy.

Suốt giờ học buổi sáng tôi chỉ nằm bò ra bàn, đờ ra như một khúc gỗ. Mặc dù trông giống như đang chăm chỉ đọc sách nhưng thật ra tâm trí tôi đã bay đến phương trời xa tít.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, cũng không muốn nhắc đến nhưng Cố Từ Viễn hôn tôi hai lần, đây là chuyện được viết vào hồ sơ sống của tôi, có rất nhiều nhân chứng khiến tôi không thể chối cãi.

Lúc Cố Từ Viễn xuất hiện trong cuộc đời tôi, bánh xe vận mệnh vừa bắt đầu chuyển động, kim chỉ về năm 2005.

Gạt lớp lá rụng đầy trên mặt hồ ký ức, dấu vết khắc sâu trong sinh mệnh hiện lên trước mắt như mới ngày nào. Người mẫu Lâm Chí Linh ba mươi tuổi bỗng nổi tiếng, lúc chụp quảng cáo không may bị ngã ngựa, tất cả giới truyền thông bắt đầu chú ý đến ngực của cô ấy. Những Lý Vũ Xuân, Trương Lương Dĩnh, Chu Bút Sương giành giải trong cuộc thi tiếng hát toàn quốc Super Girl. Đến tận rất nhiều năm sau, họ vẫn là ba “Super Girl” đứng đầu được mọi người công nhận, không ai có thể vượt qua được.

Năm ấy tôi đã làm gì?

Chuyện không dám nhớ lại là năm ấy tôi đã theo đuổi Cố Từ Viễn.

Thực ra tôi luôn không chịu thừa nhận, tôi sẽ nhớ mãi lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cố Từ Viễn. Dáng vẻ của cậu ấy giống như viên ngọc.

Cố Từ Viễn lúc ấy có thể nói là công tử độc nhất vô nhị.

Tôi phải thừa nhận mình là người đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, rất dễ bị mỹ sắc mê hoặc, đầu óc nông cạn, suy nghĩ không chín chắn. Lúc cậu ta ở văn phòng của mẹ tôi chờ làm thủ tục chuyển trường. Đúng lúc ấy tôi đi ngang qua cửa, nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta, bỗng chốc cảm thấy sững sờ, quay sang nói với Quân Lương:

- Trường mình có một nam sinh rất đẹp trai, vô cùng đẹp trai!

Từ trước đến nay Quân Lương là người rất kén chọn, hiếm khi khen bạn nam nào, nhưng sau khi tôi sống chết kéo cô ấy đi xem, cô ấy cũng ngạc nhiên thốt lên:

- Trời ơi, quả không sai, xem ra cái trường “ổ gà” của chúng ta sắp có một chú phượng hoàng.

Tôi thật không hiểu sao cô ấy lại có thể suy nghĩ ra cách so sánh củ chuối như vậy nhưng cho dù thế nào thì cô ấy đã đồng tình với tôi, tôi vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Lúc ấy tôi đã quyết định: Cậu ta là của tôi!

Quân Lương tròn mắt nhìn tôi:

- Cậu ta chuyển đến lớp của mẹ cậu, cậu có biết không?

Dĩ nhiên là tôi biết, nếu cậu ta không chuyển đến lớp của mẹ tôi thì chưa chắc tôi đã chú ý đến cậu ta. Tôi muốn để mẹ tôi biết tôi muốn làm bà mất mặt, thế thì sao!

Buổi tối liên hoan tốt nghiệp, tôi thẳng thắn nói với Cố Từ Viễn ý định theo đuổi cậu ta, đồng thời hỏi cậu ta:

- Hồi ấy cậu có ấn tượng gì với mình không? Hôm ấy mình mặc áo khoác màu đỏ!

Đôi mắt của cậu ta bị che phủ bởi một làn sương mờ ảo khiến cậu ra trông giống người bị bệnh đục thủy tinh thể, còn câu trả lời của cậu ta giống như người mắc bệnh viêm não:

- Mình chẳng chú ý đến cái gì cả.

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, điện thoại của tôi nhận được hai tin nhắn cùng một lúc, một tin nhắn của Quân Lương: “Chúc cậu có một bữa trưa vui vẻ, chiều nay mình không có tiết học nên đi chơi, tối gặp nhé!”.

Tôi không muốn nhắn lại, đúng là khác người, vô nhân tính!

Một tin nhắn khác là của Cố Từ Viễn, người tự cho là bạn trai của tôi: “Mau xuống đây, đại ca đói rồi!”.

Mặc dù rất không muốn nhưng tôi vẫn phải đi cạnh Cố Từ Viễn. Trên đường đi có rất nhiều bạn nhận ra cậu ta chính là người đại diện cho các tân sinh viên phát biểu trong buổi lễ chào đón tân sinh viên. Một số bạn nữ nhìn cậu ta rồi lại nhìn tôi, nhìn tôi rồi lại nhìn cậu ta, ánh mắt ẩn chứa vẻ tiếc nuối như “tàn phá môi sinh”.

Tôi thật sự rất muốn đánh chết bọn họ, đúng là có mắt như mù. Cố Từ Viễn kia ngoài giàu có hơn tôi thì có cái gì giỏi hơn tôi cơ chứ? Lẽ nào tôi không xinh đẹp sao? Rất nhiều năm trước, khi bị bà mẹ nhẫn tâm gửi đến nhà bà ngoại ở ngoại thành học tiểu học, vì quá xinh đẹp nên bị tất cả các bạn nữ trong lớp cô lập!

Hồi ấy tôi là học sinh chuyên trường, hơn nữa lại rất xinh, học giỏi, vì thế thường xuyên bị những chị lớp lớn bắt nạt.

Nhưng hồi ấy không phải tôi không có bạn. Cô bạn mũm mĩm lúc nào cũng mặc quần áo tối màu rất thích chơi với tôi. Cô ấy nói với tôi cô ấy béo như vậy là do di truyền, các bạn trong lớp đều gọi cô ấy là “béo mập”. Cô ấy không chơi với bất kỳ ai, trừ tôi.

Tôi hỏi cô ấy vì sao, ánh mắt của cô ấy ẩn chứa vẻ cô đơn không giống như một đứa trẻ. Cô ấy nói:

- Bởi vì chúng mình đều là những kẻ lạc loài.

Một năm sau tôi rời khỏi thành phố H, vốn dĩ muốn trao đổi địa chỉ với cô ấy để viết thư cho nhau nhưng cô ấy đã từ chối. Cô ấy lại dùng ánh mắt già hơn tuổi nhìn tôi chăm chú và nói:

- Cậu sẽ quên tớ.

Cô ấy nói vừa đúng, vừa không đúng.

Sau khi về thành phố Z, sống trong môi trường thân thuộc, quả thực tôi đã nhanh chóng quên đi người bạn không thân thiết ấy. Nhưng mỗi khi có cảm giác cô đơn, đôi mắt không giống trẻ con của cô ấy lại hiện lên trong đầu tôi.

Dĩ nhiên, mỗi lần tôi nói với người khác tôi đã từng bị cô lập vì quá xinh đẹp thì không một ai tin, bao gồm cả Cố Từ Viễn.

Để trút nỗi giận này, tôi cố tình nói thật to khi có một đám người đi ngang qua chúng tôi:

- Chẳng phải anh thích con trai sao? Điều đó có gì sai đâu?

Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, trạng thái kinh ngạc của Cố Từ Viễn chỉ duy trì hai ba giây, sau đó cậu ta nhanh chóng tấn công lại:

- Chẳng phải em được người ta bao sao? Thế thì có sao chứ, anh không chê em!

Cậu ta vừa dứt lời, tôi lập tức hóa đá.

Thực ra tôi bị Cố Từ Viễn ức hiếp như thế này không chỉ một, hai lần.

Lần đầu tiên tỏ tình với cậu ta, lúc ấy cậu ta chuẩn bị đi đánh bóng rổ, tôi đứng giữa cầu thang chặn cậu ta lại. Tôi nói:

- Mình thích cậu.

Xung quanh có bao nhiêu con mắt nhìn chúng tôi. Cậu ta đã trả lời:

- Nhưng tôi không thích cậu.

Lần ấy tôi thật sự rất xấu hổ. Cả trường đều biết Tống Sơ Vi huyênh hoang bị người ta từ chối trước mặt mọi người. Đáng sợ hơn là chuyện này truyền đến tai mẹ tôi. Tối hôm ấy, bà không nấu cơm, một mình trốn trong phòng, đèn cũng không bật, không biết làm gì trong đó.

Ngày hôm sau, tôi đang đi trên hành lang thì nghe thấy một học sinh ở lớp mẹ tôi nói:

- Cô La khóc đến sưng cả mắt.

Tôi bước đi, khuôn mặt không chút biểu cảm, cố tình giẫm thật mạnh lên chân bạn nữ ấy. Khi cô ta hét toáng lên vì đau, tôi mới vờ ra vẻ ngạc nhiên và nói:

- Giẫm lên chân cậu à? Xin lỗi nhé, mình còn tưởng là giẫm vào đồng phân.

Cô ấy tròn mắt ngạc nhiên, chỉ vào người tôi nói:

- Tống Sơ Vi, cậu nói thế là có ý gì?

Tôi thản nhiên nói:

- Chẳng có ý gì cả, chỉ là bảo cậu đừng có bàn luận về chuyện của người khác mà thôi.

Tình hình bỗng trở nên căng thẳng, một giáo viên đi ngang qua hành lang, nhìn thấy chúng tôi như nước với lửa, buột miệng nói:

- Sao thế, muốn đánh nhau à?

Hai cô gái thường ngày cũng được coi là học sinh ngoan bồng chốc “tắt lửa”. Cô ta lườm tôi bằng ánh mắt đầy khinh miệt rồi quay người bỏ đi. Tôi khoác tay Quân Lương, hét lên với mọi người xung quanh:

- Đừng nhìn nữa, về lớp học đi.

Rồi quay người đi về lớp.

Từ đầu đến cuối buổi học tôi biết Quân Lương luôn quan sát nét mặt tôi, còn tôi thì luôn cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì.

Thực ra có một khoảnh khắc tôi muốn từ bỏ.

Từ bỏ chuyện đối đầu với mẹ, từ bỏ chuyện đấu tranh với mẹ, từ bỏ những oán hận và phần nợ đè nặng trong lòng khiến tôi cũng không dám nhìn thẳng, giống như phần lớn những cô nữ sinh trên thế giới này, làm một đứa con ngoan ngoãn, hiếu thuận, có nụ cười ấm áp, hiền lành, quan tâm động viên mẹ lúc mẹ mệt mỏi và bất lực chứ không phải đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng tôi không làm được. Mỗi khi mở ngăn kéo trong nhà, nhìn thấy quyển sổ hộ khẩu, nhìn thấy cái tên rõ ràng tồn tại trong đó nhưng lại không tồn tại trong cuộc sống của tôi, nỗi nhớ nhung vốn tưởng đã tắt bồng chốc lại bùng cháy dữ dội.

Bố đã biến mất.

Sau khi rời khỏi thành phố H về thành phố Z, tôi đã biến thành đứa trẻ hư hỏng. Những tin đồn nhảm nghe được từ miệng của những người hàng xóm thích buôn chuyện, tôi chưa bao giờ tìm mẹ để xác nhận lại. Lòng tự tôn kỳ lạ đã khiến tôi chọn cách cực đoan quá trốn để đối đầu bà.

Tôi thường xuyên cãi nhau với bạn học, có lúc còn đánh nhau với con trai. Tôi có móng tay sắc nhọn, thường xuyên cào chảy máu người khác.

Có một lần, mẹ của một bạn nam đến tìm cô giáo kể tội. Tôi đứng trong văn phòng, thản nhiên như không. Bà ta nói trước mặt tôi:

- Con nhà chỉ có một mẹ một cha không được quản thúc, chẳng trách thiếu giáo dục như thế.

Câu nói ấy đã đả kích tôi, tôi chạy về lớp lấy cặp sách của bạn nam kia, chạy một mạch đến bên cạnh hồ nước trong trường, sau đó tôi làm một việc khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Tôi kéo khóa cặp rồi lật ngược, sách vở trong đó rơi hết ra ngoài, đổ ào xuống hồ, cảnh tượng thật hoành tráng.

Hôm ấy tôi bị phạt dọn vệ sinh một mình. Lúc mẹ đến đón tôi, mẹ đã nói với cô giáo:

- Con gái tôi đến đây để học chứ không phải để làm công nhân vệ sinh.

Mặc dù vậy tôi vẫn không cảm kích. Sau khi về nhà tôi đóng rầm cửa lại, một mình ôm chăn khóc rất lặng lẽ nhưng cũng rất thảm thương.

Rất lâu rất lâu sau đó, sau khi tận mắt trải qua quá nhiều buồn vui ly hợp, tôi mới hiểu, có lẽ hồi ấy tôi không thật oán hận bà mà là giận cá chém thớt.

Tình yêu và hận thù giống nhau, đều cần tìm một chỗ để bộc lộ cảm xúc.

Vì thế, cho dù Cố Từ Viễn có đáng ghét như thế nào, đáng hận như thế nào thì tôi vẫn bám lấy cậu ta.

Bởi vì cậu ta đẹp trai, bởi vì cậu ta giàu có, bởi vì cậu ta là học sinh cưng của mẹ tôi, vì thế cậu ta chính là ứng cử viên số một để tôi chọn giận

mẹ.

Lúc chúng tôi đến nhà ăn, hàng người xếp hàng chen chúc nhau. Tôi nhìn thấy Lương Tranh đang bưng hai khay, ra sức chen ra khỏi đám đông, đi về phía Đường Nguyên Nguyên đang ngồi một bên sơn móng tay, hỏi như lấy lòng:

- Hết sườn rồi, mình gọi chân gà cho cậu được không?

Tôi không thể không cảm thán, Lương Tranh đúng là một lớp trưởng tốt, đối xử với bạn bè dịu dàng, ấm áp như mùa xuân. Nhưng sao cậu ta không đối xử với tôi tốt như thế? Lẽ nào tôi không xinh bằng Đường Nguyên Nguyên?

Cố Từ Viễn hăm hừ một tiếng:

- Chắc chắn mình tốt hơn cậu ta, mình sẽ không để bạn gái ăn thức ăn chán như thế, đi, đưa cậu lên tầng hai.

Tôi lờm cậu ta:

- Chẳng phải là cậu có tiền sao? Biết câu này không, tìm vật báu vô giá thì dễ nhưng khó mà kiếm được người chung thủy.

Cố Từ Viễn rất dứt khoát:

- OK, vậy thì cậu theo cậu ta đi.

Từ sau khi quen Lương Tranh, cứ nghe thấy “OK” và “OVER” là tôi muốn chết, thế nên tôi vội cầu xin:

- Được rồi, được rồi, coi như mình chưa nói, đi ăn thôi.

Chúng tôi ngồi gần cửa sổ, Cố Từ Viễn không cho tôi cơ hội chọn món. Cậu ta nhìn menu rồi nói:

- Món này, món này, món này và món này...

Tôi muốn hỏi cậu ta, lẽ nào tôi không phải là người sao? Vì sao không cho tôi cơ hội phát ngôn?

Nhưng sau khi nhân viên phục vụ đi, cậu ta nở nụ cười ngây thơ, đáng yêu như hoa mặt trời:

- Những món ăn mình gọi đều là những món ngon nhất.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ ấy của Cố Từ Viễn, giống như những em bé lớp mầm non chờ cô giáo phát phiếu bé ngoan. Mùa hè nóng bức, tôi không kìm được cơn rùng mình.

Cậu ta không lừa tôi, những món cậu ta gọi thật sự rất ngon. Dù sao thì trước mặt cậu ta tôi chưa bao giờ hiền thực, dịu dàng, thế nên kiên quyết ăn như hổ đói.

Cậu ta thở dài:

- Cậu từ tốn chút đi, đâu phải ăn xong bữa cơm này là chia tay, sau này còn có nhiều cơ hội.

Tôi suýt sặc:

- Cậu đừng có hủy hoại sự trong sạch của mình được không? Mình đâu phải bạn gái của cậu.

Không phải tôi vờ ra vẻ không tự nhiên, cũng không phải tôi thù dai mà là bởi vì tôi thật sự nghĩ rằng có thể bản thân Cố Từ Viễn vẫn chưa hiểu rõ rốt cậu ta hiểu tôi hay thấy có lỗi với tôi.

Hồi học lớp mười hai, tôi muốn mua một chiếc ô màu hồng, đứng trong cửa hàng lưu niệm gần cổng trường mặc cả rất lâu, cuối cùng mua được chiếc ô đó với giá hai mươi tệ.

Chiếc ô ấy rất đẹp. Sau khi mua nó, ngày nào tôi cũng mong trời mưa, như thế tôi có thể che ô, nổi bật giữa đám người u ám!

Mong nóng gần một tuần, cuối cùng trời cũng mưa. Quả thực hôm ấy tôi rất kích động.

Người như tôi chỉ cần kích động là rất dễ làm chuyện ngu ngốc. Tôi không kìm nén được niềm vui sướng trong lòng, cầm bút lông viết lên đó mấy chữ: “Tôi yêu Cố Từ Viễn”, sau đó vội vàng che ô lao ra ngoài trời mưa.

Ngay cả người bạn thân nhất của tôi là Tô Quân Lương cũng thấy tôi ngốc đến mức không thể chấp nhận được và không muốn đi chung ô với tôi, huống hồ là đương sự Cố Từ Viễn!

Một người luôn tỏ ra rất có giáo dục trước mặt mọi người như cậu ta đã thô bạo giằng lấy chiếc ô của tôi trong chiều mưa ấy và vứt vào thùng rác!

Chuyện này khiến tôi canh cánh trong lòng, vừa thấy xấu hổ vừa xót xa trong lòng.

Hai mươi tệ, một khoản tiền không nhỏ!

Điều tôi không muốn thừa nhận là ngoài việc cảm thấy tiếc hai mươi tệ, còn vô cùng ảm ức.

Cho dù cậu ta thật sự thật sự không thích tôi, cho dù cậu ta thực sự thấy tôi chướng mắt nhưng dù thế nào tôi cũng là con gái. Tôi cũng có lòng tự trọng! Cậu ta nhường tôi một chút không được sao?

Tôi có hơi liều lĩnh nhưng tôi đâu có giết người phóng hỏa, cậu ta có cần phải sỉ nhục tôi như thế không?

Nhà cậu ta giàu có, có thể cậu ta không coi hai mươi tệ ra gì, nhưng nhà tôi không có tiền! Hai mươi tệ là tiền ăn sáng mấy ngày của tôi.

Tôi càng nghĩ càng thấy buồn, nước mắt bỗng trào ra.

Đó là lần đầu tiên Cố Từ Viễn nhìn thấy tôi khóc. Tôi không cãi nhau cũng không làm âm lên, chỉ im lặng nhìn cậu ta, không nói một lời. Một người vốn đang giận đến dựng tóc gáy như cậu ta bắt đầu lúng túng. Cậu ta ấp úng nói:

- À... cái đó... có phải mình quá đáng quá không... Haizzzz... cái đó... cậu đừng khóc... mình đền cậu cái khác...

Tôi vẫn không nói gì, một lúc sau tôi cầm chiếc chổi mà không biết ai đó đã dọn vệ sinh xong nhưng chưa kịp cất đi ném vào người Cố Từ Viễn. Cậu ta vẫn chưa kịp phản ứng thì tôi đã chạy vụt đi.

Về sau Cố Từ Viễn nói, lúc đó cậu ta nhìn thấy vẻ hốt hoảng của tôi, cảm thấy mình giống như tên khốn tội ác tà trời.

Sáng hôm sau, lúc mở ngăn kéo bàn học tôi giật nảy mình.

Trong ngăn kéo là một chiếc ô đen trắng in hình hoa, có viền ren, trông rất đẹp. Bên dưới chiếc ô là một mẫu giấy, trên đó là năm chữ ngay ngắn: “Xin lỗi, Cố Từ Viễn”.

Đọc mẫu giấy ấy xong, cảm giác khó chịu trong người đã dịu đi. Về sau, tôi cùng Quân Lương đi dạo phố, đi qua showroom Lapargay, bất ngờ nhìn thấy giá của chiếc ô ấy là ba trăm chín mươi chín tệ, tôi đã hoàn toàn quên đi chiếc ô nhỏ màu hồng của tôi.

Quân Lương rất coi thường hành vi của tôi, cô ấy nói chỉ cần nhìn tôi là có thể thấy rõ cái thói có mối nơi cũ đã ăn sâu vào bản tính con người.

Hứ, nói thì dễ lắm, nếu tôi là con gái của quan to thì tôi cũng không vì năm đấu gạo mà khom lưng, tối thiểu cũng phải đòi bảy tám đấu!

Tôi không biết có phải chuyện này khiến Cố Từ Viễn cảm thấy có lỗi với tôi hay không nhưng nghĩ lại, hình như bắt đầu từ lúc ấy, thái độ của cậu ta đối với tôi không còn cay nghiệt như trước nữa. Dĩ nhiên, tôi cũng không nóng bỏng như trước nữa.

Tôi, Tống Sơ Vi, là một cô gái có lòng tự tôn! Tôi không phải là người mà cậu ta dùng chiếc ô chưa đến bốn trăm tệ có thể mua được!

Quân Lương liếc nhìn tôi:

- Đúng, tối thiểu cũng phải đòi một chiếc túi Hermes!

Đó là hồi học lớp mười hai, gần đến kỳ thi đại học. Để dốc toàn lực cho kỳ thi, thoát khỏi gông cùm xiềng xích của mẹ, tôi cũng kìm nén cảm xúc của mình, chuyên tâm ôn tập.

Chỉ là thỉnh thoảng chúng tôi vẫn gặp đối phương trong trường. Cậu ta cũng không tránh mặt tôi như trước đây, ngược lại còn mỉm cười với tôi trước hoặc chủ động chào tôi.

Nhưng lòng tự tôn của tôi thực sự đã bị tổn thương, vì thế mỗi lần cậu ta cười với tôi, tôi đều coi như không nhìn thấy.

Ăn cơm xong, tôi bưng bình không cho Cố Từ Viễn đưa về, đòi một mình về ký túc. Đang giảng co thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Cố Từ Viễn:

- Đỗ Tâm, sao cậu lại đến đây?

Đây là lần đầu tiên tôi gặp Đỗ Tâm.

Từ trước tới nay, tôi chưa từng thấy một chàng trai nào như thế, một từ “đẹp” không đủ để diễn tả dáng vẻ ấy. Cằm của cậu ta có một vệt màu xanh rất nhạt, môi rất mỏng.

Lờ mờ nhớ lại, hình như trong bộ Ma y tướng thuật có nói người có đôi môi như thế này là người bạc tình.

Nhưng ai có thể phủ nhận người ấy rất có sức hút, giống như tia sáng duy nhất trong đêm tối.

Cố Từ Viễn vỗ vai cậu ta giới thiệu với tôi:

- Đây là người anh em thân thiết của mình, nhân tài của khoa kiến trúc trường đại học A – Đỗ Tâm.

Tôi nghiêng đầu ngắm nghía cậu ta. Cậu ta cũng hứng thú ngắm nghía tôi, có điều sau này tôi mới biết thực ra sự quan sát ấy không giống nhau!

Lần đầu chúng tôi gặp nhau, nụ cười của cậu ta đã đầy ẩn ý:

- Tống Sơ Vi phải không? Nghe danh đã lâu!

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

3 – Giống như thời gian, dù có sức mạnh như thế nào cũng không thể rửa sạch những dấu vết của nỗi bi thương.

Vốn dĩ Cố Từ Viễn muốn nói chuyện một cách nghiêm túc về vấn đề “liên quan đến chúng ta”, may mà Đỗ Tâm xuất hiện đúng lúc giải vây cho tôi.

Nhân lúc Cố Từ Viễn không chú tôi đã lén đi, cậu ta đứng sau “này... này” một hồi rồi không thèm bận tâm đến tôi nữa. Đỗ Tâm vỗ vai cậu ta:

- Đến phòng bi-a?

Đỗ Tâm là cao thủ bi-a nhưng tối hôm ấy phong độ của cậu ta rất thất thường, đánh nhiều lần mà không trúng.

Cố Từ Viễn không phải kẻ ngốc, nhìn đôi lông mày cau có của Đỗ Tâm, cậu ta đã đoán được vài phần.

Cách nói chuyện của Đỗ Tâm rất vòng vèo, cậu ta không trực tiếp nói chuyện của mình, ngược lại hỏi Cố Từ Viễn trước:

- Hai người thế nào rồi?

Bóng trắng khẽ va vào bóng đỏ, rơi vào lỗ, Cố Từ Viễn thở dài:

- Chẳng thế nào, cô ấy sống chết không tin mình thích cô ấy, cứ nói là mình đang có âm mưu không muốn cho người khác biết.

Đỗ Tâm không tìm được bật cười:

- Đó cũng là vì trước đây cậu tỏ ra quá cay nghiệt. Nghe nói hồi ấy cậu rất được, làm tổn thương người ta không chỉ một, hai lần.

Không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt, ngọn đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng trắng nhợt, khiến người đứng trong đó cũng trở nên kỳ dị. Cùng với sự im lặng của Đỗ Tâm, có một thứ gì đó lan tỏa ra trong không khí.

Cuối cùng Cố Từ Viễn lên tiếng hỏi:

- Đừng nói mình nữa, cậu thì sao, vẫn chưa nói rõ ràng à?

Đỗ Tâm gượng cười, một nụ cười đắng chát. Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm. Cậu ta nghĩ một lúc rồi nói:

- Mình không biết nói thế nào, hơn nữa cũng không biết nên nói với ai.

Cố Từ Viễn nhìn Đỗ Tâm, đây là lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, Cố Từ Viễn nhìn thấy Đỗ Tâm buồn rầu như thế.

Cậu ta vỗ vai Đỗ Tâm, giọng nói ẩn chứa vẻ lo lắng:

- Năm bắt thời cơ, cô ấy sắp về rồi.

Trong gió thoang thoang mùi hương của cỏ cây. Trên bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, những đám mây màu xanh đen đang bay lượn, một vầng trăng non đang lên cao.

Lúc ấy, tôi đi dạo một mình bên hồ trong trường, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh hồ.

Mặt nước dập dềnh, vầng trăng soi bóng xuống mặt hồ.

Gió đêm lẫn với mùi của cây cỏ thổi bay vạt váy của tôi, đột nhiên tôi có cảm giác se lạnh, có phải là mùa thu sắp đến rồi không?

Tôi tên là Tống Sơ Vi, đến tận khi đọc bài thơ đó tôi mới biết nguồn gốc của cái tên này: “Quế phác sơ sinh thu lộ vi”².

(2). Trăng mới mọc, sương thu mỏng.

Vốn dĩ đây là một câu chuyện chờ đợi.

Ở một khoảnh khắc nào đó, có phải bạn cũng có cảm giác như thế này. Cho dù xung quanh có bao nhiêu người tươi cười mắng mỏ, cho dù có bao nhiêu bạn bè thân thiết ở bên cạnh, bạn vẫn cảm thấy cô độc?

Giống như bị một chiếc cốc thủy tinh vô hình bao lấy, bạn có thể nhìn thấy thế giới rục rờ bên ngoài. Người ngoài cũng có thể nhìn thấy bạn cô đơn lẻ bóng nhưng cho dù bạn cố gắng lại gần như thế nào thì cũng không thể bước ra thế giới bên ngoài, bởi vì chiếc cốc thủy tinh này không có lối vào, cũng không có lối ra.

Bên hồ nước tĩnh lặng, tôi nghe thấy tiếng thở dài của chính mình. Nỗi cô đơn không thể chia sẻ cũng không thể trút bỏ cùng với tiếng thở dài ấy chìm xuống đáy hồ.

Khi về ký túc xá, tôi lại biến thành một người khác. Vừa vào phòng tôi đã lớn tiếng hét:

- Quân Lương, mình nói cho cậu biết, mình biết âm mưu của Cố Từ Viễn rồi! Đúng là một kẻ nham hiểm, vì ham muốn cá nhân mà hy sinh một cô gái xinh đẹp như mình...

Sau khi nói nhăng nói quậy một hồi tôi mới phát hiện Quân Lương có biểu hiện rất lạ. Tôi đẩy cô ấy, cô ấy mới thoát khỏi trạng thái lơ đãng, trở lại bình thường, mơ hồ nhìn tôi và nói:

- Há?

Tôi vội vàng cúi xuống sờ trán cô ấy, nói:

- Có phải là cậu thấy không khỏe không?

Cô ấy lắc đầu, gượng cười:

- Mình không sao, chỉ là lúc nãy gọi điện thoại cho mẹ. Mặc dù mẹ cố kìm nén nhưng mình vẫn nhận ra mẹ đang khóc.

Đừng nói Quân Lương, ngay cả tôi cũng giật nảy mình.

Là bạn thân nhất của Quân Lương, tôi đã gặp mẹ cô ấy rất nhiều lần. Có lúc tôi bướng bỉnh cãi nhau với mẹ, bác ấy gọi tôi đến nhà ăn cơm. Bao nhiêu năm nay tôi chưa bao giờ nhìn thấy nét biểu cảm nào ngoài nụ cười của bác ấy.

Một người phụ nữ đoan trang, nho nhã là thế, sống trong một gia đình giàu sang nhưng lụt, có lẽ không có chuyện gì phải phiền lòng. Không biết đã xảy ra chuyện đáng sợ thế nào mới có thể khiến bác ấy không kiềm chế được cảm xúc của mình?

Quân Lương nắm chặt tay tôi. Chắc cô ấy không ý thức được mình đã siết chặt tay như thế nào. Móng tay dài và nhọn của cô ấy cắm sâu vào da thịt tôi, hai mắt lơ lơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời đêm giống như mặt biển lộn ngược, sóng biển cuộn dâng, có thú dữ đang gầm rú.

Quân Lương khẽ nói:

- Vạn vật đều có số mệnh của nó.

Dáng vẻ buồn rầu của cô ấy khiến tôi nhớ lại dáng vẻ của mình hồi học lớp sáu. Hồi ấy, tôi được mẹ đón từ nhà bà ngoại ở thành phố H về thành phố Z, cảm giác sung sướng trào dâng trong lòng. Nhưng khi phát hiện ra trong nhà thiếu một người, niềm vui sướng bỗng chốc biến thành quả bóng bị kim châm, vỡ thành những mảnh vụn.

Qua những lời đồn đại của bà con hàng xóm, tôi dần chấp ghép lại thành biến cố của gia đình trong khoảng thời gian tôi vắng nhà.

Trong ký ức, buổi chiều mưa gió ấy, tôi đi đôi ủng màu trắng tung tăng chạy trên đường. Tiếng còi ô tô réo rắt từng hồi nhưng không ai ngăn được tôi. Tôi chạy đến nỗi cổ họng trào lên vị mặn của máu, toàn thân ướt đẫm nước mưa.

Cát bụi hồng trần, hồng trần cát bụi, trong buổi chiều mưa như trút nước ấy, một đứa bé non nớt, bướng bỉnh như tôi đã trưởng thành.

Tôi đã từng thầm “gán ghép” Cố Từ Viễn và Quân Lương. Tôi nghĩ nếu hai người đáng ghét này yêu nhau, đi giữa đám đông thì quả là vui tai vui thích mắt.

Thậm chí tôi còn lén hỏi Quân Lương:

- Vì sao cậu không đến với Cố Từ Viễn?

Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt không thể tin được:

- Con trai trên thế giới này chết hết rồi sao? Vì sao mình phải chọc gậy bánh xe?

Tôi nói ra cho cô ấy suy nghĩ của mình:

- Hai người đều là nam thanh nữ tú mà!

Cô ấy trợn mắt to hơn:

- Nếu trên thế giới này những người đẹp trai xinh gái đều ở bên nhau, thế thì những người như cậu phải làm thế nào?

Tôi không tìm được xông lên bóp cổ cô ấy:

- Trong cuộc sống không bao giờ thiếu cái đẹp, chỉ thiếu con mắt phát hiện ra cái đẹp!

Cô ấy cũng không chịu thua:

- Sau khi đánh bóng con mắt ấy, nhìn thấy cậu, mình không thể không chọc thủng nó!

Rất lâu sau đó, tôi và Quân Lương thấu hiểu vị ngọt bùi và đau khổ của tình yêu, bình tĩnh ngồi xuống, cùng uống với nhau một ấm trà hoa quả. Đột nhiên cô ấy hỏi tôi:

- Sơ Vi, còn nhớ không? Trước đây cậu hỏi mình vì sao không thích Cố Từ Viễn.

Dĩ nhiên là tôi vẫn nhớ. Hồi ấy rất nhiều cô gái thích Cố Từ Viễn, vì thế người không thích Cố Từ Viễn như Quân Lương trở thành kẻ lạc loài.

Ánh chiều tà nạm hồng vạn vật trên thế gian, bầu trời nhanh chóng trở nên u tối. Dưới ánh sáng của mấy phút ngắn ngủi ấy, Quân Lương nheo mắt cười.

- Hồi ấy mình nghĩ Cố Từ Viễn rất giống cậu bé, tràn đầy nhuệ khí nhưng mình chú trọng phẩm chất chín chắn, vững vàng, lý trí hơn.

Tôi không nói một lời nào, im lặng lắng nghe cô ấy nói nhưng tôi biết cô ấy sẽ không nhắc đến tên người ấy nữa.

Lúc ấy tôi không biết tên cậu ta bởi vì cô nàng Tô Quân Lương xảo quyệt giấu cậu ta rất kỹ, không để lộ một chút thông tin nào.

Thích một người mà không muốn nhắc đến tên người ấy. Cho dù có bao nhiêu tên gọi thân mật nhưng không một cái tên nào hợp với người ấy, không một cách gọi nào có thể nói lên được khát vọng và nỗi nhớ mong về người ấy trong trái tim cô.

Nhận được điện thoại của cô ấy, chàng trai chạy ra khỏi ký túc, vừa nhìn là thấy cô ấy ngồi trên bậc thềm. Cô ấy quá chói sáng, sinh ra đã là sự giải thích hoàn hảo nhất cho từ “mỹ nhân”.

Chàng trai đi đến trước mặt cô ấy, nhú mày nhìn cô. Lúc đó cô ấy mới đưa tay ra, tươi cười và nói:

- Tê chân quá, kéo em dậy.

Đối phương đứng trên cao nhìn xuống, lông mày nhú chặt lại, không hề có ý giúp đỡ:

- Làm nũng á? Anh không thích như thế.

Quân lương mỉm cười nhìn người ấy:

- Xin anh mà.

Nhưng đối phương không những không chịu mà còn vỗ ngực làm ra vẻ buồn nôn:

- Em đừng có làm như thế, sẽ chết người đấy.

Nhưng sau khi giằng co hồi lâu, người ấy vẫn thỏa hiệp. Cậu ta kéo Quân Lương dậy, gõ mạnh vào trán cô:

- Sợ em rồi.

Mặc dù là mùa hè oi bức nhưng Quân Lương vẫn không bận tâm, khoác tay cậu ta.

Hôm ấy họ cùng mặc áo Polo in Logo chú cá sấu nhỏ trên ngực, giày cũng cùng mẫu AF1. Quân Lương cúi đầu mỉm cười vì sự trùng hợp này.

Rất nhiều ngày sau đó, cô gái có nốt ruồi đón lệ ở khóe mắt vừa khóc vừa chất vấn họ:

- Rốt cuộc ai là người chủ động trước?

Quân Lương nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô ta, trong đầu nhanh chóng hiện lên cảnh tượng hôm ấy mình giơ tay ra, mặt dày ngồi trên bậc thềm không chịu đứng dậy.

Cô đang định mở miệng thì có người đứng chặn trước mặt cô, nói:

- Là anh.

Rõ ràng là lỗi của cô nhưng người ấy lại muốn thay cô gánh tội danh này.

Khi cô gái kia vung tay lên, đột nhiên Quân Lương đẩy chàng trai ra, hứng chịu cái tát trời giáng ấy.

Về sau Quân Lương nói với tôi, chính trong khoảnh khắc ấy, cô đã hạ quyết tâm sẽ không từ bỏ.

Cô ấy nói trước đây đã từng đọc bài viết của một cô gái. Trên thế giới này có hơn sáu tỷ người nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, chỉ một người có thể thắng được thiên binh vạn mã, chiến thắng lẫy lừng. Trong khoảnh khắc ấy, Quân Lương đã hoàn toàn hiểu được cảm giác này.

Quân Lương không thể giấu tôi quá lâu, có lúc thế giới thật nhỏ bé.

Chiều thứ Sáu, Lương Tranh kiên quyết đòi họp lớp thảo luận về chuyện gia nhập xã đoàn. Tôi sốt ruột đến toát mồ hôi, chỉ muốn chạy lên

bục giảng, cho cái tên lớp trưởng ngu ngốc lúc nào cũng “Cái này OK, cái kia OVER” hai cái bạt tai.

Ánh mắt của Đường Nguyên Nguyên ẩn chứa vẻ bồn chột:

- Trời ơi, người đàn ông của cậu chờ cậu ở cửa, cậu nóng lòng muốn đi hẹn hò à?

Tôi sửng người, sau đó nhìn ra ngoài cửa, thấy Cố Từ Viễn đứng đó, cười tít mắt với tôi. Trong phút chốc, tôi không nhớ ra phải “đáp trả” Đường Nguyên Nguyên.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc họp xong, tôi đeo cái túi nặng trĩu, giống như mũi tên rời khỏi cung, “vút” một cái chạy thẳng qua người Cố Từ Viễn. Không ngờ cậu ta nhanh tay nhanh mắt tóm lấy tôi. Tôi tức đến phát điên lên:

- Bỏ mình ra, đồ lợn, mình phải đến ga tàu!

Cố Từ Viễn tròn mắt nhìn tôi hai giây, đột nhiên lớn tiếng chửi bới:

- Sặc, sao cậu lại như thế, mình còn đặt chỗ chuẩn bị mời cậu đi ăn!

Tôi mếu máo nói:

- Đại ca ơi, nếu còn cần nhẫn nữa thì sẽ không kịp tàu đâu!

Tình thế cấp bách, cậu ta nói:

- Để đại ca đi với cậu.

Chúng tôi chờ taxi ở cổng trường, một người vốn dĩ đang sột ruột đến nỗi muốn giết người như tôi đột nhiên bị đôi tình nhân bên kia đường thu hút.

Họ... sao trông quen thế nhỉ?

Nhìn kỹ mới thấy, trời ơi, cô gái kia thật giống Quân Lương! Còn chàng trai kia giống hệt Đỗ Tâm mà tôi đã gặp tối hôm ấy.

Tôi dụi mắt, không sai, đúng là hai người họ. Nhưng sự thân mật giữa họ thì không giống như vừa mới quen.

Có lẽ là đôi mắt không thể nhìn thấy thứ gì khác ngoài người yêu, Quân Lương không hề phát hiện ra người đang đứng chờ ra như khúc gỗ ở bên đường. Tôi sững người nhìn nụ cười ngọt ngào của cô ấy, đột nhiên cảm thấy rất buồn.

Chẳng phải chúng tôi là bạn thân sao? Vì sao cô ấy yêu mà lại giấu tôi? Đâu phải cô ấy tìm một người đàn ông già cỗi ngoài bốn mươi tuổi, vì sao không cho tôi biết?

Còn anh chàng Đỗ Tâm này nữa, chẳng phải cậu ta là bạn thân của Cố Từ Viễn sao? Điều đó có nghĩa là chỉ có mình tôi không biết đã xảy ra chuyện gì?

Tôi quay sang nhìn Cố Từ Viễn. Cậu ta nhún vai:

- Quân Lương nói cô ấy sẽ tự nói với cậu, thế nên mình cũng không nhiều lời.

Tôi muốn nói thêm điều gì đó nhưng một chiếc taxi dừng lại trước mặt chúng tôi. Cố Từ Viễn nhanh tay mở cửa xe đẩy tôi vào trong, sau đó nói với tài xế:

- Đến ga tàu.

Trên đường đi tôi không nói gì, nhớ lại tối hôm ấy Đỗ Tâm nói: “Tổng Sơ Vi đúng không? Nghe danh đã lâu”. Thì ra hôm ấy cậu ta đã nói ý này...

Cậu ta biết tôi là Tống Sơ Vi, biết tôi là con ngốc theo đuổi Cố Từ Viễn từ hồi trung học phổ thông, biết tôi là kẻ quay bài điều luyện mỗi lần thi tiếng Anh đều bảo Quân Lương dùng ký hiệu “1234” thay cho “ABCD”, biết tôi là con bé nổi tiếng ở trường trung học Đức Nhã, cậu có mẹ là giáo viên trong trường mà không coi ai ra gì...

Nhưng tôi không biết cậu ta, không biết cậu ta chính là người đã khuyên Cố Từ Viễn không phải suy nghĩ gì mà tỏ tình với tôi, không biết cậu ta chính là người đầu tiên thắp cháy nhiệt tình của Quân Lương bao nhiêu năm nay, không biết cậu ta chính là người đỡ thủ khoa khoa khoa tự nhiên của thành phố Z được tuyển thẳng vào đại học A...

Cố Từ Viễn liếc nhìn tôi nhưng tôi không thèm để ý đến cậu ta.

Tôi ghét nhất là bị người khác lừa. Tô Quân Lương, Cố Từ Viễn, hai người đã phạm đại kỵ rồi!

Tôi vừa chạy vừa thở hổn hển, đến sân ga thì chỉ còn hai phút nữa là tàu chạy. Cảm giác mùi máu tanh trong cổ họng, tôi bị Cố Từ Viễn kéo lên tàu, chen chúc trong khoang tàu chật cứng, không khí ngột ngạt, nồng nặc.

Điều khiến người ta suy sụp nhất là những người bán tất. Họ giống như lên cơn thần kinh, ra sức kéo tất đến mức không thể kéo được nữa, sau đó hét lên:

- Hãy xem đây, tất của chúng tôi rất đặc biệt.

Ngồi trong khoang tàu này đúng là khiến người ta sống không bằng chết.

Bánh tàu cọ sát với đường ray phát ra âm thanh inh tai. Tôi dựa vào cửa sổ, một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

Tôi không nói chuyện với Cố Từ Viễn. Cậu ta cũng im lặng nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài cửa sổ. Rồi đột nhiên cậu ta khẽ nói:

- Tống Sơ Vi, mình đã từng nhìn thấy cậu khóc.

Trong tiếng ồn ào hỗn độn, giọng nói của cậu ta rất khẽ nhưng lại truyền vào tai tôi rất rõ rệt.

Tôi gườm gườm nhìn cậu ta, dĩ nhiên là tôi biết điều này, tên khốn nào đã làm cho tôi phải khóc, cậu ta vẫn nhớ chứ.

Cậu ta hướng mắt nhìn về phía nào đó, không nhúc nhích:

- Không phải cái lần mình vớt ô của cậu...

Cậu ta quay sang nhìn tôi, nở nụ cười ấm áp.

- Có một hôm trời mưa, mình đi ra cổng trường, đang chuẩn bị gọi xe thì nhìn thấy mẹ Quân Lương lái xe đến đón cô ấy. Cô ấy bảo cậu lên xe nhưng cậu không chịu...

Chuyện mà cậu ta nói tôi vẫn còn nhớ.

Là một cô giáo, thông thường mẹ tôi vẫn chọn cách giảng đạo lý để nói chuyện với một đứa bướng bỉnh như tôi, có điều... cũng có ngoại lệ.

Lần duy nhất mẹ đánh tôi là vì tôi lấy tiền mẹ để trên bàn ăn đi mua truyện tranh.

Điều khiến mẹ tức giận không phải là mất tiền mà là con gái có thói ăn cắp.

Đến khi chiếc chổi trong nhà bị đánh gãy, tay tôi cũng đau đến nỗi không còn cảm giác, mẹ mới bớt giận.

Nhưng khi mẹ phát hiện trong đồng truyện tranh tôi đọc có nội dung mà bà cho là đồi trụy thì bà đã lộ vẻ như muốn cầm dao đâm chết tôi để tế tổ tiên.

Đối diện với người mẹ đau đớn đến xé lòng, thực ra tôi cảm thấy rất có lỗi nhưng vẫn không biết phải trái thách thức mẹ:

- Đây đâu được coi là nội dung đồi trụy, chẳng qua chỉ là ôm hôn mà thôi. Thế mới gọi là tình yêu, là cuộc sống!

Đều tại cái miệng đáng ghét của tôi gây họa! Chính vì những lời nói ấy, suốt nửa tháng tôi phải đeo kính râm và khẩu trang đi học, trừ Quân Lương, không ai biết tôi bị mẹ đánh ra nông nỗi này.

Lúc bị đánh, tôi nghiến chặt răng, không kêu một tiếng, không nói một lời. Không phải tôi cứng đầu mà bởi tôi biết cho dù mình có khóc có gào thì cũng vô ích, sẽ không có ai đến cứu.

Những giọt nước mắt đã kìm nén từ rất lâu bỗng chốc vỡ òa trong buổi chiều mưa ấy. Buổi sáng, lúc ra khỏi nhà không mang ô, đến lúc tan học, rất nhiều bố mẹ của các bạn che ô đứng dưới cổng trường chờ con mình tan học.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy mẹ Quân Lương cũng chính là ngày hôm ấy. Bác ấy ngồi trong xe, mỉm cười nói:

- Sơ Vi, để cô đưa cháu về!

Tôi lắc đầu nói:

- Không cần đâu ạ, hai người mau về đi, nhà cháu cũng không xa lắm.

Thật sự không xa nhưng đoạn đường đi bộ hai mươi phút tôi đã đi rất lâu rất lâu. Nước mưa tấp vào người tôi, cuốn theo những giọt nước mắt

không ai nhìn thấy.

Đúng vậy, lúc ấy tôi tưởng rằng không ai nhìn thấy tôi khóc.

Cố Từ Viễn không tìm được bật cười nhưng tôi không phải con ngốc. Tôi nhận ra nụ cười ấy không phải là cười nhạt. Nụ cười ấy không hề có một chút châm biếm.

Cậu ta nhìn tôi và nói:

- Cậu không biết đúng không? Lúc ấy mình đứng bên kia đường, nhìn cậu rất lâu.

Nhắc lại chuyện cũ, tôi xấu hổ đến nỗi không biết giấu mặt đi đâu nhưng tôi không ngờ cậu ta lại nói:

- Thực ra trước đây mình thấy cậu rất đáng ghét, nghĩ rằng cậu không bình thường, lúc nào cũng làm liên lụy đến mình, khiến mình bị mẹ cậu tìm gặp nói chuyện. Nhưng chiều hôm ấy, nhìn thấy cảnh tượng đó, không biết vì sao đột nhiên mình thấy thực ra cậu không phải là người đáng ghét.

Cậu ta ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Nói thế nào nhỉ, cảm giác của mình khi ấy... giống như trong lòng có một cốc nước bị hắt đổ.

Tôi cúi đầu, mặt nóng bừng.

Thực ra tôi nên nói với Cố Từ Viễn một tiếng xin lỗi.

Cố Từ Viễn lại nói:

- Mình biết bây giờ cậu rất giận, nghĩ rằng Quân Lương và mình đều không có nghĩa khí nhưng cậu hãy nghĩ xem, cậu cũng có chuyện không muốn nói với bọn mình, đúng không?

Câu nói ấy khiến tôi há miệng mắc quai.

Tôi thừa nhận cậu ta đã đánh trúng điểm yếu của tôi.

Vào dịp sinh nhật năm mười sáu tuổi, tôi kéo Quân Lương đến sân vận động của trường thả đèn trời. Nhìn nó từ từ bay lên cao, càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng xa, tôi thở dài nói:

- Nếu mình cũng có thể bay đi thì tốt biết bao.

Quân Lương liếc nhìn tôi:

- Mau về nhà ăn cơm đi, mẹ cậu vừa nhắn tin cho mình hỏi cậu đấy.

Tôi không để tâm đến lời nói của Quân Lương, ngồi xuống sân vận động, ngây người nhìn bầu trời xanh thẳm.

Quân Lương thấy tôi như vậy cũng ngồi xuống bên cạnh, chúng tôi đều chìm trong im lặng.

Rồi cô ấy khẽ hỏi tôi:

- Nhà cậu xảy ra chuyện gì vậy?

Một lúc rất lâu, tôi nghe thấy mình khẽ nói:

- Quân Lương, không phải mình không coi cậu là bạn, chỉ là... mình không biết phải nói thế nào.

Tôi đọc rất nhiều thơ, viết rất nhiều bài văn, từ nhỏ tới lớn tôi luôn là học sinh được các thầy cô môn ngữ văn yêu quý nhất.

Tôi rất giỏi ăn nói. Ngoại trừ việc cãi nhau với Cố Từ Viễn không thắng ra, tôi luôn là người “đánh đâu thắng đó”.

Nhưng cứ nhắc đến chuyện này là tôi lại không biết phải nói thế nào.

Tôi không biết phải lựa chọn từ ngữ nào mới có thể bày tỏ được hết những nỗi ảm ức không thể giải bày trong lòng mình.

Năm ấy tôi mới mười một tuổi. Từ nhà bà ngoại đến ngôi trường tiểu học xa lạ ấy phải đi qua trạm chuyển hàng cũ kỹ. Ở đó chất đầy bụi than và bùn đất, đôi ủng màu trắng của tôi lúc nào cũng bẩn, cho dù tôi ra sức đánh cọ thế nào cũng không sạch được.

Giống như thời gian, dù có sức mạnh thế nào cũng không thể rửa sạch những dấu vết bi thương.

Mỗi chiều tan học, đi qua trạm chuyển hàng, tôi đều nghe thấy tiếng còi rất dài, đường ray vươn mình xa vô tận, ánh tà dương ở đầu bên kia, tôi nhỏ bé ở đầu bên này.

Những cảm giác ấy phải nói như thế nào đây?

Tôi nghĩ rất lâu, cuối cùng biến thành nụ cười bối rối:

- Quân Lương, sau này mình sẽ từ từ kể cho cậu nghe.

Thấy đấy, chẳng phải tôi cũng thế sao, ai cũng có nỗi khổ của mình. Vậy thì tôi có quyền gì mà trách móc người khác?

Cố Từ Viễn đưa chai nước suối cho tôi. Tôi giật mình bừng tỉnh, cậu ta lại mua tờ báo trải xuống đất bảo tôi ngồi xuống. Nhìn một thiếu gia như cậu ta bận rộn xếp chỗ cho tôi, tôi có chút cảm động.

Tôi không kìm được khẽ hỏi:

- Cậu thật sự thích mình sao?

Cậu ta bị câu hỏi bất ngờ của tôi làm cho sững sờ, một lúc lâu sau không nói gì, chỉ cúi đầu rải báo.

Tôi ngưng ngưng chuyển chủ đề:

- Cậu chưa đi loại tàu này bao giờ đúng không?... Chắc chắn là chưa, hồi học cấp ba, cứ trời mưa là lại thấy chiếc xe nhà cậu đỗ ở cổng trường, người giàu có như cậu chắc chắn không nghĩ đến loại tàu này...

Cậu ta rải báo xong rồi ngồi xuống, sau đó đập tay vào chỗ trống bên cạnh, bảo tôi ngồi xuống.

Không khí nồng nặc mùi thuốc lá. Cố Từ Viễn vỗ vai, tôi cũng không e thẹn, vờ ra vẻ xấu hổ nữa, gục đầu vào bờ vai ấy. Tôi lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cậu ấy.

Ký ức khứu giác của con người với vạn vật lúc nào cũng vượt qua thị giác, xúc giác và thính giác.

Tôi mãi mãi không quên mùi hương thoang thoảng trên người cậu ấy.

Cho dù sau này tôi gặp rất nhiều chàng trai. Có những người rất anh tuấn, có những người rất sạch sẽ, hay có những người tỏa sáng chói lọi, nhưng tôi vẫn cảm thấy Cố Từ Viễn là dòng suối mát duy nhất trong trái tim mình.

Có lẽ tối hôm ấy Cố Từ Viễn đã nói gì đó với Quân Lương nên cô ấy đã giải thích với tôi.

Có lẽ nghĩ đến việc điện thoại của tôi dùng dịch vụ Roaming, vì thế cô ấy đã gọi điện thoại bàn. Mẹ tôi ngồi trong phòng khách xem ti vi, tôi không tiện nói chuyện điện thoại. Nhưng tôi càng im lặng thì Quân Lương càng nghĩ rằng tôi rất tức giận.

Cả hai đều im lặng một lúc, cô ấy thở dài:

- Haizzz, Sơ Vi, không phải mình cố tình không nói cho cậu biết mà là mình luôn nghĩ rằng có chỗ nào đó không đúng, có thứ gì đó chưa chắc chắn. Mình muốn đợi sau khi tất cả rõ ràng sẽ nói với cậu.

- Cậu cũng đừng trách Cố Từ Viễn, là mình bảo cậu ấy đừng nói, suy cho cùng tất cả vẫn chưa rõ ràng.

- Thực ra hồi nghĩ hè mình và Đỗ Tâm đã... biết nói với cậu thế nào nhỉ? Đợt tốt nghiệp mình bảo cậu đi Thượng Hải chơi với mình, cậu nói cậu nghèo không chịu đi. Mình đành phải đi một mình. Nào ngờ lại gặp Cố Từ Viễn ở đó, càng không ngờ cậu ta và Đỗ Tâm lại là bạn thân từ nhỏ...

Quân Lương nói đến đây, cuối cùng tôi không kìm được nói xen vào:

- Thế cậu và Đỗ Tâm quen nhau từ khi nào?

Cô ấy hít một hơi thật sâu:

- Cậu còn nhớ sau đợt thi năng khiếu mình đã nói với cậu lần đầu tiên trong đời mình xin số điện thoại của một chàng trai chứ! Chàng trai đó chính là Đỗ Tâm.

Một người từ trước tới nay luôn kiêu căng, ngạo mạn, không thèm bận tâm đến người khác như Tô Quân Lương lại chủ động xin số điện thoại của con trai. Chuyện này đến chết tôi cũng không quên!

Trước khi thi đại học, khi chúng tôi ôn tập ở trường, một học sinh học năng khiếu như Quân Lương đang chạy khắp các thành phố tham gia thi năng khiếu. Hôm cô ấy đến trường đại học chúng tôi đang học dự thi, thể hiện rất tốt, mấy bạn cùng tham gia thi năng khiếu tâm trạng rất vui, hẹn nhau buổi tối đến quán bar uống vài ly chúc mừng.

Cả nhóm có bốn cô gái, tính cả Quân Lương. Muộn một chút có hai cô gái đi trước. Quân Lương nhìn mấy người còn lại, trong hai nam sinh một

người đã có bạn gái, một người còn lại là kiểu người Quân Lương ghét nhất - béo phì. Cô gái còn lại là “nữ võ sĩ quyền anh” hung hăng.

Quân Lương nằm bò ra bàn tung xúc xắc. Đang định tạm biệt mọi người ra về thì “nữ võ sĩ quyền anh” Đỗ Hiếu Phong bỗng nhiên chạy về phía Quân Lương như điện giật, áp sát vào tai cô, nói:

- Đây cậu nhìn kia, anh chàng ở bàn kia rất được.

Lúc Quân Lương nhìn về phía chàng trai ấy, tiếng nhạc ồn ào trong quán bar bỗng như dừng lại trong thoáng chốc. Đỗ Hiếu Phong đỏ mặt thẹn thùng, dùng cánh tay nhỏ bé cường tráng của mình khích lệ Quân Lương:

- Cậu giúp mình đi thám thính tình hình đi!

Quân Lương sững người nhưng trước ánh mắt khẩn thiết của Đỗ Hiếu Phong, đành phải miễn cưỡng quay sang đó.

Mặt Quân Lương đỏ bừng, lúc cô ấy đi đến trước mặt chàng trai mặc áo đen, chàng trai ấy đang ngậy người nhìn cô. Cô ấy cười trông rất xinh:

- Chào bạn, bên kia có một cô gái muốn làm quen với bạn, cho xin số điện thoại, được không?

Chàng trai nhìn về phía bàn của Quân Lương, hình như không coi “nữ võ sĩ quyền anh” là con gái. Anh ta chậm rãi nói:

- Bàn bên đó có con gái sao?

Quân Lương không làm khó anh ta, nhú mày rồi quay người về chỗ ngồi, nói với Đỗ Hiếu Phong:

- Cậu hết hy vọng rồi.

Chẳng bao lâu sau chàng trai ấy ra về, lúc đi ngang qua Quân Lương, cậu ta mỉm cười với cô ấy như muốn nói “tạm biệt”. Không biết còn đang “tác oai tác quái” trong máu hay vì lý do gì khác mà đột nhiên trong khoảnh khắc ấy Quân Lương cảm thấy rất lưu luyến.

Chàng trai kia đi được vài phút, đột nhiên cô ấy cầm túi đuổi theo. Không ngờ anh ta chưa đi xa, đang nói chuyện với bạn ở cửa quán bar.

Chỉ cần tinh ý một chút, thì nhìn thấy vẻ mặt của Quân Lương sẽ hiểu vì sao cô ấy chạy ra ngoài. Anh chàng nhìn cô rồi mỉm cười, bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, cô gái này giống như một làn gió mát.

Quân Lương bước lại, thở phào rồi đưa điện thoại của mình đến trước mặt anh ta:

- Đây, lần này là tôi xin số điện thoại của bạn, có cho không?

Sau một hồi giằng co, Quân Lương hài lòng cất điện thoại đi:

- Xin chào, mình là Tô Quân Lương.

Sau khi Quân Lương thẳng thắn kể từ đầu đến cuối, tôi ngây người không biết nói gì.

Cô ấy nói:

- Sơ Vi, thời đại này mọi người đều nói “36 kế trong tình yêu” nhưng mình vẫn tin cái gọi là duyên phận.

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy trong điện thoại, nhưng giọng nói của cô ấy ẩn chứa một thứ gì đó khó có thể diễn tả được và trước đây chưa từng có.

Lúc cúp máy, tôi bỏ qua ánh mắt hình mũi tên của mẹ, gượng nói:

- Quân Lương, cậu thấy hạnh phúc là được!

Để tránh mẹ tôi lan man phân tích cuộc sống trong trường đại học của chúng tôi, tôi lấy cớ “ngày mai còn phải đến viện dưỡng lão” rồi nhanh chóng chui vào phòng ngủ.

Trước đây, hồi học cấp ba, tôi thường hỏi Quân Lương vì sao từ trước tới nay cậu chưa bao giờ tiếp nhận bất kỳ người con trai nào? Cô ấy thường nói, người hiểu mình biết vì sao mình lo lắng, người không hiểu mình tưởng mình đang có mưu đồ gì.

Thực ra lúc ấy tôi đã biết Quân Lương là một cô gái rất rõ ràng. Trên người cô ấy luôn luôn có một sức mạnh khác thường khó có thể diễn tả được.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Trăng Thượng Huyền

1 – Nhịp đập của trái tim trong buổi tối đầu thu tĩnh lặng ấy nghe thật xúc động nhưng lại đau buồn.

Tôi không có dũng khí nói ra cảm giác có lỗi với Cố Từ Viễn hồi học cấp ba. Cho dù lời nói đã đến miệng, tôi vẫn sống sượng nuốt vào.

Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, lớp chúng tôi lấy tiền quỹ lớp thuê một phòng karaoke cạnh trường tổ chức liên hoan chia tay, mời cả cô giáo đến dự.

Không giành được micro, tôi ra sức uống rượu với bọn con trai trong lớp, uống đến nỗi bọn họ đều xua tay:

- Cậu là thùng rượu à?

Thực ra đáng về thể thảm của tôi khi nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh chỉ có một mình Quân Lương nhìn thấy.

Cô ấy khẽ vỗ lưng tôi, không hề trách móc hay khuyên răn. Có lẽ cô ấy hiểu tôi làm như vậy thực ra là để giải tỏa nỗi buồn trong lòng.

Về sau tôi đến phòng hát của lớp Cố Từ Viễn, gọi cậu ta ra ngoài. Lúc đóng cửa, tôi nhìn thấy sắc mặt của mẹ tôi rất khó coi. Nhưng tôi không bận tâm nhiều như vậy, lương tâm tôi thôi thúc tôi nhất định phải nói rõ ràng với Cố Từ Viễn.

Đây là lần đầu tiên sau khi cậu ta vứt chiếc ô màu hồng của tôi, tôi phá vỡ sự im lặng nói chuyện với cậu ta. Tôi cũng không ngờ vừa mở miệng mình đã bắn như súng liên thanh:

- Dù sao sau này mỗi người một ngã, có gì thì cứ nói hết ra... Thực ra mình không hề thích cậu, mình mặt dày theo đuổi cậu chẳng qua là để chọc tức mẹ mình mà thôi. Mình rất ấu trĩ đúng không... Nhưng thật sự phải xin lỗi cậu, dù sao cũng đã liên lụy đến cậu, bắt cậu phải đóng cái vai vô tội này...

Cố Từ Viễn không nói gì, ánh đèn màu cam trong đại sảnh khiến khuôn mặt của cậu ấy có vẻ không chân thực. Tôi đan tay vào nhau, thừa nhận thực ra tôi có một chút sợ hãi, sợ cậu ấy giận, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, nếu là tôi chắc chắn tôi sẽ lôi cả mười tám đời nhà đối phương ra mà hỏi.

Nhưng từ trước tới nay Cố Từ Viễn lúc nào cũng lạnh lùng với tôi, sau khi biết tất cả mọi chuyện lại không hề giận dữ.

Không những không giận dữ, cậu ấy còn rất hòa nhã nói:

- Cậu uống ít rượu thôi, đồ hết cả rồi.

Không biết vì cảm động hay day dứt, tự trách mình hay trút bỏ gánh nặng, nước mắt tôi tuôn trào như mưa.

Sáng hôm đăng ký nguyện vọng, tôi lại gặp Cố Từ Viễn ở cổng trường. Cậu ta vờ ra vẻ vô tình hỏi tôi:

- Cậu đăng ký trường nào?

Vừa nhìn thấy dáng vẻ công tử của cậu ta, tôi liền nhớ đến status mà cậu ta đã viết trên trang web của trường: “Trường nào có nhiều gái xinh”. Tôi khinh thường loại người nông cạn và thô tục này!

Vì thế tôi dứt khoát trả lời:

- Liên quan quái gì đến cậu?

Có thể là sau khi lấy được giấy phép lái xe tâm trạng rất thoải mái, cậu ta cũng không tính toán với tôi, lại còn cười tít mắt nói:

- Thế cậu biết mình đăng ký trường nào không?

Tôi lại trừng mắt lườm cậu ta, nghĩ có phải người này đầu óc có vấn đề không. Chẳng phải tôi đã nói rõ ràng với cậu ta là tôi không có hứng thú với cậu ta rồi sao? Việc gì cậu ta phải tỏ vẻ như “ngôi sao đáp fan hỏi” như thế?

Thôi, nghĩ lại thì cũng coi là tôi nợ cậu ta, thôi thì thỏa mãn tâm hồn thiếu tình yêu thương của cậu ta, quan tâm cậu ta một chút vậy:

- Thế cậu đăng ký trường nào?

Cậu ta hít một hơi thật sâu, nói với giọng điệu bõn cợt:

- Cậu đi đâu, mình sẽ theo đến đó.

Tôi nhìn cậu ta. Vẻ mặt của cậu ta ẩn chứa sự mong đợi, dường như đang chờ tôi đáp lại một cách nhiệt liệt. Còn tôi, dĩ nhiên cũng không phụ lòng cậu ta.

Tôi nói:

- Ừm.

Lúc ấy chỉ nghĩ là đùa, ai ngờ cậu ta lại nghiêm túc.

Cho dù tôi chỉ tin một chút thôi thì cũng không đến nỗi phải kinh ngạc như thế trong buổi lễ đón tân sinh viên.

Buổi tối hôm diễn ra trận chung kết World Cup 2006, không biết cậu ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền thuê toàn bộ quán bar của bạn cậu ta, gọi bạn bè đến uống rượu xem bóng đá.

Không biết cậu ta bị làm sao mà gọi cả tôi đến.

Thôi được, đi thì đi, dù sao thì đội Ý nhiều anh đẹp trai, tôi không phải bỏ tiền mua rượu.

Thực ra tôi không phải là fan bóng đá. Ngoài David Beckham, Owen và Ronaldinho đã từng làm người đại diện cho hãng máy tính Lenovo, tôi không biết cầu thủ nào cả. Nhưng tối hôm ấy tôi lại tỏ ra rất phấn khích:

- A... Anh này đẹp trai... A... Anh này cũng đẹp trai... Woa, sao lại đẹp trai như thế!

Tôi hét lên không ngừng khiến Cố Từ Viễn rất coi thường:

- Coi cầu thủ là người mẫu, coi đá bóng là trình diễn thời trang đấy à?

Cậu ta thích coi thường thì đi mà coi thường, tôi chẳng thêm bận tâm. Miếng đào trong đĩa hoa quả thật là ngon, nhân lúc họ dán mắt vào sân cỏ trên màn hình, tôi lấy đĩa bới tung đĩa hoa quả không chút kiêng nể.

Khi trận chung kết bước vào những phút đá bù giờ, thần kinh của tất cả bọn con trai đều căng đến mức không thể căng thêm được nữa. Cú đá penalty Zidane khiến fan của đội Ý trong đó có Cố Từ Viễn vừa phấn khích vừa suy sụp. Nhìn dáng vẻ vồ ngược giậm chân của họ, tôi cảm giác mình đang ở trong bệnh viện tâm thần!

Sau khi Materazzi chửi bới, Zidane bị thẻ đỏ rời sân, cuối cùng đội Ý đã trở thành quán quân World Cup 2006. Trong tiếng hoan hô náo nhiệt, Cố Từ Viễn giống như một kẻ điên đổ chai Heineken lạnh từ đầu xuống chân.

Tôi đang lục khắp nơi tìm giấy ăn để lau bọt bẩn vào người mình thì cái tên Cố Từ Viễn không biết xấu hổ đã hôn tôi.

Danh dự của tôi...

Sự trong sạch của tôi...

Một người như bông hoa lan dưới thung lũng như tôi...

Tôi rất muốn giết cậu ta... Tôi... Tôi muốn khóc!

Sau khi vào nhà vệ sinh vã nước lạnh lên mặt, tôi soi mình trong gương. Khuôn mặt không có vẻ tức giận như trong tưởng tượng. Điều này thật sự có chút kỳ lạ. Thôi thôi, coi như là bù đắp vết thương tinh thần mà tôi đã gây ra cho cậu ta trong suốt hai năm!

Trở lại với đám người huyên náo, tôi lấy túi xách, bỏ đi không nói một lời. Lúc đóng cửa, tôi nhìn thấy Cố Từ Viễn đang nhìn trái nhìn phải. Tôi không tìm được chữ rửa trong lòng, cậu tưởng mình là QQ đang đăng nhập à.

Tôi không biết rằng thực ra lúc ấy cậu ta đang tìm kiếm hình bóng của tôi trong đám đông hỗn loạn. Tôi chỉ biết hành động mạo phạm của cậu ta sau khi uống hại tôi biến thành trò cười cho Quân Lương từ lúc nghỉ hè đến lúc học đại học.

Lúc tàu đến bến, Cố Từ Viễn đánh thức tôi dậy. Tôi dụi mắt, không nhớ mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Cậu ta cử động cánh tay tê cứng, khó chịu nói:

- Đầu cậu thật nặng!

Tôi nhìn khuôn mặt trẻ con của cậu ta, cuối cùng nói ra câu ấp úng trong lòng bấy lâu nay:

- Cố Từ Viễn, xin lỗi, bắt cậu diễn một vai vô tội lâu như vậy...

Cậu ta không nói gì, chỉ kéo tôi vào lòng, ôm lấy tôi.

Cầm cậu ta chạm vào đỉnh đầu tôi. Chúng tôi không nhúc nhích, cả hai đều rất chân thành, sợ làm kinh động đối phương.

Một lúc sau, tôi nghe thấy cậu ta nói:

- Tống Sơ Vi, đừng bướng bỉnh nữa, chúng mình ở bên nhau nhé.

Đêm thu tĩnh lặng ấy, qua lớp áo, làn da, cơ thịt, xương sườn, tôi nghe thấy nhịp đập của một trái tim, nghe thật xúc động nhưng lại đau buồn, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc tôi và Cố Từ Viễn đang tình cảm bên nhau thì cô nàng Quân Lương vô tâm không chịu cùng tôi về thành phố Z đang cùng Đỗ Tâm tay trong tay ân ái đi dạo ở trung tâm thành phố.

Mỗi người họ cầm một cốc nước, có lẽ vì quá đẹp đôi nên rất nhiều người qua đường phải chú ý.

Quân Lương đang định nói thì bỗng nhiên sắc mặt của Đỗ Tâm thay đổi:

- Anh vào nhà vệ sinh một chút, em xem giày trước đi, lát nữa anh tìm em.

Quân Lương là cô gái rất giỏi đoán ý qua lời nói, sắc mặt. Cô ấy vừa nhìn ánh mắt của Đỗ Tâm là biết cậu ta cố tình muốn tách cô ra. Nhưng cô không hỏi gì, cũng không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu:

- Ok.

Quân Lương chưa từng hỏi Đỗ Tâm: Vì sao khi ở bên em, điện thoại của anh lúc nào cũng để ở chế độ rung.

Có một số chuyện không cần nói thẳng ra, có một số việc nhất định phải làm, có một số sự thật không cần phải truy cứu. Đôi khi trong cuộc sống, càng che mắt thì càng gần đến hạnh phúc.

Đạo lý này từ năm mười sáu tuổi cô ấy đã hiểu rồi.

Giọng nói của cô gái ở đầu bên kia rất phấn khích. Đỗ Tâm đứng trong nhà vệ sinh, nhìn khuôn mặt lo lắng của mình trong gương, có linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên sau một hồi chích chọe, cô gái kia tuyên bố:

- Tháng sau em về, anh có thích quà gì không?

Dường như bầu trời tháng Năm đột nhiên có tia chớp xoẹt ngang. Đỗ Tâm im lặng một lúc, cuối cùng lấy dũng khí, dường như đã dùng toàn bộ sức lực của mình:

- Đợi em về, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

Giọng cười vô tư truyền qua điện thoại:

- Chuyện quan trọng gì? Tiffany hay Cartier?

Đỗ Tâm hít một hơi thật sâu:

- Khi nào quay về sẽ nói.

Quân Lương đang đi dạo thì bị một đôi giày trên tấm áp phích thu hút. Một đôi giày nữ màu xám bạc, đính những hạt đá nhỏ, cao năm phân. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, Quân Lương đã quyết định phải mang nó về nhà.

Tôi thường nói Tô Quân Lương chính là cô nàng hư hỏng có một nghìn tệ có thể tiêu một vạn tệ. Bản thân cô ấy cũng rất xấu hổ, rõ ràng là không cần gấp, rõ ràng không phải không có thứ đồ ấy thì sẽ chết, nhưng vì sao mỗi lần nhìn thấy thứ mình thích, lý trí lúc nào cũng bị sở thích đánh bại?

Giống như lần đầu tiên nhìn thấy Đỗ Tâm, rõ ràng là kỳ thi đại học đang đến gần nhưng cô ấy vẫn không tìm được muốn ở bên cậu ta.

Cô ấy không phải là kẻ đạo đức suy đồi, cũng không phải là kẻ ngu ngốc, điên cuồng. Chỉ là cô ấy sinh ra đã là con thiêu thân, nhất định phải lao vào lửa.

Về sau, khi rời khỏi thành phố này, Lê Lăng đã nói với tôi một câu khiến tôi đứng ngậy tại chỗ không nhúc nhích:

- Sơ Vi, em và Quân Lương đều nhận thức thế giới này thông qua cách bị tổn thương.

Giống như lần ấy, rõ ràng không thiếu giày cao gót nhưng vì thật sự rất đẹp, cô ấy lại một lần nữa lặp lại vở kịch mà mình đã từng diễn vô số lần:

- Tôi muốn mua đôi giày trên tấm áp phích, cỡ 36!

Nhân viên bán hàng mỉm cười nói:

- Mẫu này chỉ có một đôi cỡ 36, chị này đang thử rồi.

Quân Lương nhìn sang, cô gái mặc áo sơ mi trắng ngồi trên chiếc sofa màu bạc cũng đang ngẩng đầu nhìn cô. Là ảo giác sao, đôi mắt của đối phương lấp lánh, một thứ ánh sáng rất kỳ lạ. Lúc bốn mắt nhìn nhau, Quân Lương cũng có một chút chút chấn động.

Trước đây mỗi lần đọc trong sách thấy nói mắt của ai giống ngôi sao, cô ấy thường không coi cách ví von cũ rích ấy ra gì, đến tận khi cô ấy bắt gặp ánh mắt của cô gái này, cô ấy mới hiểu thế giới này thật sự có người mắt giống ánh sao đêm.

Đôi mắt lạnh lùng ấy ẩn chứa điều gì đó. Nhưng ngay giây sau, Quân Lương nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy nở nụ cười, giống như bông hoa nở rộ trên cành giữa mùa hè, trong trắng, thanh khiết.

Cô ấy nói:

- Em rất thích đúng không, thế thì chị nhường cho em, chị xem đôi khác.

Quân Lương sửng người, sau khi lấy lại bình tĩnh, vội lắc đầu:

- Không... không, quân tử không tranh giành với người khác.

Đối phương bật cười:

- Thật sự muốn làm quân tử sao? Thế thì chị đi thanh toán đây.

Mặc dù rất tiếc đôi giày nhưng Quân Lương vẫn giữ phong độ vốn có, mỉm cười gật đầu.

Nhìn cô gái áo trắng kia phóng khoáng đi đến quầy thanh toán, Quân Lương tiếc đến tan nát cõi lòng. Nhưng cô không thể ngờ rằng sau khi thanh toán xong, cô gái kia lại giơ chiếc túi giấy đã được nhân viên bán hàng gói cẩn thận đến trước mặt cô:

- Em gái, tặng em.

Cô giáo dạy chúng ta, khi bạn nghĩ rằng một việc tốt đẹp đến mức không giống như thật thì quả thực nó không phải là thật.

Quân Lương ngạc nhiên nhìn cô gái xa lạ chỉ mới nói chuyện một vài câu, trong lòng thầm nghĩ, không phải cô ta là LES chứ?

Quân Lương vội vàng xua tay không chịu nhận, quả thực chẳng có đạo lý gì cả. Nếu đối phương là đàn ông thì còn có thể chấp nhận được nhưng rõ ràng là một cô gái rất xinh đẹp.

Nghĩ thế nào Quân Lương cũng thấy không thỏa đáng.

Nhìn dáng vẻ do dự của Quân Lương, chị ta cũng không miễn cưỡng, lấy ra một tấm danh thiếp:

- Đây, cho em thời gian suy nghĩ một tuần. Một tuần sau nếu em không liên lạc với chị thì chị sẽ đi nó.

Trên tấm danh thiếp nho nhỏ ấy có viết tên của chị ta: Thẩm Ngôn.

Trưa thứ Hai, trong nhà ăn ồn ào tiếng cười nói, Quân Lương kể cho tôi nghe chuyện này. Hai mắt tôi tròn tròn như chuông đồng, một lúc sau tôi tức giận ném đĩa xuống:

- Sặc, dựa vào cái gì mà mọi chuyện tốt đẹp đều do cậu chiếm hết cả! Sao không có người qua đường nào tặng mình Burberry?

Quân Lương lườm tôi:

- Xin hỏi hai nhãn hiệu này là cùng một thứ bậc sao?

Nói cũng đúng, tôi tức tối nhặt đĩa lên, gắp một miếng khoai tây cho vào miệng:

- Thế bây giờ thì sao... Cậu định làm thế nào?

Cô ấy giống như Tuzki nghiêng nghiêng đầu:

- Mình vẫn chưa biết làm thế nào, để nói sau đi. Cậu và Cố Từ Viễn thì sao?

Cứ nhắc đến cái tên này, tôi có cảm giác như bị ai đó làm gãy đốt sống lưng, sau đó vờ ra vẻ tâm đắc, tiếp tục uống canh. Quân Lương lấy thìa gõ vào đầu tôi:

- Này, tớ đang hỏi cậu đấy!

Tôi buồn rầu ngẩng đầu lên:

- Bà cô của tôi, tôi thừa nhận tôi thỏa hiệp rồi!

Cuối tuần, Cố Từ Viễn cùng tôi đến viện dưỡng lão. Đứng trong phòng nghỉ, nhìn thấy bà nội và các ông bà khác đang xem ti vi, là bộ phim thời nhà Thanh không biết của đoàn làm phim nào, nhân vật nữ chính kẻ mắt xanh, nhìn mà cười vỡ bụng.

Họ không kén chọn, chẳng qua chỉ muốn xem cái gì đó.

Nhìn thấy chúng tôi bà nội rất vui mừng. Chỉ cần bà cười là khuôn mặt lại giống như mặt hồ bị gió thổi qua, nếp nhăn gồ lên như sóng gợn, hàm răng rụng gần hết lộ ra trước mắt tôi.

Cố Từ Viễn nhìn những hạt đậu đỏ, đậu tương, đậu vàng rải trên chiếc bàn trong phòng nghỉ, nhạc nhiên hỏi:

- Các bà vẫn có thể ăn những thứ này sao ạ?

Tôi gườm gườm nhìn cậu ấy:

- Cậu còn có thể ngốc hơn được không? Cậu có nhai được không? Những thứ này để họ hoạt động cánh tay, nhặt đậu, hiểu chưa?

Cậu ấy giơ ngón tay cái với tôi:

- Kiến thức thật uyên thâm!

Thực ra tôi cũng thấy xấu hổ nhưng tôi tuyệt đối không thể nói cho cậu ấy biết lần đầu tiên đến đây tôi còn ngốc hơn cậu ấy. Tôi còn tưởng những hạt đậu này là viện dưỡng lão dùng để đãi khách. Lúc ấy tôi còn muốn nói, sao không bày thứ gì ngon hơn, loại đậu này thì ai muốn ăn chứ!

Suốt cả buổi sáng chúng tôi ở bên bà nội. Thực ra bà không nghe rõ chúng tôi nói gì, có điều tôi nghĩ bà cũng không cần nghe, chỉ cần chúng tôi ở cạnh bà, cười cười nói nói là đủ.

Tôi đã từng nhìn thấy cảnh tượng ông lão bị liệt nằm trên giường bệnh bên cạnh chờ y tá thay rửa cho ông.

Tôi không thể quên được cảm giác lúc ấy, trạng thái mất đi ý thức, tư tưởng, thậm chí cả sự tôn nghiêm.

Thật sự tôi rất sợ có một ngày bà nội cũng như thế. Mặc dù trước đây bà đã phạt tôi vì không học thuộc thơ nhưng bây giờ nghĩ lại, chút chuyện nhỏ ấy không là gì cả.

Trước khi đi, tôi nắm chặt tay bà nội, bàn tay sần sùi, chai sạn của bà, lưu luyến không muốn buông ra.

Từ trước tới nay tôi luôn là một đứa con gái không giỏi bày tỏ tình cảm, nhưng đôi khi vẫn cố kìm nén không để tình cảm biểu lộ ra ngoài.

Cố Từ Viễn nịnh bà khiến bà rất vui:

- Lần sau chúng cháu sẽ đến thăm bà, mang cho bà cao phong thấp!

Lúc đi ra ngoài, cậu ấy véo má tôi rất đau, còn mình thì cười ha hả:

- Ha ha, mặt mèo, vui lên đi!

Trong khoảnh khắc ấy tôi bỗng cảm thấy có rất nhiều sức mạnh ùa vào trong tim: khích lệ, kiên trì, cố chấp, mù quáng, mãnh liệt, điên cuồng.

Chúng hòa vào nhau tạo thành một thứ gọi là tình yêu.

Vì hai ngày liền không gặp Quân Lương nên tôi đã hẹn cô ấy buổi tối đến nhà hàng Sushi gần trường cùng ăn tối.

Sau khi gọi món, tôi và Quân Lương cùng đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra nhìn thấy một người đàn ông bóp hông cô gái ăn mặc hở hang đang soi gương trang điểm. Trời đất, ở nơi công cộng cũng phải chú ý hình tượng một chút chứ. Tôi và Quân Lương cùng nhìn gã kia với ánh mắt khinh bỉ.

Không ngờ cô gái kia quay lại cho gã đó một cái tát:

- Mẹ kiếp!

Cái tát ấy kêu rất to làm hai chúng tôi giật nảy mình. Tôi tưởng mình và Quân Lương đã bị coi là ghê gớm lắm rồi nhưng so với cô gái này, chúng tôi vẫn được gọi là “gái ngoan”.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, gã kia lớn tiếng chửi:

- Sờ một tí thì sao? Loại hàng như cô chỉ sợ là mấy tháng không có người hỏi!

Câu nói này thật quá chướng tai... Tôi và Quân Lương lặng lẽ cúi đầu rửa tay, nháy mắt qua gương: Chỗ này không nên ở lại lâu!

Giọng nói của cô gái kia còn to hơn:

- Đúng vậy, sau khi đẻ ra mày, bà mày không tiếp khách nữa!

Tôi và Quân Lương rất muốn khóc, cô gái này đúng là con nhím!

Quả nhiên câu nói đó khiến gã kia tức tối điên cuồng. Thấy hẳn túm tóc cô gái kia định ra tay, lòng chính nghĩa mơ hồ lại trào dâng trong tôi.

Sau này Quân Lương nói, khoảnh khắc ấy dường như trời đất quay cuồng, gió mây điên đảo, chỉ nghe thấy tôi gào lên:

- Sao anh lại đánh phụ nữ?

Cô ấy vẫn chưa kịp phản ứng thì tôi đã lao lên nắm bàn tay suýt chút nữa thì tát vào mặt cô gái kia!

Nhưng sự việc sau đó khiến chúng tôi suy sụp. Cô gái mặc váy siêu ngắn kia cũng không sợ “lộ hàng”, nhấc cái chân đi giày cao gót năm phân mà Quân Lương rất thích đạp một cái rất mạnh vào giữa hai chân gã kia.

Cả thế giới đều im lặng...

Chỉ có tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng trong không trung.

Ba chúng tôi ngồi trong nhà hàng Sushi, vẻ mặt của tôi vô cùng bối rối:

- Thật sự cậu không phải là...

Cô gái tên là Lâm Mộ Sắc mấy phút trước vẫn còn là người xa lạ với chúng tôi vừa lướt nhìn menu vừa trả lời thắc mắc của chúng tôi:

- Tôi không phải là gái gọi...

Quân Lương mỉm cười ngượng ngùng:

- Cách ăn mặc của cậu quả thực rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Lâm Mộ Sắc ngẩng đầu, nhấp nháy đôi mắt với hàng mi như cánh quạt, nhìn chúng tôi vài giây:

- Cách ăn mặc của tôi có vấn đề sao? Đều là hàng thật đấy, tôi mua ở nước ngoài mà.

Đôi gò bồng đảo đáng tự hào của cô ấy lấp ló dưới cổ áo xẻ sâu màu đen sexy, thấy chúng tôi nhìn vào chỗ đó, cô ấy gấp menu lại:

- Phục vụ, gọi món!

Một đàn quạ đen nhanh chóng bay qua trong đầu tôi. Cô gái này đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, ông trời ơi, hãy mang con đi!

Hôm ấy chúng tôi ăn rất nhiều. Lâm Mộ Sắc chê trà đại mạch không ngon nên gọi rượu. Tôi ra sức ăn cơm cá chình. Quân Lương không ngừng nướng thịt bò.

Sau khi uống chút rượu, mặt Lâm Mộ Sắc đỏ ửng, đôi mắt vốn đã rất đẹp trông càng lấp lánh hơn:

- Nào, mời hai người một ly, cảm ơn hai người đã ra tay giúp đỡ.

Quân Lương dị ứng với cồn, vì thế không uống một ngụm nào.

Mặc dù rất muốn để bụng để thưởng thức món sushi mới bưng lên nhưng tôi vẫn nâng ly uống cạn.

Những miếng cá đỏ tươi bày trên đĩa sa lát, Lâm Mộ Sắc gắp một miếng ăn ngon lành, mỉm cười đầy ẩn ý:

- Có phải hai người...

Tôi chưa kịp phản ứng thì Quân Lương đã xua tay phủ nhận:

- Không phải! Cô ấy có bạn trai rồi, cậu đừng nghĩ lung tung!

Vừa nghe nói tôi đã có bạn trai, hai mắt Lâm Mộ Sắc sáng lên:

- Thật sao? Trong điện thoại có ảnh không? Mang ra đây xem nào!

Trong điện thoại của tôi... có một bức ảnh của Cố Từ Viễn.

Là một sinh viên khoa nhiếp ảnh, cậu ấy rất coi thường những người thích “tự sướng”, chụp ảnh bằng điện thoại nhưng tôi lại là loại người mà cậu ấy coi thường.

- Là một người chịu khó chưa bao giờ phải nếm trải khói lửa trần gian, cậu tưởng gia đình nào cũng có thể bỏ ra hơn một vạn để mua một chiếc máy ảnh, sau đó bỏ ra hơn một vạn mua một chiếc ống kính, cuối cùng bỏ ra mấy nghìn tệ để mua chân máy ảnh và bản đồ địa lý giống như loại chuyên dùng của phóng viên sao?

Sau khi nghe tôi tuôn một tràng, Cố từ Viễn giơ tay hàng:

- Được rồi, được rồi, mình là kẻ phá gia chi tử, mình là kẻ tiêu xài hoang phí, cậu giỏi, cậu dùng điện thoại cũng có thể chụp được bức ảnh làm rung động trái tim nhân loại, được chưa?

Tôi thừa nhận thực ra tôi có một chút hận những kẻ giàu có, nếu không sao lúc nào cũng nói người ta?

Cậu ta thấy tôi không nói gì lại đỡ dành:

- Thôi được, vậy thì mình hy sinh hình tượng một chút cho cậu chụp hình bằng điện thoại!

Tôi tức giận:

- Cậu muốn chết à?

Cuối cùng trước sự uy hiếp của tôi, cậu ta bị ép chụp một bức ảnh giống như đang ngoáy mũi. Lúc tôi cảm thấy vô cùng hài lòng về tác phẩm

của mình thì cậu ta lại cảm thấy bị ai vì sự giáo dục bao nhiêu năm của một cô giáo như mẹ tôi:

- Giàu sang không thể chìm đắm, uy vũ không thể khuất phục, cả hai mình đều không làm được!

Tôi lờm cậu ta:

- Cậu thiệt cái gì chứ? Một cô gái ngoan ngoãn, trong sáng như mình lại ở bên một kẻ phá gia chi tử như cậu là may mắn cho cậu lắm rồi!

Cố Từ Viễn thở dài:

- Tống Sơ Vi, lúc nào cậu mới chịu nói chuyện dịu dàng với mình? Bao nhiêu năm nay, lúc nào cậu cũng bướng bỉnh như thế.

Trong khái niệm của tôi dịu dàng đồng nghĩa với nũng nịu, làm bộ. Đó là những thứ mà tôi phản cảm nhất, thế mà cậu ta còn đòi tôi dịu dàng?

Đợi đến khi ánh mắt lưu lại vết thương mờ nhạt sau khi trải qua tình yêu, tôi mới nghĩ lại: Có lẽ vì quá trẻ nên tôi vẫn chưa hiểu phải dịu dàng như thế nào khi yêu một người.

Sau lần đó, cho dù đưa tôi đi đâu chơi, Cố Từ Viễn cũng không ngại gian khổ vác theo chiếc máy ảnh của mình. Cậu ta nói cứ nhìn thấy tôi lấy điện thoại ra là cậu ta lại nhớ tới dáng vẻ ngu ngốc hôm ấy của mình. Đó là bức ảnh xấu nhất của cậu ta từ trước tới nay.

Nhưng bức ảnh xấu nhất lại khiến Lâm Mộ Sắc nhìn xuyên “hiện tượng” thấy được “bản chất”:

- Woa, đây đúng là mẫu người mình thích, cho mình mượn hai ngày, được không?

Tôi lập tức bị nghẹn, không nói được lời nào. Quân Lương vừa rót nước cho tôi vừa xua đi ý nghĩ đen tối của cô ta:

- Người ta đã gặp phụ huynh từ hồi học cấp ba rồi, đến tuổi kết hôn sẽ đi lấy giấy đăng ký, cậu đừng có mơ nữa.

Lâm Mộ Sắc nhú mày:

- Thế thì thôi, ăn no rồi chứ, ăn no rồi thì thanh toán!

Khi chúng tôi rời khỏi nhà hàng Sushi, cô nàng phóng khoáng này lại một lần nữa khiến người ta ngạc nhiên. Lúc ấy chiếc ti vi treo tường đang phát chương trình thông tin giải trí, nhà sản xuất phim Trương Ký Trung của bộ Lộc Đỉnh Ký đang nói trước ống kính.

Lâm Mộ Sắc liếc nhìn qua rồi ngạc nhiên nói:

- Sặc, Marx sống lại rồi!

Quân Lương không tìm được vở mông cô ta:

- Đi thôi!

Thực ra không thể không thừa nhận Lâm Mộ Sắc rất xinh đẹp. Nếu nói Quân Lương là màu xanh tươi mát của mùa xuân, vậy thì Lâm Mộ Sắc là màu đỏ rực rỡ của mùa hè.

Cô ta hoạt bát, tươi mới, sinh động, khiến người ta thêm thuồng.

Còn tôi thì chẳng có gì cả, chỉ là màu trắng.

Về sau, khi tôi nhìn thấy trong album ảnh trên mạng của cô ta, những bức ảnh gợi cảm được chụp bằng máy Nikon D700, khuôn mặt cười dịu dàng trước ống kính, cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay to lớn xé vụn, tôi lại nhớ đến cảnh tượng ngày đầu tiên chúng tôi quen nhau.

Vốn dĩ chỉ là bè nước gặp nhau, vốn dĩ sẽ không qua lại, vốn dĩ không hề liên quan đến buồn vui hờn giận của tôi, vốn dĩ chỉ là một người xa lạ mà thôi...

Nhớ lại chính mình chủ động dây vào cô ta, cảm giác như có một cơn gió lạnh ùa vào người.

Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé, chỉ hy vọng gia đình hòa thuận, bố mẹ tình cảm với nhau, sau này gặp được người mình yêu và người đó cũng yêu mình là được.

Nhưng ngay cả ước mơ đơn giản như vậy cũng bị vận mệnh cướp đi.

Ba người chúng tôi dạo phố một lúc thì điện thoại của Quân Lương đổ chuông, là Cố Từ Viễn gọi.

- Cậu và Sơ Vi có đi cùng nhau không? Sao cô ấy lại tắt máy, làm gì lén lút, vụng trộm à?

Tôi vừa coi thường con người thô tục này vừa luống cuống tìm điện thoại trong túi. Thật kỳ lạ, rõ ràng lúc này còn lấy ra xem!

Cố Từ Viễn vừa bảo tôi đừng lo lắng vừa đi đến chỗ chúng tôi. Tôi chỉ thấy đầu óc trống rỗng, nghĩ rằng lần này coi như xong, chắc chắn mẹ tôi sẽ không cho tôi mua điện thoại mới. Sau này tôi chỉ có thể nuôi một con chim bồ câu làm công cụ đưa tin!

Quân Lương và Lâm Mộ Sắc cũng giúp tôi nhớ lại. Đột nhiên Lâm Mộ Sắc đập tay lên trán:

- Không phải là cái tên Advantis đã va vào cậu lúc cậu đi ra chứ!

Advantis? Tôi và Quân Lương đều sửng người!

Lâm Mộ Sắc lờm chúng tôi:

- Đúng vậy, chính là Advantis!

Nhớ lại cô ta có thể lẫn lộn Trương Ký Trung với Marx, vậy thì cô ta coi tất cả những người có khuôn mặt giống người Tân Cương là Advantis cũng chẳng có gì là lạ.

Tôi gục đầu vào vai Quân Lương, hai mắt đờ đẫn nhìn chú chó Shar Pei chạy lại. Lâm Mộ Sắc nói:

- Hay là cậu cũng nuôi một con đi, sau này giấu điện thoại vào nếp nhăn trên người nó thì không sợ Advantis nữa.

Còn Quân Lương thì nhìn chăm chăm vào đôi giày cao gót màu xám bạc trên chân Lâm Mộ Sắc.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

2 – Đứng sau chiếc mặt nạ đoan trang nho nhã ấy, chẳng qua mẹ cô chỉ là đồ gái điếm không biết xấu hổ.

Có lẽ vì đôi giày ấy quá đẹp, sau nhiều lần do dự, cuối cùng Tô Quân Lương cũng mở tấm danh thiếp mà hôm ấy Thẩm Ngôn đưa cho cô ấy, nhấn dấy số trên đó.

Giọng nói của Thẩm Ngôn trong điện thoại có vẻ rất vui, chị ta trêu chọc Tô Quân Lương:

- Em thật là kiên nhẫn, nếu tối nay không gọi thì ngày mai chị sẽ đi nó đi làm.

Tô Quân Lương cũng rất ngại:

- Không cần chị tặng, em mua lại của chị.

Không biết vì sao Thẩm Ngôn rất kiên quyết:

- Chị không thiếu mấy trăm tệ, đã nói tặng em là tặng em, em cứ coi như chúng ta có duyên với nhau đi.

Lúc ấy tưởng rằng sự việc rất đơn giản, tất cả đều có thể dùng hai từ “duyên phận” để giải thích. Chỉ là không hề nghĩ duyên phận cũng có lương duyên và nghiệt duyên!

Tô Quân Lương nghĩ một lúc, cuối cùng đã thỏa hiệp. Nhưng cô ấy vẫn kiên quyết không thể nhận không:

- Vậy cuối tuần em mời chị đi ăn.

Thẩm Ngôn là người rất dứt khoát:

- Cũng được, như thế em cũng an tâm rồi chứ!

Sau khi hẹn Thẩm Ngôn xong, Tô Quân Lương chạy đến nói với người đang buồn rầu là tôi:

- Đến lúc ấy cậu đi cùng mình nhé! Mình sợ ít người không biết nói gì sẽ khó xử.

Tôi xì mặt ra không nhìn cô ấy:

- Mất điện thoại rồi, mình rất xót, cậu cứ mặc kệ mình, để mình “tự sinh tự diệt đi”!

Cô ấy an ủi:

- Trời ơi, có bảo cậu đi hôm nay đâu, cuối tuần cơ mà, không biết chừng đến cuối tuần tâm trạng của cậu sẽ khá hơn!

Khá hơn? Sau này đi trên đường, chỉ cần gặp Advantis thì tâm trạng của tôi sẽ không thể tốt được!

Tôi hét lên với Tô Quân Lương:

- Không đi! Cuối tuần mình phải đến trung tâm thành phố tìm tên Advantis ấy!

Những ngày không có điện thoại tôi thật sự rất buồn, gặp phải những giáo viên giảng bài khiến người ta ngáp dài tôi chỉ có thể nằm bò ra bàn ngủ, ngay cả quyền nhắn tin quấy rối Cố Từ Viễn cũng bị tước bỏ!

Không có điện thoại, không biết giờ giấc. Không có điện thoại, không thể chụp ảnh. Không có điện thoại, tôi không thể sống được!

Buổi trưa lúc ở nhà ăn, Cố Từ Viễn phải nghe tôi làm nhảm đến nỗi không thể chịu được nữa:

- Bà cô của tôi, buổi học chiều nay anh mặc kệ thầy giáo có điểm danh hay không, anh không đi học, anh đưa em đi mua điện thoại!

Tôi giật nảy mình, sau đó tôi nhìn anh bằng ánh mắt vừa đau xót vừa căm hận:

- Anh coi em là loại người gì? Anh tưởng em ở bên anh vì tiền của anh sao? Em nói cho anh biết, không phải, em không phải loại người ấy...

Một tràng những lời nói nhảm nhí vẫn chưa nói xong, tôi đã bị anh mắng cho một trận:

- Tống Sơ Vi, em có thể dùng nhiều lời như thế được không! Tặng cho em một chiếc điện thoại thì có gì to tát, đâu cần phải nâng cấp đến mức ấy!

Tôi ngậy người nhìn anh, trong lòng đang đấu tranh kịch liệt: Đi hay không đi?

Shakespeare đã từng nói, đây là một vấn đề!

Đây là một vấn đề lớn!

Của biếu là của lo, của cho là của nợ. Nếu mình nhận chiếc điện thoại anh ta tặng, nhân cơ hội ấy anh ta đưa ra yêu cầu quá đáng, vậy mình phải làm thế nào... Mặc dù mình thà chết cũng không chịu nhục nhưng cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài quả thực rất khổ sở...

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy rất mâu thuẫn. Cố Từ Viễn cũng hiểu tâm tư của tôi. Anh nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy chúng ta đi xem trước, như thế thì được chứ!

Ha ha, đi xem dĩ nhiên là được. Đi xem không mất tiền, tôi vội vàng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Có thể dáng vẻ ấy của tôi trông rất ngốc, Cố Từ Viễn nở nụ cười như muốn nói “hết cách với em”. Hi hi, thực ra bạn trai của mình rất đẹp trai!

Thế là buổi chiều tôi không đi học, Cố Từ Viễn cũng không đi học. Điều kỳ lạ là chúng tôi không hề cảm thấy tội lỗi chút nào. Anh thở dài nói:

- Chúng mình đúng là một đôi hư hỏng.

Không đúng, tôi sửa lại:

- Chúng mình là kim đồng – ngọc nữ!

Xe bus lắc lư trên đường, tôi nhớ lại chuyện đã xảy ra trên xe bus vào cái hôm tôi cùng anh đi mua máy ảnh, trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp. Tôi nghĩ không biết từ lúc nào mình đã thật sự thích anh chàng tên là Cố Từ Viễn này.

Hồi nhỏ, đọc tiểu thuyết tình cảm hay truyện tranh, lúc nào cũng thấy có đoạn hai người cãi nhau rồi cuối cùng nảy sinh tình cảm với nhau. Lúc ấy tôi nghĩ thật hoang đường, sao có thể xảy ra chuyện ấy được. Rõ ràng là thấy chướng mắt như thế, sao có thể thích được? Sao có thể yêu được?

Tôi chuyển nghi vấn ấy sang anh:

- Này, hôm ấy anh nhìn thấy tên khốn kia chụp ảnh em, có phải là có cảm giác như nhìn thấy một cô gái thuần khiết bị làm nhục không?

Anh cười rất giả tạo, lườm tôi rồi nói:

- Em điên à? Lúc ấy cảm giác mãnh liệt nhất trong anh là có phải người đó quá thèm khát không, ngay cả người như em cũng không buông tha.

Ánh nắng ấm áp của mùa thu xuyên qua cửa sổ, hắt vào đôi bàn tay đang nắm chặt. Thời tiết đẹp thế này, tâm trạng của tôi cũng rất tốt, dĩ nhiên không thèm đấu khẩu với anh:

- Đúng, em cũng thấy lạ. Đối tượng bị quấy rối tình dục chẳng phải là những cô gái giống như Lâm Mộ Sắc sao?!

Anh tò mò hỏi tôi:

- Ai?

- Chính là cô gái đứng cạnh em và Quân Lương anh nhìn thấy khi anh đến đón em hôm em bị mất điện thoại ấy, không nhớ à?

Anh nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, tỏ ý thật sự không có ấn tượng gì.

Mọi chuyện trên thế giới này thật thú vị. Hôm ấy Lâm Mộ Sắc nhìn thấy Cố Từ Viễn thờ hớn hển chạy đến trước mặt tôi, giống như ruồi nhìn thấy phân. Ồ, cách so sánh này không hợp lý lắm, phải nói là giống như Phan Kim Liên nhìn thấy Tây Môn Khánh. Nói một cách chính xác giống như tôi vui mừng hơn hờ khi nhận ra cô bán cơm đáng ghét trong nhà ăn trả thừa tiền cho mình.

Khi tôi nhắc lại với Cố Từ Viễn một lần nữa, anh tình tứ khoác vai tôi nói:

- Được rồi, đừng nói nữa, anh biết anh đẹp trai!

Đúng là tự kỷ! Những lúc như thế lẽ nào không nên nói: “Trong mắt anh ngoài em ra không có cô gái nào khác” sao?

Chúng tôi đi quanh trung tâm bán điện thoại một vòng, cuối cùng chen vào cửa hàng đông nhất. Nhìn những mẫu điện thoại long lanh trong tủ kính, mắt tôi như sắp rơi ra ngoài. Tôi biết mình đã xong!

Chết rồi, chắc chắn hôm nay không phải là “chỉ xem mà thôi”. Trên thế giới này thứ gì tôi cũng có thể chống lại được, ngoại trừ sự mê hoặc!

Cố Từ Viễn nhìn dáng vẻ muốn khóc mà không khóc được của tôi liền mỉm cười:

- Chọn đi, anh mang thẻ!

Tôi xúc động đến rớt nước mắt. Có trời biết, từ sau khi bố tôi biến mất, không có một người khác giới nào nói với tôi những lời yêu chiều như thế. Ngay cả lúc nằm mơ tôi cũng mong có một người nói với mình: “Anh không có nhiều thứ nhưng anh nguyện cho em thứ tốt nhất!”. Và ngày hôm ấy đã đến.

Có lẽ vì sự xúc động trong đôi mắt của tôi quá mức bình thường, người khác nhìn vào lại hiểu thành bợ đỡ. Anh chàng ngồi trong quầy đang giúp đỡ khách hoàn tất thủ tục mua hàng liếc nhìn tôi, khuôn mặt ẩn chứa vẻ coi thường.

Tôi cũng không chịu thua kém liếc nhìn lại. Tấm thẻ nhân viên trước ngực có ghi, Viên Tổ Vực, cũng khá hay.

Hứ, rau ngon đều bị lợn húc đổ rồi, một cái tên hay như vậy sao lại dành cho một kẻ tư tưởng đen tối như thế!

Chọn mãi chọn mãi cuối cùng chọn được một chiếc Nokia N series màu hồng nhạt, nghe nói là số lượng có hạn.

Dĩ nhiên tôi không ấu trĩ tới mức tin rằng loại sản phẩm sản xuất theo dây chuyền này lại có hạn. Nhân lúc Cố Từ Viễn xếp hàng thanh toán, tôi ngó nghiêng xung quanh, bỗng nhiên phát hiện logo của hãng Apple trên chiếc laptop trong quầy của họ là dán vào.

Phát hiện này khiến tôi không kìm được bật cười. Viên Tổ Vực dừng tay hỏi tôi:

- Cô cười cái gì?

Tôi cũng thật ngốc, ai bảo tự chuốc lấy nỗi nhục vào mình. Tôi nói với anh ta:

- Tôi cười logo Apple kia là giả.

- Thế thì liên quan quái gì đến cô?

- ...

Cố Từ Viễn quay lại, nhìn thấy mặt tôi đỏ bừng, cảm thấy rất lạ:

- Em nóng à?

Tôi lắc đầu, nắm tay anh đi ra ngoài. Trước khi đi, tôi gờm gờm nhìn Viên Tổ Vực, thầm chửi rủa một câu: “Đồ dở hơi”.

Cùng lúc Cố Từ Viễn mua điện thoại cho tôi, Đỗ Tâm đang ngồi học thì nhận được tin nhắn lạ chỉ có hai chữ:

- Ra ngoài.

Đúng lúc đang học môn chung, mấy trăm người ngồi trong giảng đường, nhìn lên nhìn xuống chỉ thấy đầu người. Cậu ta nghĩ một lúc, cuối cùng trí tò mò đã chiến thắng tinh thần ham học. Thế là cậu ta khom lưng chuồn ra cửa sau.

Hành lang yên tĩnh không một bóng người. Tiếng bước chân của Đỗ Tâm nghe rất rõ. Cậu ta nhìn trước nhìn sau, sau khi chắc chắn đây là trò đùa quái đản, cậu ta định quay về lớp học. Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã bị hai cánh tay ôm chặt từ phía sau.

Mùi nước hoa vô cùng quen thuộc khiến cậu trong thoáng chốc nhận ra người đứng đằng sau.

Giọng nói ngọt ngào đầy thương cảm:

- Đừng quay đầu lại, em sợ em sẽ khóc.

Một cơn gió lướt qua hành lang.

Đỗ Tâm cảm nhận được cơ thể cô đang khẽ run lên. Rất lâu sau cô mới lên tiếng:

- Có lẽ đây chỉ là một ngày bình thường trong cuộc đời của anh nhưng em sẽ nhớ mãi mãi, cho dù là qua bao nhiêu năm. Đỗ Tâm, em về rồi.

Nếu nói không hề xúc động thì đó là giả. Bao nhiêu chuyện đã qua ủa về trong đầu. Nỗi muộn phiền khó xử cũng bị nỗi xúc động sau bao ngày xa cách che lấp. Trước khi quay người lại Đỗ Tâm nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng.

- Ngốc à, nũng nịu như thế làm gì?

Đôi mắt của Trần Chi Tình ngấn lệ, vẫn dấp vẻ khóc như mưa lúc ở sân bay hai năm về trước.

Nhưng những chuyện khác thì đã thay đổi đến chóng mặt.

Đỗ Tâm nhìn khuôn mặt ấy. Khuôn mặt mịn màng không một tì vết, mụn ruồi đón lệ trên khóe mắt phải vẫn còn đó. Nhưng bắt đầu từ lúc nào,

khuôn mặt ấy dần trở nên nhạt nhòa trong ký ức của cậu. Khi khuôn mặt ấy một lần nữa xuất hiện, nó khiến cậu cảm thấy có chút xa lạ.

Bỗng nhiên cậu nhớ tới câu nói của Bogers: “Khi một người bước vào những năm cuối đời sẽ có rất nhiều hồi ức, nhưng hình ảnh thường xuyên tự động hiện lên trong đầu có lẽ cũng không nhiều lắm. Trong đó sẽ có một khuôn mặt trẻ trung và ký ức đẹp đẽ về khuôn mặt ấy. Khuôn mặt ấy không nhất định phải là của vợ, cũng không nhất định là của mối tình đầu mà chỉ là một thoáng chốc”.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Đỗ Tâm chợt lóe lên dáng vẻ tươi cười của Tô Quân Lương.

Nhưng cậu vẫn gật đầu:

- Về rồi thì tốt.

Phải rất lâu sau đó cậu mới hiểu: Tình yêu có thể bùng cháy, cũng có thể vĩnh hằng nhưng cả hai không thể cùng tồn tại.

Cuối tuần, tôi cùng Tô Quân Lương đến gặp Thẩm Ngôn. Dù sao thì không biết Cố Từ Viễn đang làm gì mà lúc nào cũng tỏ ra thần bí. Nghe nói một người bạn của anh về nước, muốn tụ tập, lại còn làm ra vẻ hỏi tôi có muốn đi cùng không. Tôi đâu phải kẻ không biết gì, bạn bè họ gặp nhau, tôi chen vào giữa lại không nói được gì, chán chết đi được, chẳng thà đi ăn uống với Tô Quân Lương.

Từ xa đã thấy Thẩm Ngôn đi về phía chúng tôi. Chị ta mặc áo sơ mi trắng, toát lên khí chất thanh thoát.

Tôi không kìm được thốt lên:

- Nhìn người phụ nữ này mới hiểu thế nào là siêu phàm thoát tục!

Quân Lương cũng không ngớt lời khen ngợi:

- Lần đầu tiên gặp, chị ấy cũng mặc áo sơ mi trắng. Chị ấy đúng là người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng đẹp nhất mà mình từng gặp.

Lúc ấy chị ta đi đến trước mặt chúng tôi, mỉm cười nói:

- Các cô gái, chúng ta đi ăn lẩu nhé!

Ba người đều rất giỏi ăn cay, vì thế liền gọi lẩu cay. Lẩu tê cay rất thích hợp với tình hữu nghị nồng cháy.

Đang ăn, bỗng nhiên tôi nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói rất quen, ngoảnh đầu lại thì thấy Lâm Mộ Sắc.

Cô ta nhìn thấy tôi và Tô Quân Lương cũng tỏ ra rất phấn khích:

- A... a, trùng hợp quá, mình bị leo cây rồi, ăn cùng mọi người nhé!

Người trong bốn biển đều là anh em, đây đâu phải chuyện lớn. Tô Quân Lương vẫy tay:

- Mau lại đây.

Lâm Mộ Sắc ngồi cạnh tôi. Lần này cô ta trang điểm rất đẹp, váy ren đen, thắt lưng trắng, trang điểm cũng không khoa trương. Tôi phải thật lòng nói một câu, nếu tôi là con trai thì cũng bị cô ta cuốn hút.

Đang ăn thì cô ta hỏi tôi:

- Cậu mua điện thoại mới chưa, chúng mình trao đổi số điện thoại, có thời gian rồi thì đi chơi. Dù sao mình cũng không định đi học nữa.

Tôi có chút ngạc nhiên:

- Hả, thế cậu định làm gì?

Cô ta quay sang cười:

- Đi khắp nhân gian, được rồi, mau cho mình số điện thoại.

Sau đó cả tôi, Lâm Mộ Sắc, Tô Quân Lương và Thẩm Ngôn trao đổi số điện thoại.

Thế giới này thật nhỏ bé!

Thanh toán xong, bốn người chúng tôi đứng trước chiếc gương trong nhà vệ sinh chỉnh trang nhan sắc. Lâm Mộ Sắc vừa nhai kẹo cao su vừa lấy trong túi xách một cái lọ nhỏ xịt vào cổ tay, sau đó lại bôi sau tai. Tôi tò mò hỏi cô ta:

- Lúc nào cậu cũng mang nước hoa bên mình à?

Cô ta rất thẳng thắn:

- Đúng vậy, kẹo cao su và nước hoa nhất định phải mang bên mình. Ai mà biết được lúc nào muốn hôn hay muốn lên giường, dĩ nhiên phải chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay cả chị Thẩm Ngôn lớn hơn chúng tôi sáu, bảy tuổi cũng phải kinh hoàng vì câu nói này:

- Sốc quá!

Lâm Mộ Sắc không hề bận tâm:

- Chẳng phải cái cô Kim Sam Soon trong phim Hàn quốc đã nói: “Hãy cứ yêu như chưa từng bị tổn thương”. Câu này có hơi sướt mướt, nên nói là hãy cứ yêu giống như vẫn còn trinh!

Tôi phát hiện muốn làm bạn với Lâm Mộ Sắc thật sự cần phải có một trái tim thật khỏe mạnh, nếu không sẽ không thể “tiêu hóa” được.

Tô Quân Lương đã từng theo người mẹ đào hoa của mình đi du lịch đến Việt Nam, Lào, Campuchia. Sau khi quay về, cô ấy nói với tôi:

- Cậu biết không, ở Campuchia có rất nhiều mìn. Chúng được chôn từ thời chiến tranh nhưng đến bây giờ vẫn chưa được gỡ hết. Mỗi năm có rất nhiều người vô tội bị thương, thậm chí chết vì mìn. Vì thế những người sống ở đó đều biết những nơi cỏ mọc um tùm không được đi. Những căn phòng đóng kín cửa không được vào. Những nơi đó có mìn, không cẩn thận một chút là sẽ mất đi hai chân hoặc tính mạng. Có quả mìn chỉ to bằng lọ nước hoa Chanel No.5 nhưng phạm vi sát thương lên đến hàng chục mét.

Nghe cô ấy kể xong, tôi đã nói như đinh đóng cột, điều đó chẳng liên quan gì đến mình, mình đâu có đến Campuchia, mìn có nổ cũng không vào người mình.

Hồi ấy, tôi không hiểu được, thật ra trong cuộc sống thanh bình cũng có mìn.

Những quả mìn này là vô hình, mắt thường không nhìn thấy nhưng một khi nó nổ thì nỗi đau mà nó mang lại còn lớn hơn những quả mìn chôn dưới đất kia.

Tôi nhớ rất rõ buổi tối Tô Quân Lương không để lại giấy nhắn hay tin nhắn cho tôi mà vội vàng quay về thành phố Z, bỗng nhiên trời nổi cơn giông bão, sấm chớp xé ngang bầu trời, mưa ào ào như muốn nhấn chìm cả thế giới.

Tôi đi đi lại lại trong ký túc giống như một con thú hoang. Đường Nguyễn Nguyễn đã ngủ say không tìm được bảo tôi khẽ một chút. Nếu như bình thường có thể tôi còn đấu khẩu với cô ta, làm ầm lên, nhưng lúc này toàn bộ tâm trí của tôi đều dồn vào Tô Quân Lương, vì thế tôi chạy ra hành lang bên ngoài.

Không phải điện thoại của Tô Quân Lương không liên lạc được mà là không có người nhắc máy. Điều này càng khiến người ta lo lắng. Tiếng “tút... tut” từng giây từng giây như giày vò người nghe. Tôi lẩm nhẩm với chiếc điện thoại:

- Nghe đi, nghe đi, Quân Lương, cậu nghe điện thoại đi!

Chẳng phải chúng ta là bạn thân nhất của nhau sao? Có chuyện gì không thể cùng nhau gánh vác? Mình biết cậu rất kiêu ngạo nhưng mình không phải người khác. Mình là Tống Sơ Vi. Mình là người bạn duy nhất của cậu. Vì sao ngay cả mình cậu cũng muốn trốn tránh?

Trong đêm tối tĩnh lặng, lời khẩn cầu của tôi trở nên thật vô vọng và thê lương.

Giọng nói của Cố Từ Viễn trong điện thoại nghe có vẻ mơ hồ nhưng cũng rất chân thành:

- Sơ Vi, em đã đọc tin tức mới nhất trên tờ nhật báo của thành phố Z hôm nay chưa?

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ:

- Chưa, em đâu phải sinh viên khoa truyền thông, đọc báo làm gì? Sao thế? Trường cấp ba của chúng ta được chọn làm trường trọng điểm của toàn quốc sao?

Anh im lặng đúng một phút, rồi nói:

- Bố Quân Lương bị bắt rồi.

Đột nhiên một tia chớp xé ngang bầu trời, kéo theo tiếng sấm rền vang.

Tôi cầm điện thoại đứng giữa hành lang u tối, không nói được câu nào.

Tô Quân Lương bắt chuyến tàu đêm về thành phố. Vì mua vé gấp nên không có chỗ ngồi, cô ấy chỉ có thể đứng ở chỗ hút thuốc.

Cánh cửa sổ trong đêm tối giống như một tấm gương. Đôi mắt dờ dẫm của Tô Quân Lương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt trong gương.

Cô ấy bặm môi, muốn bám vào thứ gì đó để có thêm một chút sức mạnh nhưng cuối cùng đôi tay cô ấy chỉ có thể dừng lại trên tay cầm lạnh buốt.

Chiếc điện thoại đặt ở chế độ rung, sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng. Suốt cả buổi tối tất cả mọi người đều tìm cô ấy. Tôi, Cố Từ Viễn, Đỗ Tâm, cả mẹ cô ấy nữa nhưng cô ấy không muốn nghe điện thoại của ai.

Cô ấy không muốn nói một câu nào. Dường như chỉ có làm như vậy thì mới có thể níu lại một chút sức mạnh để gắng gượng quay về thành phố Z.

Thình thoảng có một chút ánh sáng le lói giữa cánh đồng bên ngoài cửa sổ. Rất lâu, rất lâu sau, cô ấy nhắm mắt.

Trên khuôn mặt trong gương, những giọt nước mắt lã chã tuôn rơi.

Tô Quân Lương lấy chìa khóa mở cửa. Cô ấy nhìn thấy mẹ đang ngồi trên sofa xem tivi. Trên màn hình là một đôi nam nữ với vẻ mặt và động tác rất khoa trương đang giới thiệu một chiếc điện thoại giống hệt Iphone. Đó là chương trình mua sắm qua truyền hình mà họ ghét nhất.

Nếu là bình thường, nhất định Tô Quân Lương sẽ nói với giọng đầy vẻ khinh thường.

- Nhìn ra tưởng là Apple, nhìn gần thì ra là Orange!

Nhưng hôm nay cô không còn sức để mở miệng nữa. Khoảng cách từ cửa đến sofa chẳng qua chỉ có vài mét ngắn ngủi nhưng cô bước đi rất khó nhọc.

Trong căn phòng rộng rãi, ngoài giọng nói của 2 nhân viên bán hàng trong tivi, không có âm thanh gì khác. Thời gian trôi đi từng phút từng giây, cuối cùng mẹ Quân Lương nói:

- Con không đi học, chạy về làm gì? Con về cũng không giúp được gì.

Tô Quân Lương uống một cốc nước mới lấy lại được một chút tinh thần:

- Mẹ có thể ly hôn nhưng con vĩnh viễn là con của bố.

Câu nói này giống như một mũi dao xé toạc chiếc mặt nạ giả vờ làm ra vẻ bi thương của mẹ. Đối diện với đứa con gái đã biết rõ sự thật, bỗng nhiên bà thấy mình không thể giấu diếm được gì nữa. Bà cảm thấy thì ra những gì mà mình đã dùng để tô đắp cho cuộc sống thái bình đều là những thủ đoạn tầm thường.

Tô Quân Lương thở dài:

- Mẹ, con không hy vọng mẹ có thể cùng bố vượt qua hoạn nạn. Điều này là không công bằng với mẹ. Những năm trước đây, cho dù ông ấy ở bên ngoài có... Nhưng dù sao ông ấy cũng chu cấp đầy đủ cho cuộc sống của mẹ và con. Điều này mẹ đừng quên.

Mẹ cô ấy tức giận đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt cô ấy, nghiêm giọng nói:

- Tô Quân Lương, con nói chuyện với mẹ như thế sao?

Tô Quân Lương ngẩng đầu nhìn người phụ nữ bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong yếu đuối trước mặt mình. Người phụ nữ ấy sẽ không hiểu khi nói ra những lời ấy, phận làm con như cô sẽ thấy buồn như thế nào.

Nếu những lời cô sắp nói giống như lưỡi dao sắc nhọn làm tổn thương mẹ thì đó cũng bởi vì rất nhiều năm trước đó, những việc mẹ đã làm giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim cô. Con dao ấy vẫn còn ở đó.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến rút nó ra nhưng nơi đó là tim. Cô không dám mạo hiểm. Cô không chắc mình có thể chịu đựng được nỗi đau đớn ấy hay không?

Đau đớn đến tột cùng.

Tô Quân Lương lấy lại bình tĩnh:

- Mẹ, mẹ biết những lời con nói đều là sự thật. Mẹ có dám nói mẹ chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với bố không?

Đây là lần đầu tiên Tô Quân Lương xung đột với mẹ trong suốt bao nhiêu năm qua. Cô ấy không giống tôi. Sự đối kháng của tôi chẳng qua chỉ là khoa trương thanh thế, còn cô ấy thì chôn sâu trong tim, dần dần tích lũy, đợi đến thời cơ thích hợp sẽ giống như núi lửa phun trào không thể cứu vãn.

Đây cũng là lần đầu tiên mẹ Quân Lương ý thức được rằng trải qua thác lũ của thời gian, con gái của mình đã trưởng thành, trở thành một người có con mắt kiên định. Quân Lương không giống với tưởng tượng của bà, cô đã có nhận thức rõ ràng về gia đình này, xã hội này, thậm chí thế giới này. Cô có quan điểm về giá trị và nhân sinh của chính mình.

Quân Lương không còn là cô bé có thể dễ dàng bị lừa gạt, không hiểu biết chỉ cần dăm ba câu là có thể thuyết phục được.

Cô đã từng là cốt nhục của bà nhưng bây giờ, cô là một sinh mệnh hoàn toàn độc lập.

Giảng co một hồi rất lâu, cuối cùng mẹ Quân Lương ngồi thừ trên sofa.

Tô Quân Lương quay người đi vào phòng mình. Trước khi đóng cửa cô nghe thấy mẹ hỏi:

- Con biết từ lúc nào?

Cô khẽ gượng cười:

- Mười sáu tuổi... Hoặc là sớm hơn.

Tô Quân Lương chưa bao giờ nói với bất kỳ ai một cuộc chuyện gì đã xảy ra vào ngày sinh nhật lần thứ mười sáu của cô.

Tôi chỉ biết hôm ấy tuyết rơi trắng trời. Sau giờ tự học cô ấy cố chấp không chịu về nhà, đòi tôi phải đi cùng một đoạn.

Trong ký ức của tôi, hôm ấy chúng tôi đi dưới ánh đèn đường vàng nhạt. Cô ấy im lặng, không nói một câu nào. Đến tận lúc chia tay, cô ấy mới nói với tôi:

- Sơ Vi, cậu là người bạn duy nhất của mình.

Nhưng ngay cả người bạn duy nhất của cô ấy, cô ấy cũng không nói đã nhìn thấy những gì trong buổi trưa hôm ấy.

Một người phụ nữ đeo kính râm chặn cô ấy ở cổng trường, nói là muốn cho cô ấy xem một thứ “rất thú vị”. Quân Lương vốn rất mạnh dạn, không hề hỏi đối phương là ai mà đi theo luôn.

Trong một cửa hàng bánh ngọt đối diện khách sạn, người phụ nữ đeo kính râm ấy gọi cho cô một cốc sữa nóng.

Quân Lương nói, không cần nóng, lạnh cũng được.

Đối phương cười:

- Nóng thì tốt hơn, thứ mà lát nữa cháu nhìn thấy sẽ khiến toàn thân cháu lạnh buốt.

Nhìn thấy mẹ mình cùng một người đàn ông bước ra từ khách sạn, cảm giác ra sao? Tôi chưa từng trải qua, tôi không biết.

Nhiều năm sau, cuối cùng Quân Lương đã nói chuyện đó trước mặt tôi và Thẩm Ngôn. Cô ấy nói cảm giác lúc ấy giống như bị người ta tạt axit, toàn thân lở loét.

Nụ cười trên khuôn mặt mẹ cô giống như lưỡi dao chọc thẳng vào đôi mắt cô, làm tổn thương tuổi thanh xuân vốn trong sáng không chút tì vết.

Mặc dù mặc áo khoác dày, mặc dù còn đeo găng tay và đội mũ len nhưng khoảnh khắc ấy giống như bị ai đó lột sạch quần áo trói lên xe ngựa đi trên đường. Ánh mắt của tất cả mọi người khi nhìn về phía cô đều như cười cợt, chế nhạo, khinh bỉ. Mọi cái nhìn thật ác độc...

Bỗng nhiên cô hy vọng có một mảnh vải đủ lớn để bó người mình lại.

Bỗng nhiên cô hy vọng mình tan biến như mây khói.

Người phụ nữ kia rất thông minh, cũng rất cao tay. Đến tận lúc cuối cùng cô ta cũng không bỏ kính râm. Chỉ là trước khi đi, cô ta có nói với Quân Lương: “Cô chỉ muốn để cháu biết rằng, đằng sau chiếc mặt nạ đoan trang, nho nhã ấy, chẳng qua mẹ cháu chỉ là đồ gái điếm không biết xấu hổ.”

Gái điếm, không biết xấu hổ.

Đây là món quà sinh nhật kinh hoàng nhất mà Quân Lương nhận được trong dịp sinh nhật lần thứ mười sáu.

Nhiều năm sau đó, trong cái đêm tối sấm chớp đan xen này, cô ấy lại một lần nữa nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy. Cô ấy co người trong căn phòng tối om, hai tay ôm đầu rất chặt, vùi mặt trong chăn khóc thảm thiết.

Tiếng bước chân dừng lại ở cửa phòng cô. Một lúc sau, giọng nói mệt mỏi ấy vang lên qua cánh cửa: “Trước khi chuyện đó xảy ra, bố mẹ đã làm xong thủ tục ly hôn. Ngày mai mẹ đưa con đến chỗ luật sư để tư vấn về những chuyện có liên quan.”

Căn phòng vắng lặng như tờ, không nhận được câu trả lời, người phụ nữ chần chừ một lúc rồi quay người bước đi.

Ánh sáng duy nhất trong đêm tối phát ra từ chiếc điện thoại của Quân Lương, tên của Đỗ Tâm hiện lên trên màn hình.

Cuối cùng cô nhấn nút nghe.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

3 – Vô ích, con sẽ không tha thứ cho mẹ.

Lúc trời tờ mờ sáng, tôi đeo ba lô đứng dưới ký túc xá nam chờ Cố Từ Viễn mà lòng như lửa đốt. Anh chạy dưới nắng ban mai mờ ảo, đặt tay lên vai tôi nói:

- Em chờ một chút, Đỗ Tâm sắp đến rồi.

Có lẽ vì cả đêm không ngủ, tôi thấy đầu óc quay cuồng, không nghe rõ anh nói gì.

Từ Viễn mua sữa đậu nành nóng làm đồ ăn sáng cho tôi nhưng thật sự tôi buồn đến nỗi không thể uống được một ngụm nào. Tôi đã từng nghe một cô gái nói, trên thế giới này không có chuyện không tự mình trải qua thì không thể hiểu được cảm giác của người khác. Tôi thừa nhận cô ấy có cái lý của mình nhưng Quân Lương và tôi thân thiết như tay chân. Cô ấy gặp chuyện như thế thì tôi làm sao có thể bình thường được.

Đỗ Tâm không xuống taxi mà vẫy tay với chúng tôi:

- Đi thôi, còn chần chừ gì nữa?

Nếu trước đó chuyện họ giấu giếm yêu đương còn khiến tôi không vui thì buổi sáng hôm ấy, nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của Đỗ Tâm, thật sự tôi không còn so đo tính toán nữa.

Chỉ cần cậu ấy thật sự thích Quân Lương, yêu thương, bảo vệ Quân Lương thì những chuyện khác đều không quan trọng.

Đến tận khi chúng tôi lên chuyến tàu về thành phố Z, tâm trạng bồn chồn, không yên của tôi mới từ từ lắng xuống. Tôi liếc nhìn Đỗ Tâm với đôi lông mày đang cau lại, vỗ vai cậu ấy và khẽ nói:

- Mình hiểu cô ấy. Cô ấy sẽ không làm gì tổn hại đến bản thân.

Cậu ấy mỉm cười gượng gạo với tôi. Mặc dù nụ cười ấy không có một chút thành ý nào nhưng tôi có thể cảm nhận được một cách sâu sắc sự lo lắng của cậu ấy dành cho Quân Lương.

Thực ra tôi chỉ biết một mà không biết hai.

Sở dĩ Đỗ Tâm lo lắng phiền muộn như vậy không chỉ vì biến cố của gia đình Quân Lương mà còn vì một lý do khác, đó là cậu ấy không biết phải giải quyết chuyện của mình với Trần Chí Tình như thế nào trong cái tình cảnh rối bời này. Nếu nói thẳng với Quân Lương lúc này thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Cố Từ Viễn nắm chặt tay tôi. Tôi ngả đầu vào vai anh, nhắm mắt. Tất cả những chuyện đã qua giống như một bộ phim câm đen trắng lướt qua trước mắt, sau đó, dừng lại phóng to...

Quân Lương đã từng nói đùa rằng nếu sau này một trong hai chúng tôi nổi tiếng, ví dụ cô ấy giành giải Pulitzer, tôi giành giải thưởng văn học Mao Thuần, khi lên sân khấu phát biểu, nhất định phải nhắc đến tên của đối phương, không những thế còn phải nói: “Nếu không có người bạn thân thiết, xinh đẹp và giỏi giang như cô ấy thì sẽ không có tôi ngày hôm nay”...

Hồi tôi còn nhỏ, nhà hàng xóm mua đầu VCD, sau khi nối với tivi có thể mở đĩa nghe nhạc.

Tôi còn nhớ rất rõ đó là năm 1995, Đặng Lệ Quân qua đời vì một cơn hen đột ngột. Lúc ấy, bạn trai cô là Paul ở bên cạnh cô. Nếu anh đưa tay vỗ vào lưng cô thì có lẽ bi kịch đã không xảy ra.

Về sau có một phóng viên nói, khi phỏng vấn Paul, mặt anh ta không một chút thương cảm, thật khiến người ta đau lòng.

Người đã đi xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy cô trong chiếc váy trắng tinh khôi qua chiếc CD với giọng hát dịu dàng: Nếu không gặp anh, em sẽ về nơi đâu? Ngày tháng sẽ trôi qua như thế nào, cuộc đời có đáng để trân trọng...

Sau này khi lớn lên, đôi khi nhìn Quân Lương, trong đầu tôi lại vang lên bài hát này.

Cô ấy đã từng nói tôi là người bạn duy nhất của cô ấy.

Tôi không biết rốt cuộc một người có tương lai rộng mở như cô ấy đã gặp chuyện gì khiến cô ấy thương cảm như thế.

Mặc dù tôi chưa bao giờ nói ra những lời như thế nhưng chắc chắn Quân Lương hiểu rất rõ cô ấy cũng là người bạn duy nhất của tôi.

Trước khi bị đưa lên thành phố H, tôi hoàn toàn không phải là đứa trẻ ngang bướng khiến bố mẹ đau đầu.

Tôi cũng từng có lúc ngoan ngoãn nghe lời. Cuối tuần mặc quần áo thể dục, cầm giày múa đi học múa ballet. Đến ngày lễ tết, một cây văn nghệ như tôi lại biểu diễn tiết mục trước mặt các thầy cô và học sinh toàn trường, tết hai bím tóc xinh xắn, buộc thêm hai chiếc nơ rất to, giữa trán tô nốt son đỏ.

Đến nay những bức ảnh ấy vẫn kẹp trong album ảnh cũ, chỉ là đã từ lâu tôi không mở ngăn kéo xem lại chúng.

Không xem là có thể trốn tránh. Không xem là có thể coi như chưa bao giờ xảy ra, tất cả chưa từng tồn tại. Tôi đã từng là đứa trẻ khiến bố mẹ tự hào.

Trong cuộc đời mỗi người luôn có những bước ngoặt quan trọng. Con người đứng giữa ngã tư của cuộc đời thường chần chừ, do dự, sợ rằng sẽ lỡ bước, bởi vì sau khi bạn bước bước ấy, bạn sẽ vĩnh viễn không có cơ hội biết rằng trên con đường khác sẽ có những phong cảnh như thế nào.

Bước ngoặt quan trọng đầu tiên trong cuộc đời tôi chính là năm tôi mười một tuổi, đột nhiên có một tiếng sấm long trời lở đất lóe lên trong cuộc sống bình lặng của tôi...

Bố mẹ bất chấp sự phản kháng của tôi, đưa tôi đến thành phố H.

Lúc nghe thấy quyết định này tôi sững sờ không nói nên lời nhưng vẻ mặt nghiêm túc của họ chứng tỏ một điều không thể nghi ngờ, đó là họ thông báo với tôi chứ không phải bàn bạc với tôi. Giọng nói ra lệnh không cho người khác cơ hội xoay chuyển.

Đó là lần đầu tiên tôi giở thói ngang ngược. Tôi khóc đến nổi mặt mũi biến dạng, gạt tất cả bát đũa trên bàn ăn xuống đất, tiếng đổ vỡ nối tiếp nhau, xen lẫn với tiếng gào thét rát cổ bỏng họng của tôi.

Vô ích, mặc cho tôi phản kháng thế nào cũng vô ích, họ không hề bận tâm đến cảm giác của tôi. Họ thu dọn hành lý, nhanh chóng làm xong thủ tục chuyển trường rồi đưa tôi đến thành phố H. Trông họ có vẻ rất sốt ruột, dường như tôi là gánh nặng mà họ chỉ muốn vứt bỏ càng nhanh càng tốt.

Có lẽ bắt đầu từ lúc ấy, tôi trở nên sợ hãi, không có cảm giác an toàn.

Nhưng lòng tự trọng kỳ lạ vốn có lại khiến tôi không muốn thừa nhận điều đó. Vì thế trong những năm tháng sống khác người, tôi thường nói mình giống như nước, không có vết thương.

Nhưng về sau, khi tôi nói câu này trước mặt Cố Từ Viễn, anh nghiêm túc tranh luận với tôi:

- Ai bảo nước không có vết thương? Nước là thứ dễ dàng có vết thương nhất bởi vì cho dù chạm vào rất khẽ cũng sẽ gợn sóng...

Thực ra lúc nghe Cố Từ Viễn nói câu ấy, một cảm giác ấm áp dịu dàng cứ ngấm lên trong tim tôi, nhưng tôi muốn làm một cô gái ngang bướng, vì thế tôi đã đáp lại anh ấy bằng một cái lườm:

- Đừng có mà giở giọng vãn vè ở đây!

Khoảng thời gian một năm ở thành phố H rất ít khi được tôi nhớ lại. Có lẽ vì những năm tháng ấy quá u tối, và tôi quá cô độc. Tóm lại quãng thời gian ấy giống như một chút tĩnh lặng trong tiếng nhạc dồn dập không quan trọng, rất dễ bị lãng quên.

Nhưng ít khi nhớ đến không có nghĩa là đã thực sự quên.

Đột nhiên bước vào môi trường mới hoàn toàn xa lạ, bạn bè xưa cũ đều xa vời giống như ký ức từ kiếp trước, xung quanh là những ánh mắt tò mò.

Cho dù sau này Cố Từ Viễn có trêu chọc tôi như thế nào thì tôi vẫn có thể nói rằng thật sự hồi ấy tôi rất đáng yêu!

Vì thế các bạn nữ đều không chơi với tôi, còn các bạn nam chưa lớn đến cái tuổi biết thưởng thức vẻ đẹp của phái nữ càng không chơi với tôi. Tôi như một người thừa trong lớp, chỉ có lúc thi tôi mới trở thành tiêu điểm được cả lớp chú ý.

Từ nhỏ tôi đã nghe người mẹ là giáo viên của mình nhắc đi nhắc lại tầm quan trọng của việc học.

Vì thế cho dù không hiểu chuyện mức nào thì tôi cũng biết nhất định phải học thật giỏi.

May mà tôi không phải là đồ lạc loài duy nhất bị tẩy chay trong lớp. Người được hưởng “đãi ngộ” giống tôi còn có cô bạn béo mập ấy. Sở trường lớn nhất của cô ấy là xé bìa sách giáo khoa dán lên truyện tranh rồi khoái chí đọc những cuốn truyện tranh lãng mạn trong khi cả lớp đang đọc bài.

Trong tất cả những lời cô ấy nói với tôi, tôi nhớ rõ nhất là những lời liên quan đến “ghen ghét”. Cô ấy nói ghen ghét là một trong bảy tội lỗi chết người, vì thế tôi phải tha thứ cho họ.

“Họ” mà cô ấy nói là những cô gái vẫn chưa hiểu nhân tình hiểm ác nhưng đã lộ bản chất. Ví dụ như: bạn A bỏ chuột chết vào ngăn bàn của tôi, bạn B ngáng chân giữa cầu thang khiến tôi ngã chổng kèn trước mặt mọi người, còn có bạn C nói với thầy giáo là “Lúc thi bạn Sơ Vi cúi xuống gầm bàn mở sách”...

Những chuyện quá khứ tôi không muốn nhớ lại nhưng lại khắc sâu trong những năm tháng niên thiếu trong sáng, trở thành lịch sử không thể thay đổi.

Một tháng mẹ tôi đến thăm tôi một lần, mua cho tôi đồ ăn. Mặc dù càng ngày bà càng tiêu tụy, nhưng không thể khơi một chút niềm thương xót nào trong tôi.

Tôi hận họ. Tôi biết chắc rằng đã xảy ra biến cố gì đó mà tôi không biết, nếu không vì sao lần nào cũng chỉ một mình mẹ tôi đến thăm tôi? Vì sao bố không đến?

Lời giải thích của mẹ lúc nào cũng thật miễn cưỡng: Bố bận... Bố đi công tác... Bố đã lên xe rồi nhưng có việc gấp nên lại quay về, lần sau nhất định sẽ đến...

Tôi thường lạnh lùng nhìn mẹ bịa những cái cố vô hồn để lừa gạt tôi. Mẹ tưởng tôi là đứa ngu ngốc sao? Trước khi ép tôi đến thành phố H, bố đã rất ít khi về nhà... Mẹ tưởng tôi không nhận ra được điều gì sao?

Nếu không phải vì mẹ không làm tròn trách nhiệm của một người vợ, nếu trong nhà ấm áp thêm một chút thì sao có thể như thế này được?

Mỗi khi tôi nhìn mẹ bằng ánh mắt lạnh lùng, người bà ngoại bị tôi gọi là “bà ngoại sói” lúc nào cũng đứng bên cạnh thêm mắm thêm muối:

- Nhìn nó kìa, mới tí tuổi mà đã nhìn người khác như thế, sau này lớn lên thì không biết sẽ thế nào...

Về sau, tôi nói với Quân Lương một chút về cuộc sống ở thành phố H. Tôi nói cậu có thể tưởng tượng được không, mỗi ngày đi học đi ngang qua trạm vận chuyển đồ phế thải, nhìn đường sắt vươn dài đến vô hạn, cảm giác ấy... rất thê lương.

Hồi ấy còn nhỏ, cho dù có biết nhiều câu chữ thì cũng không hiểu phải nói thế nào.

Sau này lớn lên, lần đầu tiên nhìn thấy từ “cô đơn”, tôi bất chợt nhớ đến hai đường ray ấy – vươn dài vô tận, không bao giờ giao nhau. Có lẽ đó chính là cô đơn...

Cuộc sống như địa ngục ấy kết thúc năm tôi học lớp sáu. Lúc đến đón tôi, mẹ rất ngạc nhiên khi phát hiện tôi đã cao 1m60. Về mặt mẹ có chút kinh ngạc, có chút vui mừng, xen lẫn với chút gì đó bối rối.

Nhưng vô ích, tôi sẽ không tha thứ cho mẹ.

Những đêm trằn trọc không sao ngủ được, những đêm ôm mặt khóc, những ngày tháng bước đi lảo đảo nhưng vẫn phải kiên cường chống đỡ, vờ ra vẻ mình rất kiêu ngạo. Chúng không cho phép tôi quên.

Ngồi trên tàu về thành phố Z, mẹ buồn rầu nói với tôi:

- Sơ Vi, sau này nhà mình chỉ có hai mẹ con mình sống với nhau...

Tôi nhìn rặng núi và cánh đồng vụt qua ngoài cửa sổ, hai mắt ngấn lệ nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn quay lưng về phía mẹ, không chịu quay người lại.

Sau khi quay về thành phố Z, tôi như biến thành một người khác. Trong số hàng xóm láng giềng xung quanh thường có những người nhiều chuyện, không cần thận một chút là có chuyện ngay. Tôi không hỏi mẹ một từ nào về sự mất tích của bố. Tâm trạng kỳ lạ ấy giống như lạc đà, tôi rất sợ chỉ cần mình hỏi thì sẽ biến thành sự thật.

Từ sau khi gia đình tôi chỉ còn lại hai người, nó trở nên hết sức yên tĩnh. Yên tĩnh đến nỗi thậm chí có thể nghe thấy nhịp thở của đối phương. Càng ngày chúng tôi càng ít nói chuyện với nhau, không ai có dũng khí lật đổ bức tường ngăn cách ngày càng dày ấy.

Tôi đã từng nói nếu như không gặp Quân Lương, chắc hẳn cuộc đời của tôi sẽ khác.

Nhưng... cuộc đời không có nếu như.

Quân Lương chuyển đến lớp tôi vào học kỳ một năm lớp bảy. Nghe nói vì cô ấy bị ốm, bỏ lỡ việc học nên bố mẹ cô ấy quyết định đưa cô ấy đến lớp học có chất lượng học tập vượt trội như lớp tôi để học lại.

Hồi ấy, trông cô ấy rất nổi bật. Giáo viên chủ nhiệm có ý tốt muốn cô ấy đứng lên bục giới thiệu về bản thân với các bạn trong lớp. Nào ngờ đại tiểu thư này không nể mặt giáo viên một chút nào:

- Giới thiệu cái gì, có cái gì mà phải giới thiệu? Em tên là Tô Quân Lương được rồi chứ?

Giáo viên chủ nhiệm tức đến đỏ mặt. Tôi nghĩ nếu không phải vì nề mặt bố của Quân Lương thì chắc chắn giáo viên chủ nhiệm sẽ bóp chết đứa con gái không biết trời cao đất dày này trước mặt cả lớp.

Thú thực ấn tượng đầu tiên của tôi với Quân Lương không tốt. Cái dáng vẻ quá ngạo mạn của cô ấy khiến tôi chắc chắn rằng cô ta không giống mình. Nếu không xảy ra chuyện ấy thì có lẽ mối quan hệ của chúng tôi chỉ dừng lại ở cái gật đầu và mỉm cười trong buổi họp lớp nhiều năm sau đó, chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi.

Tôi đang suy nghĩ viễn vông thì Cố Từ Viễn đánh thức tôi. Vẻ mặt vốn rất nghiêm trọng của Đỗ Tâm càng nặng nề hơn.

Mặc dù tôi biết cậu ấy rất thích Quân Lương nhưng cảm giác mà cậu ấy để lại trong tôi quá nặng nề, cứ như là người bị bắt là bố của cậu ấy vậy.

Lẽ nào cậu ấy định làm con rể nhà họ Tô sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, tôi lập tức cho mình một cái bạt tai. Tôi đúng là không ra gì cả, chẳng trách Cố Từ Viễn nói tôi vĩnh viễn không có lúc nào nghiêm túc cả.

Lúc chúng tôi gõ cửa nhà Quân Lương, cô ấy vừa ở văn phòng luật sư về. Mặc dù cô ấy gượng cười với chúng tôi nhưng khuôn mặt lại ẩn chứa vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

Bốn người ngồi trên sofa không ai chịu mở miệng. Tôi dùng ánh mắt ép Cố Từ Viễn phá vỡ sự im lặng. Nhưng anh cũng dùng ánh mắt đáp trả tôi: “Lẽ nào em bị câm?”

Cuối cùng vẫn là Quân Lương nói trước. Mặc dù đang ở trong hoàn cảnh khó xử như thế nhưng cô ấy vẫn giữ được tôn nghiêm và phong độ của mình chứ không giống với những cô gái khác, nhìn thấy bạn trai đến là ùa vào lòng khóc nức nở.

Giọng nói của cô ấy rất mệt mỏi:

- Làm mọi người phải lo lắng rồi, thực ra... mọi chuyện rồi sẽ qua. Mình kiên cường hơn tưởng tượng của các bạn, của tất cả mọi người, thậm chí hơn cả tưởng tượng của bản thân mình. Trong cuộc đời, ai cũng sẽ gặp phải những tai nạn lớn nhỏ. Trước đây mình đã sống quá tốt, bây giờ gặp báo ứng...

Nghe cô ấy nói vậy, đột nhiên tôi thấy sống mũi cay cay.

Đỗ Tâm không nói gì, chỉ khoác vai cô ấy rồi thở dài.

Lần cuối cùng dám phán với mẹ, Quân Lương đưa tôi đi cùng.

Lúc đầu tôi sống chết không chịu đi, mặc dù chúng tôi là bạn thân, nhưng suy cho cùng đây vẫn là chuyện riêng nhà Quân Lương. Tôi là người ngoài mà tham gia vào thì sẽ rất khó xử.

Nhưng lúc Quân Lương tức giận thật đáng sợ. Nhìn khuôn mặt u ám của cô ấy, mọi sự kiên quyết của tôi đều tan thành mây khói, đành phải miễn cưỡng đi cùng cô ấy.

Mặc dù tôi rất ngại nhưng cô Tô rất thân thiện. Nụ cười ấm áp trên khuôn mặt của cô ấy khiến tôi có ảo giác rằng cô ấy không có bất cứ mối quan hệ nào với chú Tô, dường như người đàn ông đang đứng trước vành móng ngựa kia không phải chồng cô ấy.

Sau khi chúng tôi ngồi xuống, qua lời nói của cô ấy, tôi mới biết thì ra đó không phải là ảo giác, thật sự người đàn ông ấy đã không còn là chồng của cô ấy nữa.

Lúc ấy tôi mới hiểu vì sao Quân Lương muốn tôi cùng đến. Nếu không có người ở bên cô ấy, để cô ấy có thể tháo bỏ lớp nguy trang để dựa dẫm một chút thì không biết chừng cô ấy sẽ gục ngã.

Tôi nắm chặt tay Quân Lương dưới gầm bàn. Lòng bàn tay cô ấy ươn ướt. Cũng chỉ có chút khác thường này cho thấy vẻ hốt hoảng trong lòng cô ấy.

Quân Lương bưng tách trà lên, thổi một hơi rồi khẽ nhấp một ngụm, sau đó mới nói:

- Mẹ à, thật ra con không cảm thấy bất ngờ với tất cả mọi chuyện xảy ra. Con chỉ thấy rất buồn... Trước đây người ta nói, vợ chồng vốn là chim trong một khu rừng khi gặp nạn thì mỗi con bay về một phương. Con chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, câu nói này lại đúng với bố mẹ mình.

Tôi xót xa nhìn vào khuôn mặt cứng cõi của Quân Lương, trong lòng trào dâng niềm thương cảm khó có thể diễn tả thành lời.

Bao nhiêu năm nay, cô ấy luôn tỏ ra là một người cao ngạo, độc tôn trong mắt người ngoài, giống như công chúa đứng trên đỉnh cao, không cho phép bản thân có một chút sơ sót nào lọt vào mắt người khác.

Tôi cũng đã từng hỏi cô ấy, sống như thế có mệt không?

Cô ấy hỏi lại tôi, ở trên đời này, phải sống như thế nào mới không mệt?

Những đứa trẻ trưởng thành sớm thường không vui, nhưng chỉ cần bề ngoài vẫn vui tươi là đủ.

Nhưng vận mệnh không phải là một cục đất nặn, không để cho chúng ta tùy ý nặn nó thành hình mà chúng ta muốn. Lần này gia đình Quân Lương gặp biến cố, không chỉ hủy hoại cuộc sống của cô ấy mà còn hủy hoại vẻ kiêu ngạo và tôn nghiêm mà cô ấy luôn cố gắng gìn giữ trước mặt người ngoài.

Cô Tô tỏ ra hồ thẹn, giọng nói cũng có chút gượng gạo:

- Con đừng nghĩ nhiều như thế, sau này tiền học, sinh hoạt phí của con mẹ sẽ lo hết.

Quân Lương mỉm cười, lạnh lùng nói:

- Không cần đâu mẹ ạ, con có một bí mật chưa nói với mẹ. Con có tiền tiết kiệm, hơn nữa con số không nhỏ chút nào.

Lần này đừng nói là mẹ cô ấy, ngay cả tôi cũng vô cùng kinh hoàng!

Sao có thể như thế được, một người thích mua mỹ phẩm hàng hiệu, mê mẩn với những loại nước hoa hiếm có, từ mũ đến giày nhất định phải mua trong showroom của trung tâm mua sắm, chưa bao giờ lên taobao(1) như Tô Quân Lương mà nói là có tiền tiết kiệm?

(1). Đó là tên một website mua bán nổi tiếng của Trung Quốc.

Nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm của chúng tôi, Quân Lương đành phải giải thích:

- Thực ra cách đây rất lâu, con đã nghe nói về chuyện của bố, vì thế con không ngạc nhiên một chút nào về kết cục hôm nay. Lúc làm những chuyện đó, hưởng thụ những cái đó, tiếp nhận những cái đó, ông ấy nên nghĩ đến ngày hôm nay. Mẹ, hôm ấy ở chỗ luật sư, chẳng phải mẹ đã nói rồi sao? Mẹ chỉ là một người phụ nữ, mẹ không lo cho mình thì sẽ không có ai lo cho mẹ... Thật may mắn là con được kế thừa điều đó từ mẹ, hơn nữa con đã sớm tiết kiệm. Mặc dù con thích làm đẹp, thường xuyên tiêu tiền một cách phung phí nhưng tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn con đều tiết kiệm, chưa tiêu một đồng nào.

Lúc Quân Lương nói những lời ấy, tôi thấy màn sương giăng trên đôi mắt của cô Tô. Mấy lần cô mở miệng định nói gì đó nhưng không nói ra. Cuối cùng Quân Lương đưa tay nắm lấy bàn tay run run của mẹ, kiên định nói:

- Mẹ à, con biết cuộc sống sau này không thể so sánh với cuộc sống trước đây, nhưng mẹ không cần lo lắng, con đã lớn rồi. Con hiểu rất rõ mình nên làm gì. Mẹ hãy sống cuộc sống mà mình muốn! Có một điều sẽ không thay đổi, đó là con mãi mãi là con gái mẹ.

Phần sau của cuộc nói chuyện gần như là độc thoại của Quân Lương. Còn sự im lặng của cô Tô là dấu câu kết thúc cuộc nói chuyện này. Không phải là dấu chấm mà là dấu ba chấm.

Lúc chúng tôi đứng dậy ra về, bỗng nhiên giọng nói của Quân Lương có chút xúc động không thể kìm nén:

- Mẹ, chúc mẹ hạnh phúc.

Sau khi ra khỏi quán cà phê, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt đã kìm nén rất lâu trong đôi mắt của Quân Lương cuối cùng trào ra thành hàng. Tôi không an ủi cô ấy. Quả thực tôi không biết phải an ủi cô ấy như thế nào, chỉ có thể làm chuyện mà những kẻ ngốc vẫn làm, đó là lấy giấy ăn đưa cho cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi, mỉm cười cảm kích, hàng nghìn hàng vạn lời muốn nói đều ẩn chứa trong nụ cười ấy.

Giống như buổi hoàng hôn đỏ rực như máu rất nhiều năm trước, tôi đứng dậy khỏi chỗ ngồi chật hẹp trong phòng học tối tăm, mỉm cười với cô ấy.

Sau khi trở về từ thành phố H, mặc dù tôi đã cao lớn hơn nhưng đầu óc thì vẫn còn trẻ con, vì thế không cảm nhận được những biến đổi nho nhỏ. Trong khi đó mối quan hệ giữa mẹ và con gái ngày càng xấu đi khiến tôi không có mặt mũi nào để hỏi mẹ những chuyện mà một đứa mơ hồ như tôi lẽ mờ cảm nhận được.

Kỳ kinh nguyệt đầu tiên đã đến trong hoàn cảnh ấy.

Suốt một buổi chiều tôi ngồi im trên ghế không dám nhúc nhích, ngay cả lúc giáo viên vào lớp tôi cũng vờ ra vẻ khó chịu nằm bò trên bàn.

Cảm giác sợ hãi và cô đơn như hình với bóng khi còn ở thành phố H lại một lần nữa bao trùm lấy tôi như thủy triều cuộn dâng. Tôi bặm chặt môi, chỉ muốn chết đi cho rồi.

Buổi chiều sau khi tan học, tất cả mọi người đều ra về, còn tôi thì vẫn nằm bò ra bàn. Mới mười mấy tuổi nhưng lần đầu tiên tôi hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Tôi không biết phải làm thế nào, mặc chiếc quần lệch thếch, đi về trong ánh mắt giễu cợt của người qua đường? Tôi không làm được, thật sự không làm được...

Lúc Quân Lương xuất hiện, tôi đã khóc đầm đìa. Cô ấy gõ nhẹ lên bàn tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, không hiểu vì sao một người bạn bình thường không nói một câu lại đứng trước mặt tôi lúc này.

Cô ấy nhét băng vệ sinh vào tay tôi, giọng nói ngắn gọn nhưng chắc nịch:

- Đóng băng vào.

Đối với tôi lúc ấy, cô chính là thiên thần.

Sau khi làm xong tất cả, tôi nhìn cô ấy, những lời cảm ơn đều không nói thành lời. Tất cả mọi lời nói đều ẩn chứa trong nụ cười ấy.

Lúc ấy Quân Lương không còn là người lập dị nữa. Cô ấy không nói gì, chỉ cởi áo khoác cho tôi buộc vào eo.

Lúc chia tay, cô ấy nói với băng vệ mặt có chút chê bai:

- Giặt sạch sẽ rồi trả lại mình đấy.

Chuyện ấy giống như một đường ranh giới. Từ đó về sau tôi và Quân Lương trở thành đôi bạn vô cùng thân thiết. Thậm chí, chúng tôi không bận tâm người khác bóp méo quan hệ của chúng tôi như thế nào. Lúc ấy chúng tôi là những đứa trẻ bướng bỉnh.

Từ cái ngày tôi lột xác từ một đứa trẻ thành thiếu nữ, đến năm chúng tôi mười sáu tuổi, rồi cùng học đại học, còn có cuộc đời đặng đặng sau này, chúng tôi đều chiếm một vị trí ở nơi sâu nhất trong lòng của đối phương.

Nhớ lại những chuyện đã qua thời niên thiếu, chúng tôi đều có chút thương cảm. Tôi vội vàng chuyển chủ đề:

- Quân Lương à, thật không ngờ cậu có tầm nhìn xa như vậy, biết phải tiết kiệm tiền. Mình cứ nghĩ cậu là một đứa con gái hư hỏng cơ đấy!

Cô ấy nhún vai:

- Sư thái có một câu nói thế nào nhỉ? “Khi người lớn không giống người lớn, con cái chỉ có thể vui vẻ lớn lên.”

Quân Lương nói hồi còn rất nhỏ cô ấy đã đọc một câu chuyện về Solomon.

Solomon là con cưng của thần, là vua trên trái đất, không ai có thể so sánh được.

Một hôm, ông nghe thấy một câu nói trong giấc mơ. Đột nhiên ông tỉnh dậy, vô cùng khiếp sợ. Nhưng lúc sợ hãi, ông lại quên câu nói ấy. Thế nên ông triệu tập những người tài giỏi trong thiên hạ, lệnh cho họ nghĩ ra câu nói ấy.

Quân Lương quay mặt sang cười với tôi:

- Sư Vi, cậu biết câu nói ấy không?

Tôi lặng lẽ gật đầu. Dĩ nhiên là tôi biết.

Trong câu chuyện, ba tháng sau, những người tài giỏi dâng lên một chiếc nhẫn, trên đó có khắc: Tất cả đều sẽ biến mất.

Đúng vậy, tất cả đều sẽ biến mất.

- Sau khi mình phát hiện bố mình đang làm những chuyện ấy, mình đã đoán trước được ngày hôm nay. Có lúc mình thật sự hy vọng là mình đang lo bò trắng răng. Mình thật sự hy vọng khoản tiền tiết kiệm của mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ dùng đến.

Khi mọi chuyện đã được xử lý ổn thỏa, tôi nhận được điện thoại của Lương Tranh. Cậu ta tức giận gầm lên với tôi trong điện thoại:

- Tống Sơ Vi, cậu OVER rồi! Cậu trốn học ba ngày liền, cậu mà không quay về tôi sẽ báo cáo với giáo viên!

Mặc dù tôi bị cậu ta làm cho tức đến ói máu nhưng nể mặt cậu ta năm “quyền sinh quyền sát”, tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu với không khí.

- Được rồi, được rồi, ngày mai mình về! Nếu ngày mai mình mà không về thì mình là con gái cậu!

Thật không ngờ, anh chàng một sách này lại đáp lại tôi một câu:

- Mình không muốn có một cô con gái không có ý chí vươn lên như cậu đâu!

Tắt máy, tiếng gầm rú của tôi như vang đến tận trời xanh!

Lúc quay về ký túc, Đường Nguyên Nguyên đang trang điểm. Nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Quân Lương, cô ta nói không hề suy nghĩ:

- Sao sắc mặt cậu lại khó coi đến thế? Cứ như vừa đi phá thai vậy.

Có lẽ chuyện xảy ra gần đây khiến Quân Lương mệt đến mức không muốn công kích lại. Cô ấy chỉ trợn mắt lườm Đường Nguyên Nguyên rồi không nói gì nữa. Tôi cầm một cuốn sách ném về phía cô ta:

- Đường Nguyên Nguyên, cậu đi tìm Lương Tranh mà hẹn hò đi, đừng có ở đây mà nói lung tung.

Đường Nguyên Nguyên đã trang điểm xong, mím cười với tôi:

- Người hẹn hò với mình không chỉ có một mình Lương Tranh đâu.

Nhìn hình bóng chằng khác nào khung xương di động của cô ta biến mất ở cửa, tôi cảm thấy thế giới này thật hoang đường. Phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi sao? Vì sao ngay cả một cô gái như Đường Nguyên Nguyên cũng có thể đi lại với nhiều chàng trai như thế?

Rửa mặt xong trông Quân Lương có tinh thần hơn. Cô ấy lại thể hiện phong cách độc mồm độc miệng của mình với nghi vấn của tôi:

- Sơ Vi, cậu viết văn hay không bằng người khác nịnh hót giỏi.

Tôi nhìn cô ấy với ánh mắt coi thường:

- Sao càng ngày cậu càng nói năng thô lỗ thế hả, cậu là Lâm Mộ Sắc à?

Cùng lúc ấy, sau khi trở về trường đại học A, Đỗ Tâm mở chiếc điện thoại đã tắt máy ba ngày. Thông báo tin nhắn và cuộc gọi nhờ của Trần Chi Tình bay đến như hoa tuyết.

Đỗ Tâm suy nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại cho cô ấy. Trần Chi Tình chưa hết ngạc nhiên thì Đỗ Tâm đã nói trước.

- Chỉ Tình, gặp nhau được không? Anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.

Những giọt mưa đầu đông rơi xuống tí tách.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trăng Khuyết

1 – Chúng ta cam chịu nhẫn nhịn đau khổ trước mắt là bởi vì chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Rời khỏi thành phố Z mưa gió, trở về với ngôi trường có thể nói là đơn thuần, sạch sẽ, Quân Lương bình tĩnh hơn một chút. Buổi tối, lúc tôi đi dạo với cô ấy trong sân trường, cô ấy khoác tay tôi, đút tay vào túi áo của tôi, nói với tôi bằng cái giọng sũng sớt sau tai nạn:

- Bây giờ các bạn trong lớp đều nhìn mình bằng ánh mắt quái dị, nhưng may mắn là từ nhỏ đến lớn mình đã quen rồi.

Cái giọng điệu cứng cõi này của cô ấy khiến tôi xót xa hơn cả khóc lóc. Tôi nắm chặt tay cô ấy.

Chúng tôi đều hiểu, đôi khi những lời an ủi thật sự rất vô nghĩa nhưng tôi vẫn nói với cô ấy:

- Chúng ta cam chịu nhẫn nhịn những đau khổ trước mắt là bởi vì chúng ta biết rằng nhất định sau này chúng ta sẽ được đền đáp.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi xuống. Quân Lương gượng cười nói:

- Không, Sơ Vi, chúng ta cam chịu nhẫn nhịn những đau khổ trước mắt là bởi vì chúng ta không có lựa chọn nào khác.

Có lẽ vì bao nhiêu năm nay chưa bao giờ thấy một Tô Quân Lương tiêu cực như thế, nên rất lâu sau khi cô ấy nói xong câu ấy, một người bình thường vốn được coi là nhanh mồm nhanh miệng như tôi không biết phải phản bác lại thế nào.

Chúng tôi đứng bên hồ nước trong trường, nhìn các bạn phấn khích lao ra khỏi ký túc đánh trận tuyết. Thậm chí có bạn nam đi dép chạy ra ngoài. Rất nhiều người cầm máy ảnh chụp ảnh cậu ta.

Tôi và Quân Lương nhìn nhau cười. Hãy nhìn đi, thật ra trên đời vẫn còn rất nhiều người và nhiều chuyện thú vị. Nhớ lại một thời chúng tôi cũng từng như thế, tôi không khỏi thương cảm:

- Haizzz, chúng mình thật sự đã lớn rồi.

Quân Lương gật đầu:

- Đúng vậy, đến Tết là có thể thịt được rồi.

Lâm Mộ Sắc cũng là một người rất thú vị. Trước khi quen cô ấy, tôi thật sự không ngờ rằng thì ra con gái cũng có thể thô tục như thế nhưng lại không đáng ghét, khiến người ta cảm thấy cô ấy thẳng thắn, đáng yêu.

Vì có cảm tình như vậy nên khi cô ấy gọi điện thoại nói đang cảm thấy rất chán, bảo tôi đi mua quần áo cùng cô ấy, tôi vui vẻ nhận lời ngay.

Vì là ngày cuối tuần nên rất nhiều người xếp hàng trước cửa phòng thay đồ. Lâm Mộ Sắc hãnh diện nói với nhân viên bán hàng:

- Cái này, cái này, cái này, cho tôi số nhỏ nhất.

Tôi ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào. Người ngoài hành tinh ơi, khi nào các người mới đến bắt những người trái đất thân hình đẹp này đi...

Tôi vừa ngồi trên sofa chờ cô ấy, vừa lên QQ qua điện thoại, nói chuyện với Cố Từ Viễn. Tôi nói:

- Anh có thích những cô gái ngực to không?

Một lúc lâu sau Cố Từ Viễn mới trả lời:

- Anh đâu có nuôi bò sữa, như em là có thể miễn cưỡng chấp nhận được rồi.

Tôi vừa gửi hình lè lưỡi cho anh thì Lâm Mộ Sắc đẩy cửa phòng thay đồ bước ra ngoài. Nhìn vẻ mặt thảng thốt của tôi, cô ấy rất khó hiểu:

- Không đẹp à?

Dĩ nhiên không phải là không đẹp. Người ngực đầy, eo nhỏ, chân dài mặc quần áo gì cũng đẹp. Điều khiến tôi kinh ngạc là Đường Nguyên Nguyên bước ra từ phòng thay đồ bên cạnh.

Cô ta mặc chiếc váy đang hot, màu vàng sáng, kèm theo chiếc thắt lưng màu đen. Tôi cảm thấy nếu Quân Lương mặc chiếc váy ấy thì nhất định sẽ rất nổi. Nhưng Đường Nguyên Nguyên mặc nó thì chẳng ra làm sao cả. Không phải cô ta mặc quần áo mà vẻ rục rờ của quần áo lẫn át con người.

Trên đời này thật sự có rất nhiều kẻ nịnh hót. Bạn thấy đấy, tôi cũng là một trong số đó.

Vẻ mặt Đường Nguyên Nguyên thoáng chút không tự nhiên, rồi trở nên rất tự nhiên. Cô ta đi thẳng về phía anh chàng béo mập ngồi cùng ghế với tôi, tươi cười hỏi:

- Đẹp không? Vừa mới bước vào, em đã thích nó, quả nhiên rất hợp với em.

Tôi đang thử dài thay cho một người không biết mình là ai như cô ta thì cô ta quay sang chào tôi:

- Trời ơi, Tống Sơ Vi, là cậu đấy à? Lúc này mình không nhìn kỹ, giới thiệu chút nhé, đây là bạn trai của mình.

Câu nói này khiến tôi ngạc nhiên hơn cả chuyện cô ta vờ ra vẻ không quen tôi. Tôi mơ màng nhìn anh chàng béo mập đang tươi cười rạng rỡ. Tôi nghĩ nếu cậu ta là bạn trai của Đường Nguyên Nguyên, vậy thì anh chàng lớp trưởng Lương Tranh được coi là gì của cô ta.

Dĩ nhiên Đường Nguyên Nguyên không giải đáp thắc mắc của tôi. Cô ta nhanh chóng kéo anh chàng béo mập kia dậy đi thanh toán. Động tác nhanh chóng, dứt khoát đến nỗi không cho tôi cơ hội bày tỏ nghi vấn của mình. Sau khi họ đi, Lâm Mộ Sắc mới nói:

- Đúng là bụng đói vớ quàng.

Tôi hỏi cô ấy:

- Cậu nói cô gái kia sao?

Cô ấy nhún vai:

- Ngược lại, mình nói anh chàng kia, mắt mũi để đâu chứ.

Tôi cười gian tà rồi mới nói với cô ấy:

- Thực ra cậu nhìn thấy cô ta lúc này đã là khá lắm rồi đấy. Nếu cậu đến ký túc xá chúng mình nhìn mặt cô ta sau khi tẩy trang thì mới gọi là kinh khủng, cậu sẽ sợ phát khiếp.

Cô ấy vẫn nhún vai không quan tâm:

- Hứ, cô ta có xấu đến đâu cũng không xấu hơn khủng long. Khủng long cũng không dọa được mình, cô ta có thể dọa được mình sao?

Nếu nói trong cuộc đời có chuyện gì khiến tôi ân hận nhất thì với tính khí hay kêu ca của tôi chắc chắn sẽ cần hẳn đủ thứ chuyện nhưng tuyệt đối sẽ không bao gồm chuyện xảy ra sau khi chúng tôi rời khỏi trung tâm mua sắm.

Phải đợi đến khi tự mình trải qua tôi mới hiểu thì ra trên đời này, chuyện khiến người ta buồn nhất là chuyện không nói ra được, cũng không viết ra được.

Lâm Mộ Sắc gợi ý:

- Gọi bạn trai của cậu cùng đi ăn, thêm một người càng vui.

Một kẻ đầu đất như tôi không nghĩ ngợi nhiều, không nói thêm một lời mà rút ngay điện thoại gọi cho Cố Từ Viễn.

Tôi luôn tin rằng lúc ấy Lâm Mộ Sắc không hề có ác ý.

Tôi luôn tin rằng khi đưa ra lời đề nghị ấy, suy nghĩ của cô ấy rất trong sáng.

Giống như tất cả mọi sinh mệnh, lúc mới bắt đầu đều trong sáng không tỳ vết. Không phải chúng ta vừa mới sinh ra đã hiểu sự hiểm ác của xã hội, sự bất công của vận mệnh, sự hủ lậu của nhân tính. Nhưng lúc nào thời gian cũng tô thêm những vết nhơ lên những trang giấy trắng xóa.

Sau khi cúp máy, tôi ra hiệu OK với cô ta. Cô ta nhìn tôi khẽ nhếch mép cười.

Vốn dĩ chỉ là ăn cơm mà thôi, nào ngờ ăn mãi, ăn mãi rồi quay sang uống rượu. Nhìn Lâm Mộ Sắc ngửa đầu uống ừng ực một cái, tôi không

khỏi than thở, đúng là nữ hào kiệt!

Cố Từ Viễn cũng là một người rất sĩ diện, thà chết chứ không chịu nhục. Chẳng phải là uống rượu sao? Có chết cũng không thể thua con gái!

Thế là hôm ấy hai người uống rượu say, còn tôi thì ngồi bên cạnh ăn.

Lúc vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên có người vỗ vai tôi. Tôi ngoảnh đầu lại, không tìm được thốt lên:

- Chị Thẩm Ngôn, thật trùng hợp!

Chị ấy mặc chiếc áo len trắng, cổ khoét sâu, để lộ xương quai xanh rất đẹp. Khuôn mặt trang điểm nhẹ, lúc chị cười trông thật ấm áp:

- Chị đi ăn với bạn trai ở đây, em đi cùng Quân Lương à?

Tôi lắc đầu:

- Không ạ, em đi cùng với bạn trai, còn có... Lâm Mộ Sắc.

Nhắc đến cái tên này, vẻ mặt khác thường của chị Thẩm Ngôn thật khiến người ta không nhìn được cười. Vốn dĩ tôi định giải thích với chị lý do tại sao Quân Lương không đi cùng, nhưng trong chốc lát, tư duy của tôi bị một ý nghĩ khác xâm lấn:

- Bạn trai? Chị đang hẹn hò à?

Không biết có phải dáng vẻ của tôi trông rất ngốc nghếch hay không mà Thẩm Ngôn không nhìn được bật cười:

- Chị bằng tuổi này tuổi rồi còn chưa thể yêu hay sao? Em thật sự mong chị ế à?

Tôi vội vàng xoa tay, nói năng không gãy gọn, may mà chị ấy không bận tâm, xoa đầu tôi và nói:

- Ăn xong sang chỗ chị nhé!

Sau đó chị quay đi. Tôi đứng ở cửa nhà vệ sinh dõi theo hình bóng của chị, phải là người như thế nào mới xứng với một người tốt như chị Thẩm Ngôn.

Khi quay lại bàn ăn tôi mới thấy mặt Lâm Mộ Sắc đỏ bừng, ngã xiêu ngã vẹo nhưng miệng vẫn không ngừng nói:

- Uống tiếp...

Tôi nhìn Cố Từ Viễn với ánh mắt nghi ngờ. Anh tỏ vẻ như muốn nói, “không liên quan đến anh”, vội vàng rũ bỏ trách nhiệm với sự việc đang xảy ra. Cảnh tượng trước mắt khiến tôi chóng mặt:

- Anh thanh toán, sau đó đưa cô ấy về nhà.

Cố Từ Viễn trợn tròn mắt nhưng vì uy lực của tôi, anh vẫn rút ví ra thanh toán dù không muốn. Chúng tôi dùng dùi Lâm Mộ Sắc ra đường chờ taxi, tôi nói với Cố Từ Viễn:

- lát nữa sau khi đưa cô ta về, anh nhớ gọi điện cho em. Em đi tìm chị Thẩm Ngôn, nhân tiện xem bạn trai chị ấy thế nào, OK?

Mặc dù tôi dùng giọng điệu thương lượng nhưng Cố Từ Viễn hiểu rất rõ đây là một câu trần thuật. Anh lờm tôi một cái rồi không muốn nói gì nữa.

Vì hồi học cấp ba anh ta từng bắt nạt tôi, luôn thấy hổ thẹn với tôi nên sau khi chúng tôi ở bên nhau, lúc nào tôi cũng tác oai tác quái trước mặt

anh. Tôi biết không phải anh không than phiền, nhưng anh cũng không biết làm thế nào với tôi.

Lúc đóng cửa xe cho họ tôi còn tươi cười bảo Cố Từ Viễn cẩn thận đừng để Lâm Mộ Sắc nôn lên người anh.

Một kẻ ngu ngốc không còn gì để nói như tôi không thể ngờ rằng sau khi tôi quay người đi, Lâm Mộ Sắc đang say mềm bỗng nhiên mở mắt mỉm cười với Cố Từ Viễn.

Sau đó cô ta áp lại gần, hôn lên mặt anh.

Bạn trai của Thẩm Ngôn tên là Lê Lãng đeo cặp kính gọng đen, có thể thấy không còn là thiếu niên trẻ trung, nhưng người đàn ông đẹp trai cho dù đến lứa tuổi nào cũng đẹp trai. Một người tuấn tú như anh đứng cùng với Thẩm Ngôn, tôi không khỏi thốt lên trong lòng, thật là đẹp đôi.

Quân Lương và Đỗ Tâm cũng rất đẹp đôi.

Tôi và Cố Từ Viễn thì khác, trông tôi vĩnh viễn giống nha hoàn của anh!

Thẩm Ngôn tỏ ra ngạc nhiên khi thấy tôi đến một mình:

- Sao chỉ có mình em, bạn trai em đâu?

Sau khi tôi giải thích cho chị mọi chuyện, chị tỏ ra không thể tưởng tượng được:

- Sơ Vi, em bị làm sao vậy, sao em có thể yên tâm để họ ở riêng với nhau được?

Tôi tròn mắt nhìn Thẩm Ngôn đang tức đến phát điên lên. Lê Lãng đang đứng bên cạnh vội vàng đứng ra xoa dịu tình hình:

- Sơ Vi, rất vui được quen em. Nếu như em vẫn chưa ăn no thì anh mới em ăn kem nhé!

Lời khiển trách của Thẩm Ngôn khiến tôi sững sờ một lúc rất lâu. Nhìn thấy dáng vẻ mất hết hồn vía của tôi, chị ấy cũng không nhẫn tâm:

- Được rồi, được rồi, coi như chị chưa nói gì. Đi thôi.

Có lẽ câu nói vô tình ấy của Thẩm Ngôn đã bóc trần những thứ mơ hồ nhét đầy trong trái tim tôi trước đây. Suốt cả buổi tối tôi cứ chần chừ không yên, mấy lần thò tay vào túi cầm điện thoại nhưng lại sĩ diện không chủ động gọi điện thoại cho Cố Từ Viễn.

Chỉ có thể dùng câu nói để an ủi bản thân: “Cái gì là của bạn thì người khác không cướp đi được. Cái gì không phải của bạn có cố gắng thế nào cũng vô ích”.

Có lẽ Thẩm Ngôn và Lê Lăng nhìn thấy điều gì đó từ vẻ mặt của tôi nên thay nhau kể chuyện cười đỡ dành tôi. Cho dù tôi không hiểu biết đến thế nào thì cũng phải hiểu tấm lòng của họ, thế nên tôi cũng gượng cười đáp lại.

Chiếc thìa inox trên tay Thẩm Ngôn rơi xuống đất. Có lẽ chị ấy đã biết được điều gì đó.

Chị ấy nhìn tôi, chần chừ một lúc rồi mới nói:

- Đi xem đi!

Dĩ nhiên tôi hiểu chị ấy đang nói gì nhưng tôi vờ ra vẻ không hiểu:

- Xem cái gì ạ?

Thẩm Ngôn thở dài:

- Sơ Vi, em sĩ diện như thế, sớm muộn sẽ phải chịu thiệt.

Lời nói quá thẳng thắn khiến người ta khó xử. Tôi sống chết không chịu thừa nhận, còn đòi chuyển chủ đề:

- Lần trước chúng ta ăn lẩu, chị vẫn còn độc thân. Mau nói cho em biết, hai người quen nhau thế nào đi.

Thẩm Ngôn lờm tôi, lấy hộp Sobranie trong túi, châm một điếu rồi chậm rãi nói trong khói thuốc mịt mờ.

- Đúng là quen anh ấy sau lần ăn lẩu ấy.

Lê Lãng ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười. Nụ cười ẩn chứa chút phóng túng và yêu chiều.

Có lẽ vì sợ Thẩm Ngôn ngại nên Lê Lãng lấy cớ đi vào nhà vệ sinh rồi đứng dậy. Thẩm Ngôn ngoảnh đầu dõi theo hình bóng của anh ấy rồi quay sang nói với tôi:

- Sơ Vi, chị khác bọn em. Chị đã qua cái tuổi yêu đương say đắm rồi. Bây giờ đối với chị mà nói, tình yêu chính là lúc chị cảm thấy khó chịu, có một người có thể rót cho chị một cốc nước ấm. Lê Lãng chính là người ấy.

Lần ấy sau khi ăn lẩu xong, bốn người chúng tôi, mỗi người một hướng. Tôi và Quân Lương về trường, Lâm Mộ Sắc đi tìm “bạn trai cũ” đã cho cô ấy leo cây để nói chuyện. Còn Thẩm Ngôn quyết định đến một cửa hàng bánh ngọt mà mình vẫn thường mua để mua bánh ga tô kem xoài.

Đôi khi thật sự không thể không cảm thán, có một số người đúng là sinh ra đã khác người. Thật khó nhận ra một người mảnh mai như Thẩm Ngôn lại là tín đồ cuồng nhiệt của đồ ngọt.

Chị ấy nháy mắt với chúng tôi:

- Bởi vì trước đây không mua được, vì thế sau này kiếm được tiền rồi thì ra sức mua cho mình ăn.

Chúng tôi chỉ coi câu nói ấy là lời nói đùa, mỉm cười rồi thôi, không ai tin đó là sự thật.

Ngồi trên tuyến xe bus về trường học, tôi nói với Quân Lương:

- Chị Thẩm Ngôn thật sự rất có khí chất, sao chị ấy vẫn còn độc thân nhỉ?

Mọi chú ý của Quân Lương đều dồn về đôi giày màu bạc ấy:

- À...ừ...

Đúng lúc ấy, Lê Lăng bước vào cuộc đời của Thẩm Ngôn với dáng vẻ nho nhã, điềm đạm.

Nhân viên ở cửa hàng bánh ngọt đều biết Thẩm Ngôn, miếng bánh kem cuối cùng là họ đặc biệt để lại cho chị ấy. Sau khi chiếc bánh được bọc rất đẹp đẽ, Thẩm Ngôn mở ví thì mới phát hiện không đủ tiền mặt, đành ra cây ATM bên đường để rút tiền.

Chị ấy ngượng ngùng nói với nhân viên bán hàng:

- Nhất định phải để cho tôi đấy, không có nó là buổi tối tôi không ngủ được.

Câu nói này không phải là nói đùa. Mỗi người đều có một chút quái gở. Một số người nhớ rằng khôn để làm đồ trang trí. Một số người thì thích khắc tên của người mình thích lên người. Còn có người thích bám rất nhiều lỗ trên người... Còn Thẩm Ngôn, cái quái gở của chị là buổi tối trước khi đi ngủ nhất định phải ăn đồ ngọt.

Sau khi rút tiền, chị thở phào rồi vui vẻ chạy qua đường vào cửa hàng bánh thanh toán, xách chiếc hộp chuẩn bị ra về... Đột nhiên vẻ mặt chị ấy biến đổi như gặp ma. Nhân viên cửa hàng đều bị dáng vẻ của chị ấy làm cho sợ hãi, sau đó chị ấy hét lên một tiếng rồi lao ra khỏi cửa:

- A, tôi quên lấy lại thẻ rồi.

Một phút ngắn ngủi chạy qua đường khiến Thẩm Ngôn như ngồi trên bàn chông. Khó khăn lắm mới chờ được đèn xanh, chị ấy đi giày cao gót lao nhanh như một tên bắn, phi qua gờ giảm tốc, ôm lấy chiếc máy ATM kiểm tra đi kiểm tra lại “n” lần, cuối cùng buồn rầu chấp nhận sự thật tàn khốc là “thẻ đã bị người ta lấy đi”.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, chị ấy rút điện thoại chuẩn bị gọi điện thoại báo mất thẻ. Bỗng nhiên một giọng nói ấm áp vang lên bên tai:

- Thưa cô, chiếc thẻ này là của cô phải không?

Chị ấy quên cả ấn nút tắt, giật mình ngoảnh đầu lại, nhìn đôi mắt sâu thẳm ấy.

Đôi mắt ấy thật sự rất dễ khiến người ta nghĩ đến cái gì đó vĩnh hằng.

Tôi nóng lòng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó à, để bày tỏ niềm cảm ơn chân thành của chị, chị mời anh ấy đến một quán cà phê nhỏ uống một cốc Mocha, ba mươi lăm tệ, ha ha, có phải là rất biết tính toán không?

Sau khi nói xong quá trình quen biết với Lê Lãng, Thẩm Ngôn tự cười mình:

- Tình tiết rất cũ rồi phải không? Không chấn động lòng người chút nào, làm em thất vọng rồi?

- Không phải... - Tôi chân thành nói - Không thất vọng chút nào, mọi người đều là phàm phu tục tử, đâu phải ngày nào cũng gặp những tình tiết trong phim.

Thẩm Ngôn cười và nói:

- Sơ Vi, lần đầu tiên gặp em, nghĩ rằng em là một cô bé, không chín chắn như Quân Lương. Xem ra chị nhầm rồi, thực ra cái gì trong lòng em cũng hiểu.

Tôi cũng cười, đúng vậy, mỗi bông hoa đều có cách bảo vệ mình. Có lẽ cách của tôi là vờ ra vẻ ngốc nghếch.

Mặc dù Thẩm Ngôn và Lê Lăng kiên quyết đòi đưa tôi về trường nhưng vẫn bị thái độ kiên quyết hơn của tôi từ chối. Tôi cảm thấy rất bất mãn vì sự hoài nghi của họ về IQ và khả năng nhận biết phương hướng của tôi:

- Em không phải là con ngốc, tự em có thể quay về được!

Thực ra sau khi họ đi, tôi không lập tức quay về trường mà đi lang thang trên con đường đèn màu rực rỡ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi gọi điện cho Cố Từ Viễn nhưng anh lại tắt máy.

Tôi không thể tin được khi nhìn màn hình điện thoại. Tôi nghi ngờ mình bị ảo giác thính giác!

Tắt máy? Cố Từ Viễn... Anh ta tắt máy!

Không hiểu vì sao tôi không có dũng khí gọi điện thoại cho Lâm Mộ Sắc. Trong tiềm thức, dường như tôi đang trốn tránh những thứ có thể rất khó xử. Tôi cầm điện thoại ngồi xuống bên đường, chỉ thấy đầu óc quay cuồng.

Tôi không hề ý thức được rằng thực ra mình đang run rẩy.

Giống như ma xui quỷ khiến, bỗng nhiên tôi ra sức ném điện thoại ra xa, dường như như vậy mới có thể ném đi nỗi sợ hãi mơ hồ trong lòng tôi.

Khoảnh khắc ấy điện thoại rơi vào một bàn chân, sau đó tôi nghe thấy một anh chàng gầm lên với mình:

- Này, cô bị làm sao đấy, ném vào người khác rồi có biết không?

Tôi hằm hằm ngẩng đầu lên nhìn anh chàng “gà mái” trước mặt. Đôi mắt anh ta cũng như hồ nước sâu thẳm nhưng không hề khiến tôi liên tưởng đến điều gì đó vĩnh hằng, chỉ có thể khiến tôi liên tưởng đến “giết cả nhà anh!”.

Có lẽ kiếp trước là oan gia, nếu không vì sao mỗi lần tôi gặp Viên Tố Vực, nhất định cứ phải không vui như thế.

Anh ta nhặt chiếc điện thoại bị ném long cả pin, nhìn một lúc rồi nói:

- Trời ơi, có dán logo của cửa hàng chúng tôi, không ngờ là khách hàng của cửa hàng chúng tôi.

Tôi nhìn anh ta, không nói một lời. Có lẽ vẻ lạnh lùng của tôi đã nhắc nhở anh ta điều gì đó. Anh ta ngờ ngàng đập tay lên trán:

- À, là cô à, tôi nhớ ra rồi. Bạn trai cô rất giàu đúng không? Thế thì ném đi, ném vỡ rồi lại mua, nhân tiện giúp tôi tăng thêm chút thu nhập.

Tôi thề là nếu trong tay tôi có dao, tôi sẽ lao lên đâm cho anh ta một nhát.

Tôi và Viên Tổ Vực gặp nhau kỳ lạ như thế trên phố. Lúc bình tĩnh lại, nhìn anh ta cầm chiếc điện thoại bị tôi ném thành vô số mảnh hí hoáy lấp rập, lúc ấy tôi mới lo lắng hỏi:

- Còn dùng được không?

Anh ta lườm tôi một cái:

- Lúc giờ thói tiểu thư, sao không nghĩ đến hậu quả?

Tôi ghen ngào không nói nên lời, ngẩng mặt hỏi ông trời, sao số tôi lại xui xẻo như thế, ngay cả người mới gặp mặt cũng có thể vênh mặt dạy dỗ tôi?

Sau khi gõ đập một hồi, anh ta tuyên bố với tôi:

- Với kỹ thuật của tôi thì vô ích, cô hãy đến tìm người trong ngành nhờ họ sửa cho.

Câu nói của anh ta khiến tôi muốn khóc. Có lẽ vẻ mặt ấm ức của tôi khiến anh ta cảm thấy có kích tôi thêm nữa thì cũng chẳng có ích lợi gì nên nói năng bớt cay nghiệt hơn một chút:

- Dù sao thì vẫn trong thời gian bảo hành, mang đến xem thế nào...

Anh ta đúng là kẻ hèn hạ. Tôi vừa mới nguôi ngoai một chút thì anh ta nói thêm:

- Nếu quả thực không sửa được thì bảo bạn trai của cô mua cho cô cái mới. Những cô gái như các cô thì thiếu gì, tôi gặp nhiều rồi.

Tối hôm ấy tôi không thể khống chế được tâm trạng của mình. Nếu là bình thường chắc chắn tôi sẽ tranh luận với anh ta hoặc mỉm cười cho qua nhưng tối hôm ấy tôi không thể làm được. Nước mắt cứ trào dâng, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái là nước mắt sẽ tuôn trào.

Viên Tố Vực nhìn tôi một lúc, thầm chửi câu gì đó. Hình ảnh anh ta dưới bóng đèn đường trông chẳng khác nào một đứa trẻ.

Tôi cố gắng kìm nén giọng nói nghẹn ngào, giật lấy chiếc điện thoại trên tay anh ta, quay người đi về phía bến xe, bất chấp tiếng gọi của anh ta ở phía sau. Sau đó anh ta cùng tôi lên xe bus.

Suốt đường đi chúng tôi không nói một câu nào. Tôi chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi nghĩ không biết tối nay làm sao mà ngay cả những người xa lạ trên đường cũng trở nên xa lạ hơn trước đây.

Đoạn đường từ bến xe đến ký túc xá không xa lắm nhưng chưa bao giờ bước chân của tôi nặng nề như thế. Viên Tố Vực nói một câu sau lưng tôi:

- Này, cô đến rồi chứ, vậy tôi đi đây.

Lúc ấy tôi mới giật mình hoảng hốt. Thì ra anh ta đi cùng một chuyến xe bus với tôi hoàn toàn không phải tiện đường mà vì có ý muốn đưa tôi về.

Tôi cũng không phải là người không biết tốt xấu. Cho dù lời nói của anh ta có chua cay thế nào thì vẫn thấy anh chàng này rất tốt bụng. Thế nên tôi vội vàng cười với anh ta.

- Ừm, tôi đến nơi rồi, cảm ơn anh.

Anh ta khó chịu vẫy tay, dường như rất ghét cái dáng vẻ ấy của tôi nên quay người bước đi. Đúng lúc ấy, chúng tôi nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Cố Từ Viễn vang lên từ phía xa:

- Anh ta là ai?

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Cố Từ Viễn.

Viên Tố Vực đứng lại, lạnh lùng nhìn chúng tôi với dáng vẻ rất vô lại.

Khoảnh khắc ấy tâm trạng tôi chuyển từ buồn rầu sang tức giận. Đây là cuộc cãi nhau chính thức đầu tiên kể từ khi tôi và Cố Từ Viễn quen nhau. Những cuộc cãi vã trước đây đều là do trẻ con không hiểu chuyện. Nhưng lần này thì khác. Tôi cười khẩy, nhìn Cố Từ Viễn trông có vẻ còn tức giận hơn tôi:

- Anh ấy là ai liên quan gì đến anh? Lâm Mộ Sắc không giữ anh ở lại qua đêm sao?

Sự khiêm nhường và bình tĩnh thường ngày của Cố Từ Viễn bỗng chốc tan biến như mây khói. Có thể là lời nói của tôi khiến anh cảm thấy mình bị sỉ nhục quá đáng, lại còn bị sỉ nhục trước mặt một người không biết từ đâu chui ra. Anh cũng cười khẩy:

- Tống Sơ Vi, em bị chó dại cắn đúng không? Chẳng phải em bảo anh đưa cô ta về sao? Đầu óc em có vấn đề à?

- Đúng vậy, tôi bảo anh đưa cô ta về. Tôi không bảo anh... ở lại nhà cô ta chơi! Lại còn tắt máy, sợ tôi làm phiền hai người đúng không?

Trước sự phẫn nộ của anh, tôi cũng tỏ ra không chịu thua kém. Vốn dĩ tôi suýt chút nữa thì buột miệng nói: “Tôi không có bảo anh đưa mình lên giường của cô ta.” Nhưng chút lý trí còn sót lại trong tôi đã khiến tôi biết dừng lại ở thời điểm quan trọng.

Cố Từ Viễn tức đến nỗi khuôn mặt biến dạng. Kể từ khi chúng tôi quen nhau đến nay, tôi chưa bao giờ thấy anh như thế: không nói một lời nào, chỉ nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt như có thể giết người. Một lúc

sau anh bật cười, gườm gườm nhìn tôi rồi quay đầu chạy đi không nói một lời nào.

Đến lúc ấy, một người tức đến nỗi toàn thân run lên như tôi lại không rơi một giọt nước mắt nào.

Nếu không phải vì Viên Tổ Vực ho lên một tiếng thì tôi cũng không biết mình đã đứng trước cửa ký túc xá bao lâu. Trước khi đi anh ta nói với tôi một câu:

- Lúc mang điện thoại đi bảo hành, nhớ mang theo phiếu bảo hành.

Câu nói ấy đã kéo tôi về hiện thực.

Tối hôm ấy, Quân Lương nhận ra tôi có điều gì đó bất thường nhưng tôi cố tình tránh ánh mắt quan tâm của cô ấy, lấy cớ “quá mệt”, tắm rửa từ sớm rồi leo lên giường.

Dĩ nhiên không ai biết đây là cách giải tỏa nỗi buồn duy nhất của tôi từ nhỏ cho đến lớn: trước tiên là trùm chăn kín đầu, sau đó khóc trong thầm lặng.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 10

2 – Bao nhiêu năm nay, người gần em nhất là anh, người xa em nhất cũng là anh.

Một tuần sau đó, cho dù Quân Lương và Đỗ Tâm có nghĩ tất cả mọi cách để hòa giải nhưng thái độ của tôi và Cố Từ Viễn đều giống nhau. Hẹn tôi ăn cơm, tôi liền tránh mặt. Hẹn anh ta ăn cơm, anh ta cũng từ chối. Hai chúng tôi khiến Quân Lương phải tức giận.

- Bực mình, nhà tôi xảy ra chuyện lớn như vậy, còn bắt tôi dỗ dành các người sao?

Nhìn thấy Quân Lương tức giận thật sự, tôi và Cố Từ Viễn mới ngồi ăn cơm cùng nhau. Nhưng không khí chẳng vui vẻ chút nào. Những món tôi gọi anh ta không thèm động đũa.

Một người vốn đã ấm ức như tôi tức đến nỗi muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng Đỗ Tâm sống chết kéo tôi lại, còn không ngừng nháy mắt với Cố Từ Viễn nên anh ta mới miễn cưỡng gắp một miếng măng đặt vào bát tôi.

Cuối cùng tôi đã tìm được cơ hội trả thù. Tôi không một chút biểu cảm, không nói một lời nào mà gắp miếng măng vứt xuống đất.

Lần này thì thật sự to chuyện. Một giây sau, Cố Từ Viễn sa sầm mặt xuống rồi đứng dậy, nói với Quân Lương và Đỗ Tâm:

- Mình nuốt không trôi.

Nói rồi anh ta ném dũa bỏ đi. Đến tận khi hình bóng anh ta biến mất tôi cũng không ngẩng đầu. Tôi chỉ nhìn chăm chăm vào miếng măng vô tội dưới đất, cảm giác chua xót trong lòng giống như bị thủy triều nhấn chìm.

Quân Lương cũng đặt dũa xuống rồi thở dài:

- Sơ Vi, Cố Từ Viễn đã nói với bọn mình rồi. Tối hôm ấy điện thoại của cậu ấy hết pin, sau khi đưa Lâm Mộ Sắc về thì không tìm thấy cậu, về ký túc sạc pin, gọi điện thoại cho cậu thì không thể liên lạc được. Kết quả là đứng đợi cậu hơn một tiếng đồng hồ ở cổng ký túc. Mình đã nói với cậu ấy là cậu không cần thận làm rơi điện thoại... Vốn dĩ mỗi người lùi một bước, ăn bữa cơm này là xong. Cậu hà tất phải như vậy.

- Đúng, mình đáng đời. - Tôi nghẹn ngào nói.

Nếu không đứng dậy, chỉ sợ tôi sẽ bật khóc trước mặt mọi người. Tôi thật sự không muốn như vậy, vội vàng đứng dậy, loạng choạng chạy ra ngoài. Lúc đi ra ngoài, ngay cả câu “tạm biệt” cũng không kịp nói.

Tôi thật sự sợ rằng chỉ cần mở miệng là nước mắt sẽ tuôn trào.

Có lẽ tôi thật sự quá đề cao tài diễn xuất của mình. Khi tôi tưởng rằng chỉ có một mình Quân Lương biết tôi không vui thì cậu bạn lớp trưởng Lương Tranh cũng an ủi tôi.

Trong giờ học, tôi đang thất thần vẽ hình Crayon Shin-chan trên sách thì bỗng nhiên một giọng nói trầm lắng vang lên bên tai:

- Tống Sơ Vi, có phải cậu bị thất tình không?

Tôi giật nảy mình, khẽ hét lên một tiếng. Giáo viên đứng trên bục giảng lờm tôi bằng ánh mắt rất khó chịu, tôi lập tức tặg lại ánh nhìn ấy cho cậu lớp trưởng rụt đầu rụt cổ:

- Liên quan gì đến cậu! Cậu mới thất tình ấy!

Cậu ta kiêu ngạo nhìn tôi:

- Còn lâu mình mới thất tình, mình và Đường Nguyên Nguyên rất tốt. Chỉ có cậu thôi, cậu đi soi gương mà xem, mây đen giăng kín kia kìa!

Nếu không phải là giờ học, tôi rất muốn bảo cậu ta biến đi nhưng nhớ lại lần trước tôi trốn học ba ngày mà cậu ta không báo với giáo viên, tôi đành phải nhẫn nhịn, không tính toán với cậu ta.

Thấy tôi không nói gì, cậu ta tưởng tôi ngầm thừa nhận, bắt đầu nói với tôi suy nghĩ của mình về tình yêu:

- Trên đời này vốn không có hai người hoàn toàn hợp nhau, không có ai sinh ra vì ai cả, cần phải có một quá trình tìm hiểu... Dĩ nhiên, mình và Nguyên Nguyên là ngoại lệ. Bọn mình chưa bao giờ cãi nhau, lúc cô ấy không vui mình nhường cô ấy một chút. Lúc mình không vui cô ấy cho mình thời gian để bình tĩnh, vì thế bọn mình rất OK...

Nghe giọng điệu đặc chí của Lương Tranh, cảm giác bi ai trong lòng tôi càng nặng nề hơn. Tôi muốn so sánh với cậu ta, thực ra tôi vẫn còn khá hơn cậu ta nhiều. Cố Từ Viễn không hề làm chuyện gì có lỗi với tôi. Lần này là do tôi chuyện bé xé ra to... còn Lương Tranh... chắc chắn cậu ta không biết khi cậu ta không vui, khi Đường Nguyên Nguyên ân cần để cậu ta “có thời gian bình tĩnh suy nghĩ” thì đã có một người khác thay cậu ta gánh trọng trách chăm sóc Đường Nguyên Nguyên.

Liệu có phải cảm giác thoả mãn của con người có được là qua sự so sánh với người bất hạnh hơn mình?

Lúc tiếng chuông tan học vang lên, Lương Tranh vẫn muốn tiếp tục khuyên nhủ tôi nhưng đã bị tôi ngắt lời:

- Được rồi, mình đi xin lỗi anh ấy.

Tôi đã nói là làm. Vì điện thoại hỏng không dùng được nên tôi không đi ăn trưa mà đứng ở cổng ký túc xá nam chờ Cố Từ Viễn. Lúc nhìn thấy anh bước lại, tôi căng thẳng đến nỗi toàn thân run lên.

Thực ra mới chỉ có ba ngày ngắn ngủi nhưng khi gặp lại, hai người lại có cảm giác dường như đã cách xa một đời.

Không cần tôi phải nói, chỉ cần tôi đứng đấy là anh đã hiểu ý tôi. Tôi bặm môi thầm chửi rủa mình, mày bị câm rồi sao, mau nói xin lỗi đi.

- Xin lỗi.

Tôi sửng người, giọng nói này không phải là của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, mắt anh đỏ hoe, không biết vì sao bỗng nhiên tôi rất muốn khóc.

- Sơ Vi, anh xin lỗi. - Anh lại nói một lần nữa.

Thôi được, nếu anh đã nói rồi, vậy thì tôi không cần nói gì nữa.

Tôi đưa tay kéo anh lại gần rồi gục mặt vào chiếc áo khoác dày của anh. Anh khẽ xoa đầu tôi giống như vuốt ve chú chó lông vàng nhà anh.

Tôi vừa lau nước mắt, nước mũi vào áo anh vừa nghĩ, thực ra Cố Từ Viễn rất tốt, tôi phải đối xử thật tốt với anh.

Nếu lúc này anh cầu hôn tôi thì chắc chắn tôi sẽ lấy anh. Mặc dù thời gian rất khó lường nhưng khoảnh khắc này tôi vô cùng chắc chắn.

Để có thể nhanh chóng liên lạc với thế giới bên ngoài, buổi chiều tôi đã trốn học, mang phiếu bảo hành đi sửa điện thoại. Sau khi giáo viên điểm danh xong, tôi đang định chuồn ra từ cửa sau thì không may làm “kinh động” đến Lương Tranh. Nhưng lần này cậu ta mở một mắt, nhắm một mắt.

Tôi thật sự rất cảm động. Nhìn hình bóng của cậu ta, tôi nghĩ nếu mình còn không đi, không biết chừng lương tâm của tôi sẽ thôi thúc tôi đi nói với cậu ta rằng: “Đường Nguyên Nguyên lén lút sau lưng cậu!”.

Đường Nguyên Nguyên ngồi bên cạnh Lương Tranh cũng nhìn tôi. Nhưng chỉ là cái nhìn thoáng qua rồi cô ta vội vàng ngoảnh mặt đi.

Cô ta chắc chắn rằng tôi sẽ giữ mồm, chắc chắn rằng tôi sẽ không nói chuyện hôm ấy với Lương Tranh! Ngồi trên xe bus mà tôi tức giận nghĩ, trên đời này, một khi con người ta không biết xấu hổ thì làm chuyện gì cũng lợi hại hơn người khác!

Thấy một mình tôi mang phiếu bảo hành đến sửa điện thoại. Viên Tỗ Vực vờ ra vẻ nhiệt tình lấy cốc giấy rót nước cho tôi, sau đó ghé sát lại hỏi bằng giọng điệu “gà mái”:

- Hai người vẫn chưa làm lành à?

Nhớ lại ngày hôm ấy bị anh ta nhìn thấy đáng vẻ thảm hại của mình, tôi chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi, hoặc là để anh ta đập đầu vào tường.

Anh ta thấy tôi không trả lời, liền tự cho suy đoán của mình là đúng đắn:

- Thôi, tìm người khác đi. Tôi thấy cô cũng không xấu xí lắm, chắc là không đến nỗi không ai thèm đâu.

Tôi lườm anh ta, thật sự rất muốn hỏi giám đốc của anh ta vì sao một nhân viên như thế này vẫn chưa bị đuổi việc!

Nhân viên sửa chữa kịp thời xuất hiện. Anh ta cầm chiếc điện thoại rồi nói với tôi:

- Lỗi hư hỏng này là do cô phải không? Không nằm trong phạm vi bảo hành. Nếu cô muốn sửa thì phải trả thêm tiền, cô xem thế nào?

Tôi xem thế nào? Tôi có thể làm thế nào đây?

Nếu tôi có cách, dĩ nhiên tôi sẽ đào một đường hầm thời gian để quay trở về buổi tối hôm ấy, túm lấy con ranh Tống Sơ Vi thần kinh rồi cho nó hai cái bạt tai và nói: “Không được ném!”.

Có lẽ đáng vẻ đáng thương của tôi đã làm lay động tên mặt người dạ thú Viên Tổ Vực. Không biết hắn đã nói ba la ba la những gì với anh bạn đồng nghiệp kia mà anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt rất phức tạp, sau đó không nói một lời nào mà quay đi tìm linh kiện và dụng cụ.

Thấy Viên Tổ Vực ra hiệu “OK” với tôi, trong nháy mắt một kẻ dân thường như tôi tùy tiện vứt bỏ lập trường vốn có của mình. Thực ra anh chàng này... cũng không đáng ghét lắm!

Sau khi sửa xong điện thoại của tôi, Viên Tổ Vực vươn vai và nói:

- Được rồi, cũng đúng lúc tôi tan ca, cùng đi chứ.

Tôi gật đầu cảm ơn anh chàng đã giúp tôi sửa điện thoại như gà con mổ thóc. Còn anh ta thì tỏ ra rất hài hước.

- Không có gì, không có gì, nên thế mà... - Anh ta vừa nói vừa nháy mắt với Viên Tổ Vực.

Nhưng khi tôi quay sang nhìn Viên Tổ Vực thì anh ta lại tỏ vẻ vô tội.

Cho dù thế nào thì anh ta đã giúp tôi, ân tình này tôi nhất định phải trả. Dù sao thì sửa điện thoại cũng không mất tiền. Vậy thì hãy dùng số tiền này mời anh ta bữa cơm.

Khi tôi đưa ra lời đề nghị này, anh ta không hề vờ ra vẻ khách khí mà bộc lộ dáng vẻ thẳng thắn của quân tử. Trên mặt có viết dòng chữ: Rất sẵn lòng!

Tôi sửng người, thầm nghĩ, quả này xong rồi, sớm biết thế này chi bằng bỏ tiền sửa điện thoại cho xong!

Không ngờ Viên Tố Vực không phải là kẻ “giật đồ bìm leo”. Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ ở tầng hai của cửa hàng McDonald, mỗi người một chiếc hamburger. Đồ uống của anh ta là Coca đá, còn của tôi là ca cao nóng.

Thực ra khi anh ta kéo cửa kính của cửa hàng McDonald, trong lòng tôi đã thay đổi cách nhìn về anh ta. Vì thế khi quan sát anh ta ở phía đối diện, tôi cảm thấy thực ra anh ta rất đẹp trai!

Tôi cảm thấy có chút chột dạ vì phát hiện của mình. Phải biết rằng tôi đã có một người bạn trai rất đẹp trai, sao tôi có thể thấy anh chàng nào khác đẹp trai được? Nếu Cố Từ Viễn chạy đến nói với tôi rằng anh ấy thấy cô gái nào đó rất xinh thì chắc chắn tôi sẽ bóp chết anh!

Vì thế mới nói tôi là kẻ vô liêm sỉ, chỉ biết nghiêm khắc với người khác còn rộng lượng với bản thân mình.

Cách ăn hamburger của Viên Tố Vực không giống tôi. Trước tiên anh ta ăn hết thịt ở giữa, sau đó mới ăn hai lớp bánh mì. Tôi cau mày nhìn anh ta, đúng là không thể hiểu được cách ăn đó của anh ta.

Anh ta thì không hề bận tâm, ăn xong rồi lại bắt đầu tán chuyện:

- Vì sao hôm ấy hai người cãi nhau?

Câu hỏi của anh ta khiến tôi suyt chút nữa thì phụt ca cao ra ngoài. Anh chàng này đúng là lảm chuyện! Sao anh ta không đi làm paparazzi đi,

thăm dò đời tư của các ngôi sao, lẽ nào không thú vị hơn là thăm dò cuộc sống tình cảm của một thường dân như tôi sao?

Nhưng... thực ra... cũng đâu có gì mà không thể nói được, đâu phải là chuyện gì đáng xấu hổ không thể nói ra. Nghĩ như vậy, tôi liền kể cho Viên Tổ Vực nghe đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi nghe xong, anh ta ngửa cổ cười ba tiếng:

- Sao bạn trai của cô có thể yêu một người óc ngẩn như cô được nhỉ?

- Này, anh ăn nói kiểu gì đấy hả? - Tôi tức giận cắn một miếng hamburger thật to khiến Viên Tổ Vực cũng phải rùng mình.

- Vốn dĩ là thế mà. Nếu cô đã bảo cậu ta đưa cô gái kia về thì chứng tỏ là cô tin cậu ta. Nếu đã không tin cậu ta thì việc gì phải làm bộ như thế? Cái kiểu nói một đằng nghĩ một nẻo thú vị lắm sao?

Một người vốn đang giận dữ như tôi bị câu nói của anh ta làm cho há miệng mắc quai.

Ngay cả Quân Lương cũng không nhận ra điều này, vậy mà một người chỉ mới gặp có vài lần như Viên Tổ Vực đã phát hiện ra.

Đúng vậy, điều mà trong lòng tôi không chịu thừa nhận đó là quả thực tối hôm ấy, tôi đã dùng Lâm Mộ Sắc để thử Cố Từ Viễn.

Bạn có hiểu cảm giác ấy không?

Nhìn thấy thứ đồ mình rất rất thích trong tủ kính sang trọng. Nó thật đẹp, tinh xảo, đắt tiền. Bạn chỉ có thể giương mắt đứng ở con đường đối diện, lặng lẽ nhìn nó rồi bước đi. Hơn nữa từ đó về sau, để không nhìn thấy nó nữa bạn chọn cách đi đường vòng.

Cho dù thật sự có một ngày có được món đồ ấy, bạn cũng sẽ không thoả mãn và vui vẻ một cách đơn thuần. Trong sự thoả mãn và vui vẻ ấy luôn ẩn chứa nỗi sợ hãi và suy tính thiệt hơn.

Lúc nào bạn cũng lo lắng một ngày nào đó sẽ mất nó. Bạn luôn cảm thấy sợi dây của cánh điều mình đang cầm trên tay có thể bị đứt bất cứ lúc nào...

Chính là cảm giác ấy, bạn có hiểu không?

Hồi tôi học lớp ba, trong lớp tôi có một bạn bố là giám đốc công ty thực phẩm, thường xuyên mang những đồ ăn vặt mà chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy đến cho cậu ta.

Có lẽ vì có được một cách dễ dàng nên cậu ta rất hào phóng với các bạn cùng lớp, thường xuyên lấy đồ ăn ngon ở nhà mang đến trường chia cho mọi người.

Tôi còn nhớ rất rõ lần đầu tiên trong đời tôi được ăn sôcôla Ferrero Rocher là do cậu bạn này mang tới lớp.

Nó là một viên sôcôla tròn được gói trong giấy thiếc vàng óng, không giống với những viên sôcôla rẻ tiền trong căn tin của trường, cắn một miếng thấy cứng cứng, chỉ có vị ngọt, ngậm trong miệng tan ra từng lớp, thơm nồng, béo ngậy, bên trong là hạt điều giòn tan...

Hồi ấy ước mơ lớn nhất của tôi không phải là trở thành nhà khoa học, mà là... trở thành cậu bạn ấy!

Tôi rất muốn được hoán đổi vị trí với cậu ta, chỉ vì ngày nào cũng được ăn những viên sôcôla Ferrero Rocher ngon ngọt ấy!

Nhưng không hiểu vì lý do gì mà lần sau, khi cậu bạn ấy chia kẹo cho mọi người thì tôi lại không cầm.

Sau này lớn lên, tôi giải thích hành vi ấy là lòng tự trọng của người nghèo. Nhưng lúc ấy, tôi chỉ nghĩ một cách đơn thuần là ngày hôm nay ăn rồi chưa chắc ngày mai sẽ có. Vì thế tôi thà rằng không có còn hơn.

Nhiều năm sau khi ngồi trong cửa hàng McDonald, tôi nghiêm túc nói với Viên Tổ Vực:

- Chọn cách đi đường vòng có lẽ không phải vì không thích món đồ trong tủ kính mà là không mua được.

Lần đầu tiên tôi thẳng thắn như thế. Từ trước tới nay, tình yêu mà Cố Từ Viễn dành cho tôi thực chất là món đồ xa xỉ mà tôi không thể tiếp nhận trong những năm tháng thanh xuân của mình.

Viên Tổ Vực thẳng thắn hỏi tôi:

- Nếu mỗi tình này khiến cô không có cảm giác an toàn như vậy, vậy thì hà tất phải tiếp tục ở bên cậu ta?

Tôi nhìn khuôn mặt khô ngô với những đường nét rõ ràng trước mắt, lặng lẽ mỉm cười.

Bởi vì yêu.

Từ khi ở bên Cố Từ Viễn, mặc dù cũng có tranh chấp, cũng có xung đột và mâu thuẫn nhưng tình cảm lại trôi đi cùng với thời gian, cùng với sự thay đổi của các mùa, ngày càng sâu đậm hơn.

Mặc dù đôi khi tôi tức đến nỗi muốn giết chết anh nhưng ngoài những lần “đôi khi” ấy, tất cả thời gian còn lại tôi chỉ muốn yêu anh thật nhiều.

Nhưng tôi ngại không muốn nói những lời đó trước mặt Viên Tổ Vực. Thậm chí tôi còn ngại nói nó trước mặt Quân Lương hoặc Cố Từ Viễn. Thẩm Ngôn nói đúng, tôi sẽ diện như vậy, sớm muộn sẽ phải chịu thiệt.

Bước ra khỏi cửa hàng McDonald, Viên Tố Vực đưa tôi ra bến xe bus, bỗng nhiên tôi nhớ ra một chuyện:

- Anh đã nói với đồng nghiệp của anh như thế nào? Vì sao anh ta đồng ý miễn phí sửa điện thoại cho tôi?

- À... - Anh ta không đếm xỉa đến câu hỏi của tôi mà nhìn chăm chăm vào cô gái sexy đi ngang qua. Thời tiết mùa đông rét mướt, vậy mà cô ta không mặc quần len, chỉ mặc chiếc quần tất mỏng!

- Hỏi anh đấy! - Tôi rất coi thường những kẻ háo sắc như thế.

Anh ta quay mặt sang, bỗng nhiên nở một nụ cười rất gian tà:

- Tôi nói với cậu ta là hãy nể mặt tôi, cô ấy là chị gái tôi.

Khi gặp lại Lâm Mộ Sắc, vẻ mặt của tôi rất không tự nhiên.

Cứ khi nào gặp tình huống khó xử là tôi lại thích cúi đầu nhìn xuống đất. Vì thế tôi đã bỏ lỡ vẻ bối rối trên khuôn mặt của Cố Từ Viễn và cái nhìn đầy ẩn ý trong đôi mắt của Lâm Mộ Sắc.

Lâm Mộ Sắc đi thẳng vào vấn đề:

- Nghe nói gần đây hai người xảy ra chuyện không vui, mình đến xem mình có thể giúp được gì không.

Vừa nghe thấy câu nói ấy, tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô ta bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Cậu nghe nói? Cậu nghe ai nói?

Cô ta giơ tay đánh tôi một cái, vẻ mặt rất thản nhiên:

- Suốt ngày cậu để status là “Cố Từ Viễn là kẻ xấu xa”. Mình có là kẻ mù cũng nhìn ra được!

Nói như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Vì ăn năn và hổ thẹn, tôi quay lưng về phía Cố Từ Viễn, vì thế tôi không nhìn thấy vẻ hốt hoảng thoáng qua trên khuôn mặt của anh.

Lâm Mộ Sắc kéo tay tôi lên:

- Bây giờ làm lành chưa? Nhân lúc trước khi mọi người nghỉ đông, chúng ta cùng tụ tập một bữa, gọi cả Quân Lương đến nữa.

Thực ra tôi không muốn ăn buffet nhưng thấy mọi người ai cũng hào hứng nên tôi không tiện nói những lời làm họ mất hứng.

Năm người vây quanh một chiếc bàn lớn. Lâm Mộ Sắc thích nhất là món Sushi. Đỗ Tâm bóc gẹ cho Quân Lương, Cố Từ Viễn rất thích ăn cá nướng ghé mặt sang, phát hiện ngoài việc đục khoét chiếc bánh ga tô sơn tra trước mặt thì tôi không động vào món gì cả.

Anh không kìm được khẽ hỏi tôi:

- Sơ Vi, em sao thế?

Tôi mơ màng nhìn anh. Á, tôi làm sao thế này? Tôi không hề ý thức được là mình đang ngây người suy nghĩ. Một giây sau tôi thấy anh nhíu mày, ánh mắt ẩn chứa điều gì đó rất khó diễn tả, giống như khó chịu, nhưng lại giống như đang cố hết sức để kìm nén sự khó chịu của mình.

Phát hiện này khiến tôi bỗng chốc như có cảm giác rơi xuống hố băng.

Giống như một loại quả đẹp đẽ nào đó đang bị bóc từng lớp vỏ ngoài, dần dần lộ ra chiếc hạt xấu xí.

Lâm Mộ Sắc tươi cười rạng rỡ hỏi chúng tôi:

- Nếu người yêu cũ của mọi người kết hôn, mọi người có tham dự hôn lễ của họ không?

Theo tôi hiểu thì câu hỏi này của cô ta là để làm nền cho câu mà cô ta sẽ nói tiếp. Nhưng ba người kia lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi mang tính giả thiết này. Quân Lương suy nghĩ một lúc rồi cười và nói với Đỗ Tâm:

- Sau này nếu anh kết hôn với người khác, anh có hy vọng em đến không?

Đỗ Tâm cười:

- Em đừng đến, anh sợ em mang theo thuốc nổ tới.

Cố Từ Viễn cũng nói với tôi:

- Nếu em lấy chồng, đừng lấy người khác, càng đừng lấy anh...

Thực ra chúng tôi đều biết đây chỉ là câu nói đùa của anh nhưng có lẽ tôi bước vào thời kỳ mãn kinh trước mấy chục năm nên tôi không những không thấy buồn cười mà còn rất tức giận:

- Anh yên tâm, em có chết cũng không lấy anh!

Tôi vừa nói dứt lời, nụ cười trên môi Cố Từ Viễn như đóng băng. Ba người ngồi cạnh cũng lộ vẻ khó xử, không ai muốn nói thêm gì nữa.

Thấy không khí ngột ngạt như vậy tôi cũng rất ngại. Sau khi ổn định tâm trạng, tôi không dám nhìn Cố Từ Viễn, chỉ rụt rè cúi đầu, khẽ nói:

- Xin lỗi, mình vào nhà vệ sinh.

Bước được hai bước, tôi nghe thấy Lâm Mộ Sắc lớn tiếng nói:

- Ngày nhận được thiệp mời, mình sẽ gọi điện thoại cho anh ta và nói, tôi đã chuẩn bị vòng hoa từ lâu rồi. Mẹ kiếp, tôi không muốn tham dự hôn lễ của anh. Tôi chỉ muốn dự đám tang của anh...

Bọn họ đều cười.

Trong tiếng cười ấy không có tôi.

Trong phòng vệ sinh, tôi vĩa nước lạnh lên mặt rồi ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương.

Trong lòng như vang lên tiếng hỏi nho nhỏ: “Tổng Sơ Vi, mày có vui không?”.

Tôi trong gương có vẻ như không biết phải làm thế nào, đôi mắt trong sáng trước đây như có một màng sương mỏng bao trùm.

Bỗng nhiên tôi thấy khô miệng, đầu óc không tỉnh táo.

Tôi không biết mình đã bước ra khỏi nhà vệ sinh và quay về chỗ ngồi như thế nào. Giọng nói của họ lúc xa lúc gần, đến tận khi Quân Lương, bóp mạnh vai tôi, tôi mới thoát khỏi trạng thái vô thức ấy. Khuôn mặt của những người xung quanh như có vẻ cách rất xa.

Cố Từ Viễn kéo tôi sang một bên hỏi:

- Rốt cuộc gần đây em sao thế?

Khuôn mặt tôi hiện lên trong đôi mắt anh. Đây là chàng trai mà tôi yêu say đắm.

Bỗng nhiên trong lòng tôi phát ra một tiếng thở dài, Cố Từ Viễn, bao nhiêu năm nay, người gần em nhất là anh, người xa em nhất cũng là anh.

Đúng vậy, rốt cuộc tôi bị làm sao? Tôi cũng rất muốn hỏi anh, vì sao bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh là tôi rất muốn khóc...

Ngồi trong phòng karaoke, tôi cố thể hiện cho hoà đồng một chút, vì thế khi Lâm Mộ Sắc và Quân Lương tranh nhau chọn bài, tôi cũng vờ ra vẻ rất muốn tham gia. Nhưng suy cho cùng sự nhiệt tình giả tạo với sự nhiệt tình từ tận đáy lòng không giống nhau. Về sau, bản thân tôi cũng cảm thấy quá giả tạo, lúc ấy tôi mới chạy ra ngồi cạnh Cố Từ Viễn.

Anh dán mắt vào màn hình nhưng lại đưa tay khoác lên vai tôi. Cả người tôi cũng bị anh kéo vào, nằm gọn trong vòng tay anh. Mùi hương quen thuộc trên người anh khiến tất sự nóng nảy trước đó của tôi lắng xuống. Tôi nắm chặt tay anh, trong tiếng nhạc rất ồn ào, tôi nghe nhịp đập con tim mình.

Anh cúi xuống nói bên tai tôi:

- Em yên tâm, anh sẽ không đi tìm người khác. Em cũng phải ngoan một chút.

Tôi yên lặng nằm trên đầu gối anh, không nói một lời.

Nhân lúc Quân Lương giành micro với Lâm Mộ Sắc, Đỗ Tâm đi siêu thị mua đồ ăn vặt và đồ uống. Vốn dĩ tôi định bảo Cố Từ Viễn cùng đi nhưng Đỗ Tâm vỗ vai tôi rồi mỉm cười, ý muốn nói tôi không cần làm vậy.

Đỗ Tâm không giống với Cố Từ Viễn. Cố Từ Viễn lúc nào cũng cười khi khi từ sáng đến tối, vẻ mặt lúc nào cũng vui tươi rạng ngời. Còn Đỗ Tâm thì lúc nào cũng trầm tĩnh, cho dù có cười thì cũng rất kín đáo. Tôi đã từng nói với Quân Lương rằng, mình cảm thấy Đỗ Tâm là người cho dù có bị ngất cũng phải tìm một nơi sạch sẽ.

Nhưng có lẽ chính vì nụ cười của cậu ấy rất hiếm có nên lại càng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Nhìn dáng vẻ cậu ấy cúi đầu đóng cửa phòng, tôi thật lòng cảm thấy vui thay cho Quân Lương.

Tôi nghĩ may mà còn có Đỗ Tâm, nếu không Quân Lương đáng thương phải làm thế nào đây.

Trước khi làm xong tất cả các thủ tục xuất ngoại, cô Tô có đến trường thăm Quân Lương. Lúc ấy, khi đẩy cửa ký túc tôi đã vô cùng sững sờ, Quân Lương tỏ ra hồ hững và xa cách, mặc dù mắt mẹ cô ấy ngấn lệ.

Tôi im lặng, vờ ra vẻ đang dọn bàn để hai mẹ con họ có thể nói chuyện tự nhiên. Nhưng nghe họ nói chuyện, sự xa cách và khách sáo trong câu chuyện của họ khiến người ngoài như tôi không khỏi chua xót.

Người làm mẹ rất không vừa ý với điều kiện ở ký túc. Chỗ này không ổn, chỗ kia cũng thấy chướng mắt, cuối cùng cô Tô nói với vẻ đầy lo lắng:

- Quân Lương, hay là con thuê một căn hộ mà sống?

Quân Lương mỉm cười:

- Mẹ à, thực ra con không cao quý như mẹ tưởng đâu. Mọi người đều sống được, sao con không thể?

Tôi liếc mắt nhìn thấy Đường Nguyên Nguyên. Cô ta lạnh lùng nhìn Quân Lương. Ánh mắt ấy ẩn chứa sự khinh miệt nhưng tôi nghĩ dù ít dù nhiều trong sự khinh miệt ấy cũng có chút đố kỵ.

Sau khi Quân Lương nói câu ấy, không khí có chút tế nhị. Cô Tô chần chừ một lúc rồi quay sang gọi tôi.

Tôi vội vàng bước lại, ngoan ngoãn nghe cô ấy dặn dò. Cô ấy đưa tay xoa đầu tôi, giống như nhiều năm trước, lần đầu tiên tôi cùng Quân Lương

đến nhà cô ấy ăn cơm. Bỗng chốc tôi có ảo giác thời gian quay ngược trở lại.

Nhưng suy cho cùng ảo giác là ảo giác. Cô ấy khẽ thở dài một tiếng:

- Sơ Vi, sau này cháu và Quân Lương phải chăm sóc lẫn nhau, nếu có cơ hội hãy đến thăm cô.

Tôi gật đầu, không biết vẻ mặt của mình như thế nào. Tôi nghĩ trong lòng chúng tôi đều hiểu rất rõ, ngày ấy quá xa, quá xa...

Quân Lương không đi tiễn mẹ nhưng chiều hôm ấy chúng tôi đều không đi học.

Chúng tôi ngồi trên ghế băng ở sân vận động, mỗi người cầm một cốc trà nóng. Bỗng nhiên cô ấy nói một câu mà tôi nghe không hiểu:

- Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, nhìn thấy sữa gừng là mình buồn nôn.

Thấy tôi mơ hồ không hiểu gì, cô ấy lại cười.

- Sơ Vi, đôi khi đứng bên đường nhìn dòng người ngược xuôi, mình cảm thấy thành phố còn hoang vu hơn sa mạc. Mọi người đều gần nhau như vậy nhưng hoàn toàn không biết tâm sự của nhau, ồn ào huyên náo, bao nhiêu người đang nói chuyện nhưng không có ai nghiêm túc lắng nghe.

Tôi ngồi im không nhúc nhích, cũng không nói một lời nào. Thẳng thắn mà nói thật sự tôi không biết nói gì.

Cô ấy ghé đầu lại, dựa đầu vào vai tôi, giọng nói ảm chứa vẻ mệt mỏi không thể kìm nén:

- Sơ Vi, cậu nói xem có những chiếc mặt nạ nếu đeo lâu rồi có biến thành mặt thật được không?

Vốn dĩ tôi tưởng rằng Quân Lương sẽ suy sụp tinh thần nhưng tôi đã nhầm.

Sau hôm ấy, khi đi giữa đám đông cô ấy vẫn giữ dáng vẻ nữ hoàng nổi bật. Thịnh thoảng khi đi cùng với tôi, cô ấy mới thả lỏng một chút.

Dần dần tôi mới hiểu câu nói ấy nghĩa là gì.

Có những chiếc mặt nạ đeo lâu rồi thật sự sẽ không bỏ ra được.

Tâm trạng rối bời khiến tôi trông giống như chất chứa biết bao tâm sự. Cố Từ Viễn kéo tôi dậy và nói:

- Chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí trong lành đi.

Tôi nhìn Lâm Mộ Sắc và Quân Lương đang cao hứng hát say sưa, nghĩ đến giọng hát của mình như thế cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ nên đồng ý đi cùng anh.

Chúng tôi ngồi trên chiếc sofa ở đại sảnh. Lúc đầu không ai nói gì nhưng chúng tôi đều nhớ tới buổi tối liên hoan tốt nghiệp. Cố Từ Viễn vuốt tóc tôi rồi dịu dàng nói:

- Sơ Vi, em có biết không, khoảnh khắc mà anh cảm thấy hạnh phúc nhất mỗi ngày chính là nhận tin cho em để chúc ngủ ngon trước khi đi ngủ. Mặc dù em rất rất ít nhắn lại.

Thực ra tôi thật sự không quen với cách nói này của anh. Chỉ cần anh nói những lời như thế này là tôi rất muốn khóc. Thật xấu hổ!

Tôi không biết phải nói với anh như thế nào. Thực ra sau khi chứng kiến biến cố của gia đình Quân Lương, tôi đã chín chắn hơn trước rất nhiều. Bây giờ tôi rất ít khi than phiền về cuộc sống. Chỉ cần hằng ngày

được nhìn thấy anh, lúc không vui nhớ tới vẫn còn một người là anh, tôi lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng sau lần nói chuyện với Viên Tố Vực, tôi mới phát hiện thì ra mình là một người kỳ lạ như thế, càng quan tâm thì lại càng tỏ ra không quan tâm.

Nhưng trên đời này có ba thứ không thể che giấu được, đó là ho, nghèo đói và tình yêu.

Càng muốn che đậy lại càng lộ rõ.

Phòng hát của chúng tôi ở cuối hành lang, gần với cửa thoát hiểm. Trước khi bước vào, tôi lơ mơ nghe thấy giữa cầu thang tối tăm có tiếng người đang cãi nhau. Tôi cảm thấy chán nên đã kéo Cố Từ Viễn đi nghe trộm.

Không biết là tôi hay Cố Từ Viễn không cẩn thận chạm vào công tắc trên tường, bỗng chốc đèn vụt sáng.

Dưới ánh đèn chói mắt, tôi ngạc nhiên khi thấy Đỗ Tâm đang trợn tròn mắt và cô gái mắt đằm lệ đứng bên cạnh cậu ấy. Cô ấy không phải là Quân Lương.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

3 – Lựa chọn những gì chúng ta đã lựa chọn thì phải gánh vác trách nhiệm mà chúng ta phải gánh vác.

Nửa đêm tôi tỉnh dậy đi vệ sinh, ánh trăng chiếu vào giường của Quân Lương, đột nhiên tôi phát hiện trên giường không có người!

Bỗng chốc ý nghĩ lóe lên trong đầu làm tôi sợ hãi, mồ hôi chảy đầm đìa. Tôi không bận tâm đến Đường Nguyên Nguyên mà giơ tay bật đèn. Quả nhiên cô ta trùm chăn che đầu rồi tức giận hét lên:

- Tống Sơ Vi, sao cậu lại thất đức như thế hả? Đi vệ sinh mà cậu không biết bật đèn bàn sao?

Tôi không còn bụng dạ nào so đo với cô ta, càng không có thời gian để giải thích với cô ta. Tôi tiện tay kéo lấy cái chăn choàng lên người rồi lao ra ngoài.

Trong vài phút ngắn ngủi leo lên sân thượng, tim tôi đập thành thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không biết là đang cầu nguyện hay đang tự nói với mình mà miệng cứ lẩm bẩm, nghe kỹ mới biết thì ra tôi đang gọi tên Quân Lương.

- Quân Lương, đừng mà, mình xin cậu...

Tôi nghe nói sau khi trưởng thành con người mới biết nước nở. Khi chúng ta còn nhỏ, tất cả chỉ là gào khóc.

Khi đặt chân lên bậc thang cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng nước nở. Không biết vì sao khoảnh khắc ấy, trái tim quặn thắt của tôi bỗng chốc dịu xuống.

Vẫn có thể khóc được là tốt.

Tôi đứng trong bóng tối rất lâu, cũng im lặng rất lâu, đến tận khi toàn thân lạnh đến đông cứng mới quay người đi xuống. Từ đầu đến cuối tôi không nói một lời nào, tôi nghĩ có lẽ Quân Lương biết rằng lúc ấy tôi và cô ấy chỉ cách nhau một bức tường, chỉ là cô ấy cố chấp không gọi tôi.

Có lẽ chính tại buổi tối ấy, một vài sự việc nào đó đã được dự đoán trước.

Khi Đỗ Tâm với khuôn mặt tiều tụy cùng với Cố Từ Viễn đứng trước mặt tôi, cầu xin tôi giúp anh ta nghĩ cách hẹn Quân Lương ra ngoài gặp mặt, tôi kích động như bị tiêm thuốc kích thích:

- Gặp cái đầu quỷ nhà cậu ấy! Cậu vẫn còn mặt mũi để gặp cô ấy sao? Sao cậu không đi chết đi...

Từ nhỏ tôi đã có cái tật, cứ kích động là nói năng không suy nghĩ.

Đỗ Tâm buồn rầu để mặc cho tôi sỉ nhục. Cố Từ Viễn thì không thể nghe tiếp được, anh dùng hết sức mình mới kéo được tôi sang một bên:

- Sơ Vi, em bình tĩnh một chút. Đây là chuyện giữa Quân Lương và Đỗ Tâm, không đến lượt em làm sứ giả chính nghĩa ở đây...

Tôi lờm anh, nếu đôi mắt có thể phóng tên thì e rằng lúc này anh đã thương tích đầy mình.

Bất chấp Cố Từ Viễn khuyên ngăn thế nào, tôi vẫn nói với Đỗ Tâm:

- Cậu đừng đến làm phiền cô ấy nữa. Nhà cô ấy đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cô ấy đã buồn lắm rồi, chỉ là cô ấy sĩ diện, không chịu thể hiện ra ngoài... Lúc mẹ cô ấy ra nước ngoài, cô ấy cũng không khóc. Nếu không phải là đau lòng đến cùng cực thì vì sao nửa đêm cô ấy lại chạy lên sân thượng khóc một mình... Đỗ Tâm, cậu là đồ tồi, đồ xấu xa...

Tôi nói rồi không tìm được nước mắt.

Cố Từ Viễn ôm tôi, hốt hoảng lấy giấy ăn. Nhưng người đưa giấy đến trước mặt tôi lại là Đỗ Tâm.

Cậu ta vừa mở miệng, tôi đã biết được một số điều qua lời nói của cậu ta. Mấy ngày hôm nay cậu ta cũng chẳng vui vẻ gì.

Giọng nói khàn khàn ẩn chứa vẻ lo lắng, day dứt, thương cảm và bất lực:

- Sơ Vi, đều là lỗi của mình, mình thừa nhận... Cậu giúp mình hẹn Quân Lương ra ngoài, mình sẽ giải thích với tất cả mọi người.

Lúc tôi thay Đỗ Tâm hẹn Quân Lương, cô ấy tỏ ra rất hồ hững, chỉ nói một tiếng: “Được”.

Vì không biết cô ấy vui hay buồn nên tôi hoàn toàn không nắm được suy nghĩ trong đầu cô ấy. Nhưng là chị em tốt, tôi vẫn khuyên cô ấy đừng đi:

- Thôi, Quân Lương ạ, kết thúc êm đẹp đi, không cần thiết phải gặp mặt nữa. Cho dù cậu ta muốn giải thích với cậu nhưng có thể giải thích cái gì chứ. Lẽ nào cậu vẫn còn tin tưởng người này sao?

Cô ấy tô son màu anh đào lên môi, lúc cười để lộ hàm răng trắng bóng. Cô ấy vỗ vào mặt tôi và nói:

- Cậu yên tâm, mình biết phải làm thế nào.

Dĩ nhiên là tôi biết cô ấy có suy nghĩ riêng của mình. Trong những năm chúng tôi lớn lên cùng nhau, cô ấy luôn biết cách đối nhân xử thế. Cách làm ấy chưa chắc đã phù hợp với quan niệm truyền thống nhưng nói chung là hợp với cô ấy.

Nói nhiều vô ích, im lặng là vàng, Cố Từ Viễn nói đúng, suy cho cùng đây vẫn là chuyện của họ. Tôi là người ngoài, không nên xen vào thì tốt hơn.

Khi Quân Lương đi gặp Đỗ Tâm và Trần Chỉ Tình, tôi gọi điện thoại rủ Cố Từ Viễn đi hiệu sách. Không ngờ anh lại nói với tôi là anh không có thời gian.

Tôi bỗng chốc nổi trận lôi đình:

- Anh làm cái gì mà ra về cán bộ nhà nước bận trăm công nghìn việc thế hà?

Anh giải thích với tôi là lớp anh tổ chức đi thành cổ, bốn hôm nữa mới về. Thấy tôi bận rộn an ủi Quân Lương mấy ngày hôm nay nên anh cũng không nói với tôi. Dù sao thì chỉ có bốn ngày thôi, thoát cái là hết mà. Tôi bực tức cúp máy, miệng lẩm bẩm một câu mà chỉ có tôi mới biết.

- Không có anh ở bên, một ngày dài trăm năm.

Cũng đến lúc này, lúc mà Cố Từ Viễn và Quân Lương đều bận việc của mình, tôi mới phát hiện, thì ra các mối quan hệ của mình lại ít ỏi như vậy. Ngoài họ ra tôi gần như không có người bạn nào khác. Phát hiện này khiến tôi thật sự sợ hãi!

Sao có thể như thế được? Sau này Quân Lương kết hôn chắc chắn sẽ phải giữ chồng cô ấy. Còn Cố Từ Viễn... Ngộ nhờ anh bội ước không kết

hôn với tôi... Vậy chẳng phải tôi sẽ trở thành kẻ cô độc sao?

Thật đáng sợ, đúng là thật đáng sợ!

Nghĩ như vậy tôi lập tức quyết định một chuyện. Tôi phải tìm được một người bạn ngoài Quân Lương và Cố Từ Viễn. Đợi đến một ngày họ đến tìm tôi, tôi cũng có thể hãnh diện nói với họ rằng: “Thật ngại quá, mình không có thời gian!”.

Nhưng... tôi có thể tìm ai đây? Tôi và Đường Nguyên Nguyên không hợp nhau, với Lâm Mộ Sắc dường như cũng có một số thứ rất khó nói, có lẽ không thể nói là không thích cô ta nhưng cô ta không đến tìm tôi, tôi tuyệt đối không muốn tìm cô ta. Còn về Thẩm Ngôn, ngoài công việc chị ấy cũng bận yêu đương, tôi hà tất phải làm con kỳ đà không hiểu chuyện.

Tôi vừa lẩm nhẩm vừa mở danh bạ điện thoại, bỗng nhiên đôi mắt lóe sáng. Tôi quyết định chơi xấu một người.

Sau vài hồi chuông, đầu bên kia nói:

- Tôi không lưu số, xin hỏi ai đấy?

Nhảm nhí, dĩ nhiên là tôi biết anh không lưu số của tôi. Nếu anh lưu rồi thì sao tôi có thể chơi tiếp được! Tôi hét lên:

- Trời ơi, anh đúng là đồ không có lương tâm, sao anh có thể không nhớ em được. Em là bạn gái cũ của anh!

Sau một hồi im lặng đến ngạt thở, anh ta bình tĩnh hỏi:

- Vậy cô tìm tôi có chuyện gì?

Không ngờ lại đánh trúng, tôi cười thầm trong bụng nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra tình thâm nghĩa nặng:

- Không có chuyện gì. Em chỉ muốn nói với anh là em sẽ nuôi con một mình. Anh yên tâm đi!

Nếu mẹ tôi biết con gái của bà lại tẻ nhạt như thế này thì liệu bà có hối hận vì năm ấy không bóp chết tôi không?

Đầu bên kia lại im lặng một lúc, cuối cùng nói:

- Ừm, vậy thì phiền cô giáo dục con thật tốt, đừng để nó giống Tống Sơ Vi óc ngẩn.

-...

Vẫn là chỗ cũ, dòng người ngược xuôi bên ngoài cửa kính của cửa hàng McDonald, phía đối diện đèn điện rực sáng.

Tôi không thể kìm nén được, liền hỏi anh ta:

- Sao anh biết là tôi, lẽ nào tôi đối giọng không thành công sao?

Viên Tố Vực nhìn tôi với ánh mắt hết sức coi thường:

- Đó là vì cô không hiểu tôi. Tôi khá nhạy cảm với các con số, bất kỳ con số nào tôi chỉ nhìn qua hai lần là thuộc như lòng bàn tay.

- Oa! - Tôi không kìm được thốt lên. - Thật không ngờ anh lại có tài như thế!

Ánh mắt của anh ta lóe lên ánh sáng khác thường. Ngừng một lát, bỗng nhiên anh ta khẽ nói:

- Kỳ thi Olympic Toán học năm ấy, tôi cũng đoạt giải.

Câu nói ấy ẩn chứa chút buồn man mác. Thực ra tôi vốn không phải là người thích tìm hiểu ngọn nguồn sự việc. Thấy Viên Tố Vực bình thường

cà lơ phất phơ không có chút đứng đắn bỗng nhiên như biến thành người khác, tôi không kịp được bắt đầu dò hỏi:

- Thế vì sao anh không học tiếp?

Anh ta nhìn cốc Coca rồi nhìn tôi, sau khi chắc chắn rằng không phải tôi đang đùa cợt mà là hỏi chân thành, anh ta thở dài và nói:

- Thực ra mà nói thì cũng chỉ vài câu đơn giản...

Tôi không ngờ một người trông giống côn đồ như Viên Tố Vực cũng là học sinh ưu tú một thời.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn đều học trường bình thường nhưng anh ta luôn là học sinh được giáo viên yêu mến nhất... Qua lời kể của anh ta, tôi có cảm giác như được nhìn thấy một Viên Tố Vực khác, thông minh, nghịch ngợm, kiêu ngạo.

Viên Tố Vực có gia cảnh bình thường.

Năm anh ta học lớp mười một, bố anh ta qua đời, cuộc sống gia đình trở nên vô cùng khó khăn.

Nhiều năm sau khi nhắc lại chuyện này, anh ta chỉ mỉm cười và nói:

- Hồi ấy thật sự cảm thấy nghèo rớt mùng tơi, thật sự quá khổ, nghĩ rằng mình nên chết đi cho rồi.

Nhìn anh ta mỉm cười nói những chuyện vốn rất đau đớn và tàn khốc, không hiểu sao trong lòng tôi trào dâng một niềm xót xa mơ hồ.

Bố của Viên Tố Vực là nhân viên sửa chữa đường ống của một công ty. Lương và đãi ngộ không tốt lắm nhưng dù sao cũng là người lao động duy nhất trong nhà. Mẹ anh sinh anh khá muộn, sức khỏe lại không được tốt nên đã về hưu sớm, phụ trách việc ăn uống sinh hoạt của gia đình.

Nếu không có tai nạn bất ngờ ấy, thì họ cũng là một gia đình hạnh phúc, an nhàn.

Thực ra trước đó rất lâu, bố anh đã cảm thấy sức khỏe không tốt nhưng là không muốn phiền phức, hai là tự lừa mình lừa người, nghĩ rằng không có chuyện gì lớn, hơn nữa còn có một vấn đề thực tế nhất là ông không muốn lãng phí tiền bạc... Vì thế mới cố gắng chịu đựng.

Nhắc đến chuyện này, Viên Tổ Vực cau mày, dáng vẻ rất khổ sở.

Anh nói:

- Thật không ngờ một người đàn ông khỏe mạnh nói đổ bệnh là đổ bệnh... Nằm trong bệnh viện, gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, không còn sức để nói, mặt mũi hốc hác, da thì nhẽo, nhìn rõ từng chiếc xương...

Viên Tổ Vực ngẩng đầu nhìn tôi rồi gượng cười:

- Có thể tưởng tượng được không, cuộc đời thật sự có thể suy sụp đến mức ấy... Ngày nào tôi cũng hận không thể đập đầu vào tường...

Thực ra tôi rất muốn nói với anh rằng tôi hiểu.

Cảm giác bất lực ấy thật sự tôi rất hiểu.

Lúc đầu họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp còn đến thăm, dần dần thì vắng như chùa bà đanh.

Mọi người đều kiếm tiền không dễ dàng gì nên ai cũng sợ họ vay tiền. Đây là một cái động không đáy, không biết tiền cho vay phải đến năm nào tháng nào mới lấy lại được.

Lòng người dễ thay đổi, thì ra thật sự có chuyện ấy.

Một thiếu niên chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt từ khi hiểu chuyện đến giờ, sao có thể kìm nén được những giọt nước mắt trào dâng khi ngồi trước giường bệnh của bố. Trong phòng bệnh có mùi thuốc sát trùng, nước mắt rơi xuống bàn tay gầy gò của bố, bỏng rát.

Bác sĩ nói:

- Cho dù điều trị hóa trị có thể kéo dài sự sống nhưng cũng là một quá trình đau khổ, hơn nữa... nhiều nhất cũng không quá hai tháng.

Ngay cả bố cũng từ bỏ. Ông yếu ớt nói với hai mẹ con họ:

- Thôi, ngày tháng không còn nhiều nữa, đừng lãng phí tiền bạc...

Một buổi trưa, Viên Tổ Vực mang cháo đến bệnh viện cho bố. Anh vui mừng phát hiện tinh thần của bố đã khá hơn rất nhiều. Khoảnh khắc ấy anh vẫn tin là có kỳ tích.

Chàng thiếu niên mười lăm tuổi chưa từng hiểu sự đời, sao có thể nghĩ tới hai tiếng “hồi dương” tàn khốc.

Chiều hôm ấy, khi anh đang học, cảm giác tức ngực khó thở mơ hồ ập tới, mí mắt nháy liên tục... Từ trước tới nay anh không phải là người mê tín. Nhưng cũng bắt đầu cảm thấy bất an...

- Không được nhìn thấy bố lần cuối, ngay cả tiền bắt taxi cũng không có... - Anh ngửa đầu uống hết cốc Coca lạnh.

Tôi vội vàng đứng dậy chạy xuống quầy lễ tân mua một cốc nữa.

Tôi cảm thấy nếu không tìm một cái cớ để tránh mặt một lúc thì thật sự tôi sẽ khóc trước mặt anh.

Lúc tôi thất thần xếp hàng mua Coca cũng là lúc Quân Lương, Đỗ Tâm và Trần Chi Tình gặp nhau ở cửa hàng bánh ngọt.

Đây là lần đầu tiên Quân Lương chính thức gặp Trần Chi Tình. Buổi tối hôm hát karaoke, Đỗ Tâm sợ sự việc sẽ tồi tệ đến mức khó có thể giải quyết được nên khi tôi quay lại gọi Quân Lương, cậu ta đã đưa Trần Chi Tình đi.

Lúc Quân Lương quan sát Trần Chi Tình, cô ta cũng ngấm nghĩa tình địch đã cướp người yêu của mình trong khoảng thời gian mình không ở trong nước.

Trần Chi Tình có khuôn mặt không có chút khả năng sát thương nào, không phải là không xinh đẹp mà là vẻ đẹp này cần phải nghiêm túc và nhẫn nại quan sát. Không giống với Quân Lương, cô ấy vừa ngồi xuống, lập tức khiến tất cả những cô gái ngồi xung quanh trở nên tầm thường.

Đỗ Tâm do dự một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống bên cạnh Quân Lương.

Cho dù thời đại này, khẩu hiệu “nam nữ bình đẳng” vang dội thế nào thì đôi khi, sự lựa chọn của con trai vẫn có thể thỏa mãn tính sĩ diện của con gái ở một mức độ nào đó. Nếu không vì sao khoảnh khắc ấy, sắc mặt của Trần Chi Tình lại tái nhợt như vậy?

Thực ra không có gì đáng nói cả. Cho dù dẫn đo lựa chọn từ ngữ như thế nào, do có hoàn mỹ như thế nào đều không thể giảm bớt sự tổn thương. Điều này Đỗ Tâm và Quân Lương đều hiểu.

Trong góc của cửa hàng bánh ngọt, chiếc đèn chùm phía trên chiếc sofa màu đỏ phát ra ánh sáng vàng. Dưới ánh đèn, những chiếc bánh ngon ngọt trước đây trông trắng nhợt khiến người ta mất đi khẩu vị.

Trần Chi Tình cố gắng kìm nén nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi. Cô khẽ nói:

- Hai người quen nhau như thế nào?

Đỗ Tâm và Quân Lương nhìn nhau, giống như đang trao đổi một điều gì đó. Cuối cùng vẫn là Đỗ Tâm chuyển chủ đề:

- Chỉ Tình, tất cả mọi lỗi lầm đều là của mình anh... Anh cũng không biết phải nói thế nào. Em muốn anh phải làm thế nào, anh sẽ làm như thế...

Trần Chỉ Tình nước mắt đầm đìa, nhưng nghe câu nói ấy vẫn không nhin được, bật cười:

- Em muốn anh thế nào... Em có thể muốn gì được đây... Vậy em muốn anh đoạn tuyệt quan hệ với cô ta, em không tính toán những chuyện đã qua, anh có thể làm được không?

Quân Lương thấy nhói lòng nhưng vẫn kìm nén. Quả thực lúc này cô không nên nói nhiều.

Đỗ Tâm châm một điếu thuốc, hút vài hơi rồi nhìn thẳng vào mặt Trần Chỉ Tình nói:

- Chỉ Tình, anh không muốn phủ nhận trước đây chúng ta có tình cảm. Em hãy coi anh là kẻ đời bại. Hai năm nay thật sự anh không hề có ý phản bội em... - Nói đến đây, Đỗ Tâm khó có thể khống chế được tâm trạng của mình, giọng nói có chút nghẹn ngào. - Chỉ Tình, em đừng quá đau buồn. Người như anh... không đáng.

Quân Lương ngồi bên cạnh đông cứng như một pho tượng. Cô ngồi im không nhúc nhích nhưng trái tim thì chùng xuống.

Trên tường có vệt sáng loang lổ. Chỗ ngồi ở góc thật yên tĩnh, giọng nói của Trần Chỉ Tình rất khẽ, rất khẽ:

- Đỗ Tâm, hai năm trước ở sân bay, anh đến tiễn em. Trước mặt bố mẹ em, em đã khóc thảm thiết thế nào. Anh nói với em sẽ không có gì thay đổi... Vì có câu nói ấy của anh, trong suốt hai năm ở nước ngoài, cho dù là

những ngày cô đơn, buồn tủi thế nào em cũng nghĩ rằng tự nhủ, em có thể vượt qua được. Cho dù có bao nhiêu chàng trai ưu tú đối xử tốt với em, em đều nói với họ rằng em đã có bạn trai, mặc dù không ở gần nhau nhưng em rất yêu anh, em cũng tin anh rất yêu em.

Lúc mới đến đó, em không giao lưu với người khác, đồ ăn cũng không quen. Mỗi tối nằm trên giường nhìn ánh trăng, nhớ đến anh là em lại khóc... nhưng không dám gọi điện cho anh, không dám để anh biết em sống không vui. Nửa đêm tỉnh dậy vì bị chuột rút, thật sự rất muốn mua một tấm vé máy bay để bay về, ở bên anh, không đi đâu cả. Tương lai, tiền đồ cũng không cần.

Vì sao lại như thế? Đỗ Tâm, anh hãy nhìn em, hãy nói cho em biết vì sao lại như thế...

Không đợi Đỗ Tâm phản ứng, Quân Lương chỉ thấy toàn thân tê liệt như bị giội nước sôi từ đầu đến chân. Cô đứng phắt dậy, không nói một lời nào nữa mà hốt hoảng chạy ra ngoài.

Gần như là phản xạ, Đỗ Tâm dụi điều thuốc rồi chạy theo.

Để lại một mình Trần Chỉ Tình.

Ánh đèn vàng ấm áp lúc này bỗng trở nên chói mắt.

Đứng trên đường nhựa, Quân Lương ra sức đẩy Đỗ Tâm. Đây là lần đầu tiên cô thật sự suy sụp.

Giống như thuốc nổ tích tụ bao nhiêu năm đột nhiên bùng cháy. Quân Lương ngồi dưới đất, hét đến rát cổ bồng họng:

- Mặc kệ tôi, đừng đụng vào tôi, anh đi đi, anh đi đi, cầu xin anh hãy đi đi...

Tiếng hét xé lòng khiến người ta không nỡ nghe tiếp.

Gió to như vậy, đèn đường sáng như vậy, bước chân người qua đường hối hả như vậy nhưng khoảnh khắc ấy, Tô Quân Lương cảm thấy trời đất bao la chỉ có một mình mình.

Một lúc lâu sau, Đỗ Tâm ngồi xuống ôm chặt Quân Lương đang run lên cầm cập, một cảm giác chua xót chưa từng có. Cậu hiểu sự lựa chọn của mình, cũng hiểu cái giá mình phải trả cho sự lựa chọn ấy.

Lựa chọn những gì chúng ta đã lựa chọn thì phải gánh vác trách nhiệm mà chúng ta phải gánh vác.

Giọng nói của Đỗ Tâm rất khẽ, ẩn chứa nỗi chua xót và bất lực:

- Quân Lương, anh đã làm liên lụy đến em. Nếu kết thúc những chuyện rối rắm này có thể khiến em khá hơn vậy thì sau này... anh đảm bảo sẽ không gặp em, không làm phiền em, được không?

Lúc ấy Tô Quân Lương đâu còn tinh thần và sức lực để suy nghĩ những gì Đỗ Tâm nói. Cô chỉ nức nở, ra sức gạt đầu:

- Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa... Tôi không muốn nghe những chuyện liên quan đến các người nữa... Quá khứ, hiện tại, tương lai của các người... đều không liên quan đến tôi...

- Thôi được... - Đỗ Tâm nhìn dòng xe cộ nối đuôi nhau trên đường, gượng cười nói. - Thôi được, vậy anh đưa em về nhà. Sau buổi tối hôm nay em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa, yên tâm đi.

Quân Lương ngồi ở ghế lái phụ, mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào. Cô tháo dây an toàn, nghe thấy Đỗ Tâm gọi điện thoại cho Trần Chí Tình:

- Em chờ anh ở đó, không được đi đâu cả, lát nữa anh đến đón em rồi đưa em về nhà.

Thực ra những lời nói đó Quân Lương đều nghe thấy nhưng cô không còn sức lực nữa, muốn thế nào thì tùy.

Qua ngã tư rồi đi thêm mười lăm phút là đến ký túc xá nữ. Sau khi về ký túc, nằm xuống ngủ một giấc, cô thấy chẳng có chuyện gì to tát cả.

Khi Đỗ Tâm lái xe qua cửa hàng McDonald, Viên Tổ Vực đã uống hết nửa cốc Coca thứ hai.

Thực ra tôi đã không nỡ hỏi tiếp nhưng không biết vì sao, anh ta lại muốn kể cho tôi nghe. Anh ta nói:

- Tống Sơ Vi, chắc cô không nhận ra là mình có đôi mắt rất biết lắng nghe.

Tôi “sặc” một tiếng:

- Anh đúng là mù chữ, mắt dùng để nhìn, đâu phải dùng để nghe.

- Đây, lời nói của cô đúng là của những người chỉ biết học một cách máy móc, chẳng có tí nghệ thuật gì cả. Cách biểu đạt đặc biệt này của tôi dĩ nhiên là cô không hiểu rồi. - Anh ta lờm tôi một cái.

Nếu đã như vậy thì tôi không khách khí mà hỏi tiếp:

- Thế về sau vì sao anh thôi học?

Nhắc đến chuyện này, Viên Tổ Vực thở dài một tiếng, một lúc rất lâu sau, anh ta nở nụ cười như tự mỉa mai mình:

- Vì... nghèo.

Bố mất, không chỉ có nghĩa là mất đi người thân, đồng thời cũng mất đi nguồn kinh tế quan trọng nhất trong nhà.

Nửa đêm, Viên Tổ Vực nhìn thấy ánh đèn trong phòng ngủ của mẹ qua khe cửa. Anh vốn định gõ cửa, nhưng vừa lại gần đã nghe thấy tiếng khóc như đang cố gắng kìm nén.

Bạn đã nghe thấy tiếng khóc ấy chưa? Cảm giác ấy... giống như một chú chim bồ câu vào trong chiếc hòm, sau đó đập nắp lại, tiếng vỗ cánh dần dần biến thành sự tĩnh lặng.

Viên Tổ Vực nắm chặt tay, một chàng trai vốn cứng rắn, mạnh mẽ là thế, vậy mà khi đưa tay sờ lên mặt mình, trong bóng tối, chỉ thấy ướt nhòa.

Nhưng ngày thứ hai thức dậy, mẹ vẫn chuẩn bị bữa sáng nóng hổi với quẩy mua bên đường, món cháo mẹ nấu. Nhìn mọi thứ trước mắt, những lời nói đã đến miệng rồi lại trôi xuống.

Bắt đầu từ hôm ấy, Viên Tổ Vực như biến thành một người khác.

Trước đây anh không phải suy nghĩ gì cũng có thể đạt được thành tích tốt nhưng từ sau hôm ấy, sự chăm chỉ của anh khiến giáo viên cũng phải kinh ngạc.

Nhiều năm sau khi nhắc đến quãng thời gian ấy, Viên Tổ Vực nói:

- Giống như những tú tài cử nhân thời cổ đại, ngoài ý nghĩ phải vượt trội hẳn, trong đầu không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Rất nhiều bạn nam cùng trang lứa vẫn còn đắm chìm trong truyen tranh, võ hiệp, bóng rổ, thậm chí tò mò với bạn khác giới và bất an với sự biến đổi tâm sinh lý nhưng chỉ mình anh là không như vậy. Thế giới của anh chỉ có sách vở và học tập.

Nếu không có chuyện ấy, nếu không phải sự tha thứ trong đôi mắt của mẹ làm anh nhói đau thì có lẽ anh sẽ kiên trì được.

Hồi ấy, một người chỉ biết vùi đầu vào học như Viên Tổ Vực không tin vào vận mệnh, không tin vào may rủi. Anh chỉ tin một điều: Ông trời sẽ trả công cho những người xứng đáng.

Xe của Đỗ Tâm dừng lại ở bãi đất trống trước ký túc xá nữ. Quân Lương mở mắt, nhìn thấy ký túc quen thuộc, Cô mở cửa định xuống xe, không muốn bị Đỗ Tâm kéo lại.

Trên bầu trời chỉ có vài ngôi sao thưa thớt, dường như cả thế giới sẽ không bao giờ bừng sáng.

Khoảnh khắc ấy, họ như đang ở hoang mạc cổ xưa. Quân Lương nghe thấy Đỗ Tâm khẽ hỏi:

- Anh có thể ôm em lần nữa được không?

Đợi một lúc rất lâu không nhận được câu trả lời, Đỗ Tâm nhếch mép, vẻ mặt ẩn chứa sự mĩa mai, nghĩ cũng phải, mình còn tư cách gì mà đưa ra yêu cầu này, mình làm gì còn mặt mũi nào mà đưa ra yêu cầu này.

Cậu nhú mày:

- Vậy em mau về nghĩ ngơi đi... Sau này anh... sẽ không đến làm phiền em nữa.

Quân Lương khẽ gật đầu rồi quay người đi, vừa đi được một bước lại bị Đỗ Tâm gọi lại.

Chẳng qua chỉ là khoảng cách một bước chân nhưng khi ngoảnh đầu nhìn người ấy, vì sao lại có cảm giác như cách nhau một đời?

Đôi mắt của Đỗ Tâm rất sáng. Cậu ngừng một lát, mỉm cười nói:

- Quân Lương, hãy giữ gìn sức khỏe.

Đúng vào khoảnh khắc cậu quay người kéo cửa xe, một đôi tay ôm lấy cậu từ phía sau. Đỗ Tâm đứng im không dám nhúc nhích, sợ rằng sẽ đánh thức điều gì đó.

Cứ đứng lặng lẽ như thế rất lâu, rất lâu, dường như tất cả tuổi xuân đều lườn qua kẽ tay, trôi đi từng chút, từng chút một. Quân Lương gục mặt vào lưng cậu, nước nở rất lâu.

- Đỗ Tâm, em đã mất bố mẹ rồi, em không muốn lại mất anh.

Cùng lúc ấy, sau một ngày lặn lội đường xa, vừa bước ra từ nhà tắm của khách sạn. Cố Từ Viễn mới nhớ điện thoại của mình hết pin. Anh chửi thề rồi luống cuống lấy sạc pin trong túi. Nhưng điều khiến anh không còn gì để nói là anh... chỉ mang sạc pin đa năng.

Chẳng còn cách nào cả, chỉ có thể tháo pin ra để sạc, sạc đầy rồi gọi điện thông báo tình hình.

Trong thời gian sạc pin, anh cóp ảnh trong máy ảnh vào máy tính, chọn lọc từng bức từng bức một, vừa chọn vừa lẩm nhẩm:

- Chụp một trăm bức ảnh cùng một cảnh, kiểu gì cũng chọn được một bức đẹp nhất... Nhưng như thế này thì không chuyên nghiệp lắm! Nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nên chọn góc chuẩn, cho dù chỉ chụp ba bức ảnh thì cũng có thể chọn được một bức kiệt xuất...

Sau khi lên QQ bằng mạng wifi, Cố Từ Viễn cảm thấy rất lạ vì Tống Sơ Vi không online, Đỗ Tâm không online, Quân Lương không online, Trần Chi Tình cũng không... Lẽ nào bốn người hẹn nhau đi đánh mạt chược?

Đang bức tức thì có người gõ cửa phòng.

Nhất định là kẻ đãng trí nào đó quên mang đầu đọc thẻ chạy sang mượn. Cố Từ Viễn không nhòm qua cửa mà mở cửa luôn.

Bên ngoài là một khuôn mặt xinh đẹp, khi cười có một sức hút không thể diễn tả được.

Lâm Mộ Sắc vỗ vào khuôn mặt đông cứng của Cố Từ Viễn:

- Anh yêu, khách sạn này hết chỗ rồi, hãy cho em ở đây một đêm. -
Nói rồi cô ta đẩy Cố Từ Viễn ra rồi xông thẳng vào.

Bước ra khỏi cửa hàng McDonald, tôi và Viên Tố Vực cùng nói một câu: “Đi dạo”, rồi cả hai cùng cười.

Tối nay có gió, chúng tôi sánh vai đi trên con đường tĩnh mịch, chân giẫm lên những chiếc lá rụng dưới đường phát ra âm thanh khe khẽ. Bỗng nhiên tôi nhớ tới một câu hát: “Còn nhớ khuôn mặt vàng dưới ánh đèn”.

Đúng vậy, đèn đường chiếu vào khiến mặt chúng ta biến thành màu vàng.

Tối hôm ấy, Viên Tố Vực như biến thành một người khác, không còn vẻ thô bạo và quái gở của mọi ngày. Anh vỗ đầu tôi nói:

- Không có xe bus rồi, bắt taxi đưa em về nhé.

Tôi vội xua tay:

- Không cần anh tiễn, em tự về cũng được.

Nhưng cho dù tôi từ chối như thế nào, thái độ của anh vẫn hết sức kiên quyết. Kể ra thì tôi cũng thật may mắn, những chàng trai tôi quen đều rất phong độ.

Lúc xuống taxi, tôi không để ý xe của Đỗ Tâm phóng vọt qua sau lưng tôi. Khuôn mặt của Đỗ Tâm và Quân Lương đều có vẻ đau buồn.

Còn Trần Chỉ Tình thì vẫn ngốc nghếch ngồi đó đợi một người. Cô hy vọng anh sẽ quay đầu lại. Nhưng cô không biết rằng người đó đã đi quá xa quá xa, không hề có ý định quay đầu...

Tôi vẫy tay với Viên Tố Vực:

- Bye bye!

Anh mỉm cười nói với tôi:

- Lần sau đừng mạo nhận là bạn gái cũ của anh. Nếu có cảm tình với anh thì làm bạn gái hiện tại của anh là được rồi.

- Hứ, anh nghĩ hay quá đấy. Em làm bạn gái của anh, vậy thì Cố Từ Viễn phải làm thế nào?

Nhắc đến Cố Từ Viễn tôi mới nhớ, anh chàng xấu xa này cả ngày không thèm gọi cho tôi. Hứ, có biết chữ “chết” viết thế nào không?

Thôi được, tôi gọi điện cho anh cũng thế mà thôi.

Tôi vừa đi lên cầu thang vừa gọi điện cho anh. Tôi có chết cũng không ngờ rằng đầu dây bên kia không phải là giọng nói quen thuộc của người yêu mình mà là giọng nói lạnh lùng:

- Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trăng Hạ Huyền

1 – Các người là lũ hèn hạ, các người sẽ không được chết yên ổn đâu!

Tối hôm ấy tôi không sao ngủ được. Dường như thời gian quay trở về rất nhiều năm trước, tôi nằm trên chiếc giường chật chội của nhà bà ngoại ở thành phố H, xoay hết bên nọ sang bên kia, nhìn bầu trời đen huyền ảo và mặt trăng như nước bên ngoài cửa sổ.

Đêm không ngủ được rất dễ nghĩ lung tung. Những ý nghĩ rồi bời ấy lại không thể khống chế được.

Nhớ lại mấy năm đã qua, những gì tôi và Cố Từ Viễn đã trải qua. Nhớ lại thời gian qua, tôi đã tận mắt chứng kiến những biến cố đến với Quân Lương. Nhớ lại người mẹ sống một mình ở thành phố Z. Thật lạ là khi nhớ tới mẹ, tôi lại nhớ tới Viên Tố Vực.

Có lẽ bởi vì câu chuyện mà anh kể cho tôi nghe tối hôm nay quá buồn. Mặc dù chưa trải qua nhưng đặt mình trong hoàn cảnh ấy thì thấy đó đúng là một quãng thời gian tàn khốc.

Lúc mới quen Viên Tố Vực, tôi ngây thơ nghĩ rằng anh giống với rất nhiều người khác, vì không thích học, chán ghét cuộc sống trường học khô khan, ngày nào cũng giống ngày nào nên sớm rời bỏ môi trường ấy, dùng cách ngu ngốc nhất để chống lại phương thức giáo dục họ ghét bỏ.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng đó là sự dũng cảm. Với tôi, Câu Tiễn nằm gai nếm mật đáng kính trọng hơn Hạng Vũ rút dao tự vẫn.

Nhưng những gì mà Viên Tổ Vực nói với tôi buổi tối hôm nay không phải như thế. Anh thôi học là vì bất đắc dĩ.

Vận mệnh luôn vẽ một đường trên tuổi thanh xuân của mỗi người theo những cách khác nhau.

Mùa đông năm ấy đến rất sớm. Sau khi mất bố, dường như chỉ trong một đêm Viên Tổ Vực từ một cậu bé chưa hiểu biết lột xác thành một thiếu niên kiên cường. Đôi mắt ẩn chứa vẻ lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cuộc sống đang ép anh, bản thân anh cũng đang tự ép mình.

Trong hoàn cảnh kinh tế ngày một khó khăn, tiền lương hưu ít ỏi của mẹ anh đã không thể đủ để chi tiêu.

Cũng chính vì không còn cách nào, bà đã bàn bạc với Viên Tổ Vực đi tìm việc gì đó để làm. Cho dù là làm theo giờ thì cũng có thể kiếm được chút tiền.

Vừa nghe mẹ nhắc đến chuyện này, Viên Tổ Vực như muốn phát điên. Nhìn những nếp nhăn ngày một sâu trên khuôn mặt mẹ, anh hận bản thân vì không ra đời sớm hơn mười năm.

Mẹ mỉm cười dịu dàng, nụ cười ấy khiến người ta xót xa:

- Con sợ mẹ làm con mất mặt đúng không?

Một thiếu niên sức lực dồi dào làm sao có thể chịu được câu nói ấy. Anh đập bàn đứng dậy:

- Mẹ, mẹ nói gì vậy. Con biết bây giờ cho dù mẹ làm gì cũng đều là vì con. Con chỉ sợ sức khỏe của mẹ không chịu được!

Di ảnh của bố treo trên tường, bình thần nhìn hai mẹ con nường tựa vào nhau. Mẹ cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nhượng bộ:

- Thế thì mẹ học người ta bày sạp hàng ngoài đường, bán chút đồ ăn sáng hay gì đó, cũng không cần phải chạy khắp nơi, con thấy thế nào?

Anh vốn định nói thêm điều gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của mẹ, cuối cùng anh cố gắng kìm nén:

- Mẹ, tóm lại là... sức khỏe của mẹ rất quan trọng.

Bắt đầu từ hôm ấy, ngày nào cũng vậy, khi trời vẫn chưa sáng, cô Viên lại đẩy chiếc xe nhỏ ra ngoài. Khi Viên Tổ Vực tỉnh dậy, chỉ có thể nhìn thấy bữa sáng bày sẵn trên bàn, không nhìn thấy bóng dáng của mẹ.

Không ai biết rằng trong những ngày tháng ăn cháo mẹ nấu, không biết bao nhiêu lần nước mắt của anh đã lặng lẽ rơi xuống bát cháo nóng hổi.

Ngoài việc phải chăm chỉ học tập hơn nữa, còn có cách nào khác sao?

Những đêm không ngủ được chỉ có thể đếm cừ. Số lượng cừ ngày một tăng lên. Ánh đèn trong phòng bếp phải đợi đến khi đêm rất khuya mới tắt. Anh không dám ngồi dậy nhìn hình bóng của mẹ khi cố hết sức nhào bột, cho dù chỉ là nhìn thoáng qua.

Khi nói với tôi những chuyện này, Viên Tổ Vực khẽ cười. Có lẽ sự hờ hững này có thể lừa được những cô gái không hiểu sự đời. Nhưng tôi không như vậy.

Chúng tôi không phải là học sinh của khoa diễn viên. Đối với chúng tôi chuyện diễn kịch thật sự rất mệt.

Vào ngày lễ của bố, tôi và Quân Lương đang đi dạo, bỗng nhiên bị phóng viên của đài truyền hình chặn lại. Cô dẫn chương trình ngược to óc

ngắn trang điểm rất đậm, nói ba la ba la một hồi trước ống kính, sau đó quay lại đưa micro cho chúng tôi và nói:

- Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của bố, hai cô con gái xinh đẹp, trong ngày lễ của bố, hai cô có điều gì muốn nói với bố của mình không?

Hồi ấy Quân Lương vẫn còn là thiên kim tiểu thư. Đứng trước ống kính, cô ấy tỏ ra vô cùng chuyên nghiệp:

- Con rất biết ơn bố vì những gì bố đã dành cho con... Bố ơi, con đang nỗ lực phấn đấu, hy vọng con có thể trở thành cô con gái khiến bố hạnh diện.

Người dẫn chương trình thu micro lại, hét lên một câu “Thật cảm động” một cách thái quá, sau đó lại giơ micro ra trước mặt tôi:

- Còn cô thì sao?

Tôi nhìn cô ta, khuôn mặt không chút biểu cảm:

- Nếu nói con gái là người tình kiếp trước của bố, có thể kiếp trước tôi đã giết người tình của mình, vì thế kiếp này mới bị báo ứng...

Tôi vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Quân Lương kéo đi. Tối hôm ấy chúng tôi xem ti vi rất lâu. Trong đoạn phỏng vấn ấy có rất nhiều cô gái không xinh đẹp bằng chúng tôi nhưng không có chúng tôi.

Quân Lương tức đến nỗi bóp tay tôi:

- Chỉ tại cậu nói lung tung, đáng ghét!

Trên đời này ai cũng là diễn viên. Người khác đều thích tỏ ra nghiêm túc còn tôi thì không.

Quả thật có những người lúc nào cũng dùng cách cười nói để bày tỏ sự thật đầy máu và nước mắt. Chưa hẳn họ đã kiên cường nhưng từ khi sinh ra họ đã thích phô trương.

Tôi là người như vậy. Viên Tổ Vực cũng như vậy.

Buổi chiều tuyết rơi ấy, nhà trường cho về sớm. Một đám bạn học cùng về nhà, Viên Tổ Vực cũng ở trong số đó.

Lúc sắp đi đến con đường gần nhà, hình bóng màu xám bên cạnh sạp bánh bao cùng với chiếc xe nhỏ ngồi trong gió tuyết khiến anh vô cùng sửng sờ.

Đôi chân như bị cắm rễ trong tuyết, không thể bước thêm một bước nào.

Linh hồn như bị đóng băng, không thể nói, không thể động đậy, không thể suy nghĩ.

Đến lúc này anh mới biết quả thực mình đã đánh giá cao bản thân mình. Không sai, ai cũng nói là “không được coi thường những người nghèo khó”, “không có nhân dân lao động thì không có chúng ta ngày nay” hay “chỉ cần là những người kiếm tiền bằng đôi tay của mình thì đều đáng được tôn trọng”... Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó, khi nó thật sự xảy ra với mình và người thân của mình thì mọi chuyện lại khác.

Viên Tổ Vực bị đánh gục bởi cảm giác nhục nhã ẩn chứa trong lòng.

- Này, Viên Tổ Vực, cậu sao thế?

Tiếng gọi ấy đánh thức anh. Anh nhanh trí, vờ ra vẻ như để quên thứ gì đó ở trường, vội đập tay lên đầu và nói:

- Trời ơi, các cậu đi trước đi, mình quay lại lấy cái này.

Không đợi bất kỳ người nào kịp phản ứng, anh vội vã quay người, ra sức chạy về phía trường học.

Có lẽ giống với tâm trạng của tôi khi chạy như một kẻ điên loạn trong mưa, chỉ muốn chạy mãi, chạy mãi, chạy đến tận cùng trái đất, đến ngày tận cùng của thế giới...

Tối hôm ấy anh về nhà rất khuya. Lúc mở cửa nhìn thấy thức ăn và canh nóng trên bàn, anh chợt dạ gọi một tiếng:

- Mẹ!

Khuôn mặt mẹ không hề có một chút không vui nào, chỉ là như vừa mới thoát khỏi trạng thái suy tư:

- A... con về rồi, cứ cách mười phút mẹ lại hâm nóng thức ăn một lần. Cơm vẫn ở trong nồi, mau bỏ cặp sách xuống, rửa tay rồi ăn cơm đi...

Tiếng nước chảy róc rách giống như những giọt nước mắt đang trào dâng trong lòng. Viên Tố Vực tự hỏi mình đây giễu cợt, mà trở nên đa sầu đa cảm như vậy từ khi nào, cứ như con gái ấy.

Hai mẹ con ngồi trên bàn ăn, không ai nói một lời nào. Viên Tố Vực và thật nhanh hai bát cơm rồi ném đĩa xuống.

- Mẹ, con đi học bài đây.

Đúng lúc anh đứng dậy, một câu nói của mẹ khiến anh có cảm giác như bị lột sạch quần áo rồi đi thị chúng, bỗng chốc bị cảm giác xấu hổ ê chề đánh bại.

- Chiều nay mẹ nhìn thấy con.

Bao lâu nay không được chứng kiến một trận tuyết lớn như thế. Thế giới được bao phủ bởi một màu trắng muốt. Hồi còn nhỏ cũng đã từng tin

rằng có ông già Noel.

Đêm Giáng sinh cũng ngốc nghếch treo một chiếc tất ở đầu giường rồi đi ngủ với niềm mong đợi ngọt ngào. Trong giấc mơ, ông già Noel cười tuần lộc mang đến những bức xếp hình, mô hình hoặc súng mới nhất.

Trong căn phòng tĩnh lặng, Viên Tổ Vực nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng suy nghĩ trở về nhiều năm trước đây, đến tận khi mẹ nói câu tiếp theo:

- Mẹ... Có phải mẹ khiến con cảm thấy mất mặt không?

Dưới ánh đèn, đôi mắt mẹ ẩn chứa sự cảm thông.

Từ ngày bố mất, tất cả mọi nỗi ảm ức, đau khổ, bi thương kìm nén trong lòng, thêm vào đó là nỗi hổ thẹn, day dứt, mọi cảm xúc đều vỡ òa trong khoảnh khắc ấy.

Một người tưởng rằng mình đã trưởng thành, thành nam tử hán như anh cuối cùng vẫn khóc nức nở như một đứa trẻ trước mặt mẹ.

Ngày hôm sau, khi anh đi làm thủ tục thôi học, tất cả giáo viên biết anh đều chạy đến ngăn anh. Vẻ nuối tiếc và thương xót trên khuôn mặt của mọi người đều rất thật lòng nhưng chính sự đồng cảm ấy càng thôi thúc anh hạ quyết tâm thôi học.

Trước khi rời khỏi trường, cô giáo chủ nhiệm từ trước tới nay vốn rất yêu quý anh gọi anh lên văn phòng, rồi đóng cửa lại, pha cho anh một tách trà nóng.

Ngồi đối diện với cô giáo, anh khẽ nói:

- Thưa cô, còn nhớ hồi chúng em mới vào cấp ba, cô yêu cầu mỗi người nói một câu mà mình thích nhất, lúc ấy em đã đứng trên bục giảng và nói: không được toại nguyện thì tu dưỡng phẩm chất của mình. Nếu đã

được toại nguyện thì giúp đỡ người khác. Hoàn cảnh của em bây giờ không có đủ tư cách để nói về sau. Tâm nguyện duy nhất của em là không trở thành gánh nặng cho mẹ em. Một mình mẹ... sức khỏe lại không tốt... cơ hội đi học sau này vẫn có nhưng mẹ thì chỉ có một.

Sau khi nghe xong những lời nói ấy, một người cũng làm mẹ như cô giáo không kìm được nước mắt. Sau khi lấy lại bình tĩnh, cô mỉm cười vỗ vai học trò cưng:

- Trò ngoan, trải qua khó khăn mới thành nghiệp lớn, cô luôn tin rằng qua cơn bĩ cực sẽ đến hồi thái lai, cố lên nhé!

Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai? Sau khi bước ra khỏi cổng trường, Viên Tố Vực ngửa đầu nhìn bầu trời u ám.

Đã qua cơn bĩ cực rồi, bao giờ mới tới hồi thái lai?

Sau khi nghe xong câu chuyện của Viên Tố Vực, cảm giác trong lòng tôi khó có thể diễn tả được. Nhưng cho dù thế nào tôi cũng không nói với anh niềm xót thương từ tận đáy lòng mình.

Với tính cách nóng nảy của anh, nếu nghe thấy tôi xót thương cho hoàn cảnh của anh thì không biết chừng sẽ giội cốc Coca lạnh từ đầu đến chân tôi.

Giống như một sự trao đổi trong im lặng, tôi ngửa đầu mỉm cười với anh:

- Thực ra... em cũng là đứa trẻ lớn lên trong gia đình chỉ có mẹ!

Cuối cùng, tôi đã mơ hồ ngủ thiếp đi. Không biết tại sao tôi gần như không bận tâm đến chuyện Cố Từ Viễn tắt máy như lần trước nữa.

Là bởi vì niềm tin dành cho anh sâu sắc hơn? Hay là câu chuyện của Viên Tố Vực đã chuyển hướng chú ý của tôi? Tôi không nghĩ nhiều như thế.

Bởi vì trong cuộc sống luôn ẩn chứa những thay đổi khó có thể dự đoán được. Vì thế tôi hi vọng mình có thể độ lượng một chút, thậm chí là ngu ngơ một chút.

Hồi nhỏ, hạnh phúc là một chuyện đơn giản. Đến một độ tuổi nhất định mới hiểu, thực ra đơn giản mới chính là hạnh phúc.

Một người ôm gối chảy nước miếng như tôi dĩ nhiên không biết lúc ấy có tiết mục nào đang diễn ra trong cuộc đời của Quân Lương và Cố Từ Viễn.

Trái tim đang nhảy múa vì sung sướng của Trần Chỉ Tình bỗng chốc nguội lạnh khi nhìn thấy Quân Lương bước ra từ sau lưng Đỗ Tâm.

Một người trước đó đã cố gắng kiềm chế bản thân như cô ta bỗng bật cười. Nụ cười ấy khiến người ta phải rùng mình. Cô ta cười rồi cầm túi của mình, đẩy Đỗ Tâm và Quân Lương sang một bên, lão đảo đi ra ngoài.

Đêm đã rất khuya, trên đường không còn người đi bộ. Dưới bóng cây, dáng người lão đảo của Trần Chỉ Tình trông giống như oan hồn.

Đỗ Tâm chạy theo kéo Trần Chỉ Tình lại nhưng không ngờ cô ta lại cắn vào tay của cậu. Đỗ Tâm đau điếng người, vội vàng rút tay lại. Nhìn cổ tay mới thấy chỗ bị cắn nhanh chóng sưng tấy lên.

Ánh mắt của Trần Chỉ Tình đờ đẫn nhưng giọng nói thì lạnh lùng:

- Đỗ Tâm đau không? Tôi nói cho anh biết, có đau đến đâu cũng không bằng một phần vạn nỗi đau trong tim tôi!

Quân Lương chạy lại, định kiểm tra cổ tay của Đỗ Tâm nhưng bị Trần Chí Tình ném túi vào đầu. Chiếc túi không nhẹ chút nào, khiến Quân Lương cũng đau đến nghiến răng nghiến lợi.

- Ha ha, thật nực cười, thật nực cười... - Trần Chí Tình cười rồi nước mắt cũng chảy xuống. - Đỗ Tâm, chỉ có tôi mới ở đây chờ anh, chỉ có tôi ngu ngốc tưởng rằng vẫn còn có thể cứu vãn được. Các người là lũ hèn hạ, các người sẽ không được chết yên ổn đâu!

Câu nói như lời nguyền này khiến Quân Lương không tìm được cơn rùng mình. Cô bước lên trước, nhìn Trần Chí Tình như xem thường cái chết rồi nói:

- Tôi biết, bây giờ có nói gì cũng không thể bù đắp được. Cô muốn đổi xử với tôi thế nào tôi đều nhận nhưng nhất định tôi sẽ ở bên Đỗ Tâm!

Nhất định sẽ ở bên anh ấy!

Thành cổ trong đêm tối không ồn ào và huyên náo như thành phố. Nhưng trong không gian này, càng yên tĩnh thì càng dễ xuất hiện một thứ gọi là mờ ám.

Sau khi tắm xong, Lâm Mộ Sắc không mặc quần áo lót mà chỉ quấn chiếc áo khoác dày rồi ngồi xuống bên cạnh Cố Từ Viễn. Bàn tay với những chiếc móng tay sơn màu champagne khẽ đặt lên bàn tay phải đang cầm chuột của Cố Từ Viễn.

Cố Từ Viễn sững người, vội vàng rút tay lại:

- Cô đi ngủ đi, tôi nhường giường cho cô, lát nữa tôi đi lấy thêm đệm trải dưới đất.

Lâm Mộ Sắc nhú mày, ghé sát vào tai anh, nói rất ngọt ngào:

- Anh sợ em à?

Giống như bị ong chích, Cố Từ Viễn đứng phắt dậy, luống cuống nói:

- Hay là tôi nhường phòng cho cô, tôi sang phòng bạn ngủ... Anh vừa nói vừa đi ra cửa nhưng không ngờ Lâm Mộ Sắc lao như tên bắn ra chặn trước mặt anh.

Động tác quá mạnh, áo khoác xộc xệch, bên trong chiếc váy ngủ ren màu trắng, bầu ngực với đường cong hoàn hảo lúc ẩn lúc hiện. Một giây sau, mặt Cố Từ Viễn nóng bừng.

Lâm Mộ Sắc không cười nữa, nhìn thẳng vào mặt anh nói:

- Anh hiểu rất rõ mục đích em đến đây, hai chúng ta đừng làm ra vẻ nữa. Lâm Mộ Sắc em thích gì thì nói thẳng. Không sai, em thích anh, em muốn ở bên anh.

Đã đến mức này, Cố Từ Viễn cũng không muốn tỏ ra ngây ngô nữa. Anh nhìn thẳng vào mặt Lâm Mộ Sắc:

- Cô đừng thần kinh nữa, để tôi đi, chuyện này tôi sẽ không để cho Sơ Vi biết.

- Tổng Sơ Vi? Ha ha... - Lâm Mộ Sắc cười khẩy. - Anh tưởng em sợ cô ta biết sao?

Cố Từ Viễn đứng im không nhúc nhích, nhìn cô gái trước mắt mình. Dáng vẻ của cô ta khi không trang điểm cũng rất đẹp nhưng lúc này, “vẻ đẹp” này rất nguy hiểm.

Giảng co một hồi, giọng điệu của anh có chút nhượng bộ:

- Đủ rồi, Lâm Mộ Sắc, lần trước Sơ Vi đã rất đau lòng rồi. Tôi không muốn vì chúng ta mà cô ấy bị tổn thương. Cô tha cho tôi có được không?

- Chúng ta? - Lâm Mộ Sắc không nhịn được bật cười. - Cố Từ Viễn, anh nói “chúng ta”... Anh hãy tự hỏi lòng mình, anh thật sự không có một chút, một chút cảm giác nào với em sao?

Vạn vật đều chìm trong tĩnh lặng, cả thế giới đều đang chờ đợi câu trả lời của anh.

Dường như một thế kỷ qua đi, cuối cùng anh nói:

- Không.

- Nếu cô ở bên anh ấy? Thế tôi là cái gì? - Khi Trần Chỉ Tình lớn tiếng hét lên, cô ta đã hoàn toàn sụp đổ.

Nếu có thể, Quân Lương rất muốn quỳ xuống trước mặt cô ta. Nếu quỳ có thể bù đắp lỗi lầm của mình, cô nguyện quỳ mãi không đứng dậy.

Nhưng sai là sai, cái sai này vĩnh viễn khắc sâu trong thời gian và vũ trụ, không thể được thông cảm, không thể được tha thứ. Quân Lương hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

Đỗ Tâm bước lại, nhìn hai cô gái đang run lên cầm cập. Một người đã từng có quãng thời gian tươi đẹp bên anh. Một người khiến anh muốn cùng nắm tay đi tới tương lai. Nhưng lúc này đây, vì anh mà họ đều phải chịu nỗi đau quá lớn.

Nếu anh thật sự có thể hoàn toàn bất chấp lễ tiết đạo đức, nếu anh không hề có một chút lương tâm, vậy thì anh cũng không phải chịu đựng nỗi giày vò và day dứt như thế.

Không phải anh do sự không quyết đoán. Thực ra từ rất lâu rồi anh đã muốn nói rõ ràng với Trần Chỉ Tình hoặc Quân Lương. Nhưng thời cơ thích hợp ấy không xuất hiện, cứ kéo dài mãi, cuối cùng biến thành tàn cục không thể giải quyết được.

Cảm giác cổ họng có một cục than nóng bỏng, không thể nói được lời nào.

Một lúc lâu sau, Trần Chí Tình run rẩy hỏi:

- Hai người, ai chủ động trước?

Quân Lương đang định mở miệng nhưng lại bị Đỗ Tâm kéo ra phía sau:

- Là anh.

Tất cả những cử chỉ nhỏ đều lọt vào mắt Trần Chí Tình. Cô ta cười khẩy rồi bất ngờ vung tay lên, tát vào mặt Đỗ Tâm...

Trong đêm tối yên tĩnh, cái tát ấy bỗng trở nên thật vang dội.

Quân Lương ôm má trái, không ngoảnh đầu lại.

Lúc nói “không”, Cố Từ Viễn không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Mộ Sắc. Là phản cảm, bối rối hay chột dạ, trong thoáng chốc bản thân anh cũng không rõ. Nhưng đối với một người từng trải như Lâm Mộ Sắc, tâm trạng mâu thuẫn này chẳng khác nào trò trẻ con.

Khuôn mặt của cô ta ẩn chứa nụ cười trêu chọc. Đến lúc này, cô ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Trong cái thời tuổi trẻ hư hỏng của mình, không biết cô ta đã có bao nhiêu bạn trai, đã từng có bao nhiêu cuộc tình một đêm. Cô ta đã chán ngấy cái chuyện quan hệ nam nữ nhưng dường như Cố Từ Viễn không giống với những chàng trai ấy.

Cô ta nhớ buổi tối mà cô giả vờ say, con bé ngu ngốc Tống Sơ Vi lại để Cố Từ Viễn đưa cô về nhà. Ngồi trên taxi, gió bên ngoài cửa sổ thổi vào

rất mát. Thực ra trước khi ghé sát lại hôn anh, cô ta cũng đã đấu tranh tư tưởng.

Mặc dù quan hệ với Tống Sơ Vi không thể coi là sống chết có nhau nhưng dù sao cũng coi là bạn... Mặc dù cô ta không phải là người tốt đẹp gì nhưng chuyện chơi xấu bạn bè thì chưa làm bao giờ.

Nhưng khuôn mặt của Cố Từ Viễn lúc nhìn nghiêng quả thật rất đẹp trai. Dáng vẻ anh bặm môi trông có chút ngậy ngô nhưng cũng rất đáng yêu...

Chẳng muốn nghĩ nhiều như thế, cứ coi là còn làm rối loạn tâm trí đi. Khuôn mặt ngà ngà say của cô ta nở nụ cười xảo quyết, sau đó ghé sát lại hôn anh.

Sau đó dáng vẻ luống cuống của Cố Từ Viễn khiến cô ta cười gằn chết.

- Cố Từ Viễn, em thích anh, ngay cả trước mặt Tống Sơ Vi em cũng dám nói như vậy!

Câu nói ấy giống như ném một quả bom xuống mặt hồ đang yên ả. Cố Từ Viễn bất chấp tất cả, tức giận gầm lên với cô ta:

- Mẹ kiếp, có phải cô bị điên không hả? Hôm ấy khi đưa cô về chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao? Tôi chỉ thích Tống Sơ Vi, tôi sẽ không để bất kỳ ai làm tổn thương cô ấy.

Anh vừa nói dứt lời, Lâm Mộ Sắc liền ôm chầm lấy anh. Trong lúc đầu óc anh trống rỗng, bờ môi mềm của cô ta chạm vào môi anh...

Cảm giác tội lỗi giống như ký sinh trùng bò trên sống lưng của Cố Từ Viễn, anh đứng im không nhúc nhích.

Một lúc rất lâu sau, Lâm Mộ Sắc buông anh ra, hai mắt ngấn lệ:

- Thế em thì sao? Anh sợ Tống Sơ Vi bị tổn thương, thế em thì sao? Em cũng là người, em cũng có lòng tự trọng. Anh có nghĩ đến cảm giác của em không?

Nước mắt của cô ta giống như dòng suối nhỏ chảy xuống làn da trắng muốt. Cuối cùng Cố Từ Viễn giơ tay lên, đưa về phía mặt cô ta.

Sáng hôm sau thức dậy, tôi ngạc nhiên phát hiện hình như suốt đêm không có ai ngủ trên giường của Quân Lương. Tôi không đánh răng rửa mặt mà túm lấy Đường Nguyên Nguyên đang trang điểm rồi hỏi:

- Cậu nhìn thấy Quân Lương không? Nhìn thấy không?

Khuôn mặt của Nguyên Nguyên khi mới kẻ nửa đường lông mày trông rất buồn cười. Cô ta khó chịu gạt tay tôi ra:

- Không! Tối qua cô ta không về... Tiếng ngáy của cậu khiến cả đêm tôi không ngủ được. Xin cậu hãy đi mua ngay một cái khẩu trang đi!

Tôi ngáy ư? Quả thực điều này khiến tôi khó mà tin được... có điều đây không phải trọng tâm. Trọng tâm là Quân Lương chết ở đâu rồi?!

Điện thoại của tôi mở máy cả ngày, nhưng khi tôi lôi điện thoại dưới gối lên thì đến một tin nhắn, một cuộc gọi nhờ cũng không có.

Không có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ của Quân Lương, hay Cố Từ Viễn.

Tôi phải thừa nhận là bắt đầu từ giây phút ấy, tâm trạng của tôi trở nên rất tồi tệ.

Buổi trưa tan học, các bạn chạy ùa vào nhà ăn như ong vỡ tổ. Cảnh tượng này có thể dùng cụm từ “khí phách vang dội non sông” để miêu tả,

nhưng tôi không có chút hứng thú nào.

Suốt buổi sáng, điện thoại của tôi như bị chết vậy. Ngay cả số điện thoại 10086 bị tôi lưu là “không biết xấu hổ” cũng không giục tôi nộp tiền điện thoại. Cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ thật tệ.

Trên đường về ký túc xá, tôi như người mất hồn. Thật ra tôi rất muốn gọi điện thoại để chửi mửi tám đời tổ tông nhà Cố Từ Viễn nhưng cái sự thật anh ta tắt máy tối hôm trước khiến tôi mất hết dũng khí.

Tôi tự an ủi mình là sẽ không có chuyện gì đâu, chắc chắn là quá bận. Bây giờ tôi phải là một cô gái hiểu chuyện, sau này làm một người vợ hiền thực!

Sau lưng vang lên giọng nói của Lương Tranh. Tôi mơ màng ngoảnh đầu lại, cậu ta định nói gì đó nhưng lại thôi. Quen nhau lâu như vậy, tôi chưa thấy cậu ta như thế bao giờ.

Do dự một lúc, cuối cùng cậu ta cũng hỏi tôi:

- Cậu ở cùng ký túc xá với Nguyên Nguyên, có nhận ra gần đây cô ấy có gì bất thường không?

- Hả? - Tôi càng mơ hồ hơn, lẽ nào phong thủy của phòng chúng tôi có vấn đề thật sao? Tôi còn tưởng chỉ có tôi và Quân Lương không được như ý. Trong tình huống này, quả thực tôi không còn tâm trạng nào để bận tâm đến Đường Nguyên Nguyên...

Lương Tranh thấy tôi không nói gì nên cũng sốt ruột:

- Hình như cô ấy muốn chia tay với mình.

- Á! - Mặc dù thốt lên nhưng giọng điệu hoàn toàn khác với trước đó.

Vẻ mặt của Lương Tranh ẩn chứa vẻ đau khổ và mơ hồ. Cậu ngừng một lát rồi nói với tôi như muốn nhờ vả:

- Tổng Sơ Vi, nếu tiện thì cậu hãy giúp mình hỏi cô ấy nhé. Mình không muốn làm phiền cô ấy. Cậu hãy nói với cô ấy là khi nào nghĩ rõ ràng rồi thì hãy đến tìm mình.

Thú thực, tôi không thích chuyện tình cảm giữa Lương Tranh và Đường Nguyên Nguyên, càng không thích Lương Tranh. Có lẽ là ấn tượng đầu tiên không được tốt lắm chứ không phải vì tướng mạo cậu ta. Cậu ta luôn khiến tôi có cảm giác lăm điều, tính toán. Nhưng sau khi cậu ta nói xong câu ấy, bỗng nhiên tôi cảm thấy thật ra Đường Nguyên Nguyên được một chàng trai như thế này trao tình yêu, chưa chắc đã không phải là một điều hạnh phúc.

Yêu một người thì mới đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy để nghĩ cho cô ấy, không gây rắc rối cho cô ấy, không ép buộc cô ấy, không làm tổn thương cô ấy.

Khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên tôi rất muốn hỏi: Cố Từ Viễn, anh có thật lòng yêu em.

Buổi chiều Quân Lương mới về. Lúc cô ấy đẩy cửa bước vào cũng là lúc tôi đang làm bài tập, vừa viết vừa oán trách thế giới này không có công lý, vì sao sinh viên đại học vẫn phải làm bài tập. Đúng là khiến người ta suy sụp!

Vì quay lưng về phía cô ấy nên tôi không nhìn thấy vẻ mặt của cô ấy, chỉ buột miệng hỏi một câu:

- Tối qua cậu đi đâu đấy? Cũng không gọi điện thoại.

Một lúc rất lâu sau cô ấy mới khẽ nói:

- Tối qua mình đi nhà nghỉ.

Tôi vẫn chưa kịp mở miệng thì nghe thấy cô ấy nói thêm:

- Cùng với Đỗ Tâm.

Chiếc bút trên ray tôi rơi xuống tờ giấy nháp. Tôi ngoảnh đầu nhìn cô ấy, không dám tin vào mắt mình. Cô ấy tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên như đã đoán trước được tất cả những gì đang diễn ra.

Có phải tôi nghe nhầm không? Vẫn hy vọng vào may rủi, tôi mỉm cười hỏi cô ấy:

- Cậu nói gì cơ, sao có thể như thế được...

- Sơ Vi, đó là sự thật, mình không chia tay với Đỗ Tâm.

Cuộc đời con người lúc nào cũng đầy ắp sự hụt hẫng.

Hụt hẫng là một cảm giác khó có thể gọi tên, là cảm giác bỗng chốc cảm thấy xa cách.

Giống như khi tôi gọi điện cho Cố Từ Viễn, nghe thấy thuê bao không liên lạc được.

Giống như lúc này người bạn thân nhất của tôi đứng trước mặt tôi, bình tĩnh nói với tôi rằng cô ấy không những không chia tay với kẻ bắt cá hai tay mà tối qua cô ấy đã cùng hắn đi nhà nghỉ.

Cảm giác ấy ai có thể hiểu được đây? Giống như giương mắt nhìn một hòn ngọc không tì vết rơi xuống bùn.

Đôi mắt của Quân Lương ẩn chứa ánh sáng hừng hực. Cô ấy nhìn tôi nhưng không giống như đang nói với tôi:

- Đôi khi yêu có nghĩa là phản bội.

Tôi nhìn cô ấy. Bao nhiêu năm nay, chưa từng có một khoảnh khắc nào tôi cảm thấy chúng tôi xa lạ như thế này.

Đột nhiên chuông điện thoại reo lên trong không khí ngọt ngào ấy. Quân Lương lấy điện thoại trong túi, ấn nút nghe, chưa nói một câu nào mà đã sững sờ.

Tôi bước lại, lay người cô ấy:

- Quân Lương, sao thế?

Cô ấy nhắm mắt lại rồi lại trợn tròn mắt. Cô ấy nói:

- Trần Chí Tình nhảy lầu rồi.

Giống như sóng dâng biển động, cát bay mù trời...

Một giây sau Quân Lương quay sang ôm tôi rồi lẩm nhẩm như người mất hồn:

- Phải làm sao đây? Làm sao đây?...

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

2 – Anh thấy tôi rất bí ối đúng không? Nói cho anh biết còn có người bí ối hơn.

Lúc xuất hiện trước mặt tôi, Viên Tố Vực thở hỗn hển hai ba phút sau mới thở đều, sau đó hỏi:

- Em sao thế, khóc nức nở trong điện thoại, anh còn tưởng em bị cướp!

Tôi run nẩy nhìn anh, không nói được gì. Anh lo lắng nhìn tôi một lúc, cuối cùng không nói gì mà dắt tay tôi đi.

Vì sao phải khóc, thật sự tôi cũng không biết nữa. Về lý mà nói, Trần Chỉ Tình và tôi không thân cũng chẳng quen. Cô ta có bi thảm đến đâu thì cũng không liên quan đến tôi.

Nhưng tôi cảm thấy rất buồn, thật sự rất buồn.

Trên đường cùng Quân Lương đến bệnh viện, chúng tôi nắm chặt tay nhau, lòng bàn tay của hai đứa đều ướt đẫm. Có một khoảnh khắc tôi cảm thấy vách ngăn ngăn cách giữa chúng tôi biến mất, dường như tất cả lại quay trở về như lúc đầu.

Nhưng khi nhìn thấy Đỗ Tâm, tôi biết đó chẳng qua chỉ là ảo giác của mình.

Nhìn thấy Quân Lương chạy lại ôm chầm lấy Đỗ Tâm trước mặt mọi người, nhìn thấy Đỗ Tâm ôm Quân Lương rất chặt, giống như ôm vật báu

quý giá nhất trên đời... Khoảnh khắc ấy tôi thật sự tiếc cho cô gái tên là Trần Chỉ Tình đang nằm trong phòng cấp cứu.

Để thời gian quay về tối hôm qua, cuộc chiến giằng co giữa ba người.

Sau khi Quân Lương bị Trần Chỉ Tình tát một cái rất đau, rất lâu sau không ngoảnh đầu lại. Cái tát ấy nặng như thế nào cả ba người đều biết. Quân Lương chỉ thấy mặt mình như sắp nổ tung, hai tai ù lại... Nhưng khó chịu nhất không phải là cảm giác đau về thể xác mà là nỗi nhục nhã trong tim.

Trần Chỉ Tình sững người vài giây, bắt đầu vừa khóc vừa cười.

Đó là một nét biểu cảm rất kỳ lạ, có chút rùng mình, khiến người ta xót xa. Từ trước tới nay cô ấy luôn để lại cho người ta cảm giác là một tiểu thư nho nhã, chưa bao giờ có ai nhìn thấy cô ấy vì chuyện gì mà khóc như thế.

Cô ấy gào lên đến xé ruột xé gan:

- Tôi hận các người. Tôi hận các người. Tôi hận các người.

Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng gào thét ấy giống như cơn ác mộng bao trùm Đỗ Tâm và Quân Lương.

Đến tận khi cổ họng khàn đặc, đến tận khi không còn sức lực nữa, cuối cùng Trần Chỉ Tình cầm túi lên, giơ tay vẫy một chiếc taxi rồi phóng đi.

Đỗ Tâm chạy theo vài bước nhưng không đuổi được nên cũng thôi, quay lại với Quân Lương. Hai mắt cô ấy ngấn lệ nhưng không khóc thành tiếng.

Hai tiếng “xin lỗi” Đỗ Tâm đã nói nhiều đến nỗi không muốn nói nữa nhưng ngoài hai tiếng này, anh còn có thể nói điều gì khác đây?

Họ đứng trên con đường đó rất lâu, rất lâu, không ai nói gì, thỉnh thoảng có tiếng còi xe vang lên đột ngột và hun hút, giống như tiếng nước nở.

Đỗ Tâm khẽ nói:

- Quân Lương, anh đưa em về nhé.

Nhưng cô ấy đứng im tại chỗ, không nhúc nhích, chậm rãi nói:

- Đỗ Tâm... Anh mang chứng minh thư chứ... em... không muốn về.

Trần Chỉ Tình về đến nhà, bố mẹ đều đã ngủ. Cô rón rén bước vào phòng mình, ôm con mèo Garfield ngoại cỡ bằng bông trên giường khóc đến chết đi sống lại.

Từ trước đến nay cô không biết rằng mình có nhiều nước mắt như vậy. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghĩ rằng người mà mình yêu nhất lại đâm một nhát dao vào tim mình.

Điều gì có thể khiến người mình đã từng tin tưởng nhất vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ nguyên tắc, bảo vệ một đứa con gái khác trước mặt mình? Rốt cuộc có bao nhiêu thứ đáng tin trong trái tim của con người?

Còn cả tình yêu...

Tay chân Trần Chỉ Tình lạnh buốt, trong lòng trào dâng cảm giác bi ai bất lực và sự căm phẫn.

- Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người như thế... - Ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra khi nói câu ấy, vẻ mặt của mình biến dạng trông đáng sợ như thế nào.

- Tôi tuyệt đối không cho phép người khác cần thì đến với tôi, sau đó gạt tôi sang một bên!

Trong lòng cô ta, có một số thứ mềm mại, lương thiện, khiêm nhường đang từ từ tan biến như mây khói.

Sau khi đưa Quân Lương về trường, Đỗ Tâm nhận được điện thoại của Trần Chí Tình.

Mãi đến nửa đêm mới đến nhà nghỉ nghỉ ngơi, Quân Lương vô cùng mệt mỏi. Sau khi tắm xong mới lấy lại được chút tinh thần, mở cửa phòng tắm thì thấy Đỗ Tâm đứng cạnh cửa sổ hút thuốc. Hình bóng ẩn chứa nỗi cô đơn.

Khoảnh khắc ấy, trái tim của cô như bị một thứ vũ khí vô hình đánh gục.

Đêm lạnh như nước, Đỗ Tâm hút thuốc, khẽ nói:

- Em ngủ trước đi.

Nhưng đợi đến khi anh tắm xong bước ra ngoài, Quân Lương vẫn chưa ngủ. Ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu vào khuôn mặt u sầu của cô, trông giống như một bức tranh cũ kỹ.

Đỗ Tâm bước lại, ngồi xuống cạnh giường nhìn cô.

Chỉ là thời gian một hai năm, so với cô gái lúc đầu, chạy ra từ trong quán bar, tươi cười xin số điện thoại của anh, Quân Lương trước mặt anh lúc này không còn ngây thơ như thế nữa, đôi mắt ẩn chứa nỗi u buồn.

Sau này có còn nhìn thấy nụ cười giống như đóa hoa ấy không? Nếu không nhìn thấy, mình phải chịu trách nhiệm như thế nào đây? Đỗ Tâm cảm thấy xót xa trong lòng.

Quân Lương lại gần ôm lấy anh, mùi hương thoang thoảng của sữa tắm lan tỏa trong không gian.

- Đỗ Tâm.

- Ủm? - Đỗ Tâm chờ mãi không thấy Quân Lương nói tiếp, ngỡ rằng cô khóc nhưng nhìn mặt cô thì không phải.

Trước ánh mắt nghi ngờ của Đỗ Tâm, Quân Lương mỉm cười nói câu mà trước đó mình ngại không nói:

- Đỗ Tâm, em yêu anh.

Đêm tối ở thành cổ, dường như ở phía xa có tiếng hát lúc ẩn lúc hiện. Cổ Từ Viễn đứng hút thuốc trên hành lang của khách sạn.

Anh là người rất ít khi hút thuốc. Điều thuốc này là Lâm Mộ Sắc đưa cho anh, nụ cười của cô ta rạng ngời như đóa hoa, ẩn chứa sức hút đầy tội lỗi.

Hành lang lúc đêm khuya không có một bóng người. Cổ Từ Viễn ngửa đầu nhả một vòng khói lớn. Sạc pin báo đã đầy nhưng lúc này gọi điện phải nói thế nào? Có thể nói gì đây?

Có thể thản nhiên, vờ như không có chuyện gì xảy ra được không? Có thể vui vẻ trêu đùa như trước đây được không?

Anh biết mình không thể. Một số người ngay từ khi mới sinh ra đã biết dàn xếp mọi việc, nói dối mà mặt vẫn thản nhiên như không. Nhưng anh không phải là loại người ấy.

Ánh đèn ở hành lang rất yếu ớt, nhìn từ đầu này sang đầu kia giống như đường hầm mỗi lúc một nhạt nhòa.

Anh nghĩ rất lâu rất lâu, cuối cùng vẫn không mở máy.

Quay về phòng, Lâm Mộ Sắc đã ngủ rồi, cánh tay trắng muốt thò ra ngoài. Cố Từ Viễn không tìm được đắp chăn cho cô ta.

Vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ của Sơ Vi khi ngủ... Đột nhiên Cố Từ Viễn giật mình vì ý nghĩ của mình. Chẳng mấy chốc, cảm giác day dứt trước đó lại vấy lấy anh.

Trong đầu anh hiện lên đôi mắt của Tống Sơ Vi. Đôi mắt sáng như hồ nước ở thành cổ.

Buổi sáng, ánh nắng mặt trời xuyên qua rèm cửa hắt vào phòng. Quân Lương mở mắt, nhìn thấy Đỗ Tâm vẫn đang ngủ say bên cạnh.

Cuối cùng đã xác định được một số chuyện. Chuyện mà trước đó chưa nắm chắc, suy tính thiệt hơn, sau buổi tối hôm qua, cuối cùng đã đến. Trong lòng Quân Lương cũng có chút coi thường bản thân mình nhưng cảm giác ấy nhanh chóng biến mất.

Cô khẽ đưa tay ra vẽ lông mày của Đỗ Tâm, tự nói với mình rằng có mắt sẽ có được.

Những cái cô có được không phải là may rủi. Tối hôm qua, khi cô hạ quyết tâm nói câu: “Em không muốn về”, tất cả mọi việc diễn ra sau đó đều nằm trong dự tính của cô.

- Em không hối hận! - Cô ghé lại gần, khẽ hôn lên mặt Đỗ Tâm. Nước mắt trào dâng trên đôi mắt của cô.

- Em thật sự không hối hận! - Giống như muốn khẳng định lại, cô lại nhắc lại một lần nữa.

Dĩ nhiên cô không biết rằng cũng trong lúc ấy, người bạn thân nhất của cô đang ở trong trường, lo lắng đến nỗi ăn không ngon vì suốt đêm cô không về.

Nước mắt của tôi rơi lã chã. Viên Tố Vực ngồi đối diện với tôi, không hỏi câu nào. Anh cũng nhận ra là tâm trạng của tôi khó mà bình tĩnh ngay được. Ngoài việc kiên nhẫn chờ đợi, không có cách nào khác.

Tôi không biết mình đã sụt sịt bao lâu nhưng tôi biết khi mình cúi đầu khóc lóc, khách hàng và nhân viên phục vụ đi ngang qua đều nhìn chúng tôi với ánh mắt tò mò.

Cuối cùng tôi không chịu được cảm giác bị người ta soi mói. Tôi không khóc nữa, nói với Viên Tố Vực:

- Chúng ta đến chỗ khác đi.

Trong quán cà phê tên “Phi”, tôi uống “Mandheling” mà Thẩm Ngôn giới thiệu. Viên Tố Vực không gọi đồ uống gì, anh nói:

- Cà phê không thích hợp với người lao khổ ở đây xã hội như anh. Anh uống nước lọc là được rồi.

Lần đầu tiên tôi hút thuốc trước mặt Viên Tố Vực. Đôi mắt của anh lóe lên chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng tỏ ra bình thường:

- Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh không nghĩ em là cô nữ sinh rất ngoan. Quả nhiên là thế.

Tôi không biết cái thứ tên là nicotine trong thuốc lá có thật sự có tác dụng làm cho người ta trấn tĩnh hay không, có điều ít ra thì nó khiến tôi dần dần lấy lại bình tĩnh.

Trước ánh mắt chăm chú của Viên Tố Vực, tôi kể cho anh nghe mọi thứ mà tôi biết.

Ở thành phố này, những căn nhà cổ cao sáu tầng đã không còn nhiều nữa. Trần Chí Tình ngồi trên lan can gọi điện cho Đỗ Tầm, lời lẽ rất ngắn

gọn:

- Nếu bây giờ anh không đến gặp em thì sau này vĩnh viễn đừng bao giờ gặp em nữa.

Đỗ Tâm đưa Quân Lương về ký túc, đành phải phi như bay đi gặp Trần Chi Tình. Vì quá lo lắng và mệt mỏi nên suýt chút nữa anh đâm vào chiếc taxi trước mặt khi rẽ sang đường.

Trong tiếng chửi bới đáng sợ của lái xe, một linh cảm chẳng lành trào dâng trong lòng Đỗ Tâm.

Thở hổn hển leo lên tầng sáu, Đỗ Tâm nhìn thấy cô gái cô đơn ngồi trên lan can. Khuôn mặt của cô ấy ẩn chứa nỗi tuyệt vọng.

Điều gì khiến tất cả thành ra thế này? - Đỗ Tâm không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ. Anh chỉ có thể cầu xin cô ấy:

- Chi Tình, đừng như thế. Em xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện.

- Còn gì để nói nữa đây? - Cô mỉm cười hỏi lại anh, giọng nói ẩn chứa sự giễu cợt không chút che giấu.

Đỗ Tâm không biết nói gì. Trần Chi Tình nói tiếp:

- Lòng người hiểm ác. Đỗ Tâm, anh biết câu nói này nghĩa là gì chứ... Anh thông minh như thế, dĩ nhiên là biết... Nhưng anh có nghĩ rằng sẽ có một ngày nó lại được dùng để nói anh không?

Tất cả những tình cảm đã có đều đã mất hết, giống như những bộ hài cốt trên chiến trường bị vùi lấp dưới cát bụi. Ai còn nhớ những hồi ức tuy không rung động đến tận tâm can nhưng cũng khắc cốt ghi tâm?

Trần Chi Tình nhìn chằm chằm xuống sàn xi măng dưới tầng một và nói:

- Đỗ Tâm, anh nói xem, đầu chạm đất trước hay chân chạm đất trước thì tốt hơn?

Giống như một sợi dây đàn bị kéo căng cuối cùng bị đứt vì sức kéo quá mạnh, Đỗ Tâm ôm đầu, đau khổ hét lên:

- Trần Chi Tình!

Cô gái được gọi tên ngoảnh đầu lại mỉm cười với anh:

- Anh thấy tôi rất bí ối đúng không? Nói cho anh biết còn có người bí ối hơn...

Nghe đến đây, Viên Tố Vực không khỏi rùng mình, chiếc cốc thủy tinh trên tay cũng run run, nước bắn ra ngoài.

Thật sự tôi buồn đến nỗi không thể nói tiếp được. Tôi không biết có thể nói chuyện này với ai. Tôi là bạn thân nhất của Quân Lương. Đỗ Tâm là bạn thân nhất của Cố Từ Viễn. Về tình về lý, tôi đều không nên đứng về phía Trần Chi Tình.

Cũng phải đợi đến khi một vài sự thật được hé mở, tôi mới biết rằng cuộc đời đầy rẫy những phép ẩn dụ. Lúc tôi rơi nước mắt vì Trần Chi Tình, chẳng phải là đang khóc cho chính mình sao.

Tôi ngừng lại một lát, Viên Tố Vực hỏi tôi với giọng điệu đầy hoài nghi:

- Vậy cô ta nói chuyện bí ối hơn là chuyện gì?

- Định vị. Cô ta đã sớm định vị điện thoại của Đỗ Tâm. Vì thế tối hôm ấy cô ta mới xuất hiện ở quán karaoke.

Đỗ Tâm suy sụp nhưng cũng vô cùng tức giận vì chuyện này. Tất cả những cảm xúc khó nói nên lời đan xen với nhau khiến anh nói năng không

suy nghĩ:

- Trần Chi Tình, cô học được cái thủ đoạn bản thiu này ở đâu vậy?

Cô ấy cười, để lộ hàm răng trắng bóng, cười một cách hời hợt, thậm chí không thèm nhìn anh.

- Bản thiu ư... Có thể là có một chút, nhưng anh có tư cách gì mà nói tôi?

Tất cả đều đã thay đổi, tất cả mọi việc đều không thể quay lại như lúc đầu, vết thương càng lúc càng lớn. Hai con người đã từng gắn bó sâu sắc bị một sức mạnh vô hình đẩy càng lúc càng xa.

Đến lúc này, Đỗ Tâm lại thấy bình tĩnh.

Khuôn mặt không chút biểu cảm của anh trông thật tàn khốc và vô tình:

- Cô nói đúng, tôi có tư cách gì mà nói cô. Chẳng phải bản thân tôi cũng là một kẻ xấu xa sao?

Nụ cười giễu cợt trên khuôn mặt Trần Chi Tình dần dần tan biến, dường như không dám tin Đỗ Tâm sẽ đối xử với mình như vậy. Ánh mắt của cô đầy ngạc nhiên:

- Anh nói thật chứ?

- Thật, những lời xin lỗi tôi cũng nói gì, những chuyện tôi muốn làm để bù đắp cho cô, cô cũng không cho tôi cơ hội. Tôi còn có thể làm gì đây? Chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của cô. Cô muốn nhảy thì nhảy đi!

Bắt đầu từ khoảnh khắc ấy Trần Chi Tình thật sự hoang mang. Cũng chính từ khoảnh khắc ấy cô nhận ra rằng khi Đỗ Tâm đối xử với mình bằng thái độ với người khác thì thật sự tất cả đã không thể cứu vãn được nữa. Cô

tròn mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đỗ Tâm. Bỗng nhiên, tất cả những lời đã chuẩn bị từ trước để chỉ trích anh và Quân Lương giống như xương cá mắc trong cổ họng, không nuốt được, cũng không nhả ra được...

Đỗ Tâm nói tiếp:

- Cô hận tôi, tôi hiểu. Cô luôn miệng nói là cho tôi những năm tháng tốt đẹp nhất. Lẽ nào chuyện đó không phải là trao đổi sao? Lẽ nào tôi cho cô những năm tháng tàn tạ sao? Hai năm cô ở nước ngoài, lẽ nào tôi không đến thăm cô sao? Lẽ nào tôi không nỗ lực để duy trì mối quan hệ này sao?

Một loạt những lời phản vấn khiến Trần Chí Tình không biết nói gì, rất lâu sau cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đỗ Tâm ngừng một lát rồi nói:

- Tôi cũng không muốn như thế này, nhưng chuyện đã đến nước này tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào. Cô muốn thế nào thì cứ làm như thế đi!

Nói xong câu ấy, Đỗ Tâm không đợi Trần Chí Tình nói thêm câu gì mà quay người đi xuống.

Đây là nơi mà Trần Chí Tình đã sống khi còn nhỏ, là nơi mà mấy năm trước khi họ mới yêu nhau, Trần Chí Tình một mực đòi đưa anh đến, nói là muốn anh hiểu quá khứ của mình.

Hồi ấy đâu có ngờ rằng chuyện bắt đầu ở đây thì cũng kết thúc ở đây.

Lúc đi xuống cầu thang, trong lòng anh có một cảm giác khó diễn tả, giống như trút được gánh nặng. Có lẽ con người ai cũng vậy, khi bản thân không thể khống chế được sự biến đổi của sự việc thì đều lựa chọn theo ý trời.

Hãy để cái thứ có tên là số phận kia sắp xếp mọi chuyện.

Khi xuống đến bậc thang cuối cùng, anh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

- Đỗ Tâm!

Sau đó là tiếng chạm đất nặng nề. Chỉ có mấy chú chim bay lượn trên nóc nhà, nhìn thấy cô gái lao mình xuống dưới nên cũng bay xuống!

Dường như trong đầu có vô số âm thanh đang kêu ù ù, sau đó hợp thành tiếng động khổng lồ.

Những tiếng ồn ào vang lên không ngớt, tiếng còi của xe cấp cứu và xe cảnh sát, bầu trời phía xa vang lên tiếng sấm rền vang... Tất cả những vật thể có thể phát ra tiếng động trên đời đều vang lên trong khoảnh khắc này...

Đỗ Tâm chỉ thấy trong khoảnh khắc này, linh hồn của mình tan thành mây khói.

Viên Tố Vực nắm chặt bàn tay đang run lên vì kích động của tôi.

Anh có bàn tay dài và mảnh hiếm thấy, lòng bàn tay khô và ấm áp. Tôi không phản ứng ngay lập tức mà chờ đợi rồi mới vờ lau nước mắt, rút tay lại.

Lúc tôi cùng Quân Lương chạy đến bệnh viện, bố mẹ Trần Chỉ Tình vẫn chưa đến. Đỗ Tâm ngồi trên ghế, khuôn mặt tái nhợt, nhìn lên trần nhà, dưới chân là một đồng đồng đầu mẫu thuốc lá.

Quân Lương gạt tay tôi ra chạy về phía cậu ta. Động tác ấy thật tự nhiên. Còn tôi thì ngây người nhìn họ ôm nhau trước mặt mình.

- Bỗng nhiên em rất muốn hôn. - Tôi nói với Viên Tố Vực.

Thật lạ là trong giọng nói của tôi có tiếng nghiêng răng nghiêng lợi, dường như cái “ác” trong bản tính con người bắt đầu hiện lên. Tôi nói rất nhanh:

- Thật sự họ không sợ báo ứng sao? Trần Chí Tình vẫn ở trong phòng phẫu thuật, chưa biết sống chết thế nào, vậy mà họ lại ôm nhau ở nơi chỉ cách cô ta một bức tường? Sao em lại có đứa bạn như thế?

Chẳng mấy chốc thì trời tối.

Ánh đèn vàng nhạt khiến bóng của chúng tôi loang lổ trên tường, u tối giống như ảnh cắt trong một bộ phim âm đen trắng nào đó, chỉ có đường nét đơn giản và mờ nhạt.

Viên Tố Vực vốn giữ im lặng, một lúc rất lâu, cuối cùng anh nói:

- Tống Sơ Vi, thật sự anh không nghĩ là tội của họ không thể tha thứ. Chuyện tình cảm vốn là vậy, yêu nhau rồi lại chia tay. Em nhìn xem trên con đường này, có ai là chưa từng thất tình? Là sự quá khích của cô gái kia đã hại cô ta.

Tôi tròn mắt nhìn anh. Những lời nói như thế chẳng qua là anh đứng trên lập trường của Đỗ Tâm nhìn nhận vấn đề mà thôi.

- Không phải ý đó... - Anh xua tay. - Anh là người ngoài nên nhìn vấn đề rõ hơn. Thái độ của em với chuyện này có quá nhiều ý kiến chủ quan, nói một cách khác là em quá nhập vai.

Dường như có một tia chớp lóe qua trước mắt tôi. Bỗng chốc tất cả mọi ngõ ngách trong tim đều bị chiếu sáng. Tôi ngậy người nhìn Viên Tố Vực nói:

- Em hãy nghĩ thật kỹ xem có phải đúng như anh nói không. Trong tiềm thức em đang nhớ lại chuyện em với bạn trai em lần trước. Em oán

hận những kẻ không chung thủy vì thế mới giận bạn của em. Nhưng trên thực tế, họ không hề mang tội ác tà trời như em nói.

Tôi rùng mình, không thể không thừa nhận anh nói rất có lý.

Tôi bước đi rất nhanh, Viên Tổ Vực đi theo sau gọi tên tôi rất lâu nhưng tôi cố chấp không ngoảnh đầu.

Thật nực cười, sao tôi lại nói với người chỉ mới quen biết nhiều chuyện thế chứ. Việc gì tôi phải tâm sự với anh ta suy nghĩ của mình. Tôi nghĩ thế nào liên quan gì tới anh ta!

Tôi bật cười nhưng không đi chậm lại.

Nhưng khi Viên Tổ Vực dừng lại, hét lên một câu sau lưng tôi thì tôi đã đứng lại.

- Tống Sơ Vi, đừng có mà then quá hóa giận!

Tôi ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nhìn anh. Khoảnh khắc ấy, một Tống Sơ Vi trước đây luôn giơ cao ngọn cờ phản kháng đã quay lại, lúc nào cô ta cũng không biết phân biệt những lời khuyên răn tốt như thế:

- Nực cười, anh là cái gì của tôi mà tôi lại phải xấu hổ vì những lời nói của anh?

Một làn gió thổi qua. Chỉ trong thoáng chốc, hai người vốn rất gần nhau dường như bị ngăn cách bởi một bức bình phong. Điều đáng buồn là cho dù tôi hay Viên Tổ Vực đều không có ý định dỡ bức bình phong ấy.

Anh cũng lạnh lùng nhìn tôi, một lúc sau, anh cười khẩy, nói:

- Đúng vậy, cô cũng chẳng là cái gì của tôi, tạm biệt.

Nhìn anh quay người bước đi, tôi tức đến nỗi nắm chặt tay nhưng không biết đâm vào đâu. Nếu bên cạnh có tấm cửa kính, chắc chắn tôi sẽ tung cú đâm không chút do dự.

Đúng lúc ấy Thẩm Ngôn gọi điện cho tôi:

- Sơ Vi à, chị vừa đi qua quán “Phi”, hình như nhìn thấy em, có đúng không?

Lúc tâm trạng không tốt mà đi ăn buffet thì quả là một cách giải tỏa rất tốt. Tôi và Thẩm Ngôn bưng đĩa đứng rất lâu. Tôi gặp rất nhiều bánh ngọt, có bánh sôcôla, bánh kem, còn có loại bánh matcha mà tôi thích nhất.

Thẩm Ngôn không ăn bánh ngọt, có thể là sợ béo. Thực ra tôi cũng sợ béo nhưng khi tâm trạng tồi tệ đến cùng cực, đâu còn bận tâm đến nhiều thứ như vậy?

Trên miếng gỏi cá có tấm mù tạt màu xanh. Tôi chỉ nhìn thấy đã không kìm được nghiêng răng nghiêng lợi nhưng Thẩm Ngôn thì lại thản nhiên như không.

Chị ấy khẽ nói:

- Chị lớn lên ở thành phố ven biển. Mọi người ở chỗ chị đều ăn mù tạt như vậy, không sao.

- Vâng. - Lần đầu tiên nghe Thẩm Ngôn nhắc đến quá khứ của mình, tôi cũng có chút tò mò. - Thành phố ven biển, vậy thì chắc chắn nhà chị rất giàu...

Tôi cảm thấy mình đã hỏi một câu nhảm nhí, giàu hay nghèo và có phẩm vị hay không là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chỉ cần nhìn cử chỉ, lời nói, cách ăn mặc của chị Thẩm Ngôn là biết, chắc chắn chị ấy là người được sống sung sướng.

Nhưng không ngờ, nét mặt của chị bỗng trở nên u ám, chị vội nói sang chuyện khác, dường như có chuyện gì đó không muốn nói ra:

- Em ăn nhiều một chút, còn nhỏ thế này béo một chút cũng không sao. Không giống chị, đã đến cái tuổi này rồi không dám thức đêm, cũng không dám ăn nhiều. Nếu không phải hôm nay tình cờ gặp em thì chị đã định mua rau gì đó rồi về nhà luộc ăn.

Tôi mỉm cười:

- Lê Lãng thích chị là được rồi.

Không biết vì sao, dưới ánh đèn màu vàng, khuôn mặt của mỗi người bỗng như chất chứa biết bao tâm sự.

Thẩm Ngôn mỉm cười:

- Có lẽ em nói đúng... À đúng rồi, sao em lại đi một mình? Quân Lương đâu?

Mỗi lần nhìn thấy tôi, Thẩm Ngôn đều bất giác hỏi Quân Lương. Khi một vài việc vẫn chưa được hé mở, tôi không hề nhận ra sự quan tâm của chị ấy với Quân Lương có gì bất thường, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện này, tôi càng không có tâm trạng nào để nghĩ nhiều như vậy.

- Quân Lương... xảy ra một số chuyện... - Tôi lấy quả dâu tây trên chiếc bánh ngọt xuống cắt làm đôi. - Bạn gái cũ của bạn trai cô ấy nhảy lầu rồi.

Ba hôm sau, Cố Từ Viễn quay về. Ba hôm ấy một mình tôi ở trong trường, giống như cái xác không hồn.

Anh không gọi điện cho tôi, cũng không nhắn bất kỳ cái tin nào trên QQ, còn tôi thì cũng nhắn nhin ba ngày không hề đi tìm anh. Mặc dù trong

lòng tôi hiểu rất rõ dường như đây là cách xử lý bình tĩnh và nhẹ nhàng, thực ra chẳng qua là đang chuẩn bị cho một lần bùng phát.

Quân Lương cũng không tìm tôi. Tôi không biết cô ấy và Đỗ Tâm phải đối mặt với một trận mưa dông bão táp như thế nào. Dĩ nhiên tôi cũng không muốn biết.

Vô cớ bị cảm giác chán nản bủa vây, ngày nào cũng vác cặp sách, uể oải đi đến trường rồi lại uể oải đi về ký túc. Trong khoảng thời gian này mẹ tôi có gọi điện cho tôi một lần. Hai người nói chuyện rất lâu mà cũng chẳng ra chuyện gì với chuyện gì.

- Đôi khi thật sự cảm thấy cuộc sống không còn gì để lưu luyến.

Tôi nằm trên giường oán than.

Gần đây hành tung của Đường Nguyên Nguyên cũng càng ngày càng bí mật. Nụ cười có mà như không cùng với ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cô ta giống như đang âm mưu một chuyện rất quan trọng. Nhưng khi tôi hỏi thì cô ta không nói gì.

Nhớ lại lời nhờ vả của Lương Tranh, tôi ho một tiếng rồi nói:

- Cậu... muốn chia tay với Lương Tranh à?

Cô ta ngẩng đầu nhìn tôi, nói với giọng đầy ẩn ý:

- Cậu ta nói với cậu à?

Tôi không trả lời, chuyện người khác nhờ vả thì không được hé lộ, điều này tôi hiểu rất rõ. Thế nên tôi cứ lặng lẽ nhìn Đường Nguyên Nguyên đang chải chuốt trước gương.

Cô ta nói một vài điều không liên quan:

- Cậu có biết vì sao ngày nào mình cũng phải trang điểm không? Bởi vì không biết khi nào sẽ gặp được người thay đổi cuộc đời mình.

Tôi sững người, lơ mơ nhớ rằng câu nói này vốn là “không biết khi nào sẽ gặp được người mình yêu”. Nhìn Đường Nguyên Nguyên ngồi trước gương trang điểm, tôi không thể không nói cô ta rất thực tế.

Nhưng thực tế thì sai sao? Thực tế và tình yêu mâu thuẫn với nhau sao?

Sau khi trang điểm xong, Đường Nguyên Nguyên xách túi đi ra khỏi cửa. Trước khi đi, cô ta nghiêm túc nói với tôi:

- Rõ ràng Lương Tranh không phải là người có thể thay đổi cuộc đời của mình.

Tình yêu quan trọng như thế nào?

Tình yêu có quan trọng bằng chiếc Porsche mà bạn được ngồi dưới trời mưa như trút nước không? Tình yêu có quan trọng bằng căn nhà nhỏ khiến bạn có thể sống yên ổn khi giá nhà tăng nhanh đến chóng mặt không? Tình yêu có quan trọng bằng những món ăn ngon mà bạn được nhìn thấy khi đang đói đến cồn cào ruột gan không? Tình yêu có quan trọng bằng tương lai giàu sang không?

Nghĩ như vậy, hình như Đường Nguyên Nguyên thật sự không có gì là sai. Nghĩ như vậy, thậm chí là Quân Lương sau khi mất đi người thân, vội vàng hy sinh chút gì đó để giữ chân Đỗ Tâm cũng không có gì sai.

Là Tống Sơ Vi tôi chưa đủ sự từng trải, là Tống Sơ Vi tôi quá ấu trĩ. Tôi đứng bên cửa sổ, buồn rầu suy nghĩ.

Thật là nhàm chán, tôi quyết định lên mạng. Đăng nhập QQ, list những người quan trọng chỉ có một màu xám.

Tôi mở không gian của mình viết vài câu triết lý nhưng lại bất ngờ nhìn thấy thông tin bạn thân thay đổi không gian. Trong album ảnh của một người nào đó có đăng hàng chục tấm ảnh mới.

Tôi không kịp được kích chuột vào...

“Cạch” một tiếng, tôi gấp laptop lại, toàn thân lạnh như băng.

Màn đêm buông xuống, thời gian buổi chiều qua đi thật nhanh. Tôi nhìn ánh tà dương dần dần biến mất qua cánh cửa... Trần Chi Tình lúc nhảy từ lầu sáu xuống, tâm trạng của cô như thế nào?

Trong vài giây ngẩn ngui ấy, cô có thấy hối hận không?

Trong căn phòng tăm tối và chật chội, tôi ôm hai cánh tay mình, toàn thân run lên cầm cập.

Đúng lúc ấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi không muốn nhìn thấy tên mà lập tức nhấn nút nghe. Giọng nói đã lâu không nghe thấy không hề có một chút day dứt:

- Sơ Vi, anh về rồi, mình ra ngoài ăn đi.

- Được thôi, em cũng có chuyện muốn nói với anh.

- Hả? Chuyện gì? Gặp mặt rồi tâm sự cũng chưa muộn. - Cố Từ Viễn lớn tiếng cười trong điện thoại.

- Cũng được, chuyện chia tay nói trước mặt là tốt nhất.

Nói xong câu ấy, tôi dứt khoát cúp máy, không cho anh ta nói thêm một câu nào.

Không sai, Cố Từ Viễn, chúng ta chia tay!

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 14

3 – Trần Chí Tình, trên đời này chỉ có những kẻ xấu xa, không có hoàng tử.

- Em nghe anh giải thích... - Cố Từ Viễn cuống đến toát mồ hôi.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ta. Khoảnh khắc này, thật sự tôi rất muốn lột chiếc mặt nạ giả tạo của anh ta xuống, thật sự rất muốn đâm một nhát vào ngực anh ta!

- Anh và cô ta thật sự không có gì, không nói với em chính là sợ em nghĩ nhiều...

Những lời nhảm nhí của anh ta nghe thật đáng thương, nhìn vẻ mặt của tôi, lẽ nào anh ta còn không hiểu cho dù bây giờ có nói gì thì cũng vô ích sao?

- Cô ta thích anh. Lần trước em bảo anh đưa cô ta về nhà, cô ta đã nói với anh... Nhưng anh đã nói với cô ta rất rõ ràng là anh không thể có gì với cô ta, anh chỉ thích em, anh chỉ muốn ở bên em... Lần này cô ta nhìn thấy status của anh nói là muốn đi hóng gió nên cô ta đi theo. Thật sự anh không biết gì cả!

Lúc anh ấp a ấp úng, viện mọi lý do để giải thích thì tôi đã tắt máy điện thoại, lấy sim, sau đó đặt điện thoại trước mặt anh ta:

- Trả anh.

Anh ta gần như không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt. Một lúc rất lâu sau, anh ta mới run rẩy hỏi tôi:

- Sơ Vi, em muốn thế thật chứ?

Tôi không trả lời thẳng câu hỏi của anh ta:

- Cố Từ Viễn, tôi không có dũng khí như Trần Chỉ Tình, cũng không ngốc như thế. Tôi sẽ không dùng sai lầm của người khác để trừng phạt bản thân. Ở bên nhau bao nhiêu lâu nay, ngoài chiếc điện thoại này, tôi không nợ anh bất cứ thứ gì. Bây giờ điện thoại cũng trả anh rồi, chúng ta cắt đứt từ đây.

Anh sững người nhìn tôi. Tôi ngoan cường ngẩng mặt nhìn ánh mắt của anh ta. Thật nực cười, người bị phụ bạc là tôi, vì sao người khóc lại là anh ta?

Lúc ấy thời gian đã hoàn toàn mất đi ý nghĩa. Đèn ở khu ký túc bật sáng, anh ta đứng ngược sáng, tôi không nhìn rõ nét mặt của anh ta.

Ánh đèn loang lổ chiếu sáng màn đêm, nhưng cuối cùng vẫn bị bóng đêm vô tận nhấn chìm.

Một lúc rất lâu sau, anh ta khẽ nói:

- Sơ Vi, thật sự không có chuyện gì xảy ra... Sơ Vi, em tha thứ cho anh...

Thật chưa gặp kẻ nào ngu ngốc, trì độn như vậy, tôi đứng lâu đến tê cả chân, kiên quyết không nói gì mà nhét điện thoại vào tay anh ta:

- Xin lỗi, vốn dĩ tôi muốn trả tiền cho anh nhưng anh biết đấy, tôi không có tiền, tôi chẳng có gì cả.

Khi quay người chạy về ký túc, tôi nghe thấy một âm thanh rất vang, là âm thanh của một vật gì đó bị ném rất mạnh.

Chiếc điện thoại này đúng là gặp nhiều tai nạn... Lần này thì không cần phiền đến đồng nghiệp của Viên Tổ Vực rồi... Tôi buồn rầu nghĩ.

Đã là ngày thứ mấy rồi? Quân Lương vẫn chưa về ký túc. Nhìn thấy tôi xách hai chai rượu loạng choạng đẩy cửa, Đường Nguyên Nguyên đang vừa nghe nhạc vừa đập mặt nạ ngạc nhiên đến nỗi rút tai nghe lột mặt nạ xuống, chần chừ một lúc rất lâu mới hỏi tôi:

- Tống Sơ Vi, cậu sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?

Tôi không trả lời cô ta. Tôi không muốn nói một câu nào. Thậm chí tôi còn hi vọng hai chai rượu mình mua là rượu giả, để sau khi uống xong tôi chết đi cho rồi, sau đó mẹ tôi còn có thể nhận được món tiền bảo hiểm lớn.

Vì sao lúc này tôi lại nhớ đến mẹ?

Buổi chiều khi nhìn thấy album của Lâm Mộ Sắc, nhìn thấy những bức ảnh chụp ở thành cổ, tôi đã rơi vào trạng thái khép kín.

Không tức giận, không kinh ngạc, cũng không đau.

Tôi lưu một bức ảnh trong số đó ngoài màn hình, sau đó mở photoshop... Phần mềm này là Cố Từ Viễn download giúp tôi. Mặc dù những thứ anh ta dạy tôi không học hết được nhưng một vài chức năng cơ bản tôi vẫn nắm được.

Cấu hình laptop của tôi không cao lắm, mở photoshop cần một chút thời gian. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, tôi thầm cầu nguyện trong lòng: Xin đừng, xin đừng, xin đừng...

Nhưng sự thật hoàn toàn khác với ước muốn, cuối cùng tôi vẫn nhìn thấy tham số của bức ảnh ấy, trên cột máy ảnh có viết rất rõ: Nikon D700...

Tôi gấp laptop đánh “rầm” một tiếng. Khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên tôi cảm thấy tim mình không còn đập nữa.

Nhưng cứ nghĩ đến mẹ, bỗng nhiên nước mắt tôi lại tuôn trào.

Giống như sau khi trải qua một cơn phẫu thuật, tác dụng của thuốc gây mê trong cơ thể đã hết, cơn đau đớn dữ dội đến lúc này mới phát tác. Thì ra có thể hận đến thế. Thì ra tôi không thể chịu đựng được.

Tôi ôm mặt, nước mắt không ngừng tuôn qua kẽ tay.

Vì sao có cảm giác như không còn thở nữa? Vì sao có cảm giác như có một đôi tay to lớn đang xé nát khoang ngực? Vì sao phải gặp người này? Vì sao lại yêu anh ta? Vì sao anh ta phản bội tôi?...

Quá nhiều quá nhiều cái vì sao nhưng không ai có thể cho tôi một câu trả lời rõ ràng.

Lúc gặp anh ta, anh ta vẫn còn muốn lừa gạt tôi, nói cái gì mà quên mang theo sạc điện thoại, nhà nghỉ ở thành cổ không có dây mạng... Thật nực cười, thật nực cười, anh ta định lừa tôi?

Tôi ngửa đầu, nước mắt đầm đìa nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ đang tỏa ánh sáng mềm mại.

Từ khi còn rất nhỏ tôi đã biết, con người có lúc buồn vui ly hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết.

Từ xưa tới nay, mặt trăng ở trên cao, chứng kiến biết bao sự thật xấu xa, tàn ác trên cõi đời.

Tình yêu? Trên thế gian này có còn thứ gọi là tình yêu?

Đường Nguyên Nguyên tỏ ra sợ hãi trước dáng vẻ của tôi. Từ khi biết nhau đến nay, cô ta chưa bao giờ thấy tôi buồn như thế. Đâu phải chỉ có cô ta, trong ký ức của tôi, chưa bao giờ tôi vì chuyện gì mà khóc đến nỗi đau lòng, tuyệt vọng đến thế.

Trên đời này người có thể khiến bạn đau khổ nhiều nhất, làm tổn thương bạn nhiều nhất không phải kẻ thù của bạn mà là người thân của bạn.

Đường Nguyên Nguyên đặt một hộp giấy ăn trước mặt tôi rồi lại luống cuống rót cho tôi một cốc nước, cuối cùng mới ngồi xuống trước mặt tôi, giương mắt nhìn tôi rồi hỏi:

- Rốt cuộc là làm sao, cậu nói đi, cãi nhau với bạn trai à?

Không biết vì sao tôi lại khóc đến nỗi bắt đầu nấc. Sau khi uống cốc nước cô ấy rót cho, tôi vẫn chưa kịp nói gì thì cánh cửa bị đẩy ra.

Mấy hôm không gặp, Quân Lương hốc hác đến nỗi như biến thành người khác. Cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, cuối cùng cũng lấy lại chút tinh thần như hồn vía đã quay về. Nhìn đồng giấy ăn mà tôi đã dùng để lau nước mắt nước mũi trong thùng rác, cô ấy im lặng rất lâu rồi mới nói:

- Sơ Vi, Cố Từ Viễn tìm mình nói chuyện rồi...

Đột nhiên tôi đứng phắt dậy, ngay cả Đường Nguyên Nguyên ngồi cạnh cũng giật nảy mình.

Tôi chỉ tay vào người Quân Lương, kìm nén tiếng ghen ngào trong lời nói của mình:

- Cậu đừng có nhắc đến người ấy trước mặt mình, cả đời cũng đừng nhắc đến người ấy trước mặt mình.

Quân Lương dõi theo ngón tay của tôi, ánh mắt hướng lên trên, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi nhìn Quân Lương, những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được lại tuôn như mưa.

Cô ấy lặng lẽ thở dài:

- Sơ Vi, mình không biết rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng cậu nên cho cậu ấy một cơ hội giải thích. Biết đâu sự việc không tồi tệ đến mức như cậu đã tưởng thì sao?

Tôi cười khẩy. Phải tồi tệ đến mức nào mới được coi là tồi tệ đây? Nhìn vết thâm dưới đôi mắt của Quân Lương, suy cho cùng không phải mười sáu tuổi rồi, vết tích của việc thức đêm đã không thể che lấp.

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói của mình:

- Mình không giống cậu. Cậu muốn cho Đỗ Tâm cơ hội... Mình không muốn cho Cố Từ Viễn cơ hội, một lần không chung thủy, suốt đời không chung thủy. Quân Lương, cậu nghe đây, hôm nay Đỗ Tâm có thể vì cậu mà đối xử như thế với Trần Chỉ Tình, sau này cậu ta cũng có thể vì một người khác mà đối xử với cậu như thế!

Quân Lương cũng bất chợt đứng dậy, vẻ mặt ẩn chứa sự tức giận không thể che giấu:

- Tổng Sơ Vi, bây giờ nói chuyện của cậu. Mẹ kiếp! Đừng có mà kéo sang chuyện của mình.

Đường Nguyên Nguyên vốn định kéo tôi, sau đó lại muốn kéo Quân Lương nhưng cuối cùng vẫn rụt rè đứng sang một bên.

Cô ấy cũng hiểu trận cãi nhau hôm nay không ai có thể khuyên được.

Không khí ngột ngạt, tôi và Quân Lương nhìn nhau chăm chăm. Bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên chúng tôi nhìn đối phương bằng ánh mắt như thế. Bởi vì lập trường không giống nhau nên ánh mắt này toát ra hơi lạnh, không thể cảm thông và bao dung.

- Hai chuyện này không hề có một chút khác biệt về bản chất, vốn dĩ là có. Trong trường hợp cậu không biết Đỗ Tâm có bạn gái, cậu vốn là người vô tội nhưng quyết định cuối cùng của cậu khiến người ta rùng mình. Mình thật không ngờ đây là chuyện mà Quân Lương mà mình quen đã làm. Sau khi biết rõ chân tướng, cậu không những không tỉnh ngộ mà còn kiên quyết ở bên kẻ bội ước kia, hoàn toàn không bận tâm đến cảm nhận của Trần Chỉ Tình, đến tận khi tạo thành bi kịch vẫn không biết hối cải... Cậu thật khiến người ta thất vọng. - Tôi nói rất chậm nhưng rất lưu loát.

Tôi đã từng nói tôi rất dễ nói năng không suy nghĩ, những lời nói vô tình này giống như đã được nói hàng nghìn hàng vạn lần trong lòng, ngay cả bản thân tôi cũng có chút ngạc nhiên. Lẽ nào tôi đã muốn trách móc Quân Lương từ lâu rồi?

Trong vài phút ngắn ngủi, khuôn mặt của cô ấy đỏ bừng rồi lại tái nhợt, cuối cùng ngoài sức tưởng tượng của tôi, cô ấy trở nên rất bình tĩnh.

Cô ấy chỉ nói một câu, một câu rất ngắn nhưng từng chữ giống như lưỡi dao đâm vào tim tôi:

- Tống Sơ Vi, nói hay lắm... Cậu biết ăn biết nói như vậy nhưng cũng không thấy cậu hạnh phúc hơn ai.

Dường như đó là đêm dài nhất mà tôi đã trải qua trong cuộc đời của mình.

Quân Lương ném lại một câu rồi bỏ đi:

- Chúng ta hãy bước tiếp theo cách nghĩ của mình, xem xem cuối cùng ai sẽ đến gần với hạnh phúc lý tưởng hơn.

Tôi gục xuống giường, ngửa đầu nhìn trần nhà, không nhúc nhích.

Vì sao lại có nhiều nước mắt như thế? Vì sao khóc lâu như vậy mà vẫn không hết nước mắt?

Đường Nguyên Nguyên khẽ hỏi tôi:

- Tống Sơ Vi, cậu vẫn ổn chứ?

Tôi khịt mũi, âm mũi rất nặng, nghe có vẻ rất khó chịu:

- Mình không sao, cậu ngủ đi.

Tắt điện chưa bao lâu, Đường Nguyên Nguyên đã phát ra tiếng thở khe khẽ. Tôi biết mình không thể ngủ được nên quyết định ngồi dậy, khẽ đóng cửa lại, ra ngoài đi dạo.

Không có điện thoại, không biết có thể tìm ai, đành phải đi lang thang dưới ánh trăng, sau đó không kìm được chế nhạo mình, cho dù vẫn còn điện thoại thì lúc này mà có thể tìm ai đây?

Bỗng nhiên tôi rất muốn gọi điện cho mẹ. Không hiểu vì sao, chỉ là rất muốn nghe giọng nói của mẹ, cho dù là bị mắng cũng không sao.

Nhưng muộn thế này rồi, cho dù mẹ chịu nghe điện thoại, chưa chắc tôi đã tìm được bất điện thoại công cộng gọi cho mẹ.

Cứ đi lang thang như thế, lên taxi, chờ dẫn nói một địa chỉ, đợi đến khi xuống xe mới phát hiện tôi đã đến bệnh viện mà mấy hôm trước Trần Chí Tình nhập viện.

Tôi đứng ngoài phòng bệnh, bên trong tối om. Tôi không nhìn thấy cô ấy, cũng không biết tình hình của cô ấy.

Cô ấy vĩnh viễn sẽ không biết rằng trong đêm tối yên tĩnh này, người bạn thân nhất của người đã cướp người yêu của cô ấy đã đến thăm cô ấy.

Thực ra tôi biết chuyện này không liên quan đến mình nhưng tôi rất muốn, rất muốn thay Quân Lương nói lời xin lỗi cô ấy.

Trần Chí Tình, trên đời này chỉ có những kẻ xấu xa, không có hoàng tử.

Sáng sớm hôm sau, tôi mượn điện thoại của Đường Nguyên Nguyên gọi điện cho mẹ. Bình thường Đường Nguyên Nguyên vốn rất tiết kiệm nhưng có lẽ là tối hôm qua chứng kiến tình cảnh thê thảm của tôi nên đem lòng trắc ẩn, vui vẻ đưa điện thoại cho tôi:

- Gọi thoải mái đi.

Mới sáng sớm đã nhận được điện thoại của tôi, mẹ tôi có chút ngạc nhiên. Mẹ còn tưởng là tôi lại gây ra chuyện gì, kết quả vừa nghe tôi nói là bị mất điện thoại, mẹ thở phào nói:

- Được rồi, của đi thay người, lát nữa mẹ gửi tiền cho con mua cái khác là được.

Tôi “vâng” một tiếng rồi cúp máy. Đường Nguyên Nguyên cảm thấy kỳ lạ:

- Mình đâu có giục cậu, nói thêm hai câu đi.

- Không cần đâu, chẳng có gì để nói cả. - Tôi mỉm cười lắc đầu.

Bao nhiêu năm nay, sự phản kháng của tôi và sự bất lực của mẹ khiến chúng tôi bị ngăn cách bởi một con sông không thể vượt qua. Tôi không

biết lúc mẹ còn sống, hoặc là lúc tôi còn sống có thể bắt tay giảng hòa được không.

Không chỉ với mẹ, còn có Quân Lương... Nhớ đến Quân Lương, tôi lại chìm trong im lặng.

Tối hôm qua lúc tôi ở bệnh viện, Quân Lương và Đỗ Tâm uống rượu cùng với Cố Từ Viễn ở một quán bar.

Vốn dĩ Cố Từ Viễn vẫn còn ôm chút hy vọng nhưng khi nhìn thấy một mình Quân Lương đứng ở cửa, anh ta tức đến nổi ngửa cổ uống hết cả một chai rượu. Sau khi Quân Lương ngồi xuống, Đỗ Tâm nhìn thấy mắt cô ướt nhòa.

Thực ra sau khi đóng cửa ký túc, cô đã khóc.

Người bạn thân nhất đã nói với cô những lời nói cay nghiệt, hà khắc. Người mà cô đã từng ngỡ rằng cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ đứng bên cạnh cô không chút do dự đã lên tiếng chỉ trích cô.

Người ấy đã giống như con nhím xù lông, tấn công người bạn thân nhất của mình. Cảm giác đau đến xé lòng này, những người chưa tự mình trải qua vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Đỗ Tâm thở dài, không biết là nên quan tâm đến người yêu trước hay là an ủi người anh em.

“Choang” một tiếng, một chai rượu rơi xuống đất. Hai mắt Cố Từ Viễn đỏ lù, anh ta gào lên với Tống Sơ Vi trong tưởng tượng:

- Mẹ kiếp, cô đúng là đồ óc ngẩn, sớm biết ngay cả lời giải thích cô cũng không nghe mà đòi chia tay, chi bằng tối hôm ấy tôi cùng với cô ta cho rồi!

Đêm tối ở thành cổ, Lâm Mộ Sắc hai mắt ướt nhòa, giống như bông hoa hồng đỏ rực nở giữa cánh đồng nóng ẩm.

Cô ta lại gần anh, cởi áo khoác nhưng cuối cùng đã bị đôi tay anh ngăn lại.

Anh giữ lấy bàn tay đang từ từ kéo xuống, khẽ nói:

- Không được.

Tối hôm ấy, anh đứng ở hành lang hút thuốc. Chiếc MP3 phát đi phát lại bài hát trong chiếc đĩa đầu tiên phát hành năm 1992 của nhóm The Cranberries với cái tên rất dài Everybody else is doing it, so why can't we, có nghĩa là: Người khác đều làm như vậy, vì sao chúng ta không thể?

Hút hết một điếu thuốc, Cố Từ Viễn thay dấu hỏi ở câu nói ấy thành dấu chấm: Người khác đều làm như vậy, chúng ta không thể.

Sau khi nghe Cố Từ Viễn kể, Đỗ Tâm và Quân Lương đều tròn mắt nhìn. Bỗng nhiên họ cũng thấy có chút hổ thẹn.

Cố Từ Viễn không chú ý đến sự thay đổi trên nét mặt của họ. Anh dấm ngực kêu gào:

- Tống Sơ Vi, đồ ngốc, đồ đại ngốc...

Quân Lương vốn im lặng bỗng nhiên cầm cốc Bloody Mary trên bàn, uống một hơi cạn sạch.

Thực sự có một số cảm xúc đè nén quá lâu trong lòng khiến cô ấy có tình táo, có lý trí đến thế nào thì cũng có lúc không thể chịu đựng được.

Nhảy từ tầng sáu xuống mà không bị thương, đó chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp. Trên thực tế, Trần Chỉ Tình bị thương rất nghiêm trọng.

Mặc dù không phải là đầu chạm đất nhưng xương sống bị gãy, dẫn đến liệt nửa người. Điều này khiến người ta sống không bằng chết. Chỉ trong một đêm, bố mẹ cô ấy như già đi mấy chục tuổi.

Bố Trần Chí Tình là giáo sư. Lúc chú ấy nhận được điện thoại là lúc ở trong văn phòng, có sinh viên đang nhờ chú giảng giải một số vấn đề. Khuôn mặt hiền từ của chú bỗng trở nên nhợt nhạt khi nghe thấy tin ác mộng này.

Đợi đến khi chú ấy hết hoảng chạy đến bệnh viện, mẹ của Trần Chí Tình đã ngất đi vì quá đau đớn.

Đỗ Tâm đứng bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn thấy chú ấy bước lại, không nói một lời nào mà quỳ xuống...

Quân Lương đứng sau lưng Đỗ Tâm, gương mặt nhìn anh bị giáo sư Trần đang nổi giận đánh đập. Ngoài bật miệng khóc, cô không thể làm được gì.

Việc đầu tiên mà cô Trần làm sau khi tỉnh lại là tìm Đỗ Tâm để liều mạng. Tiếng gào thét đến rất cổ bồng hòng của cô ấy khiến rất nhiều bệnh nhân và nhân viên trong bệnh viện phải chú ý.

Mang theo tâm trạng nhục nhã, Đỗ Tâm đi qua đám đông đang chỉ trỏ, đi đến trước giường bệnh của cô Trần, vẫn chưa lại gần đã bị cô ấy lấy chiếc cốc của bệnh nhân bên cạnh đập vào đầu.

Máu chảy xuống mặt anh, nhỏ từng giọt. Khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy trái tim mình teo lại, thậm chí biến mất.

Lúc ấy Quân Lương đã bước ra, đứng chắn trước mặt anh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói với bố mẹ của Trần Chí Tình:

- Hãy đánh cháu đi này, có chuyện gì hai người cứ tìm cháu đây này!

Cô Trần bị người mà mình chửi là “đồ vô giáo dục, vô đạo đức” làm cho tức đến nổi ngất đi lần nữa. Giáo sư Trần đã lấy lại thần trí, đuổi Đỗ Tâm và Quân Lương đi. Đỗ Tâm nhìn thấy sống lưng bông chốc trở nên gù gập của chú ấy, chỉ thấy tâm trạng rối bời.

Quân Lương lấy giấy ăn đưa cho Đỗ Tâm rồi lại quay người chạy ra cửa hàng tạp hóa bên đường mua hai chai nước khoáng cho anh rửa vết thương.

Vết thương không sâu nhưng động tác của Quân Lương rất mạnh. Đỗ Tâm nghiêng rặng nghiêng lợi muốn tránh tay của cô nhưng phát hiện miệng cô đang lẩm nhẩm điều gì đó. Nghe kỹ mới thấy thì ra cô ấy đang gọi tên của chính mình:

- Tô Quân Lương, không được khóc, mày là con ngốc, không được khóc...

Đỗ Tâm thấy sống mũi cay cay, không rửa vết thương nữa mà ôm Quân Lương vào lòng, sợ cô ấy nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

Cho dù nước mắt đã chảy xuống nhưng Quân Lương vẫn kìm nén, nói từng chữ:

- Đỗ Tâm, chẳng có gì to tát cả. Chúng ta kết hôn, ngày mai chúng ta kết hôn...

Một Quân Lương ngoan cường là vậy, kiêu ngạo là vậy cuối cùng cũng bị cuộc đời tàn khốc nhấn chìm sự kiêu ngạo và trầm tĩnh.

Cốc Bloody Mary như ngọn lửa thiêu đốt lục phủ ngũ tạng của cô. Bỗng nhiên cô đứng dậy, loạng choạng bước ra ngoài, Đỗ Tâm đuổi theo nhưng cô xua tay mỉm cười:

- Em muốn về nghỉ một chút. Anh ở lại với Cố Từ Viễn đi, em không sao.

Cố Từ Viễn đã ngà ngà say, nếu không có ai ở cạnh thì không được. Đỗ Tầm thở dài, đành để Quân Lương giơ tay vẫy taxi rồi phóng đi.

Ngồi trên taxi, Quân Lương rút điện thoại định gọi cho người bạn thân nhất đã bị cô làm tổn thương để nói lời xin lỗi nhưng bỗng nhiên nhớ ra điện thoại của cô ấy đã bị hỏng. Ngón tay bất giác tìm trong danh bạ điện thoại, cuối cùng dừng lại ở tên của Thẩm Ngôn.

Cô nghĩ một lúc rồi nhấn nút gọi, sau đó một giọng đàn ông dịu dàng nhắc máy:

- A lô?

- Á... - Đầu óc của Quân Lương bỗng trở nên trống rỗng. - À... Tôi tìm Thẩm Ngôn.

- Cô ấy để quên điện thoại ở chỗ tôi, cô có chuyện gì có thể nói với tôi, nhất định tôi sẽ nói lại với cô ấy.

- Anh là...

Đột nhiên Quân Lương nhớ ra là đã từng nghe Tống Sơ Vi nói Thẩm Ngôn đã có bạn trai. Một giây sau cô nhớ ra tên của người ấy, đúng lúc ấy đối phương cũng nói tên của mình:

- Tôi là Lê Lăng.

Buổi trưa sau khi tan học, tôi nhét thẻ vào máy ATM, con số trên đó khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị tinh thần, tưởng rằng ngày mai mẹ sẽ gửi tiền cho mình, không ngờ lại nhanh như vậy. Bản thân tôi cũng không hiểu vì

sao mẹ làm như vậy lại khiến mình không thấy dễ chịu chút nào.

Tôi nhìn tập tiền trên máy, tâm trạng vốn đã rất nặng nề dường như càng nặng nề hơn.

Lúc ngồi trên xe bus, bỗng nhiên tôi nghĩ đến Viên Tổ Vực. Kể từ sau hôm chia tay không mấy vui vẻ, tôi không liên lạc với anh ta. Anh ta cũng rất được, không liên lạc với tôi.

Cũng đúng, người ta cũng nói rồi, tôi đâu phải là cái gì của anh ta, việc gì phải liên lạc với tôi.

Tôi chính là người vô liêm sỉ như thế, rõ ràng câu nói này là do tôi nói trước nhưng tôi cứ muốn đổ món nợ ấy lên đầu anh ta.

Chỉ là cái hôm xem album của Lâm Mộ Sắc, vô tình nhìn thấy status của Viên Tổ Vực có viết điện thoại của anh ta có chút vấn đề, tin nhắn bị loạn số, nếu mọi người có chuyện gì thì gọi thẳng cho anh ta.

Tôi không nhìn thấy anh ta ở chỗ làm. Sau khi chọn một chiếc điện thoại rồi thanh toán, tôi hỏi người lần trước đã sửa điện thoại cho tôi:

- Viên Tổ Vực đâu rồi?

Anh ta cười đều và nói:

- Cô hỏi tôi á, chúng tôi đang muốn hỏi cô đây!

Nhớ lại lời nói đùa mà lần trước Viên Tổ Vực đã nói, mặt tôi đỏ bừng. Đúng là không chấp nhận được, đâu còn là thiếu nữ ngây thơ mà lại đỏ mặt.

Tôi đang định đi thì người đó nói với tôi:

- Hình như mấy hôm nay cậu ấy bị ốm.

Đứng ở ngã tư, tôi nhìn cột đèn trước mặt không ngừng biến đổi màu sắc, những người bên cạnh đi sang rồi lại đi lại. Đã mấy vòng rồi nhưng tôi vẫn đứng im.

Thế giới cứ bon chen như thế nhưng không liên quan đến tôi.

Cầm chiếc điện thoại mới, tôi nghĩ một lúc.

Tin nhắn đầu tiên là nhắn cho Viên Tổ Vực, cứ coi là tôi tự lừa mình lừa người, biết anh ta không đọc được tin nhắn nên mới dám làm như vậy:

- Nghe nói anh bị ốm, chắc bây giờ khỏi rồi chứ. Thực ra em biết anh không đọc được tin nhắn nên mới nói những điều này... Lần trước là do em sai, em ghét anh cứ nói thẳng như thế... Bây giờ em rất buồn. Em đã chia tay với anh ta rồi. Anh ta đã phản bội em...

Nhắn đến đây, thật sự tôi buồn đến nỗi không viết thêm được chữ nào nữa, quyết định nhấn nút gửi.

Nhắn xong tin nhắn này, tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đi siêu thị mua chút đồ dùng sinh hoạt. Vừa đi được vài bước thì điện thoại đổ chuông.

Viên Tổ Vực ho hai tiếng rồi ngượng ngùng nói:

- Anh biết sửa điện thoại, đã sửa được rồi.

Lúc gặp lại nhau, dù ít hay nhiều thì hai người cũng có chút không tự nhiên. May mà từ trước tới nay anh là người rất phóng khoáng, sau khi trêu tôi vài câu, chẳng mấy chốc đã xoa dịu tình hình. Nhưng tôi vẫn cảm thấy không vui vì hành vi lỗ mãng của mình. Anh đập tay lên đầu tôi:

- Được rồi, mắt mặt trước mặt anh đâu phải là lần đầu, đừng ra vẻ nữa.

Nói cũng phải, vì sao vận mệnh lại sắp đặt để anh chứng kiến mặt không tốt của tôi như vậy. Thi thoảng tôi cũng rất nổi bật mà!

Anh nhún vai:

- Hôm nay không đi ăn McDonald nữa, đi ăn sủi cảo!

Không biết có phải vì nhân viên phục vụ nói quá to còn không gian trong quán sủi cảo thì lại nhỏ hay không, tóm lại tôi có cảm giác dường như trong tai có vô số con ruồi đang kêu ong ong.

Viên Tố Vực cầm menu lật đi lật lại, hỏi tôi muốn ăn nhân gì. Tôi nói tôi không muốn ăn gì, anh cầm đũa gõ vào đầu tôi:

- Vờ ra vẻ đau khổ cái gì hả? Sủi cảo ở đây rất ngon, ăn đi!

Anh gõ rất nhẹ, thú thực lúc ấy tôi thật sự có chút cảm động.

Lúc bánh được bưng lên vẫn còn bốc hơi. Anh lấy ớt, giấm và xì dầu trộn gia vị cho tôi rồi đẩy đến trước mặt tôi, còn mình thì rất đặc chí:

- Trời ơi, tỷ lệ rất hoàn mỹ!

Ăn miếng bánh đầu tiên, bỗng nhiên hai mắt của tôi giống như hai dòng suối tuôn ào ào. Viên Tố Vực vừa nhìn thấy dáng vẻ ấy của tôi, có lẽ lại tưởng rằng tôi nhớ đến Cố Từ Viễn, vì thế làm ra vẻ muốn cầm đũa gõ vào đầu tôi.

- Khoan đã... - Tôi ngăn anh lại. - Không phải là vì người ấy. Em... nghĩ đến... bố em.

Đây là lần đầu tiên tôi nhắc đến cái xưng hô này với một người sau bao nhiêu năm. Cái cách gọi mà người khác nói trôi chảy như thế, vì sao khi tôi nói lại cần nhiều dũng khí như thế?

Tôi nhìn chăm chăm vào những miếng bánh trắng muốt trên đĩa, không thể kiềm chế được những giọt nước mắt:

- Viên Tổ Vực, chắc anh không biết, đã rất nhiều năm, rất nhiều năm rồi em chưa ăn sủi cảo.

Đó là cái thời mà thực phẩm đông lạnh vẫn chưa thịnh hành, ở một nơi nhỏ bé như thành phố Z, ngay cả khái niệm “siêu thị” vẫn chưa được đưa vào. Hồi ấy, chúng tôi đi mua đồ đều nói là “đi cửa hàng”.

Thời ấy, rất nhiều người đều mua bột mỳ và thịt lợn xay, mang về làm sủi cảo. Đối với trẻ con mà nói, được người lớn cho phép gói bánh là một niềm vui không gì diễn tả được.

Tôi còn nhớ hồi ấy bà nội vẫn còn khỏe. Bà thường gói mấy đồng tiền xu vào trong bánh sủi cảo, sau đó vờ làm ra vẻ thần bí nói với tôi rằng nếu ăn được chiếc bánh có đồng xu thì sẽ rất may mắn.

Mẹ tôi không biết làm thế nào với cách làm này của bà, lúc nào cũng nói:

- Mẹ, tiền rất bẩn, có vi khuẩn!

Lúc ấy bà nội sẽ lờm mẹ và nói:

- Rửa sạch rồi!

Tôi và bố đều không đáp lời. Mỗi quan hệ giữa mẹ chồng với con dâu rất khó hòa thuận. Tôi là một đứa trẻ thông minh, tôi chỉ quan tâm khi nào sủi cảo chín, khi nào thì ăn được.

Người phụ trách luộc bánh là bố. Mỗi lần tôi đứng bên cạnh bố, dáng vẻ liếm mép thèm thường của tôi lại khiến bố bật cười:

- Sơ Vi à, không được vội, cho thêm ba lần nước lạnh bánh mới ngon.

Nước mắt của tôi rơi xuống đĩa, Viên Tổ Vực tỏ ra rất nghiêm túc, anh hỏi:

- Sau đó thì sao?

Sau đó bố tôi mất tích trong cuộc sống của tôi. Có một lần tôi đi siêu thị mua bánh sủi cảo đông lạnh, cho thêm ba lần nước lạnh giống như bố đã làm nhưng toàn bị nát. Tôi nhìn nồi bánh mà khóc rất lâu...

Từ đó về sau, tôi rất ít khi ăn sủi cảo.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Trăng Tàn

1 – Cuối cùng tôi đã hiểu, tất cả buồn vui đều chỉ là tàn tro của một mình tôi.

Tôi luôn nghĩ rằng tôi sẽ ở bên mọi người mãi mãi. Mọi người sẽ lắng nghe niềm vui và nỗi buồn của tôi.

Nhưng không ngờ những gì tôi nhận được là những điều không thể ngờ tới và sự chia rẽ ác ý của nhiều người như vậy. Những sai lầm và hiểu lầm này khiến chúng ta dần dần xa cách.

Cuối cùng tôi đã hiểu, tất cả buồn vui đều chỉ là tàn tro của một mình tôi. Trên thế gian có biết bao con đường nhưng từ đầu đến cuối tôi chỉ có thể lùi thúi một mình.

Tối hôm ấy, tôi gần như xóa đi tất cả ảnh chụp chung với Cố Từ Viễn và Quân Lương trong album đến tê liệt. Mỗi lần nhấn chuột, cảm giác dường như cơ thể bị mất đi một chút gì đó...

Thời gian này Đường Nguyên Nguyên trở nên rất ôn hòa. Dường như tất cả những chỗ mà cô ấy thấy chướng mắt trước đây đều tan biến, thậm chí cô ấy còn chủ động hẹn tôi:

- Tổng Sơ Vi, cuối tuần cậu có thời gian không? Cùng mình đi làm một phẫu thuật nhỏ?

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, bỗng chốc không biết phải phản ứng thế nào.

Nhìn vẻ mặt của tôi, cô ấy cũng biết tôi hiểu lầm ý của cô ấy nên nói:

- Cậu muốn chết à? Không phải cái cậu tưởng tượng đâu, đi tây nám!

Tôi mỉm cười ngượng ngùng. Lúc này mà được người khác đối xử với thái độ thân thiện, cho dù thế nào cũng được coi là một sự an ủi, thế nên tôi gật đầu:

- OK.

Còn mấy ngày nữa mới đến cuối tuần, bỗng nhiên tôi biến thành sinh viên chăm chỉ, lên giảng đường từ sớm để chiếm chỗ, ngay cả Lương Tranh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khác. Nhưng mỗi khi cậu ta muốn lại gần tôi, muốn nói chuyện gì đó với tôi thì tôi lại viện cớ chuồn mất.

Quả thực tôi không biết phải giải đáp nghi vấn của cậu ta như thế nào. Trải qua nhiều chuyện như vậy, quan điểm về giá trị của tôi đã bị đảo lộn. Những quan niệm mà trước đây tôi luôn kiên trì, luôn tự cho là đúng đều trở nên rất mơ hồ, mờ nhạt. Tôi không có dũng khí nói với cậu ta những lời mà Đường Nguyên Nguyên đã nói, huống hồ Quân Lương nói cũng có lý.

Tôi biết ăn biết nói như vậy nhưng cũng chẳng thấy tôi hạnh phúc hơn ai.

Ngoài Lương Tranh, tôi còn tránh mặt rất nhiều người. Lúc đầu Cố Từ Viễn còn chặn đường tôi ở cửa giảng đường và công ký túc nhưng sau rất nhiều lần tôi coi anh ta là không khí, không thêm bận tâm thì không thấy anh ta nữa.

Chỉ là một ngày tôi nhận được tin nhắn của anh ta:

- Đợi em hết giận rồi quay lại, anh chờ em.

Tôi cầm điện thoại chờ người một lúc rất lâu. Tôi tưởng rằng tôi sẽ khóc nhưng không, thật sự không có một giọt nước mắt nào.

Ngoài ra vẫn còn một người, đó là Viên Tố Vực.

Không biết có phải vì hôm ấy khi ở trong quán sủi cỏ, đột nhiên tôi mở lòng mình nói với anh ta về thân thế của mình khiến anh ta nảy sinh ảo giác nào đó hay vì nguyên nhân gì khác, tóm lại biểu hiện của anh ta sau đó quả thực khiến tôi không biết phải làm thế nào.

Sau khi đi ra khỏi quán, chúng tôi đi dạo trên đường, vừa đi vừa nói chuyện. Bỗng nhiên anh ta nghiêm túc nói:

- Hình như lần nào chúng ta cũng đi ăn, lần sau làm chuyện khác đi.

- Hả? - Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt hoài nghi, đây là ý gì đây?

- Ví dụ, có thể đi xem phim. - Anh ta không hề nhìn tôi.

Tôi vẫn chờ người như khúc gỗ:

- Nhưng đó là nơi mà những người yêu nhau mới đến...

Tôi không ngờ, có chết cũng không ngờ đột nhiên anh ta nói:

- Thế thì chúng ta yêu nhau đi.

Thực ra hôm ấy tôi đã hoảng hốt bỏ chạy, bất chấp sự ngăn cản của anh ta. Tôi vẫy một chiếc taxi rồi vội vàng bỏ chạy, dường như không phải anh ta tỏ tình với tôi mà là đến tìm tôi đòi nợ.

Ngồi trên taxi rồi mà tôi vẫn kinh hồn bạt vía. Viên Tố Vực, anh quá trớn rồi đấy, tôi rất dễ tưởng thật!

Sau đó anh ta lại gọi điện khiến tôi không biết phải làm thế nào:

- Này... Em có cần phải chạy nhanh như thế không? Em cứ nghĩ đi, anh đâu có bắt em phải trả lời anh ngay hôm nay...

- Á! Hết pin rồi! - Cái có thật củ chuối! Tôi chỉ thấy nó trong các bộ phim dở ẹc, không ngờ có một ngày tôi cũng phải dùng đến để chặn họng người khác.

Anh ta tưởng rằng anh ta gọi điện là có thể an ủi một người đang sợ hãi như tôi sao? Hứ, chẳng khác nào mang xăng đi đập lửa cả!

Từ đó về sau, tên anh ta cùng tên của Cố Từ Viễn ngoan ngoãn nằm trong danh sách đen trong điện thoại của tôi. Còn về ngày nào bỏ lệnh cấm, bản thân tôi cũng chưa nghĩ tới.

Lúc tôi đang rối như tơ vò thì cuối cùng Quân Lương cũng gặp bạn trai của Thẩm Ngôn là Lê Lăng.

Ba người họ gặp nhau trước quán cơm. Vốn dĩ Thẩm Ngôn định vờ ra vẻ không biết chuyện gì, vui vẻ ăn với Quân Lương một bữa cơm nhưng không ngờ vừa nhìn thấy Quân Lương đã không thể kiềm chế.

- Trời ơi, sao em lại hốc hác đến thế này! - Lời thốt lên của Thẩm Ngôn khiến Lê Lăng không kìm được cau mày, cũng khiến Quân Lương có chút khó xử.

May mà chỉ số EQ của Quân Lương rất cao, chẳng mấy chốc đã xoa dịu tình hình:

- Dĩ nhiên là không rạng ngời như người được đắm mình trong tình yêu như chị rồi!

Lê Lăng giơ tay ra:

- Chào em!

Quân Lương do dự một giây rồi đưa tay ra bắt tay tượng trưng, hoàn thành “nghi thức lễ tiết” giữa hai người:

- Chào anh!

Thẩm Ngôn đứng cạnh bịt miệng cười:

- Đúng là không chịu được, làm gì mà trịnh trọng như vậy.

Hôm ấy Quân Lương ăn rất ít, cho dù Thẩm Ngôn và Lê Lăng nhiệt tình tiếp đón như thế nào cô ấy cũng không ăn được. Cuối cùng, Thẩm Ngôn cũng thấy mất hứng:

- Em với Sơ Vi, cả hai đều giống nhau. Đợi đến khi các em lớn hơn một chút sẽ biết, sức khỏe là quan trọng nhất. Sức khỏe không tốt thì làm gì còn tư cách nói đến cái khác.

Nghe thấy tên của Tổng Sơ vi, nét mặt của Quân Lương có chút đông cứng. Điều này Thẩm Ngôn cũng không biết nhưng đã bị Lê Lăng tinh ý phát hiện.

Cuối bữa ăn, không khí dần trở nên tẻ nhạt. Cuối cùng, Thẩm Ngôn không kìm được liền hỏi:

- Bây giờ tình hình của cô gái kia thế nào rồi?

Quân Lương bất chợt ngồi thẳng người như bị thứ vũ khí sắc nhọn nào đó chọc vào người. Cô ấy nhìn Thẩm Ngôn với ánh mắt nghi ngờ, như muốn hỏi: “Sao chị biết?”.

Thẩm Ngôn thản nhiên nói:

- Lê nào em định không nói với chị sao?

Không hiểu vì lý do gì, bỗng nhiên Quân Lương cảm thấy rất buồn, dường như tất cả mọi người trên thế giới đều đứng ở phía đối lập với cô, chờ đợi cơ hội khiển trách cô. Tống Sơ Vi như vậy. Thẩm Ngôn cũng như vậy.

Cả thế giới đang chế nhạo cô. Cả thế giới đều đang chờ để chứng kiến sự báo ứng của cô.

Lần đầu tiên trong đời, nước mắt của cô rơi xuống không thể kiềm chế trước mặt người ngoài. Cảm giác cô đơn khi không được thấu hiểu, cảm giác nhục nhã đến tê tái, đau đớn mà lần đầu tiên phải nếm trải năm mười sáu tuổi cuối cùng lại trở lại sau nhiều năm.

Cô xách túi, cúi người nói:

- Em đi trước đây.

Thẩm Ngôn ném đĩa xuống bàn, tức giận nhìn hình bóng của Lê Lăng đang đuổi theo Quân Lương ra ngoài, ngồi đó rất lâu không nhúc nhích.

Đi được một đoạn đường khá dài, Quân Lương mới dừng lại, ngoảnh đầu nói với Lê Lăng:

- Thật sự rất xin lỗi, em quá kích động, phiền anh giúp em nói với chị Thẩm Ngôn lời xin lỗi.

Lê Lăng xua tay, dường như với anh nó không hề quan trọng. Sự quan tâm trong đôi mắt của anh khiến Quân Lương run run, anh nói:

- Thực ra Thẩm Ngôn cũng chỉ quan tâm đến em, có thể lời nói hơi quá, em đừng để bụng.

Quân Lương bặm môi, gật đầu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói.

Lê Lãng mỉm cười:

- Anh có một cô em gái, không lớn hơn em là bao, nói năng làm việc cũng rất bông bột, lúc nào cũng nghĩ là mình đúng. Bố mẹ anh không quản được nó, bảo người làm anh như anh quản nó... Sao anh có thể quản được, để nó sống theo cách nghĩ của nó thì nó mới thấy vui.

Thực ra những lời anh nói nghe có vẻ không liên quan gì đến Quân Lương, nhưng giữa một số người, hình như ngay từ khi sinh ra đã có một mối liên hệ ngầm. Những gì Lê Lãng không nói, Quân Lương hoàn toàn hiểu.

Cô gật đầu:

- Cảm ơn anh.

Từ khi yêu nhau đến nay, lần đầu tiên Thẩm Ngôn và Lê Lãng nảy sinh mâu thuẫn là vì Quân Lương. Điều này ngay cả bản thân cô cũng không ngờ tới.

- Có cần anh phải đuổi theo không? Anh tưởng anh là Chúa cứu thế chắc? - Lần này thì Thẩm Ngôn tức giận thật sự.

Tính cách hồn hậu của Lê Lãng khiến anh không giỏi nói những lời sắc bén, chỉ có thể nhìn Thẩm Ngôn rồi cười, cười rất lâu mới nói:

- Anh thấy cô ấy rất giống em gái anh. Em nghĩ nhiều rồi.

- Nghĩ nhiều rồi? Hy vọng là thế. Lần này là Quân Lương, lần sau không biết anh lại đuổi theo đứa con gái nào mà bỏ mặc tôi một mình. - Thẩm Ngôn nói rất hời hợt nhưng Lê Lãng vẫn cảm nhận được sự tính toán và cay nghiệt trong lời nói của cô.

Không cần thiết phải cãi nhau, anh thầm nói với mình. Đàn ông mà, không phải vấn đề mang tính nguyên tắc, nhượng bộ một chút sẽ không chết được.

Nhưng suốt cả buổi tối, sắc mặt của Thẩm Ngôn rất khó coi. Lê Lăng cũng không có cách nào, đành phải đưa cô về nhà. Không ngờ cô vẫn chưa hết giận:

- Không cần đâu, tự em bắt xe về.

Sau khi đóng cửa xe, Thẩm Ngôn coi như không nhìn thấy Lê Lăng đang vẫy tay bên ngoài, lạnh lùng nói với tài xế địa chỉ căn hộ của mình.

Trước ánh mắt dịu dàng của Lê Lăng, Thẩm Ngôn kiên quyết không ấn cửa xe xuống nói một tiếng tạm biệt.

Một người phụ nữ, nếu không độc ác với bản thân mình thì sẽ có đàn ông độc ác với mình.

Đây là lời răn của Thẩm Ngôn. Cô không chỉ nói như thế mà còn cố gắng hết sức để làm được điều đó.

Năm tốt nghiệp cấp hai, cô xem một bộ phim của Nhật tên là Battle Royale, tác phẩm nổi tiếng của Koushun Takami. Cả bộ phim là máu tanh, tàn khốc, oanh liệt, người cha thất nghiệp treo cổ trong nhà vệ sinh, giấy vệ sinh lăn đi rất dài, trên đó là những lời ông viết cho con trai: Shuya cố lên, Shuya cố lên...

Khoảnh khắc ấy hai mắt Thẩm Ngôn ướt nhòa.

Cô nắm chặt giấy báo đỗ đại học, tự nhủ:

- Thẩm Ngôn, cố lên!

Lúc nghèo đến cùng kiệt, đàn ông chỉ biết chết. Nhưng cô là phụ nữ, hơn nữa lại trẻ trung, xinh đẹp, thông minh hơn người.

Rất nhiều năm rồi, cô giống như một chú chim, không ngừng di cư. Đi du lịch ở thành phố này, đi chơi ở thành phố kia nhưng không về quê.

Ở cái thành phố nhỏ ven biển ấy, trong không khí lúc nào cũng có mùi tanh ẩm ướt của biển. Một khi ngửi thấy mùi vị quen thuộc trong ký ức ở một thành phố nào đó, nỗi buồn lại cuộn dâng trong lòng.

Trong những đêm mất ngủ, cô nằm trên chiếc giường êm ả, ngắm nhìn bầu trời đêm, ngay cả bản thân cũng nghi ngờ không biết có phải trí nhớ của mình có vấn đề không, có phải những chuyện mà mình ngỡ là đã xảy ra với mình chưa bao giờ xảy ra, có phải từ trước tới nay mình luôn là một cô gái trong trắng, thuần khiết.

Trong tủ quần áo của cô toàn là quần áo màu trắng. Từ váy dài mùa hè đến áo khoác mùa đông, cô chỉ mặc màu trắng.

Chỉ có màu trắng mới có thể khiến cô cảm thấy tâm hồn mình vẫn còn thuần khiết.

Chỉ có màu trắng mới có thể khiến cô cảm thấy những năm tháng tương lai vẫn có thể trong trắng.

Tống Sơ Vi đã từng hỏi cô, thành phố ven biển à, vậy thì chắc hẳn nhà cô rất giàu.

Bao nhiêu năm nay, cô tưởng rằng mình đã cứng cỏi, không sợ bất cứ thứ gì, nhưng thì ra vẫn còn chỗ hiểm. Giống như những gì trong tiểu thuyết võ hiệp, cho dù là cao thủ tuyệt thế cũng có tử huyệt.

Điểm yếu của cô chính là quá khứ. Cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai về gia đình mình.

Trên đời này không phải đứa trẻ nào cũng có cả bố lẫn mẹ, không phải đứa trẻ nào cũng có tuổi thơ hạnh phúc. Từ sau khi em trai ra đời, người làm chị như cô bỗng chốc trở thành bảo mẫu không mất tiền, tất cả thời gian rảnh rỗi đều là chăm sóc em trai, suốt năm, sáu năm liền.

Trong khoảng thời gian năm, sáu năm ấy, những đứa con gái khác học piano, học múa, đọc tạp chí thời trang, yêu đương, còn cô thì chưa được nếm trải một thứ gì. Người cha nghiện cờ bạc, người mẹ sống tạm bợ qua ngày, người em trai hoàn toàn không coi cô là chị... Gia đình này khiến cô không hề có một chút lưu luyến nào.

Khi đăng ký nguyện vọng, cô coi mình như một cây lao, ném đến chỗ cách nhà rất xa. Còn những lời nói của bố mẹ thì như sét đánh bên tai:

- Muốn đi học thì mày tự đi mà kiếm tiền, nhà không có nhiều tiền như thế!

Thu dọn hành lý, dùng số tiền sinh hoạt phí mà mình đã tích cóp được mua một tấm vé tàu, ghế cứng, hành trình mười sáu tiếng. Trong khoang tàu, mùi tôm cá tỏa ra tanh nồng.

Cô chỉ có thể ôm thật chặt chút hành lý ít ỏi của mình.

“Cố lên, Thẩm Ngôn, mày phải cố lên!”

Cô về nhà, mở cửa nhưng không bật đèn, không thay dép mà đi thẳng đến bên chiếc sofa rồi ngồi sụp xuống, ngồi trong bóng tối rất lâu, chiếc bàn kính với ánh trắng phản chiếu những đường nét rất đẹp trên khuôn mặt cô.

Cuối cùng cô mở túi, lấy điện thoại, nhấn phím gọi nhanh:

- Xin lỗi... Hôm nay tâm trạng em không tốt, không phải là có ý muốn cãi nhau với anh...

Đường như Lê Lăng có chút ngạc nhiên khi cô gọi điện thoại xin lỗi anh, bỗng chốc không biết phải phản ứng thế nào.

Bóng tối bao trùm lấy Thẩm Ngôn, không ai biết lúc này vẻ mặt của cô như thế nào:

- Anh có thể... đến đây với em không?

Sau khi cúp máy, cô thở dài, bật điện ở phòng khách. Ánh đèn màu vàng khiến căn phòng vốn lạnh lẽo có chút hơi ấm. Cô lấy trong túi hộp Vitamin C đã mua trên đường đi rồi đi vào phòng bếp, mở tủ đựng đồ rồi đặt vào đó.

Bận rộn suốt một ngày, mùi nước hoa trên người cũng bay gần hết, phải tắm một cái mới được, cô nghĩ.

Sau khi tắm xong, đi ra ngoài, vẫn chưa kịp sấy khô tóc thì có người gõ cửa. Cô vội vàng chạy ra mở cửa. Đứng bên ngoài là Lê Lăng, tay xách túi nho nhap khẩu, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Tôi không phải là người nói lời không giữ lời, đã hứa với Đường Nguyên Nguyên đi tẩy nám cùng cô ấy thì nhất định phải đi!

Đường Nguyên Nguyên rất thích cái tính này của tôi:

- Sao trước đây không phát hiện ra cậu có ưu điểm nhỉ, thì ra cậu cũng tốt đấy chứ.

Chúng tôi ngồi trên chiếc xe bus lắc lư, ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa thông khí trên nóc xe, tôi thất thần trong thoáng chốc.

Vì sao thời gian lại không để lại dấu vết như thế, lặng lẽ làm cho một vài sự việc thay đổi tới mức biến dạng hoàn toàn? Năm thứ nhất, cùng anh đi mua máy ảnh SLR, cũng ngồi trên tuyến xe này. Hồi ấy, tôi và anh vẫn

chưa yêu nhau. Hồi ấy, tình cảm giữa tôi với anh vẫn rất mơ hồ, không rõ ràng...

Vẫn dĩ sẽ không đau lòng như thế.

Vì sao con người phải có ký ức cơ chứ? Nếu có một cục tẩy có thể tẩy sạch những chuyện không muốn nhớ, từ đó cuộc đời sẽ bước sang một trang mới, mọi người đều được sống cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ, vậy thì tốt biết mấy.

Khi em không còn chợt nhớ đến anh lúc nửa đêm. Khi em không còn nhìn nick QQ màu xám của anh rồi đoán không biết anh đã thoát hay ẩn nick. Khi đi siêu thị, em không còn cố chấp mua loại nước anh thích uống. Khi em không còn định kỳ mua tập san mà anh bảo em đọc hằng tuần, khi em không còn dừng lại ở tên anh khi mở danh bạ điện thoại,... có nghĩa là vết thương của em đã lành rồi, phải không?

Nhưng tất cả những điều đó đã trở thành thói quen trong cuộc sống của em. Em không biết để hoàn toàn bỏ được nó thì phải cần bao lâu...

Em là người, cho dù có treo cổ chết trên cây cũng không nỡ dỡ xác xuống!

Thấy tôi nhú mày, nhìn chăm chăm về phía chùm sáng trên xe, Đường Nguyên Nguyên khẽ hỏi tôi:

- Cậu và bạn trai cậu, cậu và Tô Quân Lương, Tô Quân Lương và bạn trai cô ta... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?

Tôi liếc nhìn cô ấy:

- Mình biết là cậu không chịu để yên mà, nói là muốn mình cùng cậu đi làm phẫu thuật, thực ra là muốn thám thính chuyện của bọn mình.

- Cậu tưởng các cậu là ngôi sao à? - Đường Nguyên Nguyên hăm hứ một tiếng. - Không nói thì thôi, không phải là mình rất muốn biết, chỉ là tối hôm ấy nhìn thấy hai người làm căng như thế, cảm thấy có chút kỳ lạ thôi.

Cô ấy vừa nhắc lại chuyện tối hôm ấy, ánh mắt của tôi bỗng trở nên u ám.

Thời gian gần đây, Quân Lương không đến tìm tôi. Tôi cũng không tìm cô ấy. Thỉnh thoảng cô ấy về ký túc lấy đồ dùng sách vở nhưng đều chọn lúc tôi đi học.

Nghĩ lại thì đúng là nực cười, lúc đầu phải tốn bao nhiêu công sức mới được ở cùng nhau. Thì ra câu nói mà người ta nói thật có lý: Chơi với nhau thì dễ, sống với nhau thì khó.

Có lẽ giữa hai người bất kỳ nào đó cũng có cái gọi là khoảng cách an toàn. Cho dù hai người có mối quan hệ thân mật như thế nào, chỉ cần vượt qua vạch ấy thì sẽ nhìn thấy thứ mà bạn không muốn nhìn thấy nhất. Đó chính là sự thật.

Tôi dựa vào cửa kính, buồn rầu nghĩ, có lẽ bất kỳ tình cảm nào cũng có kỳ hạn. Tôi và Cố Từ Viễn cũng vậy, tôi và Quân Lương cũng thế, tình cảm của chúng tôi đã đến hạn rồi.

- Thực ra lúc đầu mình rất ghét cậu và Tô Quân Lương... - Sau khi làm phẫu thuật xong, Đường Nguyên Nguyên và tôi ngồi trong quán fast food trang trí rất đẹp, gọi hai suất. Cô ấy uống một ngụm canh, bỗng nhiên nói câu ấy.

Tôi sững người, mặc dù tôi luôn biết rằng cô ấy không thích tôi và Quân Lương nhưng cái kiểu nói thẳng thắn như vậy vẫn là lần đầu.

Một lúc lâu sau, tôi mới phản ứng lại:

- Bọn mình động chạm gì tới cậu à?

- Cũng không phải là thế... - Vì vừa làn phẫu thuật xong nên vẻ mặt của cô ấy hơi gượng. - Ngày đầu tiên Tô Quân Lương cầm chìa khóa ký túc đưng đưa trước mặt cậu, nói là cô ta dựa vào quan hệ để đổi ký túc, kể từ lúc ấy mình bắt đầu ghét hai cậu. Mình thấy những cô gái như các cậu vừa nông cạn vừa ngu ngốc, có điều may mắn hơn một chút, dễ dàng có được những thứ mà những người như bọn mình phải nỗ lực rất nhiều lần mới có thể có được...

Qua lời kể của cô ấy, tôi nhớ lại ngày khai giảng, dáng vẻ khoe khoang của Quân Lương khi đắc chí nói với tôi: “Bố mình có quen bí thư trường này”. Trong mắt người ngoài, có lẽ dáng vẻ ấy quả thực rất đáng ghét.

- Cũng chính bắt đầu từ lúc ấy, bỗng nhiên mình nghĩ, nếu đời này mình đã không thể trở thành con nhà giàu có, vậy thì mình sẽ cố gắng để con cái của mình được giàu có, để sau này chúng không giống như mình, tự ti trước mặt các bạn cùng trang lứa...

Cô ấy dùng hai từ “tự ti”, khoảnh khắc ấy tôi bỗng cảm thấy rất khó chịu, nhưng không biết phải nói gì.

Rồi cô ấy cười nói:

- Mình nói với cậu một chuyện nhé, chắc hẳn cậu nghĩ mình trẻ con, cậu còn nhớ hồi học năm thứ nhất Quân Lương bị mất một chiếc váy không? Thực ra là do mình ném vào thùng rác.

Chuyện này tôi vẫn còn nhớ. Quân Lương không thích đồ của hãng ấy. Mỗi lần đi mua sắm, đi ngang qua showroom của hãng này là cô ấy lại há hốc mồm, cười nhạo những thứ thêu hoa và ren rực rỡ mà chỉ có những cô gái nhà quê mới thích.

Nhưng một ngày cô ấy lại phá lệ, mua một chiếc váy của hãng này. Chúng tôi đều thừa nhận chiếc váy thật sự rất đẹp. Cô ấy chỉ mặc một lần, vì lúc ăn cơm không cẩn thận làm dính dầu mỡ nên đã cởi ra để giặt.

Ngày hôm sau, lúc cô ấy đi rút quần áo, trên sân thượng có treo rất nhiều quần áo nhưng không có chiếc váy ấy.

Vì chuyện này mà Quân Lương vô cùng tức giận, đứng trên sân thượng chửi rất nhiều câu khó nghe. Nhưng cô ấy lại không biết rốt cuộc ai lấy trộm. Tôi đã an ủi cô ấy, kẻ ăn trộm nhất định sẽ mặc nó, nhất định chúng ta sẽ bắt được kẻ đó!

Nhưng chờ từ mùa hè đến mùa đông cũng không thấy ai mặc chiếc váy ấy. Cô nàng Quân Lương có rất nhiều váy đẹp cũng nhanh chóng gạt chuyện này sang một bên, hoàn toàn không nhớ gì đến nó nữa.

Không ngờ lâu như vậy rồi mà tôi lại biết được chuyện liên quan đến chiếc váy ấy qua Đường Nguyên Nguyên.

Trông cô ấy có vẻ ngượng ngùng nhưng lại giống như thổi phào nhẹ nhõm. Nghĩ cũng phải, giấu lâu như vậy, chắc chắn bản thân cô ấy cũng khó chịu.

- Suy nghĩ của mình lúc ấy... bây giờ nghĩ lại thật ấu trĩ. Tô Quân Lương rất giàu, không bận tâm đến một chiếc váy. Nhưng mình có thể vớt một chiếc, cô ta sẽ ít đi một chiếc.

Lúc nói câu ấy, Đường Nguyên Nguyên nói rất nhỏ, giống như chột dạ và hổ thẹn, lại giống như sợ tôi sẽ nói ra những lời lẽ không hay. Nhưng tôi cầm thìa, ngậy người một lúc lâu, nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười với cô ấy:

- Mình hiểu.

Thật sự tôi hiểu.

Cảm giác này giống như hồi nhỏ chưa làm xong bài tập, sợ cô giáo phê bình nên lén chạy đi xé vở bài tập của người khác để đổi lấy sự cân bằng tâm lý.

Tôi mỉm cười với Đường Nguyên Nguyên:

- Cậu yên tâm đi, mình sẽ không nói với Quân Lương, dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi.

Đường Nguyên Nguyên nhìn tôi rất lâu, sau đó nói:

- Tổng Sơ Vi, trước đây mình không biết, thực ra cậu có ánh mắt rất lương thiện.

Tôi sửng người, sao câu nói này lại quen vậy nhỉ? Tôi đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?

Lúc nhìn thấy Viên Tố Vực ở cổng ký túc xá nữ, nghi vấn của tôi đã hoàn toàn được giải đáp. Đúng vậy, chính là câu anh ta đã nói: “Tổng Sơ Vi, em có một đôi mắt rất biết lắng nghe”.

Tính ra cũng đã lâu rồi tôi và Viên Tố Vực không gặp nhau rồi. Chúng tôi đi men theo hồ nhân tạo trong trường. Anh đút tay vào túi, khuôn mặt lúc nhìn nghiêng ẩn chứa cảm giác cô đơn.

Gió khẽ thổi làm mặt hồ gợn sóng, bỗng nhiên Viên Tố Vực nói một câu ngoài chủ đề:

- Trường em thật đẹp.

Tôi cúi đầu, không biết phải nói gì. Anh cũng không bận tâm đến phản ứng của tôi mà nói tiếp:

- Hồi anh mới thi học, sáng nào cũng thức dậy, thậm chí có lúc còn mặc đồng phục đeo cặp sách chạy ra ngoài như mọi khi... Nhưng lúc mở

cửa anh lại tỉnh lại, biết là mình đang mơ.

Tôi dừng bước, lặng lẽ nhìn anh.

Mái tóc của anh lúc nào cũng cắt rất ngắn, từng sợi rõ ràng. Anh đã từng nói những anh chàng đẹp trai thật sự không cần phải để mái che... Bình thường lúc nào anh cũng cười khì khì, không nghiêm túc chút nào, cũng chưa bao giờ giống... một người nào đó đã từng nói một vài câu khiến tôi rất cảm động nhưng tôi có thể cảm nhận được một cách rõ ràng sự tin tưởng của anh đối với tôi.

Niềm tin rất khó xây dựng nhưng rất dễ bị đạp đổ.

Bỗng nhiên anh ngượng ngùng gãi đầu:

- Ha ha, sao anh lại nhắc đến những chuyện ấy nhỉ? Đúng là phong cảnh trường em rất đẹp, khiến đầu óc anh u mê.

Tôi mỉm cười, đang định nói: “Thực ra sau này có cơ hội, anh vẫn có thể học tiếp mà”, nhưng tôi vẫn chưa kịp nói thì anh bỗng chuyển chủ đề:

- Chuyện kia em nghĩ thế nào rồi?

- Á? - Tôi ngây người nhìn anh.

- Em đừng có mà giả vờ mất trí. Chuyện hôm ấy anh nói với em, em suy nghĩ thế nào rồi?

Tôi lấy lại bình tĩnh, chuyện anh nói là chuyện tôi làm bạn gái của anh!

Trần Chi Tình xuất viện vào cuối tuần. Thời tiết rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, hai hàng cây bên đường ở bệnh viện tỏa mùi hương thơm nhẹ. Cô ấy ngồi trên xe lăn, để mặc cho bố mẹ đẩy đi. Đến cổng bệnh viện, cô ấy nhìn thấy Đỗ Tâm.

Không ngờ vẫn còn được gặp lại người này.

Khoảng thời gian tĩnh dưỡng ở bệnh viện, ngày nào Trần Chi Tình cũng nhìn chăm chăm vào dịch truyền, từng giọt từng giọt theo ống dẫn chảy vào cơ thể mình, trộn lẫn với máu, chậm chậm, giống như thời gian cứ chậm chậm trôi đi.

Khoảng thời gian này, cô ép mình không được nghĩ tới Đỗ Tâm, không được nghĩ tới người đã cướp đi Đỗ Tâm, càng không được nghĩ tới cú nhảy can đảm và kiên quyết ấy.

Nhưng càng ép mình không được nghĩ thì những cảnh tượng ấy lại càng in đậm trong tâm trí cô, dường như chỉ cần nhắm mắt là sẽ nhìn thấy chúng nhe nanh, giơ vuốt lao về phía cô.

Lúc đầu cô còn khóc, khóc đến xé ruột xé gan, khóc đến nỗi gổ ứt sưng cũng không chịu thôi... Dần dần, muốn khóc cũng không khóc được, và nhận ra thực ra không có ai đồng cảm với mình, không có ai đứng ở góc độ của mình để trách móc đôi nam nữ đã làm hại mình.

Bệnh nhân ở giường bên cạnh vốn định khuyên cô nhưng càng nói càng khiến Trần Chi Tình phát điên lên. Cô ấy nói:

- Cô gái à, thay vì nói người khác hại cô, chi bằng nói cô tự hại mình...

Trước ánh mắt lạnh lùng của Trần Chi Tình, bệnh nhân kia cũng không chủ động nói với cô câu nào nữa.

Các người sẽ gặp báo ứng! Nằm trên giường bệnh, Trần Chi Tình cảm phần nghĩ.

Không ngờ sẽ gặp Đỗ Tâm, Trần Chi Tình và bố mẹ cô đều vô cùng ngạc nhiên.

Từ sau hôm bị đuổi ra khỏi bệnh viện, Đỗ Tâm không có cơ hội gặp Trần Chi Tình. Bất cứ lúc nào anh muốn đến thăm đều bị cô Trần chửi bới đuổi đi.

Giáo sư Trần đã từng nhìn thấy Đỗ Tâm đi đi lại lại ở cổng bệnh viện. Ông đã rất thích chàng trai này. Ông cũng rất hy vọng vào tình yêu giữa con gái mình với Đỗ Tâm. Nếu không xảy ra chuyện này, có lẽ Đỗ Tâm sẽ là cậu con rể rất lý tưởng trong mắt ông.

Lúc nhìn thấy ông, Đỗ Tâm cúi người từ xa, chuẩn bị đi nhưng đã bị ông gọi lại.

Suy cho cùng ông cũng là người học cao, qua bao nhiêu ngày bình tĩnh suy nghĩ, ông cũng hiểu không thể hoàn toàn trách một mình Đỗ Tâm. Bao nhiêu năm nay con gái ông được sống trong môi trường yên bình. Từ nhỏ tới lớn chưa gặp trở ngại nào, khả năng chịu đựng rất kém. Đó mới chính là căn nguyên dẫn đến việc nó làm ra chuyện cực đoan như vậy.

Giáo sư Trần nhìn Đỗ Tâm, thở dài rồi nói:

- Cũng không thể trách một mình cháu được.

Đây là cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông. Sau khi nghe thấy câu nói ấy, Đỗ Tâm cảm thấy như trút bỏ được tâm trạng nặng nề kìm nén bấy lâu trong lòng, nước mắt cũng tuôn trào.

Lúc này Trần Chi Tình nhìn thấy anh, dường như giữa hai người bị ngăn cách bởi một lớp kính, chỉ có thể nhìn nhau trong nhạt nhòa.

Cô bắt đầu cười khẩy:

- Đỗ Tâm, anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi?

Đỗ Tâm nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi buồn sâu lắng. Anh không biết mình có thể nói với cô những gì hoặc làm gì mới có thể khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Trần Chi Tình không chút cảm kích, cô cười rồi rút nước mắt.

- Đỗ Tâm, anh hãy nhớ đấy, tôi thành ra thế này đều là do anh hại tôi!

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

2 – Hết nợ rồi? Vậy cô tát tôi một cái, tôi đi quyền rũ bố cô được không?

Nếu thật sự Thượng đế có mắt, vậy thì chuyện xảy ra với mấy người chúng tôi tối hôm ấy đủ để làm thành một vở kịch náo nhiệt.

Từ nhỏ đến lớn tôi luôn là một người tính tình nóng nảy, đặc biệt là trong vấn đề tình cảm. Dường như tôi mãi mãi không bao giờ học được cách giải quyết vấn đề một cách ôn hòa.

Tối hôm ấy, một người bị sự thẳng thắn của Viên Tố Vực ép đến nỗi không thể trốn tránh như tôi đã nói với anh: “Thôi đi, không thể đâu”.

Nhìn vẻ mặt của anh, tôi không biết được câu trả lời này có nằm trong dự tính của anh không nhưng tôi nghĩ nếu đã nói đến mức này rồi thì không bận tâm đến chuyện tàn nhẫn thêm một chút. Có một số chuyện dứt khoát sẽ tốt cho cả hai!

Nghĩ như vậy, tôi đâu còn bận tâm đến cảm giác của anh. Bệnh cũ của tôi lại tái phát:

- Viên Tố Vực, chẳng phải chúng ta rất vui vẻ sao? Anh có chuyện gì không vui thì nói với em. Em có chuyện gì không vui cũng nói với anh. Như thế chẳng phải rất thoải mái sao. Việc gì anh phải làm như thế? Anh khiến em rất phiền muộn đấy, biết không?

Thấy anh không nói gì, tôi càng mạnh dạn hơn:

- Hơn nữa không phải là anh không biết, em và Cố Từ Viễn mới chia tay chưa được bao lâu, lúc này đâu thể lại bắt đầu tình yêu được. Anh đừng ngốc nữa...

Anh vẫn không nói gì. Tôi ngừng một lát, cuối cùng đưa ra chiêu độc nhất:

- Em luôn coi anh là bạn tốt. Anh hiểu ý của em...

- Ủ, anh hiểu rồi. - Anh chậm rãi nói.

Bỗng chốc chúng tôi không nói gì nữa.

Thấy anh quay người bước đi, tôi tưởng rằng chuyện này coi như đã qua. Sau mấy hôm chúng tôi lại có thể nói chuyện vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cùng nhau ăn cơm. Suy cho cùng, cuộc sống rất tẻ nhạt, cần có một người bạn.

Nhưng bỗng nhiên anh quay người lại, nhìn tôi nói:

- Là vì anh nghèo ư?

Cuối cùng Quân Lương và Đỗ Tâm cũng bớt chút thời gian cùng nhau ăn bữa cơm. Nhưng không biết vì sao cả hai người đều thấy không ngon miệng.

Đĩa mì Ý sốt cà chua trước mặt Quân Lương bị cô ấy dùng đũa khuấy tung cả lên. Cô ấy nhìn đĩa mì rối như tơ vò, không còn một chút khẩu vị nào. Dáng vẻ ấy của cô khiến Đỗ Tâm vốn đang cố vui vẻ một chút cũng buông dao đĩa xuống.

- Em sao vậy? - Đỗ Tâm kiên nhẫn hỏi cô.

Sao ư? Quân Lương cười khẩy trong lòng. Đúng là nực cười, lẽ nào anh không biết em làm sao?

Nhưng cô không nói ra câu ấy mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Đèn điện vụt sáng khiến thành phố càng rực rỡ hơn.

Đỗ Tâm lại hỏi:

- Rốt cuộc em sao vậy?

Câu nói này giống như dây dẫn được châm ngòi nổ, đột nhiên Quân Lương bùng phát:

- Anh hỏi em làm sao, anh nói xem em làm sao. Dĩ nhiên là em không vui, hơn nữa rất không vui!

Từ lần đứng trên đường rửa vết thương cho Đỗ Tâm đến nay, Quân Lương không còn rơi một giọt nước mắt nào vì những chuyện ấy. Nhưng không khóc không có nghĩa là cơn sóng trong lòng đã lắng xuống. Chẳng qua là chúng biến thành sóng ngầm mà thôi.

Sau khi biết tin Đỗ Tâm đến đón Trần Chi Tình ra viện, Quân Lương có cảm giác như có thứ gì đó chặn ở lồng ngực, vô cùng khó chịu.

Là sinh viên khoa dẫn chương trình phát thanh - truyền hình, khi Quân Lương dùng tiếng phổ thông găm lên với Đỗ Tâm đã gây chú ý với rất nhiều người trong nhà hàng.

Khoảng thời gian này, tính cách điềm tĩnh vốn có của Đỗ Tâm dù nhiều hay ít cũng bị ảnh hưởng bởi những biến cố. Trong hoàn cảnh mọi chuyện đều không như ý, sự oán thán của Quân Lương khiến anh cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tiếng dao đĩa inox va vào đĩa sứ nghe thật chói tai. Quân Lương không khỏi giật mình.

Đỗ Tâm trước mặt cô sắc mặt u ám. Mặc dù không nói một lời nào nhưng không khí ngột ngạt này khiến Quân Lương cảm thấy sợ hãi.

Bỗng nét biểu cảm trên khuôn mặt Đỗ Tâm thay đổi, trở nên vô cùng kinh hoàng.

Quân Lương ngoảnh đầu, dõi theo ánh nhìn của anh, thấy Trần Chí Tình tự đẩy xe lăn đi ra từ trong thang máy.

Trước cái nhìn kinh ngạc của Quân Lương, Trần Chí Tình mỉm cười đẩy xe lăn về phía bọn họ. Lúc ấy, màn hình điện thoại của Cố Từ Viễn hiện tên Lâm Mộ Sắc.

Cố Từ Viễn đang đắm mình trong thế giới game online, vừa nhìn thấy cái tên này trên điện thoại, anh không nói một lời mà nhấn nút tắt. Các anh em ngồi bên cạnh trêu chọc anh:

- Sao thế, điện thoại của bạn gái cũng không nghe à?

Anh ấn chuột thật mạnh, không nhìn bọn họ mà tức giận nói:

- Bạn gái cái con khỉ!

Giống như là đang phối hợp với anh, tên của “bạn gái cái con khỉ” lại vụt sáng, không chịu buông tha.

Trong lòng Cố Từ Viễn trào dâng nỗi giận dữ. Anh bỏ tai nghe, nhấn nút nghe rồi mắng té tát vào điện thoại:

- Mẹ kiếp, cô có thôi đi không hả?

Lâm Mộ Sắc ở đầu dây bên kia khẽ cười và nói:

- Trời ơi, lâu như vậy không liên lạc, vừa mở miệng đã hung dữ như vậy, em đâu có làm gì anh?

Từ sau khi trở về từ thành cổ, điện thoại của Lâm Mộ Sắc tắt máy suốt, không thể nào liên lạc được. Mấy hôm đầu, không biết một ngày Cố Từ Viễn đã gọi đến số điện thoại này bao nhiêu lần, nóng lòng lắm nhấm với chiếc điện thoại:

- Bà cô của tôi ơi, xin cô hãy nhắc máy đi...

Không phải anh chỉ muốn chửi cho Lâm Mộ Sắc một trận, so với việc trách móc cô ta, Cố Từ Viễn cảm thấy việc quan trọng hơn là để chính miệng cô ta giải thích rõ ràng với Tống Sơ Vi rằng buổi tối ở thành cổ, thật sự giữa hai người không hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng mấy hôm sau, điện thoại đã đổ chuông nhưng không có ai nghe.

Từ tối hôm ấy, thái độ của Tống Sơ Vi không hề có một chút chuyển biến nào. Mỗi lần anh đến lớp học của cô hoặc chờ ở cổng ký túc, chỉ thấy vẻ mặt hờ hững của cô.

Dần dần anh hiểu cho dù cô đang nhìn thẳng vào mắt anh, chẳng qua cũng chỉ coi anh như không khí, xuyên qua anh để nhìn người và phong cảnh phía sau.

Cuối cùng anh đã hiểu lần này Tống Sơ Vi rất kiên quyết.

Vì thế khi Lâm Mộ Sắc chơi trò mất tích lâu như vậy rồi lại xuất hiện, thật sự anh không tìm được muốn nói với cô ta một câu: “Cô chết đi!”.

Nhưng bây giờ việc quan trọng nhất vẫn chưa giải quyết. Sau khi hẹn Lâm Mộ Sắc, Cố Từ Viễn gọi điện thoại cho Quân Lương, xin số của Đường Nguyên Nguyên rồi qua Đường Nguyên Nguyên lấy số của Tống Sơ Vi.

Đường Nguyên Nguyên cũng là người khôn ba năm đại đại một giờ:

- Tống Sơ Vi không có ở ký túc. Có một anh chàng chờ cô ấy ở cổng ký túc. Họ cùng nhau đi dạo bên bờ hồ rồi...

Chưa đợi Đường Nguyên Nguyên nói hết câu, Cố Từ Viễn đã tức giận gấp điện thoại lại.

Đi dạo với một anh chàng bên bờ hồ? Tống Sơ Vi, cô có biết chữ “chết” viết thế nào không?

Khi Cố Từ Viễn sát khí đằng đằng lao đến chỗ tôi, tôi vẫn chưa biết gì về cục diện chấn động lòng người sẽ xảy ra sau đó, tôi vẫn đang tức giận với những lời sỉ nhục của Viên Tổ Vực.

- Anh ta... - Hai từ phía sau đã đến miệng nhưng vẫn bị tôi nuốt sống sượng.

Mặc dù như vậy cũng không có nghĩa là tôi có thể kiềm chế được nổi giận dữ trong lòng. Viên Tổ Vực trước mắt thật sự khiến tôi chỉ muốn cho anh ta hai cái bạt tai!

Dường như anh cũng cảm nhận được quả thực câu nói của mình rất quá đáng. Bỗng chốc anh tỏ ra hổ thẹn, như muốn để mặc cho tôi chém giết cũng sẽ không phản kháng.

Tôi nhìn anh, cười khẩy rồi nói rất nhanh:

- Trong mắt anh, tôi luôn là một cô gái ham hư vinh và tiền bạc, ngay từ đầu nhìn thấy tôi anh đã nghĩ như vậy rồi. Tất cả những điều ấy chẳng qua là vì tôi có một người bạn trai giàu có. À, không đúng, phải nói là bạn trai cũ. Từ đầu đến cuối anh đều cho rằng tôi yêu anh ta vì anh ta có tiền. Nếu đã vậy thì anh đã kết bạn với tôi làm gì? Có phải đầu óc anh có vấn đề không?

Tôi nói rất dứt khoát và lưu loát, một lúc rất lâu, Viên Tổ Vực cũng không có phản ứng gì. Đợi đến khi anh ta có phản ứng thì tôi đã quay người bước đi.

Bỗng nhiên anh kéo tôi lại, ánh mắt ẩn chứa sự hối lỗi chân thành:

- Tống Sơ Vi, em đừng đi, cứ coi như anh đã nói sai, anh xin lỗi em được chưa?

- Cái gì mà coi là anh đã nói sai, vốn dĩ anh nói sai! - Tôi gạt tay anh ta ra. - Đừng có lôi lôi kéo kéo như thế, tự trọng một chút.

Thực ra tôi không giận anh. Chúng tôi quen nhau đã lâu, theo tôi hiểu thì anh có cái tật hễ cuống là lại nói lung tung giống tôi, nhưng tôi không giận không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Nếu lúc này có người nào đi ngang qua hồ của trường chúng tôi, chắc chắn sẽ dừng lại, vui vẻ quan sát chuyện xảy ra sau đó.

Bởi vì sau đó, tôi và Viên Tổ Vực đều nghe thấy tiếng gầm rú tức giận:

- Đồ xấu xa!

Tôi và Viên Tổ Vực quay lại nhìn, đó là Cố Từ Viễn, đang nổi trận lôi đình!

Nếu không phải tôi nhanh tay nhanh mắt đẩy Viên Tổ Vực ra thì e là cú đâm của Cố Từ Viễn thật sự đã gây ra chuyện.

Đợi sau khi tôi đứng vững, phản ứng đầu tiên của tôi là gầm lên với Cố Từ Viễn:

- Có phải anh bị điên rồi không?

Nói xong, tôi liền sững người. Bao lâu nay, cho dù anh ta xin lỗi tôi thế nào, cho dù anh ta có đứng ở cổng ký túc, nhìn tôi đáng thương như thế nào tôi đều mặc kệ anh ta. Nhưng khi anh ta không biết rõ tình hình mà xông vào đánh Viên Tố Vực thì tôi đã mở miệng...

Cố Từ Viễn cũng sững người, một lúc lâu sau anh ta mới ngạc nhiên nhìn tôi và hỏi:

- Em quát anh? Vì thằng đó mà em quát anh?

Không hiểu vì sao khoảng khắc này tôi cảm thấy vô cùng hoảng loạn, một cảm giác chưa từng có. Bỗng nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt vô tội của Bao Nha Trân trong Kung fu: “Sao lại như thế...”.

Sao lại như thế? Thật sự tôi rất muốn nhảy xuống hồ chết đi cho rồi!

Viên Tố Vực kéo tôi ra sau lưng, găm lên với Cố Từ Viễn:

- Cậu muốn đánh nhau sao?

Cố Từ Viễn cũng tức giận:

- Mẹ kiếp! Anh là ai? Chui từ đâu ra hả?

Thấy hai người trước mắt giống như hai con chó điên mất hết lý trí, tôi biết nói như vậy là không đúng nhưng ngoài cách ví von này, thật sự tôi không nghĩ ra cái gì khác...

- Hai người cút đi cho tôi! - Đột nhiên tâm trạng tôi cố gắng kìm nén bấy lâu trong lòng giống như núi lửa tuôn trào, nham thạch sục sôi. Tôi nắm tay, gào lên đến rát cổ họng với hai người trước mặt. - Cút đi cho tôi!

Đúng lúc tôi mất bình tĩnh, không thể kiểm chế được cảm xúc của mình thì Lâm Mộ Sắc được Cố Từ Viễn mời tới xuất hiện trước mắt chúng

tôi.

Bao lâu không nhìn thấy cô ta rồi. Vốn dĩ chúng tôi cũng được coi là những người bạn khá hợp nhau. Thậm chí trước đây tôi còn trốn học để đi dạo phố mua sắm cùng cô ta.

Hồi ấy, đối với tôi, cô ta là một cô gái rất thú vị. Mặc dù là con nhà giàu nhưng chưa bao giờ cố tình làm ra vẻ trước mặt người khác. Mặc dù trở về từ nước ngoài nhưng chưa bao giờ giống với những cô gái thích ra vẻ ta đây mở miệng ra là nói tiếng Anh. Cô ta sống buông thả, hào phóng, tính tình thẳng thắn, ngoài cái tật độc mồm, còn lại chẳng có gì là không tốt.

Mặc dù hồi ấy tôi biết cô ta là kẻ phản bội, nhưng chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ có một ngày cô ta cướp bạn trai của mình.

Khi gặp lại cô ta, trong lòng tôi có ảo giác như cách một đời.

Thật sự chúng tôi đã từng quen nhau sao? Thật sự chúng tôi đã từng là bạn sao?

Cô ta mặc quần áo màu đen, vẫn tác phong đó, áo trễ ngực, cổ đeo chiếc dây chuyền rất sáng. Tôi nghĩ mình không đến nỗi nhìn kim cương là thủy tinh nhân tạo...

Cô ta tươi cười rạng rỡ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, chủ động chào hỏi tôi:

- Tổng Sơ Vi, lâu lắm không gặp, dạo này cậu khỏe không?

Không ngoảnh đầu lại nhìn nét mặt của Cố Từ Viễn và Viên Tố Vực lúc ấy, tôi cố gắng hết sức, cuối cùng nở nụ cười:

- Nhờ phúc của cậu, tôi vẫn khỏe.

Một số khách trong nhà hàng đã nhận ra có kịch hay để xem. Mặc dù họ vẫn ngồi ở ghế của mình nhưng ánh mắt thì đã đồng loạt hướng về phía Đỗ Tâm và Quân Lương.

- Trước đây, tôi tưởng những người làm việc xấu sẽ ăn không ngon, ngủ không yên...

Nụ cười của Trần Chí Tình trông rất đáng sợ. Đỗ Tâm và Quân Lương đều kinh hoàng, không biết phải đối phó với tình huống khó xử này như thế nào.

Trần Chí Tình nói tiếp:

- Nhưng hình như tôi đã sai, có một cuốn sách lịch sử nói về Chiến tranh thế giới thứ hai đã nói, có một phi hành gia phát xít tối nào cũng ngủ ngon như trẻ sơ sinh... Cũng đúng, những người mất đi lương tri sao có thể vì day dứt mà ăn không ngon ngủ không yên được? - Trần Chí Tình từ từ quay mặt lại, nhìn về phía Quân Lương đang ngậy người ngồi đó. - Cô thấy có đúng không, Tô Quân Lương?

Dường như trái tim cô bị thứ gì đó khẽ rạch một đường, có máu chảy ra ngoài.

Quân Lương cảm thấy mình sắp khóc. Trước mặt bao nhiêu người, bị Trần Chí Tình sỉ nhục như vậy, cô cảm thấy dường như linh hồn mình đã lìa khỏi thể xác, bay bổng trên không trung, nhìn cái xác đang ngồi đó với ánh mắt đồng cảm và thương xót.

Tiếng quát: “Đủ rồi” của Đỗ Tâm kéo Trần Chí Tình và Quân Lương về hiện thực.

Anh nhìn hai cô gái trước mặt, hai mắt đỏ lừ. Bắt đầu từ lúc nào cuộc đời anh bị đảo lộn như thế này? Bắt đầu từ lúc nào tất cả mọi chuyện đều không ở trong phạm vi kiểm soát của anh?

Trước đây, anh luôn đóng vai trò là người chỉ đạo trong đám bạn cùng trang lứa. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại bị chuyện tình cảm làm cho thảm hại như thế này.

Anh thấp giọng hỏi Trần Chi Tình:

- Sao cô tìm được đến đây?

Sau một tiếng hăm hứ, Trần Chi Tình vênh váo tự đắc nói:

- Anh không nhớ tôi đã định vị điện thoại của anh rồi sao. Anh không nhớ tôi, nhưng ngày nào tôi cũng muốn gặp anh.

Nhìn khuôn mặt của Trần Chi Tình, trong lòng Quân Lương không khỏi trào dâng cảm giác sợ hãi. Cô không biết một Trần Chi Tình ngay cả cái chết cũng không sợ sẽ còn làm ra chuyện kinh thiên động địa gì tiếp theo.

Rõ ràng mùa đông lạnh lẽo đã qua đi nhưng Quân Lương cảm thấy từng lỗ chân lông trên người mình đều toát ra hơi lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên Trần Chi Tình bưng cốc nước hoa quả trên bàn hắt vào mặt Quân Lương. Những người xung quanh vốn đang thì thầm to nhỏ lập tức im bật, chỉ có tiếng piano trong nhà hàng là vẫn bay bổng. Đỗ Tâm đứng phắt dậy, đang định găm lên với Trần Chi Tình nhưng bị Quân Lương ngăn lại:

- Đỗ Tâm, bình tĩnh một chút.

Giọng nói của Quân Lương rất bình thản. Bao nhiêu năm nay, sau khi trải qua biết bao chuyện, thật sự cô có thể làm được đến mức “lòng cuộn sóng nhưng mặt thản nhiên như mặt hồ yên ả”.

Giấy ăn trong nhà hàng có hình hoa hồng, chất lượng rất tốt, không hề có một chút cặn giấy nào. Quân Lương kiên nhẫn lau khô nước dính trên tóc, trên mặt và trên quần áo. Cô cúi đầu, chuyên tâm lau chùi. Những người không biết chuyện nhìn sang sẽ tưởng rằng cô không cẩn thận đổ nước vào người.

Ngọn lửa tức giận trong lòng Đỗ Tâm càng lúc càng cuộn dâng, bất chấp lời khuyên của Quân Lương, anh đứng dậy đi qua người Trần Chí Tình, dắt tay Quân Lương chuẩn bị đi. Lúc ấy, bỗng nhiên Trần Chí Tình ngăn anh lại bằng một giọng nói hết sức lạnh lùng:

- Đỗ Tâm! Lẽ nào anh định bỏ mặc một người tàn tật như tôi ở lại đây sao?!

Cuối cùng Quân Lương ngẩng đầu lên, nhìn Trần Chí Tình mặt đỏ bừng bừng trước mặt rồi khẽ nói:

- Cô có thể đến một mình, lẽ nào không thể tự về một mình được?

Nói rồi Quân Lương bật cười, không nhìn Đỗ Tâm, cũng không nhìn Trần Chí Tình mà xách túi bỏ đi.

Không biết bao lâu sau, những người xung quanh dần dần giải tán. Đỗ Tâm gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, sau đó ngồi xuống, nhìn thẳng vào Trần Chí Tình đang ngồi trên xe lăn.

- Bây giờ tôi đưa cô về, Trần Chí Tình, tốt nhất cô nên biết dừng lại đúng lúc.

Thấy Lâm Mộ Sắc đến, Cố Từ Viễn cũng không muốn tranh luận với Viên Tố Vực nữa. Mục đích anh gọi cô ta tới đây chính là muốn cô ta nói rõ ràng với tôi quả thực tối hôm ấy không xảy ra chuyện gì.

Tôi đẩy Cố Từ Viễn ra:

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi không muốn nghe, các người xảy ra chuyện gì cũng không liên quan gì đến tôi!

Cố Từ Viễn cũng vô cùng tức giận:

- Mẹ kiếp, cô muốn chia tay cũng được nhưng trước khi chia tay cô phải hiểu rõ tình hình, tôi có chết cũng phải chết một cách trong sạch!

- Trong sạch cái gì? Sự trong sạch của anh không liên quan đến tôi! Chúng ta chia tay rồi. Ai nói chia tay trước?

- Chuyện chia tay là do một mình cô nói, tôi không đồng ý! Dựa vào cái gì mà yêu nhau phải được sự đồng ý của cô, chia tay không cần sự đồng ý của tôi!

- ...

Cãi nhau một hồi tôi mới lấy lại chút lý trí:

- Cứ coi như tôi óc ngẩn, buổi tối không về nhà ngủ, ở đây cãi nhau với thằng ngốc như anh. Anh thích làm gì thì làm đi! Đi tìm Đỗ Tâm, người anh em tốt của anh đi. Dù sao thì các anh cũng giống nhau, đều thích năm thê bảy thiếp!

Thực ra tôi thật sự không muốn nói những lời này. Chút lý trí còn sót lại nói với tôi rằng những lời nói này là con dao hai lưỡi, lúc nó đâm vào đối phương thì bản thân tôi cũng không tránh được tai nạn.

Nhưng tôi không kìm nén được, tôi không kìm nén được những ấm ức trong lòng.

Tôi không biết vì sao anh ta còn mặt mũi nói muốn giải thích cho tôi nghe. Anh ta tưởng chỉ cần bịa ra lời nói dối để nghe một chút, lý do đầy đủ một chút là có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Cố Từ Viễn, tôi chỉ tin vào mắt tôi, tôi chỉ tin vào những bức ảnh đậm đặng do chính tay anh chụp mà tôi đã nhìn thấy trong album của Lâm Mộ Sắc!

Ngọn lửa tức giận trong lòng Cố Từ Viễn vừa mới được dập tắt một chút lại bị tôi châm ngòi:

- Tống Sơ Vi, cô đừng có kiểm chuyện, gán tôi với Đỗ Tâm! Hai chuyện này về cơ bản không giống nhau. Hơn nữa cô còn mặt mũi đến nói với tôi không? Chẳng phải cô cũng vờn ong gọi bướm sao?

Đến lúc này, dường như trong lời nói của tôi và Cố Từ Viễn nếu không có thêm những lời tục tĩu thì sẽ không thuận miệng vậy.

Bao nhiêu năm nay, mặc dù chúng tôi cãi cọ, hờn dỗi không ngớt nhưng cái kiểu chửi nhau không tiếc lời như thế này vẫn là lần đầu tiên. Tôi bị kẻ xấu xa này làm cho tức phát khóc, cũng không thấy anh ta có một chút nhường nhịn nào. Có lẽ đối với anh ta, quả thực lần này tôi đã khiến anh ta vô cùng đau lòng...

Khi anh ta nói câu “vờn ong gọi bướm”, tôi đã vùng vẫy thoát ra khỏi thế giới như không có ai bên cạnh, nhớ tới hai người đứng đó.

Viên Tố Vực và Lâm Mộ Sắc lạnh lùng nhìn chúng tôi tranh cãi. Viên Tố Vực sa sầm nét mặt, còn Lâm Mộ Sắc từ đầu tới cuối luôn nở nụ cười đầy ẩn ý, kiên nhẫn chờ đợi xem rốt cuộc đôi oan gia là tôi và Cố Từ Viễn định thu dọn bãi chiến trường này như thế nào.

Quân Lương cầm túi, một mình đi lang thang trên đường, bỗng chốc không biết mình phải đi về đâu.

Sau khi bình tĩnh lại, cô lại nhớ đến cuộc nói chuyện giữa mình và Tống Sơ Vi ở ký túc hôm ấy. Thực ra Sơ Vi chỉ là nhất thời nóng tính, còn

cô... dường như là âm mưu đã lâu, muốn tìm chỗ trú bỏ nỗi oán hận và giận dữ trong lòng.

Vì không thể nổi nóng với Đỗ Tâm, vì không nỡ nổi nóng với mình, vì không còn gia đình giàu có như trước đây để làm chỗ dựa, chỉ có thể trút giận lên một người không thể phản kháng.

Tô Quân Lương, mày thật độc ác. Cô thầm nói với mình.

Còn cả Thẩm Ngôn... vốn dĩ đang yên đang lành, vì sao hôm ấy mình lại giận dữ? Vì sao khoảng thời gian này mình giống tổ ong vậy, chạm vào hay không chạm vào sẽ đốt chết người ấy vậy.

Tô Quân Lương, thật sự mày muốn đặt mình vào tình cảnh bị cô lập hoàn toàn mới can tâm sao?

Nghĩ đến đây, Quân Lương lấy điện thoại ra, gọi cho Thẩm Ngôn. Sau khi điện thoại được kết nối, cô rất ngạc nhiên khi người ở đầu dây bên kia lại là Lê Lăng. Cô ngỡ người nghĩ, lẽ nào Thẩm Ngôn lại để quên điện thoại ở nhà Lê Lăng sao?

- Không phải đâu, Thẩm Ngôn đang ốm, khản giọng không nói chuyện được. Anh đang ở nhà cô ấy để chăm sóc cô ấy. Cô ấy vừa ngủ, em có chuyện gì không?

- Vậy ạ... - Quân Lương do dự một chút. - Thực ra cũng không có chuyện gì, chỉ là em nghĩ đến chuyện lần trước, muốn nói với chị ấy lời xin lỗi. Nếu chị ấy không khỏe, vậy em không làm phiền chị ấy nghỉ ngơi nữa...

Quân Lương đang định cúp máy, bỗng nhiên Lê Lăng nói:

- Quân Lương à, em đang ở đâu?

Hôm ấy, Tô Quân Lương mặc một chiếc áo màu trắng. Người ta nói mặc màu trắng sẽ béo hơn nhưng cơ thể ngày càng gầy đi của cô khi khoác chiếc áo thùng thình ấy trông càng đáng thương hơn. Khuôn mặt nhợt nhạt gầy đi nhiều, khiến đôi mắt vốn đã rất to càng to hơn.

- Trước đây em cũng gầy thế này sao? - Ngồi trên ban công của quán “Phi”, Lê Lãng mỉm cười hỏi cô.

Quân Lương lắc đầu, không nói gì.

- Sắc mặt của em rất xấu, gần đây tâm trạng không tốt ư? - Giọng nói của Lê Lãng thật sự rất giống như đang quan tâm đến em gái.

Có lẽ đã rất lâu rồi không được ai quan tâm và thương xót như vậy nên Quân Lương cảm thấy nước mắt sắp trào ra. Cô mím môi, chuyển chủ đề:

- Lần trước anh nói em giống em gái anh, cô ấy bao nhiêu tuổi rồi? Bây giờ đang ở đâu?

Nhắc đến em gái mình, nụ cười hiền hòa trên khuôn mặt Lê Lãng đông cứng, cũng từ khoảnh khắc ấy, ánh mắt bắt đầu trở nên buồn phiền. Người tinh mắt có thể nhận ra chắc chắn trong đó có gì khúc mắc.

- Nó hơn em ba tuổi, bây giờ đang ở quê, mở một tiệm bánh nhỏ. Ngày nào cũng sống chung với bơ, bánh ngọt, bánh quy, sữa chua...

- Như vậy cũng rất tốt, sống trong môi trường ấy, chắc chắn là rất vui.
- Quân Lương mỉm cười.

Nhưng Lê Lãng cúi đầu, im lặng một lúc. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt ôn hòa, khoan dung, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng đến miệng rồi cuối cùng cũng chỉ có một câu:

- Có lẽ vậy.

Đối diện với quán “Phi” với bề ngoài trông giống như khu dân cư của một thị trấn nhỏ nào đó ở châu Âu có một quán cháo rất nổi tiếng. Một người phụ nữ đeo khẩu trang gọi một bát cháo cua.

Thực ra cô ấy vẫn đang bị ốm, vốn dĩ nên ăn kiêng, nhưng trên đời này luôn có rất nhiều người rõ ràng biết là không được mà vẫn cố chấp.

Bát cháo cua bốc khói nghi ngút được bưng lên. Bát cháo trắng như tuyết được rắc thêm rất nhiều hành, trông rất bắt mắt.

Cô bỏ khẩu trang xuống, ho hai tiếng, từ từ khuấy bát cháo nóng hồi trước mặt. Cô nhìn về phía ban công nhỏ đối diện. Tối nay việc kinh doanh của quán “Phi” có vẻ không được tốt lắm. Bình thường chỗ này phải đặt trước nhưng tối nay lại bị một số người bỗng dưng nổi hứng chiếm giữ...

Lê Lăng không thể ngờ rằng lúc anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, Thẩm Ngôn vốn dĩ đã “ngủ say” bỗng mở mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà của căn phòng ngủ tối om.

Tôi bị Cố Từ Viễn kéo đến trước mặt Lâm Mộ Sắc. Cô ta nhìn tôi rất thân nhiên.

Cứ khi nào cuống Cố Từ Viễn lại hoảng loạn giống như đứa trẻ mất phương hướng:

- Lâm Mộ Sắc, cô nói với cô ấy đi, nói với cô ấy là giữa chúng ta không có gì đi.

- Thế nào gọi là không có gì? - Lâm Mộ Sắc quay sang nhìn anh, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. - Hôn nhau có tính không?

“Bốp” một tiếng, những người có mặt ở đó đều sững người.

Viên Tố Vực vội vàng chạy lên trước, cầm tay tôi rồi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lúc ấy tôi mới phát hiện thì ra cái tát lúc nãy chính là do tôi tát vào mặt Lâm Mộ Sắc.

Dường như máu trong người đều dồn lên não. Hành vi, lời nói của tôi đều không nghe theo sự điều khiển của bộ não. Cái tát này vừa nhanh vừa mạnh vừa dứt khoát, giống như đã được tập trước vô số lần trước đó, rất gọn gàng và chuẩn xác.

Cô ta ôm mặt, một lúc lâu cũng không có phản ứng gì.

Cố Từ Viễn cũng sửng người. Đến lúc này, bỗng nhiên anh ta không nói gì nữa. Có lẽ anh ta giống tôi, hành vi cũng không nghe theo sự điều khiển của bộ não.

Anh ta nhìn Lâm Mộ Sắc bằng ánh mắt gần như không dám tin. Trước ánh nhìn gần như là tra khảo này, cô ta lạnh lùng gạt tóc mái.

Khoảnh khắc ấy tôi rất muốn hỏi Viên Tổ Vực, chẳng phải anh được mệnh danh là thiên tài toán học sao? Đề toán khó như thế anh cũng có thể tìm ra đáp án chuẩn xác. Vậy anh hãy nói cho em biết đáp án của mớ bong bong này là gì?

Rốt cuộc đáp án của cái cuộc sống đáng ghét này là gì?

Viên Tổ Vực nắm chặt tay tôi, đứng trước mặt tôi, dường như muốn chần cho tôi.

Một lúc rất lâu sau, cuối cùng Lâm Mộ Sắc quay đầu lại. Cho dù là dưới ánh sáng vàng mờ ảo bên hồ cũng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ má trái của cô ta đỏ ửng.

- Tống Sơ Vi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tôi bị người ta tát. Cô được đấy! - Cô ta nói từng câu từng chữ.

Lúc ấy tôi đã bình tĩnh lại, nghe cô ta nói vậy mà không khỏi rùng mình.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên Cố Từ Viễn hét lên một tiếng khiến chúng tôi giật nảy mình. Nỗi đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt anh ta.

- Trời ơi! Có chuyện gì mọi người nói rõ ràng có được không? Đừng nói những lời nhảm nhí nữa.

Sau khi Cố Từ Viễn nói xong câu ấy, bỗng nhiên Lâm Mộ Sắc đẩy Viên Tổ Vực ra rồi kéo tôi sang một bên, sau đó nghiêm giọng nói với Cố Từ Viễn và Viên Tổ Vực vốn định chạy lại:

- Hai người đứng ở đó không được lại gần! Tôi nói rõ ràng với cô ta rồi sẽ đi!

Sau đó cô ta quay sang nói với tôi:

- Tống Sơ Vi, tôi cướp bạn trai của cô, cô tát tôi một cái, chúng ta hết nợ!

- Hết nợ rồi? Vậy cô tát tôi một cái, tôi đi quyến rũ bố cô được không?
- Tôi cũng chẳng chịu thua.

Cô ta cười khẩy, không giằng co với tôi:

- Cố Từ Viễn muốn tôi nói với cô chuyện tối hôm ấy. Được, tôi sẽ nói cho cô biết. Hôm ấy là tôi đi theo tìm anh ta. Thực tế, từ trước tới nay quả thực là tôi có ý muốn tiếp cận anh ta, còn về tối hôm ấy...

Nói đến đây, bỗng nhiên cô ta dừng lại, nhìn tôi với ánh mắt đầy hứng thú, như đang quan sát phản ứng của tôi.

Tôi không phải là Tô Quân Lương, những lúc thế này tôi không thể thản nhiên như không được.

Có lẽ là rất hài lòng với lời nói của mình, Lâm Mộ Sắc mỉm cười, hai lúm đồng tiền trên má cũng ánh lên vẻ đắc chí. Cô ta lấy thứ gì đó trong túi áo, kéo tay tôi lại rồi đặt thứ vuông vuông ấy vào tay tôi:

- Đây là thứ mà tối hôm ấy tôi đã mang đi. Một hộp có ba cái, chúng tôi đã dùng hai cái, còn lại cái này trả lại cô.

Sau khi cô ta rút tay lại, tôi run rẩy xòe tay ra, hộp bao cao su Durex nằm gọn trong lòng bàn tay tôi.

Lúc ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy nụ cười ác độc nhất mà tôi đã nhìn thấy trong cuộc đời mình.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 17

3 – Đứa trẻ đói khát bị bỏ rơi ấy chưa bao giờ trưởng thành.

Ăn được nửa bát cháo, Thẩm Ngôn không thể ăn thêm được nữa. Khi bị ốm, người ta chẳng muốn ăn gì. Cô thở dài, thanh toán tiền rồi lại đeo khẩu trang. Lúc đứng bên đường vẫy xe, cô lại liếc nhìn ban công phía đối diện.

Ngồi trong taxi, hai bàn tay cô run rẩy đan vào nhau. Vì động tác quá mạnh nên khiến các khớp trắng nhợt. Trong lòng vang lên âm thanh nhỏ: “Thẩm Ngôn, mày sẽ không thua bất kỳ ai”.

Tối hôm ấy, trên bầu trời đêm chỉ có vầng trăng khuyết. Cô ngấm nhìn nó, cảnh tượng trước mắt dần dần chùng lên buổi tối của bao nhiêu năm về trước trong ký ức.

Phải ngồi mười sáu tiếng trên tàu, hơn nữa lại phải ngồi ghế cứng. Vì chuyển đi gian khổ này, lúc ở trong nhà vệ sinh bẩn thỉu, Thẩm Ngôn đã thề rằng sau này chỉ cần đi đến nơi nào quá năm tiếng đi xe thì cô có chết cũng phải đi máy bay!

Sau sáu tiếng ngồi trên xe thì trời tối. Thẩm Ngôn lấy hộp mỳ ăn liền trước đó đã chuẩn bị trong ba lô, do dự một lúc rồi lại nhét vào.

Cô không có nhiều tiền, không thể lãng phí một đồng nào, chỉ được tiêu vào những lúc thực sự cần thiết.

Đêm đã về khuya, những người trên khoang tàu đều chìm vào giấc ngủ, tiếng thở rất nhịp nhàng. Cô không ngủ được, không chỉ vì nóng bức, ngột ngạt mà còn vì đói.

Khoảnh khắc ấy cô rất muốn khóc.

Cô rất đói, càng những lúc đói càng dễ nghĩ đến những đồ ăn ngon.

Cô nghĩ đến hàng bánh mì ở công trường. Mùi vị hấp dẫn ấy ngày nào cũng lan tỏa trong không khí. Trong tủ kính có bày rất nhiều loại bánh bơ sữa mà chỉ cần nhìn một cái là biết có quá nhiều phẩm màu, còn có những chiếc bánh mì được trang trí thêm những dải dừa sợi kém chất lượng. Bạn ngồi cùng bàn với Thẩm Ngôn là một cô gái nhà giàu. Bữa sáng của cô ấy thường là trứng gà, sữa tươi và bánh mì bơ.

Hằng ngày, mùi thơm tỏa ra từ ngăn kéo của bạn cùng bàn đều kích thích cái dạ dày yếu ớt và lòng tự trọng của Thẩm Ngôn.

Sau khi có tiền, ngày nào cô cũng mua bánh ngọt phô mai tươi.

Lần đầu tiên mua bánh ngọt phô mai, Thẩm Ngôn ăn ngấu nghiến như hổ đói. Vì ăn quá nhanh nên bị nghẹn, cuối cùng đành phải chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, nôn đến chảy nước mắt mới dễ chịu hơn một chút.

Cô ngồi dưới sàn nhà vệ sinh lát đá Mosaic, vừa lấy giấy lau nước mắt vừa nói với mình, sau này mày có thể ăn từ từ, sẽ không phải nhìn từ xa nữa, cũng sẽ không có ai tranh giành với mày nữa, không có ai khiến mày tự ti nữa...

Nhưng trong sâu thẳm lòng mình, cô hiểu rằng đứa trẻ đói khát bị bỏ rơi ấy chưa bao giờ trưởng thành.

Giọng nói của tài xế kéo cô về với hiện thực. Sau khi trả tiền, cô chậm chậm bước vào khu phố nhỏ, đi về phía căn hộ của mình.

Lúc này cô đã bình tĩnh trở lại. Bắt đầu từ cái ngày mang theo chút hành lý ít ỏi rời khỏi căn nhà không một chút hi vọng kia, cô đã là người phụ nữ trưởng thành biết tính toán sâu xa, bất cứ lúc nào cũng phải bảo đảm mình sẽ không bị mất kiểm chế.

Lê Lãng, anh không được rời xa em, không ai có thể bắt anh rời xa em.

Bước ra từ quán “Phi”, Quân Lương cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều so với lúc bị hắt nước hoa quả. Cô thật lòng nói với Lê Lãng:

- Cám ơn anh!

Lê Lãng cầm chìa khóa xe, nhú mào:

- Em không cần phải khách sáo như vậy, nghe xa lạ quá, Thẩm Ngôn coi em là em gái. Anh cũng vậy.

Quân Lương khẽ mỉm cười, nhìn Lê Lãng nói:

- Em gặp anh hai lần, hai lần anh đều nhắc đến em gái anh, chắc chắn là anh em anh rất tình cảm. Lần sau, chị ấy đến đây chơi, anh có thể đưa chị ấy đến gặp em.

Chỉ là một câu khách sáo mà thôi. Trong lòng Quân Lương biết thực ra cô đã không còn nhiều nhiệt tình như thế để kết bạn mới. Lê Lãng cũng hiểu rất rõ điều này. Anh không khẳng định cũng không phủ định, chỉ tay về phía xe của mình và nói:

- Anh đưa em về trường nhé!

Quân Lương gật đầu:

- Vâng.

Khoảng thời gian này, Quân Lương và Đỗ Tâm sống trong căn hộ theo kiểu nhà nghỉ cách trường không xa. Mặc dù chỉ có mấy chục mét vuông nhưng dường như là nơi duy nhất trên thế giới không có những lời công kích họ.

Cho dù là ở trường của Đỗ Tâm hay trường của Quân Lương, câu chuyện của họ đã được truyền khắp nơi, sau khi được thêm thắt, nó đã biến thành phiên bản khiến bản thân họ cũng không thể chấp nhận được.

Trong phiên bản này, Quân Lương là kẻ thứ ba tội ác tà trời. Đỗ Tâm là kẻ phụ bạc, lạnh lùng vô tình. Chính hai người đã ép Trần Chi Tình yếu đuối đáng thương phải nhảy từ tầng sáu xuống.

Ngày Quân Lương về trường học, vừa ngồi xuống chỗ, mọi người xung quanh đã lập tức tránh xa cô như nhìn thấy ma. Họ tránh rất xa, lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng cô.

Cô mở sách ra, yên tĩnh ghi chép bài, khuôn mặt hết sức bình thản. Trong khoảng thời gian ấy, Đỗ Tâm lái xe đón Trần Chi Tình ra viện.

Ngồi trên xe của Lê Lãng, Quân Lương nhắm mắt nghe nhạc. Cô không biết rằng Lê Lãng ngồi bên cạnh đang liếc nhìn mình.

Khoảnh khắc cố sức ném thật mạnh hộp Durex, tôi cảm thấy linh hồn của mình đã bị xé thành những mảnh vụn, rơi từ trên cao xuống, bị gió cuốn bay đi khắp nơi.

Không thể kìm nén được nữa, không thể chịu đựng được nữa, tôi bất chấp lòng tự trọng, ngồi xuống, ôm đầu, nước mắt tuôn như mưa.

Lâm Mộ Sắc không nói gì nữa. Cô ta định đi nhưng Cố Từ Viễn và Viên Tố Vực đều chạy lại, một người ngăn cô ta, một người đỡ tôi dậy.

Giọng nói của Cố Từ Viễn nghe có vẻ như đang sôi ruột đến phát điên lên:

- Lâm Mộ Sắc, mẹ kiếp, rốt cuộc cô đã nói gì với cô ấy? Cô không thể cho tôi một con đường sống sao?

Lâm Mộ Sắc không nói một tiếng nào, hai mắt cô ta ngấn lệ. Khoảnh khắc đấy Cố Từ Viễn ra, nước mắt cô ta lăn dài trên má.

Sau khi đuổi theo cô ta vài bước, Cố Từ Viễn quay lại tìm tôi. Tôi đã khóc đến nỗi không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Viên Tố Vực ôm tôi rất chặt. Anh nói với Cố Từ Viễn hai mắt đang rục rủa:

- Nếu lúc nào cậu cũng khiến cô ấy phải đau lòng như thế này, vậy thì đừng xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, không hề giống với anh chàng nóng nảy thường ngày một chút nào. Ngược lại, một người vốn rất chuẩn mực như Cố Từ Viễn thì lại rối bời. Anh ta thô bạo kéo tôi lại, nâng cằm tôi lên, lo lắng hỏi:

- Rốt cuộc cô ta đã nói gì với em? Cô ta đưa cho em cái gì? Em nói đi, Tố Sơ Vi, em nói đi!

Được, anh bắt tôi nói, vậy thì tôi sẽ nói.

Tôi không khóc nữa, từ từ lấy lại nhịp thở bình thường. Tôi nhìn chăm chăm vào người đang đứng trước mặt mình, người mà tôi đã quen từ năm mười sáu tuổi. Tôi nói với anh ta rất rõ ràng:

- Tôi hận anh, Cố Từ Viễn, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Tôi sẽ không tha thứ cho anh. Chính anh đã khiến tôi phải chịu nỗi nhục này.

Tôi không nhớ tối hôm ấy ba người chúng tôi đã giằng co bao lâu. Sau khi tôi nói xong câu ấy, Cố Từ Viễn khẽ buông tay tôi ra. Có lẽ anh ta cũng nhận ra rằng duyên số giữa tôi và anh ta đã hết. Cho dù anh ta có nói thêm điều gì nữa, làm thêm điều gì nữa, cho dù là tìm Lâm Mộ Sắc để thanh minh một lần nữa thì cũng không thể cứu vãn được tình hình.

Tôi ngồi xuống, ra sức lắc đầu với Viên Tố Vực đang muốn kéo tay tôi. Tôi khóc lóc cầu xin anh:

- Anh đi đi. Anh về đi. Để mặc em, cầu xin anh hãy để mặc em...

Trong đêm tối ồn ào ấy, trái tim của tôi cô đơn như hang vắng.

Rất lâu sau, Cố Từ Viễn gọi điện cho Đường Nguyên Nguyên:

- Phiền bạn đến đón cô ấy.

Nhưng tôi không ngờ đến cùng Đường Nguyên Nguyên còn có Quân Lương.

Lúc này Quân Lương đã tắm xong, thay chiếc áo trắng bị hắt nước. Lúc cô ấy chạy lại kéo tôi, tôi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của sữa tắm. Cô ấy cúi đầu, khẽ nói:

- Sơ Vi, chúng ta về rồi nói chuyện.

Mặt tôi căng lạnh, lúc đi qua người Cố Từ Viễn, anh ta quay lại nhìn tôi, vẻ mặt hết sức u buồn. Anh ta hỏi tôi:

- Sơ Vi, vì sao em không tin anh?

Nhưng tôi thật sự không muốn trả lời nữa.

Viên Tố Vực đứng chắn trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, chưa đợi tôi nói gì, Quân Lương đã nói trước:

- Tôi không biết anh là ai nhưng xin anh hãy tránh ra. Có chuyện gì hôm khác anh hãy đến tìm cô ấy, được không?

Mặc dù cách dùng từ của Quân Lương rất khách khí nhưng giọng nói thì bày tỏ rất rõ ràng sự khó chịu của cô. Viên Tố Vực biết ý tránh ra, nói với tôi:

- Em nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.

Tôi rất muốn nói với anh rằng tôi sẽ không tự sát vì thất tình. Nhưng thật sự tôi không còn chút sức lực nào nữa, ngay cả là sức để gật đầu với anh.

Về ký túc, tôi nằm vật ra giường, toàn thân cứng đờ như xác chết.

Quân Lương không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Cô ấy bình tĩnh lắm lắm:

- Muốn khóc cũng đừng khóc trước mặt người khác, tìm chỗ nào đó trốn đi rồi khóc.

Nếu không phải vì chuyện xảy ra vượt quá giới hạn chịu đựng của tôi. Nếu căn cứ vào khả năng lý giải thường ngày của tôi, tôi nên hiểu rằng Quân Lương đang tìm cách để hòa giải với tôi. Nhưng lúc ấy tôi không thể căn cứ vào cách suy nghĩ thường ngày để hiểu lời nói của cô ấy. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là: “Cậu đang chế nhạo tôi!”.

Một người bị câu nói này làm cho tổn thương như tôi vội bật dậy khỏi giường:

- Cậu đừng có mà nói lời cay nghiệt, không đâm vào tim cậu, dĩ nhiên cậu không đau rồi!

Cô ấy đang dọn dẹp bàn ghế, bỗng toàn thân đông cứng, quay người lại ngẩng đầu nhìn tôi, khuôn mặt ẩn chứa sự kiên cường và hờ hững. Còn tôi vì quá tức giận nên toàn thân run lên.

Lần này, Đường Nguyên Nguyên học cách ngoan ngoãn. Cô ấy cầm mặt nạ lạnh lẽo rời khỏi ký túc, nhân tiện đóng cửa lại, để lại không gian nhỏ này cho hai chúng tôi.

- Tống Sơ Vi, cậu đừng có làm ra vẻ cả thế giới này chỉ có cậu là thảm hại nhất! - Quân Lương cũng tức giận.

Tôi nhìn cô ấy đầy kiêu ngạo, không sai, tôi nghĩ mình không nhìn nhầm, tối nay cô ấy cũng khóc. Chỉ là trước đó khi ở bên hồ, ánh sáng không tốt, tôi lại không nhìn kỹ cô, vì thế nên mới không để ý đến đôi mắt sưng đỏ của cô.

- Tối nay ở nhà ăn, mình bị Trần Chỉ Tình hắt nước vào người trước mặt bao nhiêu người. Mình không khóc trước mặt cô ta...

- Cậu im miệng cho tôi. Cậu không khóc là chuyện của cậu. Tôi muốn khóc là chuyện của tôi, liên quan gì đến cậu?

Đây là lần đầu tiên chúng tôi nảy sinh mâu thuẫn dữ dội như vậy kể từ khi quen nhau. So với lần trước thắng lợi dễ dàng, lần này dường như chúng tôi đều cố hết sức để đưa đối phương vào chỗ chết.

Ngay cả chúng tôi cũng không ý thức được rằng những lời buột miệng gây tổn thương như thế nào.

Tôi hét lên với cô ấy:

- Đáng đời cậu. Ai bảo cậu cướp bạn trai của người khác. Cậu nên cảm thấy may mắn vì hôm nay cô ấy hất nước hoa quả vào người cậu, không biết chừng lần sau sẽ là axit!

Cô ấy cười khinh miệt:

- Tống Sơ Vi, cậu gào lên như vậy với tôi có ích gì? Cậu có bản lĩnh thì đi tìm Lâm Mộ Sắc mà gào thét! Đâu phải tôi cướp bạn trai của cậu, cũng đâu phải tôi vượt nghìn trùng xa xôi để ngủ cùng Cố Từ Viễn...

Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi, những lời nói ra không thể nào rút lại được. Tôi và Quân Lương vừa ra công ra sức đào bới, miệt thị đối phương vừa buồn rầu nghĩ, chúng tôi không thể trở lại như xưa được nữa.

Không thể trở lại như xưa được nữa, đây là điều tàn khốc nhất.

Cuối cùng cô ấy đóng rầm cửa lại rồi bỏ đi, cả căn phòng cũng rung lên.

Khoảnh khắc ấy chúng tôi hiểu rất rõ, cho dù sau này quan hệ của chúng tôi vẫn có thể được xoa dịu nhưng cuộc giao chiến tối hôm nay vĩnh viễn không thể nhận được sự tha thứ của đối phương.

Lúc tôi và quân Lương chửi nhau không chút nể mặt, Cố Từ Viễn và Viên Tổ Vực đánh nhau bên bờ hồ. Cố Từ Viễn ra tay trước, vốn dĩ ngay từ giây đầu tiên nhìn thấy Viên Tổ Vực, anh đã muốn trút cơn giận này, chỉ là bị chuyện xảy ra sau đó cản trở mà thôi.

Hai người không ai chịu nhường ai nhưng suy cho cùng, về mặt này Cố Từ Viễn không thể sánh được với Viên Tổ Vực, chẳng mấy chốc anh đã bị đánh bại. Vốn dĩ Viên Tổ Vực muốn đánh thêm vài quả nhưng đột nhiên anh thu cú đấm của mình lại.

- Sao không đánh nữa? Có giỏi thì đánh tiếp đi! - Cố Từ Viễn tỏ ra bất cần.

Có lẽ vì quá mệt nên Viên Tổ Vực ngồi xuống, không nói gì.

- Đánh đi, đứng dậy đánh đi! - Cố Từ Viễn không chịu buông tha.

Viên Tổ Vực ngẩng đầu nhìn anh ta. Một lúc sau anh mới nói:

- Bây giờ có đánh chết cậu cũng không giải quyết được gì, người đang đau lòng chẳng phải vẫn đang đau lòng?

Cố Từ Viễn kích động đến nỗi như bị tiêm thuốc kích thích:

- Thế thì cũng không đến lượt anh giáo huấn tôi. Anh là cái gì của cô ấy, anh quen cô ấy được bao lâu?

- Vốn dĩ tôi không là gì của cô ấy, nếu như cậu không làm chuyện có lỗi với cô ấy thì quả thực cũng không đến lượt tôi nói gì, có điều... - Viên Tổ Vực đứng dậy, nhìn Cố Từ Viễn và nói. - Nếu cậu không thể đối xử tốt với cô ấy, vậy thì đừng làm phiền cô ấy.

Lê Lãng rón rén mở cửa, lúc thay giày, anh vô tình nhìn thấy đôi giày cao gót của Thẩm Ngôn đặt ở vị trí khác, không giống với lúc anh đi ra ngoài. Anh thấy ngạc nhiên, không kìm được khẽ gọi tên Thẩm Ngôn.

Đèn trong phòng ngủ của Thẩm Ngôn vẫn sáng. Lê Lãng bước vào, thấy cô đang ngồi trên giường đọc sách. Lại gần mới phát hiện đó là quyển Thánh kinh màu đen, bìa mềm.

Thấy anh bước vào, Thẩm Ngôn mỉm cười:

- Anh về rồi à? Đi đâu vậy?

Không biết vì sao bỗng nhiên Lê Lãng quyết định giấu chuyện tối hôm nay. Anh mỉm cười:

- Một đồng nghiệp của anh làm thêm, anh mang tài liệu đến cho cậu ấy, sao em không ngủ?

Gió đêm thổi bay rèm cửa, Thẩm Ngôn đặt quyển Thánh kinh lên chiếc tủ ở đầu giường, kéo tay Lê Lãng:

- Em tỉnh dậy không thấy anh nên một mình đi ra ngoài, nhân tiện mua chút đồ ăn ở cửa hàng tạp hóa.

- À, bây giờ em cảm thấy đỡ hơn chưa? - Lê Lãng không hề nghi ngờ lời nói của cô.

- Đỡ hơn nhiều rồi, anh đừng lo lắng, mau đi đánh răng đi.

Trên bệ có hai bộ bàn chải đánh răng. Bàn chải của Thẩm Ngôn màu cam, của Lê Lãng màu xanh lam, trông rất hài hòa. Lúc Lê Lãng cúi đầu đánh răng, bỗng nhiên Thẩm Ngôn đi đến sau lưng anh như một âm hồn, cô khẽ nói:

- Lê Lãng, chúng mình kết hôn nhé!

Bị giật mình, Lê Lãng chưa kịp lau sạch bọt trên miệng đã ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thẩm Ngôn trong gương.

- Chúng mình kết hôn nhé. - Không đợi Lê Lãng hỏi, cô lại thay đổi giọng điệu, lặp lại câu nói vừa nãy một lần nữa.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt ẩn chứa sự mong đợi. Lê Lãng cúi đầu đánh răng, sau đó quay sang ôm cô, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp như tranh vẽ trước mắt. Một lúc rất lâu sau anh khẽ nói:

- Thẩm Ngôn, có lẽ anh... cần một chút thời gian để chuẩn bị.

Sáng hôm sau, lúc tôi thức dậy, Quân Lương không ở ký túc, chỉ có Đường Nguyên Nguyên vẫn trang điểm trước gương như mọi ngày. Thấy tôi dậy, cô ấy ân cần hỏi:

- Nếu cậu không có tinh thần thì hôm nay đừng đi học nữa. Nếu điểm danh thì mình xin phép hộ cậu là được.

- Không cần đâu. Mình cũng không muốn làm khó Lương Tranh nữa.

Từ sau lần cùng cô ấy đi tẩy nám, quan hệ giữa hai chúng tôi thân thiết hơn trước rất nhiều.

Đôi khi tôi cảm thấy trò đời đúng là thật nực cười. Người bạn mà bạn tưởng rằng đáng tin nhất, có lẽ sẽ đâm bạn một nhát vào lúc mà bạn không thể ngờ tới. Còn người mà bạn tưởng rằng không thể chơi với họ được lại có thể an ủi bạn lúc bạn cảm thấy không như ý.

Tôi vã nước lạnh lên mặt, nhìn thời khóa biểu, lấy sách rồi cùng Đường Nguyên Nguyên đến phòng học. Lúc đi qua hồ, cô ấy lén nhìn tôi nhưng tôi vờ như không phát hiện ra điều gì, tiếp tục ăn sáng.

- Tống Sơ Vi, cậu và Tô Quân Lương quen nhau rất nhiều năm rồi đúng không? - Ánh bình minh chiếu vào khuôn mặt của cô ấy, không thể không thừa nhận, thực ra những đường nét trên khuôn mặt Đường Nguyên Nguyên rất đẹp.

Tôi mỉm cười với cô ấy nhưng không nói gì.

Cho dù quan hệ giữa tôi và Quân Lương đã rạn nứt đến mức ai ai cũng biết nhưng không có nghĩa là tôi sẽ nói xấu cô ấy với bất kỳ ai. Hơn nữa, tôi tin rằng cô ấy cũng thế.

Đây là một giao ước kỳ lạ: Người đã từng thân thiết với cậu nhất là mình. Ngoài mình ra, không có bất kỳ ai có tư cách đứng trên vạch cao

nhất của đạo đức để chỉ trích cậu. Họ không xứng.

Hết tiết một, Lương Tranh chạy lại muốn nói với Đường Nguyên Nguyên đang ngồi cạnh tôi điều gì đó. Nhưng chưa đợi cậu ta lại gần, Đường Nguyên Nguyên đã nhanh chóng chuồn đi. Cậu ta ngượng chín mặt. Vì muốn chữa cháy, cậu ta đành phải bắt chuyện với tôi:

- Tống Sơ Vi, sao mắt cậu lại sưng thế kia?

Thực ra cả tiết học tôi cứ ngồi ngây ra, không nghe cô giáo giảng một câu nào, đến tận khi Lương Tranh ngồi xuống bên cạnh, gọi tên tôi, tôi mới bừng tỉnh từ trạng thái hồn bay phách lạc.

Cậu ta tỏ ra rất tò mò:

- Hỏi cậu đấy, sao mắt cậu lại sưng húp thế kia?

Thực ra không chỉ một mình Lương Tranh cảm thấy ngạc nhiên về bộ dạng của tôi. Buổi sáng, trên đường đến lớp, những người biết tôi khi nhìn thấy tôi đều tỏ vẻ như vậy. Tôi thật hối hận vì đã không đeo kính râm đi học giống năm tôi bị mẹ đánh.

Đang nghĩ đến mẹ thì mẹ gọi điện. Tôi giật nảy mình, nhìn điện thoại không ngừng lóe sáng, trong lòng tôi vẫn do dự không biết có nên nghe hay không.

Nếu nghe điện, chỉ cần mẹ nghe thấy giọng nói của tôi, chắc chắn sẽ nghi ngờ. Tôi đang đấu tranh tư tưởng thì điện thoại ngắt.

Chưa đầy một phút sau, điện thoại lại đổ chuông. Đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống này từ khi tôi học đại học đến nay. Trước đây nếu mẹ có chuyện gì, nếu tôi không nghe điện được thì mẹ cũng chỉ nhắn một cái tin thông báo. Tình huống bất thường này khiến tôi có linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên mẹ tôi chỉ nói một câu:

- Con mau về đi, bà nội không qua khỏi được rồi.

Tôi bịt miệng, nước mắt lã chã.

Tôi hốt hoảng đứng dậy, không cẩn thận làm rơi sách vở và bút xuống đất. Tôi cũng chẳng buồn nhặt. Lương Tranh vừa giúp tôi thu dọn sách vở vừa hét lên sau lưng tôi:

- Tống Sơ Vi, đi đường cẩn thận.

Không còn một chút sức lực nào để nói tiếng cảm ơn, thậm chí tôi còn không kịp về ký túc lấy đồ mà chạy thẳng ra cổng bắt một chiếc taxi, ra thẳng bến xe.

Vì từ nhỏ đã bị say ô tô nên bình thường tôi rất ít khi đi xe khách. Nhưng hôm nay tôi mặc kệ tất cả. Tôi lao đến quầy bán vé, mua một vé về thành phố Z, còn mười lăm phút nữa là đến giờ xe chạy.

Dường như đây là mười lăm phút dài nhất mà tôi đã từng trải qua. Tôi đứng ngồi không yên, lo lắng nhìn thời gian hiển thị trên góc màn hình, cảm giác nghẹn ngào trào dâng trong cổ họng.

Khó khăn lắm mới lên được xe, nhân viên kiểm vé bắt đầu lễ mễ kiểm số người. Chú lái xe với chiếc dây chuyền rất to trên cổ vẫn thờ thả hút thuốc. Nếu là bình thường, chắc chắn tôi sẽ dồn hết chú ý vào chiếc dây chuyền đó rồi đoán xem đó là vàng tây hay vàng ta, nhưng hôm nay tôi không có tâm trạng để làm chuyện đó.

Lên xe năm phút rồi mà xe vẫn chưa chuyển bánh, tôi không kìm nén được, cuối cùng hét lên với họ:

- Xin các chú hãy cho xe chạy đi, bà cháu không qua khỏi được rồi.

Nói xong câu ấy, nước mắt tôi tuôn trào như mưa. Không gian trên xe chìm trong tĩnh lặng.

Hai giây sau, chiếc xe lăn bánh.

Từ bến xe của thành phố Z đến bệnh viện trung tâm thành phố phải đi qua năm cột đèn xanh đèn đỏ. Chưa có lần nào xui xẻo như ngày hôm nay.

Ngã tư đầu tiên là đèn đỏ. Ngã tư thứ hai là đèn đỏ. Ngã tư thứ ba vẫn là đèn đỏ...

Tôi ngồi ở hàng ghế sau, nước mắt cứ tuôn trào không sao kìm nén được. Người lái xe nhìn tôi qua gương chiếu hậu, có lẽ cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta nhấn ga rồi nói:

- Em gái, đừng khóc, anh sẽ cố gắng.

Nhưng vô ích, ngã tư thứ tư vẫn là đèn đỏ.

Vận mệnh là một đoàn tàu không thể quay đầu. Trong tiếng âm âm khi bánh xe ma sát với đường ray, tôi đã nhìn thấy kết cục của một số chuyện.

Đến cửa bệnh viện thành phố, lái xe phanh kít một tiếng. Tôi giật mình bừng tỉnh trong mớ hỗn độn, ngay cả tiền thừa cũng không nhận, mở cửa xe chạy thẳng vào bệnh viện.

Nhưng sau khi thở hỗn hển chạy lên tầng năm, đến bậc thang cuối cùng, bỗng nhiên tôi không thể nhấc chân được nữa... Toàn bộ phần thân dưới giống như bị đúc chì. Từ cầu thang đến phòng bệnh chỉ còn vài mét ngắn ngủi, nhưng dường như đây là đoạn đường khó khăn nhất, nặng nề nhất trong cuộc đời của tôi.

Đến cửa phòng bệnh, tôi nhìn thấy một đám người đang vây quanh chiếc giường ở giữa. Trong đó có một hình bóng rất quen thuộc.

Đó là mẹ tôi, dáng người run rẩy của mẹ cho tôi biết rằng mẹ đang khóc.

Cảm giác tanh nồng từ khoang ngực trào lên trên cổ họng. Vốn dĩ tôi muốn gọi một tiếng bà nội nhưng răng, lưỡi, miệng, tất cả các cơ quan phát âm đều không nghe theo sự chỉ huy của bộ óc.

Ký ức quay trở về. Đó là vào mùa xuân. Hồi ấy, tôi còn rất nhỏ, sống cùng bố mẹ và bà nội. Hồi ấy, vận mệnh tàn khốc vẫn chưa bủa vây chúng tôi.

Cả nhà quây quần trong bữa cơm tất niên. Bà gắp một miếng sủi cảo cho tôi. Tôi cắn một miếng, suýt nữa thì gãy răng. Mẹ vội vàng chạy lại, thì ra tôi đã cắn vào đồng xu trong chiếc bánh.

Hồi ấy, khuôn mặt bà nội có rất nhiều nếp nhăn nhưng bà vẫn còn khỏe, trông bà rất hiền từ. Bà lấy đũa gõ vào bát của tôi và nói, ăn được chiếc bánh có tiền xu, năm sau sẽ rất may mắn. Hồi ấy, tôi ngây thơ tin rằng vì mình may mắn nên mới ăn được chiếc sủi cảo có tiền xu. Tôi thật ngốc! Nhiều năm sau nghĩ lại tôi mới biết thực ra bà làm vậy là có dụng ý.

Bà muốn cố gắng hết sức mình, cho tôi những thứ tốt nhất, cho dù chỉ là một chiếc bánh sủi cảo.

Vì sao bà không thể đợi cháu thêm một chút? Tôi nằm bò bên cạnh giường, gục mặt vào chiếc chăn đầy mùi thuốc sát khuẩn. Tôi nắm chặt đôi bàn tay dần mất đi hơi ấm. Trên mu bàn tay có những vết đồi mồi màu nâu, lòng bàn tay có vết chai tay sần sùi.

Trước đây tôi là người rất sợ chết, rất sợ ma nhưng lúc này, khi nắm đôi bàn tay của bà, tôi không sợ chút nào.

Khuôn mặt vui trong chấn đã bị biến dạng, tôi không dám ngẩng đầu lên khóc, cũng không còn sức để ngẩng đầu lên.

Nếu có thể, hãy để tôi làm một con đà điểu có được không? Để tôi vui đầu trong sa mạc, coi như chuyện gì cũng không hề hay biết, có được không? Đừng bắt tôi phải trải qua những chuyện này. Tôi không cần nội tâm sâu sắc. Tôi cũng không cần trí tuệ cuộc đời gì hết... nếu để có được những thứ ấy buộc phải trả cái giá đắt như thế này...

Tôi có thể không trải qua những chuyện này được không?

Tôi có thể từ chối trưởng thành không? Tôi có thể cố chấp sống trong hồi ức không có sự đau khổ được không?

Peter Pan là câu chuyện tôi không dám đọc hai lần. Trong câu chuyện có một câu nói khiến mỗi khi nhớ đến tôi cảm thấy rất buồn: “Nơi đó chúng ta cũng đã từng đến, đến tận bây giờ vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào bờ, chỉ là chúng ta không lên bờ nữa”.

Trong lúc mơ màng có rất nhiều đôi tay dịu tôi, rất nhiều người đến để tách bàn tay của tôi ra khỏi bàn tay của bà. Họ tách từng ngón tay của tôi, ra sức kéo tôi ra khỏi giường bệnh.

Tôi không còn sức để vùng vẫy, cũng không còn sức để phản kháng. Họ muốn làm thế nào với tôi thì làm.

Thế giới này muốn đối xử với tôi như thế nào cũng được...

Vì sao không đợi cháu? Bà nội, cháu đã trên đường đi rồi, vì sao bà không đợi cháu thêm một chút nữa?...

Khoảnh khắc tận mắt chứng kiến y tá đập tấm khăn trắng lên mặt bà nội, tiếng khóc xé tim gan bật ra từ trong cơ thể tôi, từ nơi sâu nhất của linh hồn.

- Bà nội...

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nguyệt Thực

1 – Vì sao... vì sao... vì sao... vì sao hết người này đến người khác lừa tôi?

Buổi trưa, sau khi tan học, Quân Lương nhìn thấy một chiếc xe rất quen ở công ký túc xá nữ.

Không phải Đỗ Tâm. Thời gian gần đây tinh thần của Đỗ Tâm không được tốt lắm, tạm thời không còn sức lực để đến an ủi Quân Lương.

Đợi đến khi Quân Lương lại gần chiếc xe ấy, cửa xe mở ra, Lê Lăng bước ra, mỉm cười với cô:

- Em có thời gian không? Anh đưa em đi ăn.

Có một số cô gái biết Quân Lương. Lúc cô đi qua, họ đều nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, dường như họ đang nghĩ cùng một chuyện: Kẻ thứ ba không biết xấu hổ này đã cướp bạn trai của người khác, vì sao vẫn còn người vừa đẹp trai vừa giàu có quỳ dưới váy cô ta?

Những ánh mắt này khiến Quân Lương cảm thấy như bị kim chích sau lưng. Thậm chí, cô không kịp nghĩ ngợi gì mà dứt khoát gạt đầu.

Chiếc xe của Lê Lăng rời khỏi ký túc xá nữ chưa được bao xa thì xe của Thẩm Ngôn đã theo sau.

Cô rất kiên trì, giữ một khoảng cách an toàn. Với khoảng cách này, cô đảm bảo Lê Lăng sẽ không phát hiện ra cô, hơn nữa cô tự tin là mình sẽ

không bị dòng xe nườm nượp che khuất tầm nhìn, để mất dấu vết.

Cô đeo kính râm, hút một điếu thuốc.

Cô rất ít khi hút thuốc, trừ hai tháng ở hộp đêm.

Hồi ấy là bất đắc dĩ. Mỗi buổi tối, lúc nào trên tay cô cũng là các loại thuốc dành cho phái nữ như DJ, MIX, ESSE hoặc More. Cô chưa bao giờ hút 502 vì không thích.

Trong các loại thuốc lá, cô thích nhất là More. Điếu thuốc màu cà phê, rất dài, có thể cháy rất lâu.

Mỗi khi việc kinh doanh không được tốt lắm, cô lại trốn vào nhà vệ sinh đốt một điếu, nhìn nó hóa thành tàn tro. Dường như thời gian có thể trôi đi rất chậm, rất chậm... Dường như vẫn còn rất nhiều thời gian, có thể từ từ lau đi những vết nhơ loang lổ khi còn trẻ.

Lúc mới đến thành phố K, Thẩm Ngôn không biết mình có thể làm gì. Cô chỉ có thời gian hơn hai tháng để kiếm đủ học phí cho năm thứ nhất.

Rửa bát, bưng bê, làm gia sư? Những công việc này đều không khả quan. Làm việc vất vả một ngày, mệt đến nỗi thở không ra hơi, nếu gặp kẻ vô lương tâm, không những không được một đồng nào mà còn lãng phí thời gian.

Thu mình trong quán trọ năm mươi tệ một ngày, cô gái Thẩm Ngôn mười tám tuổi cảm thấy mình như sắp phát điên.

Cô không giống một số người, khi rơi vào bước đường cùng, đem tất cả số tiền trên người đi đánh bạc. Đánh một ván thật lớn, nếu thắng thì là ông trời có mắt, nếu thua thì cùng lắm là chết.

Cô không muốn chết. Cô không thể thua.

Tự biết mình không phải là dân cờ bạc, Thẩm Ngôn cầm chút tiền trên tay, suýt chút nữa thì cắn chảy máu môi.

Trên tường của quán trọ có một cánh cửa sổ nhiều năm không ai mở. Bên ngoài cửa sổ là bầu trời u ám của thành phố K. Thẩm Ngôn cảm thấy mình đang bị cuộc sống u ám này lấy mất sự nhiệt tình và nghị lực lúc đầu.

Vận mệnh nằm trong tay mình. Cô nói với mình, Thẩm Ngôn, mày phải là người nắm lấy vận mệnh. Mày không được làm nô lệ của vận mệnh.

Chỉ là một bước ngoặt, cô đi loanh quanh chợ tìm việc rất lâu, tay cầm nửa chiếc bánh mì chưa ăn hết, buồn rầu đi ra ngoài, ngồi bên đường gặm bánh mì.

Đúng là nghèo, ngay cả một chai nước khoáng cũng không nỡ bỏ tiền mua. Nhiều năm sau, nghĩ lại bộ dạng thảm hại của mình lúc ấy, cô vẫn còn rùng mình.

Không có gì có thể hủy hoại lòng tự trọng của một người hơn là sự nghèo khó. Lúc bị bố cầm gậy đánh cô không khóc, nhưng khi lang thang trên đường phố xa lạ này, đột nhiên cô rất buồn, khóc không thành tiếng.

Đang khóc đến nỗi nước mắt đầm đìa thì có người dừng lại trước mặt cô, vỗ vai cô.

Cô ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt rất xinh đẹp qua đôi mắt nhạt nhòa. Người phụ nữ ấy ngăm ngía cô hồi lâu rồi thẳng thắn nói:

- Chị họ Trần, Trần Man Na. Em cứ gọi chị là chị Trần.

Trần Man Na không giở trò gì, cũng không nói những lời nói dối dễ nghe để lừa cô gái chưa hiểu gì về sự đời. Mặc dù cô là người ở chốn làng chơi nhưng trong người lại có nghĩa khí của gái giang hồ:

- Em muốn đến thì gọi điện cho chị, không muốn thì thôi.

Cuối cùng chị ta còn nói với Thẩm Ngôn:

- Mười tám tuổi, là người lớn rồi, có thể tự mình lựa chọn được rồi.

Thẩm Ngôn nghĩ suốt một đêm mà vẫn chưa đưa ra một quyết định dứt khoát.

Đi hay không đi, đây quả là một vấn đề rất lớn.

Nếu đi, dĩ nhiên sẽ nhanh có tiền hơn, chí ít là nhanh hơn những công việc vặt như rửa bát, bưng bê, hơn nữa lại còn kiếm được nhiều tiền. Nhưng nếu đi thì chẳng phải là tự đẩy mình vào vũng bùn sao?

Còn nhớ hồi ở nhà, những bà lắm chuyện bên hàng xóm ngồi túm tụm với nhau, thích bàn tán về chuyện nhà này nhà kia, nói con gái nhà ai đi hai năm, lúc về đeo dây chuyền vàng, ai biết được số tiền ấy từ đâu ra, ai biết được những đồng tiền đó có trong sạch không...

Những lời nói rõ ràng là do đổ kị nhưng lại đại diện cho quan niệm đạo đức truyền thống nhất của xã hội này: con gái, không được bán dâm.

Đàn ông có xấu cũng không sao. Nếu phụ nữ bước vào con đường này thì vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến việc quay đầu làm người tốt.

Cô bực bội đến nỗi gần như muốn đập đầu vào tường. Đúng lúc ấy thì giấy báo trúng tuyển trong túi rơi ra.

Qua ánh sáng hắt vào từ cánh cửa sổ ấy, Thẩm Ngôn nhìn thấy ngày nhập học... Ngày ấy mỗi lúc một gần... Cô không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa.

Đây là thành phố K, nơi có hàng triệu người.

Không có người biết cô, chỉ làm hai tháng. Hai tháng sau cho dù thế nào cũng rửa tay gác kiếm.

Cô cầm tờ giấy thông báo trúng tuyển, thầm hứa với mình, chỉ hai tháng thôi, sau đó, khoảng thời gian ấy sẽ hoàn toàn bị gạt ra khỏi cuộc đời của Thẩm Ngôn. Ngoài cô ra, sẽ không ai biết.

Sau khi hạ quyết tâm, cô thấy thanh thản hơn, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh dậy, cô rửa mặt, tìm bột điện thoại công cộng bên đường, nhấn số điện thoại mà hôm qua Trần Man Na đưa cho cô. Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

- Em đi. - Thẩm Ngôn rất thẳng thắn nói.

- Được, tối gặp nhé! - Trần Man Na cũng nói rất dứt khoát.

Ngày thứ hai ở hộp đêm, Trần Man Na gọi Thẩm Ngôn lên phòng làm việc của mình, chỉ vào mấy bộ quần áo trên sofa rồi nói:

- Mặc cái này vào. Em nhìn xem em đang mặc cái gì? Chỗ chúng ta là chỗ làm ăn, em giống hệt gái quê vậy, còn ai đến nữa...

- Vốn dĩ em làm nghề này, dĩ nhiên là không giống các chị. - Không hiểu vì sao, cho dù đã đến nơi này rồi nhưng Thẩm Ngôn vẫn rất ngông nghênh.

Quả thực Trần Man Na có cách nhìn khác với cô. Nếu người khác dám nói với cô như thế thì e là phải chuẩn bị tâm lý bị tống cổ ra ngoài, nhưng Thẩm Ngôn không sợ.

Trần Man Na nhìn khuôn mặt trẻ con của cô, bỗng nhiên cười và nói:

- Chưa gặp ai nhờ vả người khác như em, nhưng rất lạ là chị lại thích em. Em giống chị, chúng ta đều biết mình cần gì.

Mục đích rất rõ ràng. Đây là lời đánh giá mà giám đốc và tất cả các đồng nghiệp xung quanh đã dành cho Thẩm Ngôn nhiều năm về sau. Nếu là trong công việc, đây không những không phải là khuyết điểm mà còn là ưu điểm đáng để người khác học tập.

Nhưng mỗi khi có ai đó nói câu nói này, người đầu tiên mà cô nhớ tới là Trần Man Na mà mình đã gặp năm mười tám tuổi.

Bắt đầu từ ngày đến hộp đêm, cuộc sống của cô bắt đầu từ đêm.

Ban đầu, cô chỉ uống rượu, hát hò cùng với khách giống như những cô gái trang điểm rất đậm. Tiền thù lao không nhiều, đôi khi còn phải chia cho mấy người. Nhưng thu nhập vẫn cao hơn nhiều so với những công việc trước đây của cô.

Mặc dù vậy, cô vẫn không lơ tiêu pha lãng phí, thường xuyên nhịn đói đi làm, sau đó lúc ngồi với khách thì trốn một bên ăn ngấu nghiến những đồ ăn mà khách gọi.

Lâu dần có khách hàng không hài lòng:

- Cô em này đến để ăn hay tiếp khách?

Thẩm Ngôn cũng không chịu thua:

- Mẹ kiếp! Ai là cô em? Tôi là phục vụ!

Câu nói ấy khiến mọi người trong phòng cười ầm lên. Mọi người vui đến nỗi ôm bụng cười ngặt nghẽo, không chỉ những khách hàng đến mua vui, ngay cả đồng nghiệp của cô cũng cười.

Cô không muốn nói nhiều với những người này, đứng dậy đi ra ngoài, đứng ở cửa xin một điếu thuốc, không quan tâm mình có biết hút hay không, châm một điếu rồi bắt đầu hút.

Quán bao phía sau vẫn có người đang cười. Cô khinh miệt nghĩ, tôi sẽ đi, tôi sẽ đi học, tôi không giống với các người.

Nhiều năm sau, cô nhìn bạn trai của mình giấu mình, ngồi cùng một cô gái kém mình năm tuổi trong quán sushi của Nhật, cười nói vui vẻ, trong lòng cảm thấy bi ai.

Mày tưởng là khác ư? Có cái gì khác nào, chẳng phải cuộc đời chỉ có mấy loại đó sao?

- Anh đã gặp Sơ Vi, em biết chứ? - Lê Lãng gắp một miếng cá hồi đưa lên miệng.

Quân Lương rất thích uống trà đại mạch ở đây, không giống với trà đại mạch kém chất lượng nhạt đến nỗi không cảm nhận được mùi vị ở những cửa hàng sushi giả mạo khác. Mùi vị ở quán này rất đặc trưng.

Cô gật đầu:

- Em biết, anh còn mời cô ấy đi ăn kem. Lúc về cô ấy nói với em chị Thẩm Ngôn có bạn trai, vừa đẹp trai vừa phong độ, rất hợp với chị Thẩm Ngôn.

Lê Lãng mỉm cười rất lịch sự. Lúc Quân Lương nhắc đi nhắc lại tên Thẩm Ngôn, khuôn mặt của anh lộ vẻ ngượng ngùng, không vui.

Họ đều là người thông minh, có những điều không cần phải nói quá rõ ràng.

- Em cãi nhau với Sơ Vi à? - Lê Lãng có ý chuyển chủ đề.

Chủ đề này khiến Quân Lương không biết phải nói tiếp thế nào. Nhưng thực ra cô rất muốn mở cánh cửa đã đóng chặt quá lâu, tìm một người để tâm sự. Khoảng thời gian gần đây, cô cảm thấy quá nặng nề.

- Thực ra em không muốn cãi nhau với cô ấy. Em tin rằng cô ấy cũng không muốn cãi nhau với em... Chỉ là chúng em đều rất chán, không biết có thể nói gì với nhau. Ai cũng có rất nhiều chuyện... Lập trường của bọn em không giống nhau. Từ nhỏ đến lớn, chúng em cũng có một số bất đồng trong những chuyện khác nhưng chưa có lần nào giống như lần này... Thật sự không biết phải kết thúc như thế nào...

Mặc dù Quân Lương nói ngắt quãng nhưng Lê Lăng hiểu hết. Anh dịu dàng nhìn cô, để cô nói tiếp.

- Thực ra em rất mệt, rất khổ sở, có lúc em thật sự nghi ngờ không biết mình có sai không... Có phải em đã thật sự sai không, không nên tiếp tục ở bên cạnh Đỗ Tâm, không nên bất chấp ánh nhìn của người khác, kiên trì đến cùng... Từ trước tới nay, em tưởng rằng mình rất lợi hại, rất kiên cường. Em tưởng rằng bao nhiêu năm nay, cái tính thích làm theo ý mình đã khiến em không còn bận tâm đến suy nghĩ của người khác nữa nhưng thực ra không phải... Anh biết không, thực sự em rất buồn...

Không biết có phải vì đã kìm nén quá lâu hay không, Quân Lương nói rồi bắt đầu nghẹn ngào.

Cô rất ít khi khóc trước mặt người khác. Trước đây là vì không có chuyện gì khiến cô phải khóc. Sau này là vì cái tính kiêu ngạo không cho phép cô yếu đuối trước mặt người khác.

Nhưng không biết vì sao trước mặt Lê Lăng, dường như cô có thể không cần bận tâm, không cần ngụy trang, cũng không cần cứng cỏi.

Chiếc mặt nạ dù có đeo lâu như thế nào chẳng qua cũng chỉ là một chiếc mặt nạ. Sau khi bỏ nó xuống vẫn là khuôn mặt thiếu nữ trong sáng.

- Em không nói với Đỗ Tâm và Sơ Vi, rốt cuộc em phải chịu đựng những gì. Có hôm em đi học, người chuyển phát nhanh gọi em ra cổng trường nhận bưu kiện, là chuyển phát nhanh trong thành phố. Sau khi ký

tên, bỗng nhiên em nghe thấy trong chiếc hộp ấy có âm thanh kỳ lạ, áp lại gần thì nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc... Em rất sợ, không dám mở nhưng cũng không dám vứt đi, không biết bên trong là gì... Bỗng nhiên lúc ấy điện thoại đổ chuông, Trần Chí Tình gọi điện đến... Cô ta có mật mã điện thoại của Đỗ Tâm nên có được số điện thoại của em.

Cô ta hỏi em bằng giọng điệu khiến người ta phải rùng mình: “Có thích món quà tôi gửi cho cô không? Cô đã chôn ngòi quả bom trong cuộc sống của tôi. Tôi cũng trả lại cô một quả, cô vui chứ?”.

Dĩ nhiên không phải bom thật. Sau khi bình tĩnh lại em mở bưu phẩm, bên trong chỉ là một chiếc đồng hồ bình thường... Nhưng suốt đêm em không ngủ được. Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Đỗ Tâm, em không dám khóc, cũng không dám nói với anh ấy. Em thầm nghĩ, Tô Quân Lương, đây là con đường mày đã chọn, mày phải chuẩn bị để đối mặt và gánh chịu.

Những chuyện như thế này không chỉ là một lần. Cô ta còn viết thư cho cô giáo của em, nói em, đều là những lời nói khó nghe. Cô giáo gọi em lên nói chuyện. Cô nói sinh viên có quyền tự do yêu đương nhưng tốt nhất đừng để ảnh hưởng đến danh tiếng của trường... Nếu không phải lãnh đạo nhà trường nể mặt bố em, có lẽ em sẽ bị phạt không nhẹ... Những chuyện này em không biết nói với ai.

Lần trước bị cô ta hắt nước vào mặt trước mặt mọi người, thực ra em rất muốn khóc nhưng em không dám. Em nghĩ nếu mình khóc, tất cả mọi cố gắng trước đây đều vô ích, có nghĩa là em chịu thua. Nhưng nếu em chịu thua thì tất cả mọi âm ức trước đây là gì? Em thật sự không hiểu... Em chỉ muốn ở bên cạnh người mình yêu mà thôi, chỉ là chuyện đơn giản như vậy mà thôi...

Lê Lãng đưa giấy ăn hương trà xanh ra trước mặt Quân Lương. Lúc này Quân Lương đã khóc không thành tiếng, ngay cả thở dường như cũng khó khăn. Bao lâu rồi, những chuyện này kìm nén trong lòng bao lâu rồi.

Lâu đến nỗi cô cho rằng đó là chuyện đương nhiên, là chuyện mà cô phải chịu đựng, không dám nghĩ sẽ có người thương xót mình.

Nhưng Lê Lãng, người mới chỉ gặp mặt có vài lần, đã nói với cô:

- Quân Lương, quả thực em phải chịu đựng quá nhiều.

Câu nói này giống như que diêm bùng cháy, bùng chốc thiêu đốt những nỗi buồn và ảm ức kìm nén bấy lâu nay trong lòng Quân Lương. Không sợ mất mặt, cô nằm bò ra bàn khóc nức nở.

May là buổi trưa, khách không đông lắm. Họ lại ngồi trong phòng, vì thế Quân Lương có thể khóc thoải mái. Lê Lãng không khuyên cô, để mặc cho cô khóc, còn mình ngồi bên cạnh ăn.

Cuối cùng, Quân Lương đã được giải tỏa rất nhiều. Cô ngẩng đầu, nhìn Lê Lãng mỉm cười, khẽ nói:

- Em hết kiên nhẫn rồi.

Lê Lãng xua tay:

- Còn nhỏ như vậy, đừng bận tâm nhiều đến thế, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, nên sống đơn giản một chút.

Một mình tôi đến viện dưỡng lão thu dọn di vật của bà nội. Những lần trước, Cố Từ Viễn đều đi cùng tôi... Không ngờ lần cuối cùng đến đây tôi lại đi một mình.

Thật sự không muốn khóc nữa. Những ngày này tôi đã khóc quá nhiều, nước mắt rơi nhiều hơn cả ba, bốn năm trước cộng lại.

Thực ra bà cũng không có di vật gì, chỉ là những bộ quần áo cũ bà mặc khi còn sống, thuốc và mấy hộp cao phong thấp chưa dùng hết...

Mặc dù nói là không muốn khóc nữa nhưng nhìn thấy những thứ này, tôi không kìm được nước mắt.

Lúc tôi chuẩn bị đi, một cô gái trẻ gọi tôi lại. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt đồng cảm:

- Chị là cháu gái của bà Tống đúng không?

Nhìn dáng vẻ của cô ấy, có lẽ là người làm việc trong viện dưỡng lão, chắc hàng ngày cũng chăm sóc bà tôi. Vì thế tôi gượng cười, gật đầu với cô ấy, coi như là chào hỏi.

Cô ấy lại gần tôi, chân thành nói:

- Hãy nén đau thương!

Tôi mỉm cười với cô ấy, đang định quay người bước đi nhưng một câu nói của cô ấy khiến tôi dừng bước:

- Tống Sơ Vi, sau này chị đừng đối đầu với mẹ nữa. Bác ấy cũng không dễ dàng gì.

Rất nhiều người đã từng nói với tôi câu ấy. Đó là vì họ đã chứng kiến cuộc “đấu tranh” kéo dài hơn mười năm giữa tôi và mẹ. Nhưng cô bé này lần đầu tiên gặp tôi mà lại tùy tiện nói với tôi câu ấy, quả thực khiến tôi cảm thấy có chút nực cười.

Nhưng cô ấy không cảm thấy nực cười chút nào, cô bé có vẻ ít tuổi hơn tôi tỏ ra rất chân thành:

- Nửa năm nay, tôi phụ trách chăm sóc bà nội chị. Bà đã nói với tôi rất nhiều chuyện liên quan đến chị. Thật sự bà rất thương chị. Mẹ chị cũng rất thương chị. Sau này, chị và mẹ phải sống dựa vào nhau, đừng giận bác ấy nữa.

Nếu không phải vì nỗi đau mất người thân đã lấp đầy tâm trí tôi thì với cái tính khí thường ngày của mình, e là tôi sẽ không khách khí với cô bé vô lễ này rồi.

Nhưng lúc này, quả thật tôi không muốn tính toán với cô ta.

Tôi quay đầu đi, khuôn mặt không chút biểu cảm. Đang định đi thì cô ta lại nói:

- Tống Sơ Vi...

Lần này thì tôi giận thật sự:

- Mẹ kiếp, có chuyện gì cô không thể nói hết một lần được sao?

Đôi mắt của cô bé ấy rất to và đen:

- Tống Sơ Vi, thực ra chuyện này không đến lượt một người lạ như tôi nói với chị. Tôi cũng vô tình biết được chuyện đó khi mẹ chị nói chuyện với bà chị... Chỉ là mẹ chị đối xử với tôi rất tốt. Tôi nghe họ nói đến những chuyện chị giận bác ấy, tôi cảm thấy chị không hiểu chuyện...

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta. Nếu cô ta còn dám nói thêm một câu nữa, tôi sẽ đánh chết cô ta.

Cô ta tiến lên một bước, nhìn tôi không chút sợ hãi:

- Tống Sơ Vi, chị nghe rõ đây. Có một chuyện chị nên biết...

Tôi cầm di vật của bà đi trên đường phố của thành phố Z như một cái xác không hồn.

Đây là thành phố tôi đã sống mười mấy năm. Vì sao đột nhiên trông nó lại trở nên xa lạ thế này? Mỗi căn nhà, mỗi khu kiến trúc đều xa lạ... Đường như tôi đã mơ một giấc mơ rất, rất dài.

Bạn đã từng có cảm giác này chưa? Vốn dĩ tất cả đều rất quen thuộc nhưng cuối cùng phát hiện chẳng qua chỉ là ảo giác.

Những người vốn tưởng rằng là thân thiết nhất, thì ra từ trước tới nay đều lừa mình.

Vì sao... vì sao... vì sao... vì sao hết người này đến người khác lừa tôi?

Ngồi trên đường, ngồi giữa vạch vàng, ngồi ở cái nơi nhỏ bé nhất trên vũ trụ bao la, tôi ôm lấy cơ thể mình đang run rẩy, vừa khóc vừa tự hỏi.

Vì sao...

Trời mỗi lúc một tối.

Trong tiếng còi ô tô không ngừng, đột nhiên điện thoại của tôi đổ chuông. Giọng nói của Viên Tố Vực nghe có vẻ rất lo lắng:

- Tổng Sơ Vi, bạn em nói em về thành phố Z rồi, có thật không? Anh đến chỗ em nhé!

Tôi không nói một câu nào mà tắt máy luôn.

Bất kỳ ai cũng đừng đến làm phiền tôi, cả thế giới này không có một người nào đáng tin.

Các người đều lừa tôi. Các người đều coi tôi là con ngốc...

Tôi sẽ không tin bất kỳ ai nữa. Tôi sẽ không tin một ai...

Quân Lương bước xuống từ xe của Lê Lăng, sau khi lễ phép cảm ơn, cô dõi theo chiếc xe của anh. Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên từ phía sau:

- Anh ta là ai?

Cô quay người lại, Đỗ Tâm hằm hằm bước ra khỏi bóng tối. Anh nhìn Quân Lương chăm chăm:

- Anh hỏi em, anh ta là ai?

Vì trước đó đã khóc một trận nên tâm trạng của Quân Lương nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Vì thế cô không hề so đo với thái độ của Đỗ Tâm mà khẽ trả lời anh:

- Bạn trai của một người chị, thấy em không vui nên đưa em đi giải sầu.

- Anh ta cũng quan tâm đến em thật đấy nhỉ? Bạn trai của chị gái ruột cũng không tốt như thế. - Đỗ Tâm không che giấu sự khó chịu của mình.

Quân Lương vốn đã không còn cảm thấy bức bối nhưng sau khi nghe câu nói xỏ xiên của Đỗ Tâm bỗng trở nên bức tức:

- Anh có ý gì hả? Khó khăn lắm em mới thấy khá hơn một chút, anh đừng khiến em ngọt ngào được không?

Thật khó có thể biết trước được, trước đây có bao nhiêu người phản đối họ yêu nhau, bao nhiêu trở ngại muốn họ chia tay, họ đều không từ bỏ. Vậy mà khi cuộc sống đã dần trở lại bình thường, tương lai sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp thì hai người lại bắt đầu cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt.

Quân Lương gườm gườm nhìn Đỗ Tâm. Đỗ Tâm cũng trừng mắt nhìn cô.

- Đồ thần kinh! - Quân Lương nói câu ấy rồi quay người bước đi.

Đỗ Tâm túm lấy cô:

- Tôi làm sao, cô đã sai rồi lại còn mắng tôi?

- Tôi làm sai cái gì? Sai lầm lớn nhất của tôi chính là quen anh!

Vốn dĩ không nên như thế... Sau khi làm cho Đỗ Tâm tức giận bỏ đi, Quân Lương ngồi trên sân thượng suy nghĩ rất lâu.

Vào buổi tối cô biết thực ra Đỗ Tâm đã có bạn gái, cô ngồi dậy, leo lên sân thượng, vừa khóc vừa đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng tình cảm đã chiến thắng đạo đức, lý trí, lòng tự trọng... Hôm nay, cũng ngồi ở đó, nhưng tâm trạng của cô hoàn toàn khác.

Thực ra vấn đề ấy luôn ở trong lòng cô, chỉ là mỗi lần vừa mới nảy ra thì đã bị cô nén xuống. Cô không cho phép mình nghĩ, không cho phép mình đối mặt, không cho phép mình cân nhắc.

Đối thủ của cô trong cuộc tình này không chỉ có Trần Chí Tình mà còn là chính bản thân cô.

Vì sao lại như vậy? Trước đây Đỗ Tâm không phải là người so đo tính toán như thế. Sự phóng khoáng trước đây của anh đi đâu mất rồi? Có phải vì để đạt được những thứ trước mắt mà phải trả cái giá quá nặng nề như thế?

Vì cái giá này nên khiến những thứ cô và Đỗ Tâm đạt được trông có vẻ vô cùng quan trọng, không dễ bị xâm phạm, khiến cả hai trở nên suy tính thiệt hơn, không có cảm giác an toàn.

Vấn đề trước đây đã bị Quân Lương kìm nén cuối cùng đã xuất hiện trước mặt cô.

Chúng ta bất chấp mọi thứ để được ở bên nhau, thật sự có đáng không, Đỗ Tâm?

Mặt trắng dần bị đám mây che lấp. Trong căn phòng ở khách sạn, Lâm Mộ Sắc quần khăn tắm, bình tĩnh nhìn Cố Từ Viễn đang nổi giận.

- Rốt cuộc hôm ấy cô đã đưa cho Tống Sơ Vi cái gì? Rốt cuộc cô đã nói với cô ấy những gì? - Cố Từ Viễn đi từ đầu phòng đến cuối phòng, trông giống như một con thú dữ.

Lâm Mộ Sắc không nói gì, mặc cho Cố Từ Viễn chửi bới, cô ta cũng không mở miệng.

Cuối cùng Cố Từ Viễn dừng lại trước mặt cô ta, bất lực ngồi xuống:

- Rốt cuộc cô muốn tôi phải thế nào mới chịu giải thích với cô ấy, coi như tôi cầu xin cô có được không?

Lâm Mộ Sắc giơ tay ra, khẽ vuốt ve khuôn mặt của Cố Từ Viễn. Ánh mắt của cô ta ẩn chứa chút u sầu:

- Cố Từ Viễn, vì sao anh không có cảm giác gì với em? Thực ra, nếu yêu em thì sẽ không khó như thế, anh có biết không?

Cho dù thế nào, nét u buồn của một cô gái đẹp thật sự rất cuốn hút. Cố Từ Viễn biết mình không nên nhẫn tâm nói những lời quá đáng.

- Thực ra trước đây cũng có chuyện này, đối phương không hề thích em nhưng họ vẫn muốn ở bên em. Như thế thì sao chứ, mọi người vui vẻ là được, nghĩ nhiều như thế làm gì?

- Lâm Mộ Sắc, chúng ta khác... - Cố Từ Viễn thở dài. - Tôi không yêu cô không phải vì cô mà là vì bản thân tôi. Tôi và Sơ Vi có những hồi ức tốt đẹp, không ai có thể thay thế cô ấy...

Lâm Mộ Sắc ngắt lời anh:

- Hồi ức thì có ích gì? Con người không thể sống mãi trong hồi ức!

- Đúng vậy, đối với tôi, Tống Sơ Vi không chỉ là người trong hồi ức, tôi còn muốn cô ấy là người trong tương lai.

Giảng co một hồi lâu, Cố Từ Viễn nhìn Lâm Mộ Sắc, trong lòng biết rằng không nên có hy vọng cô ta đi giải thích hoặc thanh minh gì với Tống Sơ Vi, tối nay coi như anh đã uống công vô ích.

Thực ra vốn đã định từ bỏ, nếu không phải vì cái người tên là Viên Tố Vực kia đột nhiên xuất hiện, xen vào giữa mình và Sơ Vi... Tối hôm ấy, sau khi đánh nhau xong, có vẻ anh ta rất nghiêm túc. Anh ta thật lòng thích Tống Sơ Vi.

Nghĩ đến đây, Cố Từ Viễn không muốn nghĩ nữa. Anh đứng dậy, nói với Lâm Mộ Sắc:

- Tôi đi đây, sau này tôi sẽ không đến tìm cô vì chuyện này nữa. Cô tin tôi thì tin, nếu không tin thì tôi cũng chẳng có cách nào.

Anh vẫn chưa kịp nói tạm biệt thì Lâm Mộ Sắc đã thả chiếc khăn tắm trên người xuống.

Cô ta nhìn thẳng vào Cố Từ Viễn đang vội vàng quay người đi rồi nói:

- Hãy ở lại với em... Chỉ đêm nay thôi. Em sẽ đi nói rõ ràng với Tống Sơ Vi, nhất định sẽ nói rõ ràng.

Cố Từ Viễn sững người, đợi đến khi anh quay người lại thì Lâm Mộ Sắc đã nước mắt đầm đìa.

Không phải là không xót xa, nếu tất cả chỉ là một cuộc giao dịch.

Cố Từ Viễn mềm lòng, đang định nhặt chiếc khăn tắm lên cho cô ta thì điện thoại của anh đổ chuông.

Màn hình điện thoại hiện lên hai chữ “Sơ Vi”

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

2 – Chẳng phải đều là bán sao? Bán nụ cười với bán thân có gì khác nhau!

Hai tiếng rười sau khi tôi gọi cuộc điện thoại ấy, Cố Từ Viễn đứng trước mặt tôi.

Lúc này, tôi đang ngồi cạnh sân vận động của trường cấp ba, toàn thân giống như con cá bị mắc cạn. Anh đứng trước mặt tôi rất lâu. Tôi mở mắt thật to mới có thể nhìn thẳng vào mặt anh.

Không phải là giả vờ, tôi biết sự hối hận và xót xa trên khuôn mặt anh không phải là giả vờ. Nhưng đối với tôi, tất cả những điều đó còn có ý nghĩa gì?

Anh từ từ ngồi xuống, ôm tôi vào lòng. Không phải tôi không muốn đẩy anh ra, chỉ là tôi quá mệt, tôi không còn sức để phản kháng.

Toàn thân anh khẽ run lên. Anh gục mặt vào tóc của tôi, không chịu nhìn thẳng vào mặt tôi. Có lẽ anh đã khóc. Điều này cũng không liên quan đến tôi. Anh ta khóc vì anh ta, dù sao cũng không phải là vì tôi.

Tôi không còn một chút sức lực nào để vùng vẫy khỏi vòng tay của anh ta, mặc dù tôi không thích vòng tay này nữa.

Trước khi anh ta đến, tôi ngồi ở giữa hai vạch vàng. Một tài xế tâm trạng không tốt lúc phóng xe qua chỗ tôi, bỗng nhiên quát lên:

- Muốn chết thì cút xa ra.

Tiếng quát ấy đập vào màng nhĩ của tôi, sau đó tôi nghe thấy tiếng sụt sịt không biết từ đâu, giống như nghẹn ngào, rất nhỏ, rất nhỏ...

Cuối cùng tôi phát hiện tiếng khóc ấy là của chính tôi.

Tôi mơ màng ngẩng đầu, đợi đến khi tôi lấy lại thần trí thì chiếc xe ấy đã phóng đi rất xa rồi.

Đèn xe chiếu qua chiếu lại vào mặt khiến tôi không mở mắt được. Vì sao lại có nhiều nguồn sáng đến thế? Vì sao cuộc sống giống như một tấm lưới, tình cảm, sự kiêu ngạo, lòng tự trọng của tôi đều tan biến?...

Giống như ma xui quỷ khiến, tôi lấy điện thoại, gần như là bất giác bấm dãy số ấy.

Đến tận khi điện thoại được kết nối tôi mới hiểu, cho dù mình có cho số điện thoại này vào danh sách đen bao lâu thì dãy số ấy vẫn khắc sâu trong tâm trí tôi, không thể xóa nhòa.

Giọng nói của anh giống như bay tới từ một nơi rất xa rất xa:

- Sơ Vi, em đang ở đâu?

Tôi đang ở đâu? Tôi mơ màng nhìn những hòn đá nhấp nhô dưới đất. Tôi cũng không biết mình đang ở đâu.

Sau khi cúp máy, Cố Từ Viễn không kịp nói lời tạm biệt Lâm Mộ Sắc mà lao ra khỏi khách sạn. Khi Lâm Mộ Sắc quấn xong khăn tắm, chạy ra khỏi phòng thì đã không thấy bóng dáng của Cố Từ Viễn ở hành lang.

Cô ta nhìn con số trên thang máy không ngừng tăng lên, một luồng hơi lạnh trào dâng trong lòng: Thậm chí anh ta còn không đợi được thang máy, chỉ để đi gặp Tống Sơ Vi...

Tống Sơ Vi, đồ hèn hạ.

Bình tĩnh một hồi, cô ta quay về phòng, căn phòng ấm áp vẫn khiến cô ta cảm thấy lạnh. Hơi lạnh tỏa ra từ chính cơ thể cô khiến cô ta đang thu mình trong chăn mà vẫn không kìm được cơn run rẩy. Một lúc lâu sau, cô ta cầm điện thoại, nhấn một dãy số.

Cố Từ Viễn khó nhọc chạy bộ từ tầng mười lăm xuống tầng một, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Quân Lương, hỏi thăm chỗ ở của Tống Sơ Vi.

Giọng nói của Quân Lương trong điện thoại có vẻ vô cùng cấp thiết:

- Đường Nguyên Nguyên nói sáng nay vừa tan học là cô ấy về luôn. Bọn mình không biết đã xảy ra chuyện gì, cậu mau đi tìm cô ấy đi!

Sau khi cúp máy, Cố Từ Viễn lao ra khỏi cửa khách sạn, mở cửa chiếc taxi đang chờ khách. Không chờ taxi phản ứng, anh liền lấy trong ví một tập tiền đưa cho tài xế, nói với anh ta bằng giọng điệu rất dứt khoát, không để cho anh ta từ chối:

- Thành phố Z, nếu thiếu, sau khi xuống xe tôi sẽ rút tiền trả anh.

Suốt chuyến đi hai tiếng rưỡi, anh thấy lòng như có lửa đốt, một câu nói không ngừng vang lên trong lòng, chỉ muốn nói cho Tống Sơ Vi nghe ngay sau khi bước xuống xe.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, chúng mình bắt đầu lại nhé.”

Thực ra chúng tôi chưa xa nhau bao lâu. Lúc được anh ôm vào lòng, tôi vẫn có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh. Tôi vẫn có thể nhớ rất rõ tên loại nước hoa ấy.

Cuối cùng anh không run rẩy nữa, ngẩng đầu nhìn tôi. Đôi mắt đỏ hoe đã chứng minh cho suy đoán của tôi. Quả thật anh đã khóc.

Tôi nhìn anh, cảm thấy rất xót xa. Thực ra không cần như vậy, anh không cần phải vì em mà như thế. Em là cái gì cơ chứ, em chẳng là cái gì trong vũ trụ bao la này.

Ai cũng có thể lừa em, có thể không coi trọng em.

Quân Lương, anh và mẹ em, mọi người đều là những người thân thiết nhất của em, nhưng cũng là những người làm tổn thương em nhiều nhất.

Tôi nhìn anh chăm chăm, thực ra ánh mắt của tôi đã không còn nhìn rõ gì nữa, linh hồn đã bay đến một nơi rất cao và rất xa...

Từ Viễn, anh biết không, từ nhỏ mẹ em đã dạy em phải làm một người thành thật. Em cứ tưởng rằng thành thật là một phẩm chất tốt, đến tận khi từng sự thật tàn khốc trong cuộc sống dần dần được hé mở.

Cảm ơn anh đã khiến em biết được rằng thì ra người em yêu không yêu em như em đã tưởng...

Cảm ơn người xa lạ ấy đã khiến em biết được rằng thì ra không phải bố em mất tích... mà ông đã không còn trên cõi đời này...

Cô gái mặc bộ đồng phục màu trắng lại gần tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc. Cô ấy nói:

- Tống Sơ Vi, chị nghe rõ đây, bố chị đã mất lâu rồi...

Mất lâu rồi...

Một tai nạn nặng nề xảy ra trong cuộc sống của mình, vì sao nghe có vẻ giống như một câu chuyện bị treo chân? Tôi lạnh lùng nhìn cô ta:

- Cô mới chết ấy! Cô nói xong rồi chứ, nói xong rồi thì tôi đi đây.

Cô ta nắm chặt tay tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc, không cho phép tôi coi đó là chuyện đùa:

- Tổng Sơ Vi, đó là sự thật! Chính bà nội chị nói cho tôi biết. Hồi chị học tiểu học, có một năm chị ở nhà bà ngoại. Tôi nói không sai chứ? Chuyện xảy ra vào năm ấy. Họ sợ chị không chịu đựng nổi, vì thế nên mới giấu chị...

Tôi nhìn miệng cô ta mấp máy, nói ra những lời nực cười nhưng lại không thể nghi ngờ.

Bao nhiêu năm nay, tôi không nhìn thấy hai chữ “ly dị” trong quyển hộ khẩu. Tôi luôn hy vọng, tưởng rằng họ chỉ xa cách... Tôi cứ tưởng rằng không biết chừng một ngày nào đó, bố sẽ quay về xin tôi tha thứ...

Giấc mơ ấu trĩ nực cười như vậy, tôi đã mơ suốt bao nhiêu năm.

Khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên tôi cảm thấy trái tim mình đã trở thành một cục máu không biết đập... Cho dù có lấy kim chọc nó, tôi cũng không thấy đau nữa.

Được lắm, được lắm, đã thành công giấu giếm tôi bao nhiêu năm nay.

Bạn đã từng nhìn thấy nguyệt thực chưa?

Nguyệt thực là hiện tượng thiên văn đặc biệt. Khi mặt trăng chuyển động đến phần bóng của trái đất, ở khu vực giữa mặt trăng và trái đất, vì ánh nắng mặt trời bị trái đất che lấp nên nhìn thấy mặt trăng bị khuyết một phần.

Thì ra trong lúc tôi vẫn còn mơ hồ không hiểu gì, sinh mệnh của tôi đã bị mất đi một phần.

Một người cũng cảm thấy sinh mệnh của mình bị mất đi một phần chính là Thăm Ngôn đang ngồi một mình trong căn phòng tối.

Sau lần Lê Lăng nói anh vẫn chưa chuẩn bị cho việc kết hôn, cô hút thuốc nhiều hơn. Trước đây căn phòng tràn ngập mùi hoa oải hương, còn bây giờ đã bị mùi thuốc lá thay thế.

Trong khói thuốc mịt mù, dường như cô lại nhìn thấy mình năm ấy.

Hồi ấy có một cô gái đối xử với cô khá tốt. Cô ấy hơn cô một tuổi, dù có chuyện gì hay không cũng tìm cô nói chuyện.

Cô gái ấy rất xinh đẹp, lúc cười mang một vẻ quyến rũ kỳ lạ. Khách đến hộp đêm đều rất thích tìm cô ấy. Có lúc muộn rồi, cô ấy đi cùng với khách.

Cô ấy đã từng hỏi Thăm Ngôn:

- Vì sao cô đến đây?

- Vì cần tiền. - Đây là lý do chân thực nhất.

- Tiền, dĩ nhiên, ai thiếu tiền mà đến đây... - Dáng vẻ của cô ấy khi hút thuốc thành thục hơn Thăm Ngôn rất nhiều, trên ngón tay đã có vết vàng của khói thuốc. - Nếu đã cần tiền, vì sao không qua đêm?

Vấn đề này khiến Thăm Ngôn không biết nói gì, ngừng một lát, cô nói:

- Suy cho cùng chúng ta không giống nhau.

Không ngờ câu nói này khiến cô gái kia cười ngặt nghẽo. Cô ta nói với giọng điệu có chút khinh miệt:

- Chẳng phải đều là bán sao? Bán nụ cười với bán thân có gì khác nhau...

Thẩm Ngôn tức giận, chút lòng tự trọng còn lại của cô bị từ “bán” này làm tổn thương.

Một lúc lâu sau, cô cũng đáp lại một câu đầy khinh miệt:

- Nếu có bằng cấp thì khác.

Đây là cuộc nói chuyện cuối cùng của họ. Sau lần đó, cô gái kia không coi Thẩm Ngôn ra gì, thỉnh thoảng lại nói xấu Thẩm Ngôn sau lưng:

- Đã đến đây rồi, còn làm ra vẻ thanh cao.

Nếu không phải vì có sự quan tâm của Trần Man Na, cô sẽ không có chỗ đứng trong hộp đêm.

Nhớ lại hồi ấy đúng là tuyệt vọng. Vì không chịu nhượng bộ, không chịu từ bỏ chút nguyên tắc cuối cùng, thu nhập của Thẩm Ngôn chỉ bằng một phần mấy các cô gái khác.

Chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến ngày khai giảng, cô ngồi trong quán trọ đếm những đồng tiền ít ỏi, cảm giác hiện thực tàn khốc đã đặt đôi tay lên cổ cô. Chỉ cần cô dùng sức một chút sẽ bị chết vì ngạt thở.

Cô đi tìm Trần Man Na, gần như là quỳ xuống trước mặt chị ta. Nhưng đối phương nói với cô:

- Chị thích em là một chuyện, nhưng chị tuyệt đối sẽ không cho em vay tiền. Em đừng nghĩ chị độc ác. Cuộc sống độc ác hơn chị gấp vạn lần. Em biết rốt cuộc thứ gì quan trọng nhất không? Là tiền! Có tiền em mới có lựa chọn. Có lựa chọn mới không sợ sống tiếp.

Thẩm Ngôn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Man Na, chỉ cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng càng tuyệt vọng hơn khi cô biết rằng những gì chị ấy nói là thật.

Thứ có thể khiến một người vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ nguyên tắc, nhượng bộ tới cùng chính là cuộc sống.

Cô lặng lẽ suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói:

- Em hiểu rồi.

Đó là lần đầu tiên Thẩm Ngôn trang điểm, dùng mỹ phẩm của Trần Man Na. Trước đó cô hoàn toàn không có một chút khái niệm gì với những thứ này, cũng không hiểu phải phân biệt chúng như thế nào. Chính Trần Man Na đã nói cho cô biết, phấn lót không được đánh trực tiếp lên mặt, nhất định phải bôi một lớp kem lót trước... Kẻ mắt phải kẻ lên trên, như thế trông đôi mắt sẽ đẹp hơn... Mascara tốt nhất nên chuẩn bị hai chiếc, một chiếc đậm, một chiếc làm dài mi, lần lượt chuốt lên mi mắt, như thế mới đạt được hiệu quả lý tưởng nhất.

Sau khi trang điểm xong, Trần Man Na nhìn cô nói:

- Đúng là chị không nhìn nhầm, Thẩm Ngôn, em đúng là mỹ nữ trời sinh.

Tối hôm ấy, Thẩm Ngôn mặc chiếc váy màu đen, cổ khoét sâu, làn da trắng như tuyết, nổi bật giữa đám đông.

Xung quanh không có ai nói chuyện với cô, cô ngây người ngồi đó một mình.

Lúc cô ngây người, có một người đàn ông đi qua trước mặt cô hai lần. Hai lần đều nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, còn cô không hề nhận ra.

Trần Man Na sai người gọi cô vào phòng bao. Khách lần này đều là những nhân vật có máu mặt, Trần Man Na không dám sơ suất, thậm chí đích thân ra tiếp đón.

Thẩm Ngôn ngồi cạnh cô, bỗng chốc có chút lúng túng. Chính cái vẻ non nớt ấy của cô đã gây hứng thú cho người đàn ông kia.

Đó là một người đàn ông không còn trẻ, rất nho nhã, phong độ, cử chỉ rất đúng mực. Lúc ấy ông ta không hề nói với Thẩm Ngôn điều gì mà gọi Trần Man Na sang một bên, thì thầm vài câu rồi đứng dậy ra về.

- Em thật may mắn. - Trần Man Na thốt lên từ tận đáy lòng.

Thẩm Ngôn nhìn cô, không biết tiếp theo mình sẽ nghe thấy điều gì nhưng trực giác nói với cô, chuyện này đủ để lật đổ cả cuộc đời cô.

Trần Man Na không vòng vo, phong cách nói chuyện của cô từ trước tới nay đều như vậy:

- Có một người đàn ông thích em, nghe nói em vẫn còn trinh... muốn đưa em đi, em hiểu ý của chị rồi chứ?

Hiểu, dĩ nhiên là hiểu, đã nói đến lỏa lồ như thế, đến mức khiến cô cảm thấy không thể lọt tai được...

Cuối cùng Trần Man Na nói:

- Em hãy nghĩ thật kỹ. Chị vẫn nói câu ấy, em cũng là người trưởng thành rồi, có thể tự mình quyết định.

Đôi khi có vẻ như vận mệnh cho bạn lựa chọn, thực chất bạn không có quyền lựa chọn.

Bạn không biết tiếp theo là họa hay phúc. Bạn không biết nên đau khổ nhẫn nhịn hay mỉm cười.

Sau một đêm trằn trọc mất ngủ, Thẩm Ngôn đã gọi điện cho người đàn ông ấy. Trong căn phòng ở khách sạn, cô ngồi trước mặt ông, dáng vẻ bồn chồn, bất an khiến ông nghĩ đến con gái của mình. Con gái của ông ít hơn cô năm tuổi, đang ở cái tuổi không biết trời cao đất dày là gì.

Ông rót một cốc trà nóng cho cô. Cầm cốc trà, cô cảm thấy mình dần bình tĩnh lại.

Dần dần bước vào những tình huống mà vận mệnh đã sắp đặt từ trước.

Ông mỉm cười với cô, câu đầu tiên mà ông nói là:

- Tôi họ Tô.

Điện thoại của Lê Lãng khiến Thẩm Ngôn giật mình bưng tỉnh. Anh hỏi cô:

- Em vẫn chưa ngủ à, nếu chưa ngủ thì gặp nhau, anh có chuyện muốn nói với em.

- Thật trùng hợp... - Trong bóng tối, Thẩm Ngôn nhếch mép cười. - Em cũng có chuyện muốn nói với anh.

Hai mươi phút sau, họ lái xe đến quán “Phi”. Mục đích của hai người không giống nhau nhưng ước nguyện ban đầu giống nhau: Nếu một số chuyện bắt đầu ở đây, vậy thì hãy để nó kết thúc ở đây.

Kết thúc không có nghĩa là đoạn tuyệt. Xét ở một góc độ nào đó, kết thúc là lật sang một trang mới.

- Sơ Vi, em đừng nói gì cả, kiên nhẫn nghe anh nói hết là được.

Tôi im lặng nhìn Cố Từ Viễn, đôi mắt anh ấy ẩn chứa sự chân thành:

- Sơ Vi, anh biết tất cả những chuyện xảy ra gần đây đều khiến em rất đau lòng, cho dù anh làm gì cũng không thể cứu vãn được... Mặc dù anh biết rằng nói như thế là không công bằng với em nhưng anh hi vọng em tin anh, tin rằng anh thật sự chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội em. Thật sự anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ làm tổn thương em... Có lẽ câu nói này khiến em thấy rất sến, nhưng... anh thật sự yêu em, thật sự chỉ yêu mình em.

Sơ Vi, buổi tối hôm tốt nghiệp cấp ba em nói với anh là em theo đuổi anh chẳng qua là vì muốn chọc tức mẹ em. Bắt đầu từ cái hôm em không còn quán lấy anh nữa, bỗng nhiên anh có một cảm giác chưa từng có, cứ nghĩ đến việc sau này, hằng ngày em không xuất hiện trước mặt anh, không có những chuyện khiến anh dở khóc dở cười... Anh cảm thấy cuộc sống thật vô vị, thậm chí anh cảm thấy nếu không có em, cuộc sống của anh sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Vì thế anh tìm Quân Lương, hỏi nguyện vọng của em. Anh nói với em, em đi đâu anh sẽ theo đó. Em không tin, anh sẽ chứng minh cho em thấy... Anh biết bao nhiêu năm nay em luôn ngụy trang bản thân, làm ra vẻ không sợ gì cả. Nhưng thực ra em sợ rất nhiều chuyện... Em sợ đau bụng kinh, em sợ mùa đông đi ngủ không có đệm điện sẽ lạnh, em sợ anh không yêu em thật lòng... Những điều này anh đều biết.

Vốn tưởng rằng tất cả lượng nước trong người đã cạn hết cùng với nước mắt trước đó, không ngờ sau khi nghe những lời anh nói, tôi vẫn khóc.

Tôi từ từ gục đầu xuống, gục vào vai anh. Tôi biết mình không thể lừa được bản thân.

Càng hận đến nghiến răng nghiến lợi thì càng chứng tỏ tôi yêu người đó, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Thứ mà tôi nghĩ rằng đối kháng không chỉ là thế giới này mà còn có anh. Thứ mà tôi muốn chung sống hoà bình ngoài thế giới này còn có bản thân mình.

Không ngờ người mà tôi tưởng rằng không hiểu tôi, thì ra lại hiểu tôi thấu đáo như thế. Nếu đã như vậy, vì sao còn khiến tôi bị tổn thương?

Đây là lần đầu tiên anh khóc trước mặt tôi kể từ khi chúng tôi quen nhau:

- Sơ Vi, sẽ không có lần thứ hai nữa. không ai có thể chắc chắn chuyện sau này, anh chỉ biết bây giờ anh chỉ muốn ở bên cạnh em. Đợi đến khi tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn. Em không muốn đi làm cũng không sao. Anh nuôi em.

Đến lúc này, hai chúng tôi đều đã nói năng lộn xộn. Nhưng trong lòng chúng tôi đều hiểu khoảng cách bị người ta cố tình chia cắt đang dần dần mất đi...

Chúng tôi ở trong ngôi trường quen thuộc trước đây, ôm nhau thật chặt. Khoảnh khắc ấy, tất cả những oán hận đều được tha thứ. Những thứ đã khiến tôi đau khổ cuối cùng giống như nước thủy triều rút xuống, trả lại sự bình yên...

Lễ tang của bà nội không quá khoa trương, theo lời trăng trối của bà, tất cả đều được tiến hành đơn giản.

Suốt thời gian này, Cố Từ Viễn luôn ở bên cạnh tôi. Mẹ tôi chỉ tỏ chút ngạc nhiên lúc mới nhìn thấy anh, sau đó cũng không có bất kỳ phản ứng khác thường nào.

Tôi quỳ trước mộ bà, giập đầu ba cái. Tôi nói với tấm bia mộ:

- Bà ơi, bà yên tâm, sau này cháu sẽ không bướng bỉnh như thế nữa, cháu sẽ học hành chăm chỉ, sau này chăm chỉ làm việc, kiếm thật nhiều tiền, hiếu kính với mẹ cháu.

Lúc tôi nói những lời ấy, mẹ lặng lẽ quay người đi lau nước mắt. Không phải tôi không biết, nhưng tôi không muốn nói.

Trước đây cứ tưởng rằng trưởng thành là một quá trình. Nhưng thực ra ở một thời điểm nào đó, vận mệnh khiến chúng ta chín chắn trong nháy mắt.

Sự thay đổi của tôi gần như hoàn thành trong một đêm.

Dường như chỉ trong một đêm, tôi tha thứ cho sự giấu giếm của những người thân suốt bao năm nay. Họ cố nén nỗi đau của mình, cố gắng hết sức tạo ra môi trường sống tốt nhất mà họ có thể mang lại cho tôi. Nhưng tôi chỉ biết soi mói, bới móc.

Quân Lương đã từng nói tôi giống Na Tra phiên bản nữ.

Cô ấy nói rất đúng, Tống Sơ Vi trước đây thích nhất chính là cậu bé tên là Na Tra. Cậu đã lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, ngang nhiên giơ cao ngọn cờ phản nghịch thách thức tam cương ngũ thường.

Cậu chính là linh hồn tự do duy nhất giữa trời đất.

Nhưng chỉ trong một đêm, bỗng nhiên tôi cảm thấy thực ra tôi, không giống Na Tra... Tôi giống con khi tên là Tôn Ngộ Không, đã từng không biết trời cao đất dày, đại náo thiên đình, cuối cùng bị đè dưới núi năm trăm năm mới nghĩ rõ ràng rốt cục mình nên làm như thế nào.

Không phải quá trình phá kén đau đớn thì không thể hồi sinh.

Qua bao nhiêu năm, cuối cùng tôi đã nhận ra nhiều điều, đã không còn bướng bỉnh và thích phản kháng nữa. Cuối cùng, tôi đã đứng trước mặt mẹ, nói với mẹ:

- Mẹ ơi, con xin lỗi.

Còn về chuyện tôi đã biết bố tôi không còn trên cõi đời này, tôi không để mẹ tôi biết.

Sau khi trải qua nhiều trở ngại như vậy, tôi đã hiểu tấm lòng của mẹ. Thế nên tôi quyết định âm thầm hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Thẩm Ngôn nói đúng, đôi khi im lặng cũng là một cách biểu đạt. Có lẽ nó là cách biểu đạt có sức mạnh nhất trong cuộc đời.

Sau khi ngồi xuống ghế, câu đầu tiên mà Thẩm Ngôn nói với Lê Lăng là: “Em biết anh muốn nói gì.”

Lê Lăng có chút ngạc nhiên. Thẩm Ngôn có vẻ rất tự tin, nở nụ cười như đã biết rõ tất cả mọi chuyện. Dáng vẻ này khiến cô trở nên bí ẩn, rất khó đoán biết.

Anh luôn biết Thẩm Ngôn là một phụ nữ thông minh. Nhưng anh không ngờ, thì ra phụ nữ thông minh lại khiến đàn ông cảm thấy áp lực như vậy.

- Mặc dù em biết anh muốn nói gì nhưng anh cứ nói đi. - Thẩm Ngôn không nhìn anh mà chuyên tâm đổ sữa vào cốc cà phê.

Ở bên nhau lâu như vậy, đến tối ngày hôm nay Lê Lăng mới nhận ra, thực ra anh chưa bao giờ hiểu cô gái trước mặt mình. Mặc dù họ đã tiếp xúc về da thịt, anh hiểu rất rõ khẩu vị của cô, sở thích của cô, thói xấu của cô... nhưng bỗng nhiên anh cảm thấy thực ra Thẩm Ngôn giấu rất kỹ một số chuyện nào đó còn anh thì chưa bao giờ biết rốt cuộc trong bọc ấy là gì...

Nghĩ đến đây, trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của Quân Lương.

Có lẽ mình thích hợp với những người đơn giản hơn một chút. Sau khi nghĩ như vậy, cuối cùng Lê Lăng nói:

- Chuyện kết hôn mà em nói lần trước, anh đã suy nghĩ nghiêm túc suy nghĩ rất lâu. Anh nghĩ có lẽ chúng ta có thể tạm xa nhau một thời gian, để cả hai có một chút không gian suy nghĩ thật nghiêm túc. Dù sao thì chuyện hôn nhân đại sự không phải là trò trẻ con, thận trọng một chút thì tốt hơn.

Những lời nói này anh đã suy nghĩ trong đầu vô số lần, lúc nói ra cũng lưu loát hơn.

Chẳng có chút sáng tạo nào, Thẩm Ngôn cười khẩy một tiếng nhưng ngoài mặt thì vẫn thản nhiên.

- Đúng rồi, chẳng phải em cũng có chuyện muốn nói với anh sao? - Lê Lăng sợ Thẩm Ngôn không chấp nhận được, vội vàng chuyển chủ đề để xoa dịu không khí.

Cuối cùng Thẩm Ngôn không nhìn vào cốc cà phê nữa, cô mỉm cười bình thản:

- Chuyện em muốn nói với anh cũng là chuyện ấy. Lê Lăng, về chuyện kết hôn, em nghĩ tốt nhất là dừng trì hoãn nữa.

- Thời gian gần đây đầu óc em không minh mẫn, nhầm lẫn giữa thuốc tránh thai và Vitamin C... Anh biết đấy, tử thuốc của em rất bừa bộn. Lê Lăng, em có thai rồi.

Tất cả đều ở trong dự tính của cô. Lúc lái xe về căn hộ của mình, bản thân Thẩm Ngôn cũng không nhận ra nụ cười nham hiểm trên khuôn mặt mình.

Chia tay, không dễ như thế đâu.

Cô sẽ không để nhà họ Tô kia khống chế mình cả đời. Hồi cô còn trẻ, vì học phí và sinh hoạt phí bốn năm, cô phải cúi mình trước người đàn ông kia. Đó chỉ là vì cô không có gì cả, không có cách lựa chọn nào khác.

Người đàn ông kia đối xử với cô không tệ. Khi cô chưa hạ quyết tâm đi theo ông ta, ông ta đã giảng giải cho cô rất nhiều đạo lý, trong đó có một câu khiến cô ấn tượng sâu sắc nhất là: dù sao cũng là giao dịch, giao dịch với một người tốt hơn giao dịch với vô số người, em thấy thế nào?

Cô là người thông minh. Sau khi tính toán thiệt hơn, cuối cùng người trưởng thành như cô đã đưa ra lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời.

Trong khoảng thời gian ngắn, bạn không thể nhận ra rốt cuộc sự sắp đặt của vận mệnh có ý nghĩa như thế nào.

Người đàn ông này chỉ thỉnh thoảng gặp Thẩm Ngôn lúc ông ta đi công tác.

Thẩm Ngôn biết ông ta có nhà ở thành phố Z, có vợ có con gái, chẳng qua mình chỉ là con chim hoàng yến được nuôi ở thành phố khác.

Vì sự lựa chọn này, bốn năm đại học của cô qua đi rất nhẹ nhàng, hơn nữa lợi dụng người đàn ông này tích lũy những mối quan hệ nhất định, chuẩn bị cho việc thoát khỏi ông ta.

Ngày chia tay, hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau, dù sao thì cũng sống với nhau mấy năm, dù nhiều hay ít, dù thật hay giả cũng có chút tình cảm.

Đêm hôm ấy, ông ta đi từ thành phố Z đến đây để gặp cô, dường như nhất định phải nói rõ ràng rất nhiều chuyện.

Người đàn ông kia nói:

- Anh có một linh cảm, e rằng một số chuyện sắp xảy ra.

Mặc dù ông ta không nói rõ ràng nhưng Thẩm Ngôn biết rất rõ ông ta đang ám chỉ chuyện gì. Một lúc lâu cô không nói gì, dường như đang suy nghĩ liệu rằng lúc này rời xa ông ta có phải là quá tàn khốc không.

Nhưng ông ta xua tay:

- Anh chuẩn bị cho em ít tiền, sau này em có thể sống theo ý của mình, không cần phải chịu sự bó buộc của đồng tiền. Gặp được người đàn ông tốt thì lấy anh ta, đừng bao giờ nói với anh ta về quá khứ của em.

Ông ta thật lòng yêu thương cô, nghĩ đến đây, cô thấy sống mũi cay cay, nước mắt tuôn trào. Cô định nói thêm điều gì đó nhưng ông đã nói trước:

- Đi đi, ở bên em mấy năm nay là đủ rồi. Ngay từ lúc đầu anh đã nói rồi, đây chỉ là một cuộc giao dịch.

Sau khi rời xa ông, cô không tìm gặp ông nữa, giống như lúc rời khỏi hộp đêm, vốn dĩ cô muốn giữ liên lạc với Trần Man Na nhưng đối phương cũng từ chối cô giống người đàn ông này:

- Thẩm Ngôn, hôm nay em bước chân ra khỏi cánh cửa này, từ nay về sau chúng ta là người xa lạ. Không phải chị tuyệt tình, em hiểu đấy, chị cũng vì muốn tốt cho em.

Những người chứng kiến những năm tháng thê thảm này của cô, tốt nhất là sau này đừng bao giờ nhận mặt. Nói cho cùng những người này cũng là quý nhân trong cuộc đời Thẩm Ngôn, không có họ thì sẽ không có Thẩm Ngôn sau này.

Sau khi người đàn ông này bị bắt, chút lương thiện còn sót lại trong cô thôi thúc cô tìm con gái của ông. Bởi vì đã từng nhận ân huệ của người đàn ông này nên cô muốn cố gắng hết sức chăm sóc cho cô gái tên Tô Quân Lương.

Trong tiềm thức, có lẽ vì cô biết mình đã trở nên lớn mạnh, không còn là cô gái nghèo khổ sống trong nhà trọ tồi tàn năm mươi tệ một ngày nên cuối cùng cô có thể đứng thẳng lưng, làm một người ban ơn.

Nhưng ban ơn không có nghĩa là dâng hạnh phúc của mình cho người đó.

Tiền bạc, ngoại hình, sự từng trải, trí tuệ, những thứ này cô đều có. Bây giờ thứ cô thiếu chẳng qua là một người đàn ông cô có thể khống chế, có một cuộc hôn nhân mà cô có thể khống chế, xây dựng một gia đình mà cô có thể khống chế.

Cho dù thế nào cũng phải đảm bảo là không để mất đi sự khống chế, đây chính là triết lý sống của Thẩm Ngôn.

Mang theo nụ cười thắng lợi, cô chậm chậm phóng xe trên con đường về nhà. Sau này không được hút thuốc nữa. Cô sờ bụng, thầm nghĩ.

Còn Lê Lăng, ngồi trong xe của mình, anh cảm thấy mình đã bị Thẩm Ngôn kéo vào một cuộc hôn nhân không thể trốn thoát.

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 20

3 – Quân Lương, chi bằng chúng ta cùng chết.

- Kết hôn? - Nghe thấy Thẩm Ngôn nói tin này, phản ứng đầu tiên của tôi là kinh ngạc, sau đó cảm thấy vui thay cho chị ấy. - Hay quá, có lẽ đây là tin tốt lành nhất mà em nghe được trong thời gian gần đây.

Từ đầu đến cuối Thẩm Ngôn luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng và đúng mực, không giống với những cô gái khổ sở chờ đợi bạn trai cầu hôn, sau khi khó khăn lắm mới đạt được tâm nguyện, cảm động đến rơi nước mắt.

Có lẽ sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy tôi đã trở nên khác người, hoặc có lẽ là tôi luôn rất khác người. Có điều trước đây biết cách che giấu. Nhưng khi nghe thấy tin vui này, tôi không kìm được nắm tay chị ấy, chân thành nói:

- Chị Thẩm Ngôn, chúc mừng chị!

Chị ấy mỉm cười:

- Thực ra bản thân chị cũng cảm thấy có chút vội vàng. Bao nhiêu năm nay chị cứ phiêu bạt mãi. Mỗi lần nhìn thấy cảnh hai người nắm tay cùng về nhà trên phim, chị lại nghĩ đến bao giờ tình tiết này mới xuất hiện trong cuộc đời của mình.

Mặc dù chúng tôi hơn kém nhau năm tuổi nhưng những gì chị ấy đã trải qua nhiều hơn tôi gấp nhiều lần. Nhưng khi chị ấy nói câu ấy, tôi vẫn cảm thấy trong lòng trào dâng một nỗi xót xa.

Chúng ta chỉ nhìn thấy vòng sáng trên bề mặt của mặt trăng, còn phần ẩn khuất trong vũ trụ như thế nào e rằng chỉ nó mới biết được.

- Sơ Vi, em biết không? Hôm ấy chị nghe Lê Lăng nói muốn kết hôn với chị, mặc dù anh ấy nói anh ấy vẫn chưa chuẩn bị xong nhưng cũng nguyện cố gắng để học cách làm một người chồng tốt, một người cha tốt. Chị là một người điềm tĩnh, nhưng cũng đã khóc trước mặt anh ấy...

Tôi gật đầu lia lịa, không hiểu vì sao tôi chỉ muốn để chị biết tôi hiểu cảm giác của chị. Tối hôm ấy, khi Cố Từ Viễn nói với tôi những lời ấy, tâm trạng của tôi giống tâm trạng của chị, cảm thấy mình bất lực. Chỉ trong một giây mà nảy ra biết bao suy nghĩ. Bao năm nay, tôi chưa bao giờ tưởng tượng người đàn ông của mình trong tương lai sẽ như thế nào.

Còn bây giờ tôi đã biết đó là một người như thế nào.

Một người không có quá nhiều điểm nổi bật, một người khiến tôi vui cũng khiến tôi buồn, một người thật lòng yêu thương tôi và đáng để tôi yêu, khiến tôi muốn trao cả hiện tại và tương lai cho người ấy. Vì sự xuất hiện người ấy, tôi có thể tha thứ cho những gì mà trước đó vận mệnh đã gây khó dễ cho tôi.

Tôi thật sự hiểu điều đó.

Có thể nhận ra Thẩm Ngôn cũng có chút xúc động, hai mắt ngấn lệ:

- Sơ Vi, những năm trước đây, năm nào chị cũng đi du lịch, nhưng trên những tấm ảnh đó, ngoài việc nhìn thấy tuổi của mình càng ngày càng lớn, chị không nhìn thấy điều gì khác. Chị không thấy niềm vui, sự thoải mái, hạnh phúc và an bình... Chị luôn cảm thấy mình giống bồ công anh, gió thổi tới đâu, chị sẽ bay tới đó.

Thật không ngờ bồ công anh cũng có ngày phải rơi xuống đất... Ngày anh ấy tặng chị chiếc nhẫn, chị khóc thảm thiết. Chị chưa bao giờ nói kết

hôn nhất định phải có kim cương Tiffany, áo cưới Vera Wang... Mọi người đều nói kim cương vĩnh hằng nhưng trong lòng chị, một sinh mạng mới được tạo ra từ xương máu của hai người vĩnh hằng hơn kim cương.

Tôi nhìn người con gái hạnh phúc trước mắt. Cô ấy đang chìm đắm trong thế giới của mình, nói những lời về tình yêu. Đây không phải là câu hay nhất mà tôi đã từng nghe nhưng khiến tôi xúc động nhất.

Hạnh phúc nhé! Hạnh phúc không khó như thế...

Sau khi chia tay Thẩm Ngôn, tôi đi xe về trường, bỗng nhiên rất muốn được gặp Cố Từ Viễn. Anh nhận được điện thoại của tôi, vội vàng chạy ra khỏi ký túc xá nam, chạy đến trước mặt tôi, túm lấy tôi nhìn trái nhìn phải, đến khi chắc chắn tôi vẫn bình thường mới thở phào nhẹ nhõm:

- Em làm gì thế? Gọi anh ra ngoài bằng cái giọng ấy, làm anh sợ hết hồn! Anh còn tưởng em bị xe đâm!

Sau khi làm lành, anh lại nói với tôi bằng cái giọng điệu không chút thương hoa tiếc ngọc như trước đây nhưng tôi thấy như thế rất tốt. Tôi hy vọng, anh yêu tôi vì tôi là tôi chứ không phải là vì những gì bi thảm mà tôi đã trải qua.

- Em nói cho anh biết nhé, chị Thẩm Ngôn sắp kết hôn rồi! - Không biết vì sao tôi bắt đầu nói năng lộn xộn.

Cố Từ Viễn nhìn tôi chăm chăm, một lúc sau, anh lấy giọng nói:

- Khụ... cái này chúng ta... vẫn chưa đến tuổi...

- Trời ơi, muốn chết à? Em không có ý đó! - Tôi rất muốn cho anh hai cái bạt tai. Sao anh lại ngốc như thế chứ, sao lại xuyên tạc ý của tôi?

Ngừng một lát, tôi nói tiếp:

- Không biết vì sao, em rất muốn khóc.

Nói xong câu ấy, tôi thấy sống mũi cay cay. Cố Từ Viễn thấy tôi như vậy, không nói gì nữa.

Lúc ấy, một cái ôm hơn lời nói rất nhiều.

Dĩ nhiên lúc ấy tôi không nhìn thấy Viên Tố Vực đang đứng ở sau cái cây đại thụ cách ký túc xá không xa, lặng lẽ nhìn tất cả.

Sau khi chuẩn bị xong, Thẩm Ngôn nộp đơn từ chức. Cấp trên tỏ ra rất tiếc nuối, nhưng cho dù công ty níu kéo cô như thế nào, cô đều chỉ mỉm cười từ chối.

Mọi người đều biết rằng người con gái thường ngày trông có vẻ rất cứng rắn, mạnh mẽ, thực ra điều mà cô ấy quan tâm nhất vẫn là gia đình.

Lúc cô thu dọn đồ trong phòng làm việc, trợ lý hỏi:

- Chị đã suy nghĩ kỹ rồi sao?

Thẩm Ngôn sững người, quay sang nhìn khuôn mặt trẻ trung của trợ lý. Đó là một cô gái vừa mới tốt nghiệp, khuôn mặt toát lên vẻ thẳng thắn, có một vẻ đẹp khiến người ta xót xa.

Thẩm Ngôn cúi đầu nghĩ một lúc lâu rồi mới trả lời:

- Thực ra tất cả mọi việc trên đời nếu muốn nghĩ thông suốt đều rất đơn giản, chỉ cần em hiểu thế nào là buông tay.

Trợ lý nháy mắt, dường như không thể hiểu được ý của Thẩm Ngôn.

Có điều, điều đó không quan trọng, quan trọng là Thẩm Ngôn biết rằng mình thật sự đã từ bỏ một số chuyện.

Nếu không phải vì biết chuyện em gái của Lê Lãng gặp phải Sở Khanh, vì phẫu thuật chữa ngoài tử cung không thành công dẫn đến vô sinh, thực ra bản thân Thẩm Ngôn cũng không chắc chắn có thể dùng cái thai trong bụng để ép hôn thành công hay không.

Khi nhắc đến chuyện này, Lê Lãng không kìm nén được tâm trạng của mình. Đó cũng là lần duy nhất Thẩm Ngôn nhìn thấy dáng vẻ kích động của anh. Nhắc đến kẻ xấu xa đã huỷ hoại một đời em gái anh, những đường gân trên cổ anh hằn lên:

- Năm ấy, nếu không phải em gái anh ra sức kéo anh, nhất định anh sẽ chém chết thằng khốn ấy!

Thẩm Ngôn nhìn anh và nói:

- Thực ra chuyện này cũng không phải do một phía. Bây giờ loại đàn ông như thế rất nhiều, khắp các đường, phố lớn nhỏ đều dán quảng cáo nạo phá thai...

Cô vẫn chưa nói xong đã bị Lê Lãng thô bạo ngắt lời:

- Dù sao anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó. Nếu bạn gái anh có con, anh sẽ lấy cô ấy!

Lúc Lê Lãng nói câu này, họ vẫn chưa yêu nhau. Nhưng cũng chính vì câu nói này, Thẩm Ngôn hạ quyết tâm sẽ ở bên người đàn ông này.

Người đàn ông này là người thích hợp nhất để đưa cô thoát ra khỏi cái bóng của quá khứ.

Bước ra khỏi công ty, cô gọi điện cho Lê Lãng nói với anh:

- Em đã thôi việc rồi, căn nhà cũng giao cho bên môi giới rồi, để họ giúp em cho thuê... Còn anh?

Tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của cô.

- Một công ty ở chỗ nhà anh đã trả lời anh. Họ đồng ý nhận anh vào làm. Anh đã đặt vé máy bay, bốn hôm nữa chúng ta cùng về nhà.

Cùng về nhà.

Sau khi cúp máy Thẩm Ngôn mua một cốc trà sữa trong quán trà sữa bên đường. Cô nói với đứa trẻ trong bụng:

- Con yêu, con sẽ không giống mẹ đâu. Con sẽ có một gia đình và một tuổi thơ hạnh phúc.

Nước mắt lại rơi trên khóe mi của cô.

Dường như tất cả những chuyện không hay đều qua đi, tôi thật sự bắt đầu tin thành ngữ: Qua cơn bão cực tới hồi thái lai. Đặc biệt là khi Quân Lương đến xin lỗi tôi.

Tôi rất ngạc nhiên, vô cùng ngạc nhiên. Vì thế sau khi cô ấy nói xong câu: “Mình xin lỗi”, tôi ngây người một phút không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên tôi cảm thấy dường như Quân Lương biến thành một người khác. Dĩ nhiên cô ấy vẫn xinh đẹp, bước đi giữa đám đông vẫn khiến người ta chú ý nhưng có cái gì đó hơi khác... Tôi suy nghĩ một hồi, rốt cuộc là cái gì?

Khí sắc, nét mặt, ánh mắt và cả con người cô ấy... Đều khác xa so với trước đây. Tôi mở miệng, muốn nói gì đó nhưng bị cô ấy ngăn lại:

- Sơ Vi, mình biết có một số chuyện đã xảy ra rồi, không thể coi như là chưa từng xảy ra. Nhưng quả thực cậu là người bạn duy nhất của mình suốt bao năm nay.

Dáng vẻ của Quân Lương khi nói câu ấy khiến tôi nhớ lại buổi tối năm chúng tôi mười sáu tuổi. Giữa trời gió tuyết, đôi mắt của cô ấy rất đen và sáng, khoé miệng toát lên vẻ cứng cỏi, kiêu ngạo. Cho dù trải qua biến cố như vậy cũng không làm mất đi sự kiêu kỳ vốn có của cô ấy.

Cái gì đã khiến cô ấy trở nên như thế này? Tôi thấy lòng nhói đau, vội vàng lắc đầu nói:

- Nói gì vậy, yêu nhau còn cãi nhau nữa là, huống hồ hai chúng ta là con gái, cậu nói có đúng không? Những chuyện đã qua để cho nó qua đi, chúng ta đừng để bụng.

Khuôn mặt nhợt nhạt của cô ấy ánh lên nụ cười gượng gạo. Phản ứng của tôi đúng với dự định của cô ấy. Qua nét mặt của cô ấy, tôi cảm nhận được rằng dường như cô ấy vẫn còn chuyện khác muốn nói với tôi.

Tôi nín thở chờ đợi, đến tận khi cô ấy hít một hơi thật sâu, nói cho tôi biết quyết định của cô ấy.

- Mình quyết định chia tay với Đỗ Tâm.

Khó có thể tin được cô ấy là người đưa ra được quyết định này. Dĩ nhiên không chỉ một mình tôi, còn có Cố Từ Viễn. Nhưng cho dù chúng tôi có khuyên bảo, giảng giải như thế nào, cô ấy vẫn tỏ ra rất kiên quyết.

So với tôi và Cố Từ Viễn, dĩ nhiên Đỗ Tâm càng không thể chấp nhận.

Một người trước đây lúc nào cũng lạnh lùng, không thích nói cười như Đỗ Tâm dường như hoàn toàn mất hết lý trí. Cậu ta túm lấy tôi và Cố Từ Viễn, hỏi đi hỏi lại:

- Vì sao cô ấy lại như thế? Vì sao lại nói chia tay vào lúc này... Khó khăn lắm chúng mình mới được ở bên nhau, gặp biết bao chuyện cũng không từ bỏ, lúc này cô ấy nói chia tay? Vì sao?

Đỗ Tâm dấn vào xe. Tôi và Cố Từ Viễn đều kinh ngạc trước dáng vẻ điên cuồng của cậu ta, không biết nói gì.

Một lúc lâu sau, tôi bước ra và nói:

- Đỗ Tâm, Quân Lương nói cô ấy... mệt rồi...

- Mệt?

Đỗ Tâm quay sang nhìn tôi, cười khẩy rồi hỏi lại:

- Vì sao mệt? Vì qua lại giữa hai người sao?

Tôi không hiểu ý của cậu ta nhưng tôi nhận ra lúc này trông cậu ta rất đáng sợ. Sau đó, Cố Từ Viễn kéo tôi ra sau lưng rồi nói với Đỗ Tâm:

- Cậu gặp Quân Lương rồi nói chuyện rõ ràng đi, dù sao đây cũng là chuyện giữa hai người.

Khi Đỗ Tâm phóng xe đi, tôi có một linh cảm chằng lành. Nhưng rốt cuộc linh cảm này là gì tôi cũng không rõ.

Tôi nắm tay Cố Từ Viễn, không biết nói gì.

Ngồi trên ghế lái phụ, Quân Lương hiểu thế nào là vật đổi sao dời.

Mấy phút trôi qua, hai người không ai nói gì mà lặng lẽ nhìn mặt hồ gợn sóng cách đó không xa. Khoảnh khắc ấy, tất cả những cảnh tượng vui và buồn trước đây hiện lên trong tâm trí của họ.

Quân Lương lặng lẽ quay mặt sang, ngắm nhìn khuôn mặt của Đỗ Tâm. Anh cau mày nhưng không nhận ra nét vui buồn trên khuôn mặt.

Một luồng hơi lạnh trào dâng trong tim, Quân Lương cố kìm nén nỗi nghẹn ngào, khẽ nói:

- Đỗ Tâm, chúng ta... - Nhưng cô mới chỉ bắt đầu đã bị Đỗ Tâm ngắt lời bằng một nụ hôn bất ngờ.

Đây là cảm giác chưa từng có, có cảm giác bị thương.

Khó khăn lắm mới đẩy được anh ra, nước mắt của Quân Lương tuôn rơi:

- Em thật sự mệt rồi, chúng ta dừng lại ở đây.

Sau khi nói xong câu ấy, trong thoáng chốc Quân Lương cảm thấy Đỗ Tâm trước đây đã trở lại. Một chàng thiếu niên hăng hái, hăm hở, một chàng thiếu niên nổi bật dưới ánh đèn ở quán bar... Vì sao lại thành ra thế này? Trước đây anh làm gì cũng khiến em cảm thấy rất vui. Vì sao sau này những niềm vui ấy trở thành gánh nặng đè nén khiến em không thể thở được...

Đỗ Tâm nhìn ra phía mặt hồ phẳng lặng, bỗng nhiên anh nói:

- Quân Lương, chi bằng chúng ta cùng chết.

Bao nhiêu năm sau, Quân Lương vẫn nhớ ba phút ngắn ngủi ấy. Đỗ Tâm sa sầm mặt giống như bị mây đen che phủ. Anh nhăn gá, Quân Lương nhắm mắt, thu mình lại, nắm chặt dây an toàn...

Chỉ là ba phút mà thôi nhưng bỗng chốc cảm giác như cả một đời.

Về sau Quân Lương nói với tôi cảm giác lúc ấy:

- Tim như bắn ra khỏi lồng ngực, cửa xe bị khoá, cửa sổ bị khoá... Mình tưởng rằng sẽ chết chắc... Bỗng nhiên mình rất bình tĩnh.

Chút thời gian cuối cùng trong ba phút ấy, cô ấy đánh cược với Thượng đế.

Người ngồi bên cạnh là người cô đã từng bất chấp tất cả để yêu, là người cô không tiếc đối đầu với cả thế giới để ở bên, là chỗ dựa duy nhất sau khi cô mất đi gia đình.

Cô đánh cược với Thượng đế: Nếu hôm nay tôi sống được thì coi như đã chết vì tình yêu, nếu hôm nay tôi sống, tôi sẽ rời xa người này, sống thật tốt.

- Thực ra đến thời khắc quan trọng giữa sống cả chết, mình nhận ra mình vẫn rất yêu anh ấy. - Khi nói câu ấy, hai mắt Quân Lương ướt nhoà.

Cuối cùng, bánh trước đã sát mép hồ, bỗng nhiên Đỗ Tâm dừng lại.

Anh như người mất hồn, buồn rầu xoa tay với Quân Lương:

- Em đi đi.

Giây đầu tiên sau khi thoát khỏi cõi chết, Quân Lương mở mắt, không thể tin rằng mình vẫn còn trên thế gian. Đợi đến khi cô chắc chắn mình không chết, vẫn còn sống, cô không nhìn Đỗ Tâm mà mở cửa xe rồi bước đi.

Không dám quay đầu, không nhẫn tâm nhìn dáng vẻ của Đỗ Tâm...

Cô biết rằng họ đã hết, hết thật sự.

Nhưng cô không biết rằng rốt cuộc mình đã thắng hay thua trong lần đánh cược với Thượng đế...

Việc đầu tiên mà một người vừa thoát khỏi cõi chết trở về như cô đã làm sau khi về trường là gọi điện cho mẹ. Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, bao nhiêu năm trôi qua, cô chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt mẹ. Nhưng qua chuyện này, bỗng nhiên cô rất muốn quay về với thời điểm trước mười sáu tuổi, quay về với khoảng thời gian vui vẻ bên mẹ...

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Quân Lương nắm chặt điện thoại, toàn thân giống như ngọn núi lửa tuôn trào. Cô bắt đầu gào khóc:

- Mẹ ơi... con nhớ mẹ...

Đợi sau khi bình tĩnh, Đỗ Tâm muốn xin lỗi Quân Lương vì hành vi kích động của mình lúc ấy. Nhưng anh không biết rằng có một số chuyện đã được định sẵn.

Anh nhắn tin cho Quân Lương, nói là mình chờ cô ở tầng hai quán bánh ngọt ở đối diện ký túc xá nữ, nếu cô không đến anh sẽ không đi. Cuối cùng anh viết trong tin nhắn: “Quân Lương, anh chỉ muốn nói với em lời xin lỗi”.

Do dự rất lâu, cuối cùng Quân Lương vẫn đi.

Cô vừa gọi đầu xong, vẫn chưa kịp sấy tóc, hất tóc ra sau. Lúc đi qua đường cô nhìn thấy Đỗ Tâm ngồi trên tầng hai của quán bánh ngọt. Anh ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, nhìn về phía cô.

Chỉ cách nhau một tấm kính, một con đường nhưng hai người đã từng yêu nhau sâu sắc như đang bị ngăn cách giữa rừng đao biển kiếm, giữa sông băng buốt lạnh...

Trong lòng Quân Lương vang lên câu hỏi: Còn có thể quay lại được không?

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy mình trả lời rất rõ ràng: Không thể nữa rồi.

Hồi nhỏ, cô có một quyển truyện thành ngữ. Cô nhớ rất rõ trong đó có một bức tranh, người trong tranh ngồi trên một con thuyền gỗ nhỏ, chăm chú đánh dấu chỗ chiếc kiếm của anh ta rơi xuống.

Khắc chu cầu kiếm.

Đỗ Tâm, việc làm ngốc nghếch như vậy chúng ta đừng nên làm nữa.

Nhìn Đỗ Tâm trước mắt, Quân Lương nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp anh ở quán bar hồi học lớp mười hai. Hồi ấy anh thật tốt... Người đang cau mày mệt mỏi ngồi trước mặt là ai?

Cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Quân Lương.

Đỗ Tâm nói:

- Xin lỗi em, anh biết có thể em sẽ không tha thứ cho anh, nhưng anh vẫn muốn nói với em lời xin lỗi. - Quân Lương mỉm cười ngắt lời anh.

- Đỗ Tâm, em không trách anh, cũng hy vọng anh đừng trách em. Không phải không còn yêu nữa, chỉ là tình yêu của chúng ta thật sự không thể tiếp tục được...

Trong khoảng thời gian Quân Lương giấu tôi, âm thầm làm thủ tục thôi học, tôi hoàn toàn không có bất kỳ cảm nhận gì với tất cả những chuyện sắp xảy ra trong tương lai. Có lẽ sau khi trải qua nỗi đau đớn, một người vốn nhạy cảm như tôi đã trở nên chậm hiểu với rất nhiều chuyện.

Tôi chỉ nhận ra đã từ rất lâu, rất lâu rồi Viên Tố Vực không liên lạc với tôi vì một câu nói của Đường Nguyên Nguyên: “Trong khoảng thời gian bà nội cậu mất, ngày nào anh chàng đó cũng đợi cậu ở cổng ký túc”. Vốn dĩ vẫn đang trong giờ học, chính vì câu nói của cô ấy mà tôi bật dậy khỏi ghế!

Là tôi không tốt, tôi trọng sắc khinh bạn, lúc không vui là tôi tìm anh kể khổ, bảo anh ở cạnh tôi. Đợi đến khi trời quang mây tạnh, tôi lại quên anh!

Nghĩ một lúc lâu, tôi nhắn tin cho anh: “Này, anh khoẻ không?”

Không nhắn tin lại, không hề nhắn tin lại. Có thể là lời hỏi thăm của tôi nghe có vẻ giống như quảng cáo thuốc dạ dày nổi tiếng. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy mình thật ngốc.

Chờ suốt cả buổi chiều, đến tận lúc trời tối mà vẫn không thấy nhắn lại. Tôi đành phải gọi điện cho anh. Không ngờ người nghe máy không phải là anh mà là mẹ của anh.

Ngồi trong phòng khách nhà Viên Tố Vực, nhìn thấy chiếc bàn ấy, trong đầu tôi lập tức hiện lên những lời anh nói, dáng vẻ khi mẹ anh gục mặt xuống bàn đợi anh. Tôi nhìn người phụ nữ trung niên trông già nua trước mắt, so với tuổi của bác ấy thì chưa già như thế này... Có lẽ vì cuộc sống quá khó khăn...

Nhìn bác ấy, tôi thấy khoẻ mắt cay cay. Bác ấy rót cho tôi một cốc nước. Chiếc cốc có vết cáu bẩn nhưng tôi không nói gì mà đưa lên miệng uống.

Có lẽ vì tiết kiệm điện nên không dùng bóng đèn công suất lớn. Ánh đèn trong phòng rất tối. Trong ánh đèn u tối, tôi vẫn có thể nhìn thấy rất rõ mái tóc điểm bạc của bác Viên.

Nhìn bác, tôi không kìm được nhớ tới mẹ. Sau đám tang của bà nội, tôi thấy mái tóc của mẹ có thêm rất nhiều sợi bạc...

Nghĩ đến đây, tôi thật sự cảm thấy rất buồn.

Bác Viên không hề cảm nhận được cảm xúc của tôi. Tôi không nói, bác cũng không nói. Một lúc lâu sau, tôi chủ động hỏi chuyện:

- Thưa bác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không biết vì ánh đèn hay vì lý do khác mà đôi mắt của bác rất đục, dường như tất cả những tai nạn và nỗi đau đều được chứa đựng trong đôi mắt ấy. Qua lời kể ngắt quãng của bác cuối cùng tôi đã biết được mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian mình không có mặt trong cuộc đời của Viên Tổ Vực.

Viên Tử Vực đứng ở cửa ký túc xá nữ, tận mắt nhìn thấy tôi và Cố Từ Viễn làm lành, bỗng chốc cảm thấy bất lực và tức giận. Trong lúc kích động, anh quyết định sau này sẽ không thèm để ý tới tôi nữa.

Trong tâm trạng ấy, anh đã uống mấy chai, càng uống càng bực mình.

Không ngờ khi về nhà, chuyện càng bực mình hơn đang chờ anh.

Mẹ anh ngây người nhìn đồng năm mươi tệ trên bàn. Nhìn thấy anh về cũng không hỏi một câu: “Con ăn cơm chưa?”. Đây là lần đầu tiên mẹ như vậy, anh trợn trừng hai mắt đỏ ngầu hỏi mẹ:

- Mẹ sao vậy?

Câu hỏi khiến mẹ anh không tìm được nước mắt.

Mẹ vừa khóc vừa nói với anh tên béo thối tha ăn không ngồi rồi trên phố đã mang tiền giả đi mua năm mươi tệ bánh bao. Lúc ấy đông người, mẹ cũng không nhìn rõ. Đợi đến khi phát hiện ra muốn nói lý lẽ với hắn thì bị hắn chửi là: “Đồ quả phụ đáng chết”...

Nói đến đây, mẹ ghen ngào đến nỗi không thể nói tiếp được nữa, cầm tờ tiền giả đi vào phòng ngủ, không chịu mở cửa.

Trong phòng ngủ phát ra tiếng nước nở khe khẽ khiến Viên Tổ Vực nghĩ đến buổi tối sau khi bố mất. Anh thề rằng chỉ cần mình còn sống, nhất định sẽ không để mẹ phải buồn như thế nữa.

Trời tối như thế nào thì nỗi phẫn nộ của chàng thiếu niên mãnh liệt như thế.

Lúc mẹ anh đóng cửa khóc trong phòng ngủ, anh xông vào bếp, lấy con dao gọt hoa quả đã lâu không dùng đến, mở cửa, chạy về phía nhà tên béo, chạy về phía vận mệnh mà anh đã biết trước...

Toàn thân tôi run rẩy. Trước mặt bác Viên, một người vốn nhanh mồm nhanh miệng như tôi không nói được lời nào.

Hệ thống cách âm của căn phòng cũ kỹ không được tốt lắm, tiếng ti vi của nhà hàng xồm xuyên qua bức tường truyền sang, ồn ào náo nhiệt không biết đang phát chương trình gì nhưng càng khiến căn phòng lạnh lẽo hơn.

Quả thực không thể ở lại được nữa, ở lại thêm một giây thôi tôi cũng thấy giày vò, chỉ có thể vội vàng đứng dậy, nói với người phụ nữ trước mặt mình:

- Bác đừng buồn quá, chỉ là gây thương tích cho người khác thôi... Nếu cải tạo tốt sẽ được sớm ra ngoài. Cháu sẽ thường xuyên đi thăm anh ấy, quan trọng nhất là bác phải giữ gìn sức khoẻ...

Bác ấy không tiễn tôi ra cửa. Đối với bác ấy, phải sống tiếp thế nào và phải trải qua những ngày không có đứa con trai đang bị giam trong ngục mới là nỗi bận tâm lớn nhất. Bác ấy không còn tâm trạng nào mà để ý tới một người xa lạ như tôi.

Bước ra khỏi nhà Viên Tố Vực, tôi ngồi xuống đường, khóc rất lâu.

Tôi cảm thấy rất có lỗi. Nếu tôi không ích kỷ như thế, hoàn toàn không quan tâm đến anh ấy sau khi đã làm lành với Cố Từ Viễn. Nếu tôi không đẩy anh ấy ra xa như vậy khi anh ấy muốn an ủi tôi, có lẽ anh ấy sẽ không phạm sai lầm lớn như vậy...

“Cô đừng tỏ ra bao la như thế, cô tưởng mình là Thánh Mẫu Maria à?” Đây là câu nói duy nhất mà Viên Tổ Vực đã nói với tôi khi tôi đến thăm anh.

Trong mười lăm phút vào thăm ngăn ngủi, chỉ một mình tôi nói. Tôi nói với anh:

- Em đã đến thăm mẹ anh. Tinh thần bác ấy không tốt cho lắm, còn mọi thứ vẫn ổn.

Anh yên tâm, có thời gian rảnh em sẽ đến thăm mẹ anh. Anh cố gắng cải tạo thật tốt để được sớm ra ngoài. Thật sự xin lỗi anh, nếu em sớm biết thế này em sẽ...

Nói đến đây, Viên Tổ Vực ngắt lời tôi bằng câu nói ấy, sau đó đứng dậy đi và, không thèm nhìn tôi. Tôi tròn mắt nhìn anh, nhìn rất lâu, rất lâu mà không thể bình tĩnh được.

Viên Tổ Vực, anh hận em ư?

Hay là vì không muốn em day dứt nên cố tình tỏ cái vẻ lạnh lùng như thế để em thấy?

Không phải là em cố tỏ ra như thế, thật sự là em không thể tha thứ cho sự hờ hững và khinh mạn của mình bấy lâu nay. Em không thể tha thứ cho mình vì mỗi lúc yếu đuối em tìm đến anh nhưng sau khi có được sự yên bình và hạnh phúc, em hoàn toàn không để ý đến cảm giác của anh...

Tâm trạng hồ thẹn này giống như một con sâu đang bò trong tim. Nó gặm nhấm từng chút, từng chút niềm vui không mấy dễ dàng của em.

Em biết anh không muốn nghe câu này nhưng em làm sao có thể vui vẻ tận hưởng tình yêu mà không hỏi han anh trong lúc anh đang khó khăn như thế...

Xin lỗi... Thật sự xin lỗi...

Vận mệnh lúc nào cũng cho bạn một đòn chí mạng vào cái lúc mà bạn không thể ngờ tới.

Trời sáng như vậy mà bạn vẫn cảm nhận được bóng đêm bất ngờ ập tới bao trùm lấy bạn... Giống như mỗi lần đi tàu về thành phố Z, đột nhiên đi vào đường hầm, ngoài khuôn mặt trắng nhợt của mình trên cửa kính, bạn không nhìn thấy gì cả.

Tôi nhận được điện thoại của Lâm Mộ Sắc đúng vào cái lúc ấy.

Cô ta khẽ nói:

- Tổng Sơ Vi, cô có muốn gặp tôi lần cuối không? Cố Từ Viễn đang trên đường tới gặp tôi rồi.

Đôi bàn tay đã vô số lần kéo tay ra khỏi hạnh phúc, ném tôi vào hang sâu thăm thẳm lại một lần nữa tấn công tôi.

Đứng trên đường xe cộ tấp nập, bỗng nhiên tôi có cảm giác như đang đứng giữa hoang mạc cổ xưa.

Dường như trong cuộc sống của tôi có những cánh cửa không thể mở hết. Trước khi mở một cánh cửa, tôi tưởng rằng sắp được nhìn thấy thế giới mới bao la vô tận nhưng không ngờ, phía sau mỗi cánh cửa đều là bóng tối.

Dường như hố đen của vũ trụ đang kéo tôi chìm xuống sâu hơn...

Lúc tôi đang ở trên xe thì Cố Từ Viễn đã đến chỗ đó trước tôi một bước.

Lâm Mộ Sắc mặc áo lông trắng, quần bò, đi giày vải, xõa tóc, lắc lư trên lan can tầng bảy. Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô ta cũng chẳng thèm quay đầu lại.

Đàn chim bay lượn giữa không trung, cảnh tượng này khiến Cố Từ Viễn có một cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Là... cảnh tượng Trần Chỉ Tình nhảy lầu mà hôm ấy Đỗ Tâm đã nói với anh. Chính là như thế này...

Cố Từ Viễn thấy lòng chùng xuống, giọng nói cũng có chút run rẩy:

- Lâm Mộ Sắc, rốt cuộc cô muốn thế nào?

Cô ngoảnh đầu lại, nhìn Cố Từ Viễn rồi mỉm cười:

- Anh muốn học Đỗ Tâm không? Tôi không bận tâm học Trần Chỉ Tình.

- Cô đừng có điên nữa! - Tình thế cấp bách, Cố Từ Viễn cũng chẳng bận tâm đến phong độ, khí chất nữa - Mẹ kiếp, đây không phải là cùng một chuyện. Trần Chỉ Tình là bạn gái chính thức của Đỗ Tâm. Tống Sơ Vi là bạn gái chính thức của tôi. Cô không hiểu rõ mối quan hệ này à?

Cho dù Cố Từ Viễn lo lắng như thế nào, Lâm Mộ Sắc vẫn ngồi trên lan can không nhúc nhích.

Giảng co một lúc, Cố Từ Viễn không tìm được lại gần kéo cô ta xuống:

- Cô xuống đây đã!

Lâm Mộ Sắc khéo léo tránh tay anh, né người ra ngoài một chút. Cuối cùng cô ta nói:

- Cố Từ Viễn, anh đừng tưởng rằng hôm nay tôi muốn dùng cái chết để bắt anh ở bên tôi. Tôi nói cho anh biết, tôi không cần!

- Không cần!

Toàn thế giới như chìm trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gào xé ruột xé gan của cô ta!

Anh tưởng rằng tôi vẫn còn bận tâm ư? Tôi không cần gì cả!

Rất nhiều đêm sau đó, chỉ cần nhắm mắt lại là tôi lại nghĩ đến hình ảnh Cố Từ Viễn ngã trước mắt tôi...

Chỉ nghe thấy tiếng ù ù bên tai. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy cánh tay phải của Lâm Mộ Sắc đang chới với giữa không trung. Nhưng tôi thật sự, thật sự không biết rốt cuộc cánh tay ấy muốn kéo anh hay đẩy anh...

Cảm giác tanh nồng từ khoang ngực dồn lên cổ họng, tôi giống như một khúc gỗ, đổ gục xuống. Tiếng kêu gào của Quân Lương, đám đông xung quanh, tất cả đều biến mất trong thế giới của tôi...

ÁNH TRĂNG NÓI ĐÃ LÃNG QUÊN

Độc Mộc Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vọng

Đúng vào thời khắc nối giữa hoàng hôn và đêm tối, tôi nhận được điện thoại từ biệt của Quân Lương.

Giọng nói của cô ấy nghe có vẻ không chân thực.

- Sơ Vi, bây giờ mình đang ở phòng chờ sân bay, còn mười lăm phút nữa là lên máy bay...

Tôi hiểu ý của cô ấy: Cậu không cần đến tiễn mình, cho dù cậu muốn tiễn thì cũng không kịp nữa.

Cuộc điện thoại kéo dài năm phút, tôi im lặng bốn phút rưỡi. Tôi nghe thấy Quân Lương nói bằng giọng điệu như đang tự chế nhạo:

- Không biết chừng bay qua đường đối ngày, mình sẽ không nhớ gì nữa, đầu thai kiếp khác.

Nói xong câu ấy, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của cô ấy. Tôi có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cô ấy khi cười, nếp nhăn nhỏ trên cánh mũi, khoé miệng nhếch lên.

Ngừng một lát, giọng nói của cô ấy trở nên nặng nề:

- Sơ Vi, bao nhiêu năm nay, chuyện khiến mình hối hận nhất không phải là bất chấp tất cả để ở bên Đỗ Tâm mà là từng nói những lời khiến cậu tổn thương...

Tôi nắm chặt điện thoại, mỉm cười và nói:

- Không, Quân Lương, thực ra cậu nói không sai.

Chúng ta đã từng tin tưởng, đã từng tưởng rằng đáng dùng cả sinh mệnh để theo đuổi và bảo vệ. Thì ra không phải như vậy. Thì ra không có gì.

Chúng ta trái ngược nhau, kiên định với niềm tin khác nhau nhưng cuối cùng lại nhận được cùng một kết quả.

Rất nhiều năm sau, tôi vẫn không thể hiểu được rốt cuộc đó là do vận mệnh quá tàn nhẫn hay là sự nhân từ mà vận mệnh đã ban phát.

Từ nhỏ chúng ta đã biết mặt trăng là vệ tinh tự nhiên duy nhất của trái đất. Hàng trăm triệu năm nay, nó không ngừng quay quanh trái đất.

Sau này lớn lên, thỉnh thoảng tôi lại nghĩ thứ gì khiến nó kiên trì không biết mệt mỏi như vậy?

Chưa chắc mặt trăng đã cam tâm tình nguyện như vậy. Nếu có lựa chọn khác, chưa chắc nó đã đồng ý chuyển động một cách cô đơn quanh trái đất hết năm này sang năm khác. Nhưng đó là số mệnh của mặt trăng. Đôi khi tình yêu cũng vậy, nó cũng có số mệnh, bất chấp bạn có cam tâm hay không, có muốn hay không.

Giống như tôi gặp Cố Từ Viễn, Quân Lương gặp Đỗ Tâm, Thẩm Ngôn gặp Lê Lãng.

Hay nói cách khác giống như Lâm Mộ Sắc gặp Cố Từ Viễn, Trần Chí Tình gặp Đỗ Tâm, Viên Tố Vực gặp tôi.

Những cuộc gặp gỡ này đều không do chúng tôi quyết định.

Trước khi theo Lê Lãng về quê, Thẩm Ngôn đã gặp tôi. Chúng tôi ngồi trong góc của quán cà phê suốt cả buổi tối. Tôi không hiểu vì sao chị

ấy không muốn ngồi chỗ cũ. Nhưng tôi nghĩ chắc chắn là có lý do chị ấy không muốn nói. Tôi cũng không cần phải quá để ý.

Suốt cả buổi tối chúng tôi nói rất ít. Tôi hiểu chị ấy đang từ biệt tôi, nhưng tôi thấy lạ vì sao chị ấy lại chỉ từ biệt một mình tôi.

- Trước đây chị đã đọc được một câu nói. Một người đàn ông đã viết nó trong cuốn nhật ký của anh ta. Anh ta nói, tôi sẽ yêu thương vợ của mình, sẽ không để cô ấy sống một mình tới già. Mặc dù không phải viết cho chị nhưng lúc đọc được nó chị cảm thấy rất xúc động. - Chị ấy uống một ngụm nước chanh. Sau khi mang thai, chị ấy đã bỏ cà phê.

Tôi im lặng nhìn chị ấy.

Chị ấy nói tiếp:

- Cho dù bao nhiêu năm nay, chị được nhiều hay mất nhiều, chị vẫn cảm ơn cuộc sống, cảm ơn nó đã mang Lê Lăng đến cuộc đời chị. Sự xuất hiện của anh ấy khiến những chuyện mà trước đây chị chỉ có thể nghĩ bồng chốc trở nên thật chân thật.

Không biết vì sao, khi chị ấy nói câu ấy, đôi mắt vốn cay cay vì xúc động của tôi bỗng chốc ngấn lệ. Tôi đã lặng lẽ khóc trước mặt chị ấy. Từng giọt nước mắt chảy xuống bàn, giống như dầu chấm than.

Lúc chia tay, chị ấy cầm tay tôi, đặt lên cái bụng lùm lùm của mình rồi nói với tôi bằng giọng trẻ con:

- Chúng ta tạm biệt cô nào. Cô phải sống thật vui vẻ, phải nghĩ thoáng một chút, nếu có điều kiện thì đến thăm mẹ con cháu.

Khoảnh khắc rụt tay lại, cuối cùng tôi không cầm được, bật khóc.

Tối hôm ấy, một mình tôi đến bệnh viện.

Tôi biết không lâu sau, bố mẹ của Cố Từ Viễn sẽ đưa anh lên Bắc Kinh chữa trị. Nếu bệnh viện ở Bắc Kinh không chữa trị được thì có lẽ phải đưa ra nước ngoài... Tóm lại, cho dù khuyh gia bại sản cũng phải làm cho anh tỉnh lại.

Lúc nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên của cô Cố là khóc. Cô ấy cầm lấy tay tôi rồi hỏi như người mất hồn:

- Sơ Vi, vì sao lại thế... Từ Viễn còn nói năm nay sẽ đưa cháu về ăn Tết... Nó còn nói với cô là muốn đưa cháu đi du lịch, hỏi cô có đồng ý không... Vì sao bây giờ lại thành ra thế này?

Tôi để mặc cho cô ấy nắm tay, lặp đi lặp lại một câu nói như một cái máy:

- Cháu đợi anh ấy... đợi anh ấy...

Trong đêm tối yên tĩnh, tôi nhìn khuôn mặt giống như đang ngủ say của anh ấy, nhớ lại lúc mà Lâm Mộ Sắc và Viên Tố Vực vẫn chưa xuất hiện, anh lúc nào cũng ỷ thế nhà mình có tiền hứa hẹn với tôi. Cái gì mà sau này lấy tôi nhất định sẽ chuẩn bị nhẫn Tiffany, viên kim cương trên đó to bằng mặt chược, áo cưới nhất định phải đặt loại cao cấp của Vera Wang, mua váy may sẵn không thể hiện được đẳng cấp.

Còn có cầu Bridge of Sighs ở Venci, đại lộ Champs-Élysées ở Pháp, biển Aegean ở Hy Lạp. Những nơi này chúng tôi sẽ cùng nhau đến.

Nhưng Cố Từ Viễn, anh có biết không, trong khoảng thời gian chia tay, em đã từng đọc một trang web trên mạng, nói rằng có những việc làm nào bạn chưa từng làm.

Có nhuộm tóc, bấm lỗ tai, xăm mình, chơi net, hát thâu đêm, đều là những việc làm rất ngốc. Em nhìn mãi, phát hiện mình hầu như đã làm hết những lựa chọn cuối cùng đã khiến em bật khóc.

Đã từng đi du lịch cùng người mình yêu.

Chỉ duy nhất có chuyện này là em chưa làm.

Em cầm hộp giấy ăn khóc nức nở. Lúc ấy em thật sự rất hận anh, Cố Từ Viễn.

Chúng ta chưa bao giờ trân trọng quãng thời gian bên nhau. Chúng ta luôn tưởng rằng tương lai rất xa vời, cuộc đời rất dài, những nơi đẹp để mãi mãi ở đó. Hôm nay không đi được thì mai đi. Năm nay không đi được thì năm sau đi. Chúng ta sẽ nắm tay đối phương, thưởng thức những phong cảnh đẹp nhất trên thế giới. Chúng ta sẽ hôn nhau dưới cầu Bridge of Sighs và sẽ mãi tin vào truyền thuyết “những đôi tình nhân đã từng hôn nhau dưới cầu Bridge of Sighs thì sẽ mãi mãi không bao giờ chia tay”.

Nhưng chúng ta chưa bao giờ nghĩ rằng mặc dù những nơi ấy mãi mãi ở đó nhưng chúng ta chưa chắc đã ở bên nhau mãi mãi.

Những ước mơ tươi đẹp của chúng ta đến cuối cùng đều bị mắc cạn trên bờ biển nắng cháy.

Những người đã từng tưởng rằng cả đời sẽ không rời xa, cuối cùng giống như bồ công anh bị gió thổi bay đi, rơi xuống đất, rơi xuống chân trời.

Nhớ lại những năm đã qua, những cảnh tượng mà tất cả chúng ta đã dùng tuổi thanh xuân kết lại mà thành giống như một bộ phim. Lúc bắt đầu là hình ảnh đầy màu sắc, ai ngờ rằng đến lúc kết thúc, đột nhiên màn hình chuyển sang màu đen trắng.

Nghe nói sau khi chết đi, linh hồn sẽ góp nhặt dấu chân trong suốt cuộc đời.

Vậy thì tôi phải góp nhặt bao nhiêu dấu chân mới lấp đầy cuộc đời sứt mẻ này...

Tôi biết chỉ cần nhắm mắt lại là tôi lại nhớ đến cảnh tượng mình giương mắt nhìn Cố Từ Viễn ngã trước mặt mình... Tôi còn nhớ đến cảnh tượng ở hành lang bệnh viện, Quân Lương ôm chặt lấy tôi, không để tôi lao tới liều mạng với Lâm Mộ Sắc đầu tóc rũ rượi... Còn nữa, dĩ nhiên tôi sẽ không quên cảnh tượng Lâm Mộ Sắc cười gian xảo rồi khóc nói với tôi: “Tổng Sơ Vi, đây là báo ứng tôi trả lại cho cô...”.

Làm sao tôi biết được lúc tôi đang ngồi giữa vạch vàng của thành phố Z, gọi điện thoại cho người tôi yêu nhất thì anh đang ở trong khách sạn cùng Lâm Mộ Sắc không còn mảnh vải che thân.

Nhân tính là cái gì? Nhân tính chính là Cố Từ Viễn đang nằm trong phòng cấp cứu còn tôi thì vẫn đang nghĩ, nếu lúc ấy tôi không gọi điện thoại cho anh thì có phải anh sẽ lên giường với Lâm Mộ Sắc?

Thật nực cười.

Lâm Mộ Sắc bước lại, túm lấy tay tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi:

- Nếu lúc ấy không phải cô gọi anh ta đi thì sau khi anh ta đi, tôi đã không tùy tiện gọi một người đàn ông... Tôi cũng không lây bệnh AIDS đáng chết này...

Giống như tiếng sấm rền vang giữa trời mưa bão. Một người vốn không nói được lời nào như tôi ngây người nhìn khuôn mặt biến dạng trước mặt. Cô ta nói... thật sao?

Nhìn cô ta trượt xuống đất, nổi phẫn nộ, đau xót và quyết tâm chỉ muốn liều chết với cô ta bằng đưng tan theo khói bụi...

Không biết bao lâu sau, tôi ngồi xuống nói với Lâm Mộ Sắc đang vò đầu bứt tai:

- Cho dù có thể thảm đến đâu cũng là do cô tự chuốc lấy.

Tôi biết lúc ấy mình rất ác độc nhưng vẫn không thể ngăn được buột miệng nói lời tổn thương hơn.

- Nỗi đau khổ của người khác chưa chắc đã không bằng cô, nhưng cô thể hiện đặc sắc hơn.

Sau lần đó, tôi không gặp Lâm Mộ Sắc nữa. Tôi vĩnh viễn sẽ không biết rằng trước khi tôi ngẩng đầu nhìn bàn tay đang chơi với giữa không trung của cô ta, rốt cuộc là cô ta đẩy hay là kéo.

Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ biết, chỉ cần Cố Từ Viễn tỉnh lại thì tôi sẽ biết hết mọi chuyện.

Thời gian cứ trôi đi lặng lẽ. Mỗi buổi sáng thức dậy, tôi vẫn nhìn thấy Đường Nguyên Nguyên trang điểm trước gương. Chỉ là khi nhìn thấy chiếc giường trống trải vốn là của Quân Lương, trong lòng vẫn thấy buồn.

Có lúc đi học, Lương Tranh lại ngồi cạnh tôi. Nhìn dáng vẻ của anh ta chăm chỉ ghi chép bài vở, tôi cảm thấy thật ra anh ta cũng không đáng ghét như tôi nghĩ lúc đầu. Đặc biệt là một lần sau khi chúng tôi nói chuyện, bỗng nhiên tôi thấy mắt nhìn người của mình không chuẩn chút nào.

Lương Tranh nói với tôi:

- Tổng Sơ Vi, cậu tưởng mình không giống với các bạn khác ngày nào cũng chơi game, đánh bóng rổ, yêu đương sao? Cậu tưởng mình muốn cuộc sống sinh viên của mình nghèo nàn như thế này sao? Nhưng mình không có cách nào cả, nếu mình không nỗ lực thì sau khi tốt nghiệp sẽ không tìm

được công việc tốt, không kiếm được tiền, không giảm được gánh nặng cho bố mẹ mình!

Vốn dĩ tôi rất muốn nói: “Cho dù cậu học hành chăm chỉ nhưng tốt nghiệp rồi cũng chưa chắc tìm được công việc tốt”, nhưng tôi nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn cười và nói với cậu ta:

- Ừ, cậu nói đúng, tuổi trẻ mà không nỗ lực thì sẽ không làm được việc gì, cậu OK rồi!

Không biết từ lúc nào tôi đã học được cách chung sống hoà bình với người khác. Bởi vì cuối cùng tôi đã hiểu thực ra mỗi người đều có nỗi khổ riêng.

Sau khi trải qua sinh ly tử biệt, cuối cùng một người không hoàn hảo như tôi đã tha thứ cho cuộc sống không hoàn hảo này.

Lúc tôi nói câu này với Viên Tố Vực đang ở trong tù, anh im lặng một lúc rồi nói với tôi:

- Em có biết không, mỗi buổi sáng khi đánh răng, anh nhìn bàn chải và nghĩ, nếu nó cắm vào cổ họng thì liệu anh có chết không...

Có lẽ khi nghe thấy câu nói ấy nét biểu cảm trên khuôn mặt của tôi khiến anh cảm thấy lời nói đùa này không buồn cười chút nào nên anh vội vàng nói:

- Em yên tâm đi, anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc ấy đâu. Nếu Cố Từ Viễn không tỉnh lại, anh còn định sau khi ra tù sẽ lấy em làm vợ cơ. Hi hi, em không biết chứ mẹ anh rất thích em.

Tôi nhìn anh, anh chàng lúc nào cũng cắt tóc ngắn, anh chàng lúc nào cũng tìm mọi cách an ủi tôi cho dù ở trong hoàn cảnh nào... Tôi không muốn khóc nhưng nước mắt cứ rơi xuống.

Tôi ghen ngào nói:

- Đồ ngốc, anh nhất định phải giữ lại mạng sống của mình. Điện thoại của em lúc nào cũng có vấn đề, nếu anh tự sát thì ai sửa cho em?

Cuộc đời mỗi người có bao nhiêu câu nói chân thật được biểu đạt bằng cách nói đùa như thế này?

Một số lời nói là thật nhưng bị người khác coi là nói đùa.

Một số lời nói đùa nhưng chúng ta đều biết đó là thật.

Về sau, chỉ cần có thời gian rỗi là tôi lại đi thăm bác Viên. Ban đầu, bác ấy từ chối tôi nhưng chả mấy chốc đã từ từ tiếp nhận tôi. Có một lần tôi đi từ nhà Viên Tổ Vực về trường, trên đường gặp Đỗ Tâm. Anh ta đang đẩy Trần Chí Tình đi dạo. Lúc nhìn thấy tôi, anh ta mỉm cười.

Tôi đoán anh ta vốn định hỏi tôi tình hình của Quân Lương nhưng tôi thật sự không biết một chút thông tin nào về Quân Lương sau khi cô ấy bỏ đi. Có lẽ Quân Lương cố tình giấu mình để không còn nhớ chuyện đã qua.

Lúc Đỗ Tâm đi mua nước, tôi ngồi xuống nhìn Trần Chí Tình. Đây là lần đầu tiên nói chuyện với cô ấy. Tôi hỏi cô ấy:

- Hai người lại quay về với nhau à?

Cô ấy mỉm cười lắc đầu:

- Sao có thể thế được, chẳng qua là anh ấy đồng cảm nên thỉnh thoảng đến chơi với tôi thôi.

Nhìn tấm thảm cô ấy đắp lên chân, tôi biết câu hỏi mà tôi sẽ hỏi rất tàn nhẫn nhưng tôi vẫn hỏi:

- Cô... có hối hận không?

Cô ấy sững người, nhìn về phía khác. Một lúc sau cô ấy mới trả lời tôi:

- Hồi hận? Đúng vậy, tôi rất hồi hận... Nhưng chuyện tuyệt diệu nhất và tàn nhẫn nhất trong cuộc đời thực ra là cùng một chuyện. Đó là không thể làm lại được.

Sau khi chia tay với họ, tôi ra bến tàu mua một tấm vé về thành phố Z. Không biết vì sao bỗng nhiên tôi rất muốn về thăm mẹ tôi.

Bánh tàu ma sát với đường ray, mỗi hành khách trên khoang tàu đều lộ khuôn mặt mệt mỏi.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới câu nói của Quân Lương: “Chúng ta hãy bước tiếp theo cách nghĩ của mình, xem xem cuối cùng ai sẽ đến gần với hạnh phúc lý tưởng hơn...”. Thực ra Quân Lương, đến cuối cùng, ai trong chúng ta gần hạnh phúc hơn?

Hạnh phúc chẳng qua chỉ là cảnh tượng hảo huyền.

Tình yêu chẳng qua chỉ là hư danh.

Ngoài cửa sổ giống như hoang mạc cổ xưa. Trong thôn núi có ánh đèn nhấp nháy.

Trên bầu trời, vầng trăng lặng lẽ ngăm nhìn nhân gian mịt mờ. Nó đã thấy quá nhiều chuyện buồn vui ly hợp. Có lẽ rất nhiều chuyện nó đã quên...

Hậu ký

Tôi không muốn tốn quá nhiều giấy mực để nhấn mạnh quá trình viết cuốn sách này, cho dù có gian khổ như thế nào.

Đó là tính cách của tôi. Tôi không thích bán rẻ sự bi thảm của mình. Nếu nói người khác vì điều đó mà thích tôi hoặc lời văn của tôi thì tôi nghĩ

mình sẽ không vui.

Trong khoảng thời gian một năm, tôi đã đến rất nhiều thành phố, gặp rất nhiều người. Rất nhiều nhân vật và câu chuyện mới xuất hiện trong cuộc đời của tôi.

Tôi nghĩ nếu các bạn đọc được cảm nhận của tôi qua cuốn sách này, cho dù là sự trưởng thành bị vận mệnh đốt cháy giai đoạn thì cũng là trưởng thành.

Hơn một năm nay, rất nhiều người chú ý tới tôi đều nói: “Châu Châu, mình thấy cậu đã thay đổi”.

Cụ thể là thay đổi ở đâu, câu trả lời của họ đều giống nhau. Đó là trầm tĩnh, chín chắn.

Tôi nghĩ có lẽ sinh mệnh là một quá trình như thế. Rất nhiều người lúc còn trẻ thì thích đối kháng nhưng đến bây giờ thì lại hoà giải với bản thân, hoà giải với tất cả những gì mình đã thù hận, qua đó cảm nhận được sự tàn khốc và tươi đẹp của tuổi thanh xuân.

Ánh trăng nói đã lãng quên là một cuốn tiểu thuyết chân thực. Tôi rất thích câu nói của cô gái tên là Thẩm Ngôn trong cuốn sách. Cô ấy nói: cho dù bạn đã từng tổn thương như thế nào nhưng sẽ có sự xuất hiện của một người khiến bạn tha thứ cho tất cả những gì mà cuộc sống đã gây khó dễ cho bạn.

Điều cô ấy nói chính là điều mà tôi muốn thông qua lời văn của mình truyền đạt tới độc giả. Tôi vẫn tin vào tình yêu.

Ban đầu, tôi cùng thảo luận với người phụ trách biên tập của mình. Cô ấy nói lần này chúng ta viết một câu chuyện lật đổ tình yêu.

Tôi đã từng liệt kê rất nhiều hình thức tồn tại của tình yêu nhưng tôi chưa bao giờ viết về sự tan vỡ của tình yêu. Vì thế lúc ấy tôi đã nói với cô ấy là được, lần này chúng ta sẽ thử xem. Sau khi hai cô gái trải qua cuộc tình tàn nhẫn, rốt cuộc còn lại những gì.

Đằng sau mỗi nhân vật trong cuốn sách đều có câu chuyện của mình. Tôi thích cách biểu đạt này. Cho dù là nhân vật nhỏ cũng có cuộc đời của mình.

Tôi từ bỏ thói quen thích dùng những từ ngữ hoa mỹ, cũng là để thử xem mình có thể dùng những từ ngữ đơn giản để nói về một câu chuyện hay hay không.

Tôi thấy mình đã cố gắng và tôi cũng đã làm được.

Rất nhiều người nói với tôi rằng bao nhiêu năm nay, tôi là người cùng họ trưởng thành. Nhiều khi mở những cuốn tạp chí cũ, nhìn thấy ba chữ “Độc Mộc Châu” là lại nhớ tới câu chuyện của mình.

Đây là niềm vinh dự của tôi. Thật sự tôi cảm thấy rất vui.

Bao nhiêu năm nay, mọi người cũng quan tâm, khích lệ và yêu mến tôi.

Chính tình yêu của mọi người khiến tôi không sợ thế giới tàn khốc này.

Chính tình yêu của mọi người khiến một người không hoàn hảo như tôi tha thứ cho cuộc sống không hoàn hảo này.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lời Tựa

Chương 2: Lời Nói Đầu

Chương 3: Trăng Non

Chương 4

Chương 5

Chương 6: Trăng Thượng Huyền

Chương 7

Chương 8

Chương 9: Trăng Khuyết

Chương 10

Chương 11

Chương 12: Trăng Hạ Huyền

Chương 13

Chương 14

Chương 15: Trăng Tàn

Chương 16

Chương 17

Chương 18: Nguyệt Thực

Chương 19

Chương 20

Chương 21: Vọng